Seni Bana Getiren Mektup

Bir mektup her şeyi değiştirir...
Seni bana getirir...

Patricia Scanlan

KAKTÜSÜN

Çevirmen: Duygu Özen Gür

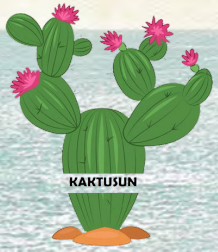
NOVELLA

Seni Bana Getiren Mektup

Bir mektup her şeyi değiştirir...
Seni bana getirir...

Briony küçük kızıyla birlikte, İspanya'da yaşayan annesi Valerie'yi ziyarete gider. Masmavi Akdeniz sularına karşı oturmuş fotoğraf albümüne bakarken sayfaların arasında kendisine yazılmış bir mektup bulur. Mektup, Briony'nin kendisiyle görüşmek istemediğini düşündüğü büyükannesi Tessa'dandır.

Briony bu mektupla sadece büyükannesiyle ilgili gerçeği öğrenmekle kalmaz, aynı zamanda annesi ve kaybettiği babasıyla ilgili sırları da gün yüzüne çıkarır. Briony, Valerie ve Tessa'nın hesaplaşmalarla, aşkla, pişmanlıkla, her şeyden önemlisi sevgiyle örülü hikâyesi hem duygulandırıyor hem de tatlı bir tebessüme dönüşüyor.





NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari

www.novellayayinlari.com
ISBN 978-605-3[illegible]-9
9 786053 485490

₺22

BELONGS TO KAKTUS TEAM



Seni Bana Getiren Mektup

Bir mektup her şeyi değiştirir...
Seni bana getirir...

Patricia Scanlan

Çevirmen: Duygu Özen Gür

NOVELLA

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seni Bana Getiren Mektup
Patricia Scanlan

1. Baskı: Haziran 2015
ISBN: 978-605-348-715-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Patricia Scanlan
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14
Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

NOVELLA

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal adı : With All My Love
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Duygu Özen Gür
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Redaksiyon : Işıl Kocaoğlan
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seni Bana Getiren Mektup

Bir mektup her şeyi değiştirir...
Seni bana getirir...



Patricia Scanlan

Çevirmen: Duygu Özen Gür

NOVELLA

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kalp kaybettikleri için ağlarken,
ruh kazandıkları için gülermiş.

Sufi deyişi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ÖNSÖZ

Güneş ışınları tüm sıcaklığıyla bedenini ısıtırken zihninden çok uzak geçmişte kalmış bir ana dair belli belirsiz görüntüler geçiyordu. Ağabeyiyle birlikte diken gibi sırtlarına batan altın rengi, güdük ekinlerin üzerinde sırtüstü yatıyorlardı. Yeni kesilmiş saman kokusu burun deliklerini dolduruyor, üst üste yüklenmiş balyaları taşıyan traktör, ufukta yavaş yavaş gözden kayboluyordu.

Adrenalin, damarlarına hızla pompalanırken başını kaldırıp masmavi gökyüzüne baktı. Hedefine ulaşmak için yükseğe, daha yükseğe, en yükseğe zıplamaya çalışıyor, bedenindeki her bir kas, bağ ve lif dokusu yerçekimine karşı koymaya çalışan bu sıçrayışı protesto etmek istercesine sızlıyordu. Jeff, elleriyle deri topu kavradığında dünyadaki hiçbir hazza benzemeyen bir zafer, mutluluk ve tatmin duygusuyla dolup taştı. Ağrıyan her bir kemiği ve zorlu antrenmanlarının her bir saniyesi bu ana değerdi.

Kalabalığın çığlıkları, içindeki coşkunluğun taşmasına neden oluyordu. Takımdaki diğer adamların parlak, kırmızı suratları güneş ışınlarının altında iyice belirsizleşmişti. Topu elleriyle sımsıkı kavrayıp tam kalenin ağzında tüm hünerlerini sergilerken, *keşke Valerie de burada olup beni izleseydi*, diye düşünüyordu. Fakat Valerie futboldan hoşlanmıyor, onun antrenmanda bu kadar uzun zaman geçirmesine içerliyordu. Orada harcadığı zamanı kendisi ve küçük kızlarıyla geçirmesi gerektiğini söylüyordu. Karısı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nın, hayattaki en büyük tutkusu hakkında kendisini böyle suçlu hissettirmesinden nefret ediyordu. İkinci kez hücuma hazırlanırken bir hamle yaparak eğildi, sonra da kendisinden topu kapmaya çalışan rakibini bir dirsek hamlesiyle saf dışı bıraktı.

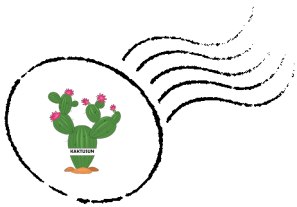
Tam o anda aldığı darbeyle nefesi kesilir gibi oldu, dizlerinin üzerine düştü. Kalabalığın çığlıkları birden kesildi. Anlık bir şok yaşayarak yere yığıldı. Her taraf kapkaranlık olmadan gördüğü en son şey mavi gökyüzüydü.

Gözlerini araladığında içeriye hafif bir ışık girdi. Kendisini çok iyi hissediyordu, her şeyin üzerinden yalnızca bir dakika geçmiş gibiydi. *Şükürler olsun*, diye düşündü. Kendisini çok iyi, çok zinde çok... çok... *Mükemmel* hissediyordu. Belki de kısacık süren ama insanı kıvrandıran o acıyı yalnızca rüyasında görmüştü. Ya da belki hastanedeydi ve uyuşturucu iğne yapmışlardı. Oraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu. Zihninde ambulansa bindirilip buraya getirildiğine dair tek bir şey bile yoktu. Adeta buraya ışınlanmıştı.

Acaba maçı kazanmışlar mıydı? O golü atmayı çok istemişti. "Çok şahane olacaktı, attığım en iyi gollerden biri olacaktı," diye mırıldandı. Bir yandan da kendisini son derece rahatlamış ve sakin hissediyordu. Ona her ne verdilerse işe yaramıştı. Gözlerini tam olarak açtığında etraf daha da aydınlandı.

Sevgili büyükannesi ona gülümseyerek yaklaşıp elini tuttuğunda her şeyin çok daha güzel olacağını biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 1

Briony McAllister, Akdeniz'in o görkemli güneşinin altında, yeşil kareli kilim üzerine sırtüstü uzanmış, kobalt mavisi gökyüzüne bakarken içindeki tüm gerilimin vücudunu terk ettiğini hissediyordu. Pamuğa benzeyen bulut kümeleri kuzeydeki dağların sivri zirvelerinin ardında kaybolurken, tatlı bir meltem çam ağaçlarının arasından hafif hafif esiyordu.

Dört yaşındaki torunu Katie yanında durmuş Moxie Girl's bebeğinin saçını örmekle meşguldü. Aylardan eylüldü. İnsanı uykuya çağıran, huzur veren akşamüzeri havası, Costa del Sol'da sevimli bir park olan Prenses Diana Parkı'nın üzerine çökmüştü. Katie sahil yerine oraya gitmeyi tercih etmişti. Bu mütevazı oyun alanı ve salıncaklar ona çok daha çekici geliyordu. Yaklaşık yirmi dakika salıncakta sallanmış, sonra da oyuncak bebekleriyle oynamaya başlamıştı. Bunu fırsat bilen Briony de, yanında kapağını bile açmadığı romanıyla akşamüzeri güneşinin altında mayışıyordu.

Turistler, İspanya'nın güney kıyısında küçük bir kasaba olan Riviera'yı terk ederek sıkıcı hayatlarına ve işlerine dönmüş, yazı solgun bir anı olarak arkalarında bırakmışlardı. Bir zamanlar yaşlı çiftler ve göçmenlerle dopdolu olan Costo del Sol'daki restoran-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ların ve kahve dükkânlarının birçoğu ekonominin bozulmasıyla bir bir kapanmıştı. Kendisinin de şu an son derece yoğun bir özel hastanenin müdürü olarak masasının başında oturup bin bir tane sorunla ilgilenmesi gerekiyordu. Fakat yaşamı iki ay önce tamamen değişmişti. Olympus Sports Kliniği'nin sahipleri tüm çalışanları bir araya toplamış, var olan ekonomik ortam ve gittikçe düşen hasta sayısından ötürü birtakım kısıtlamaların uygulanması gerektiğini söylemişlerdi.

Briony, daha hastane sahibiyle görüşme sırası gelmeden bile işi bırakması istenecek kişilerden biri olacağını biliyordu. Bu işinden önce de kızının kreşine ve eve daha yakın olan büyük bir araştırma hastanesinde, benzer bir pozisyonda çalışmıştı.

Briony, iç çekerek yaptığı bir el hareketiyle, hafif bronz teninin tadını çıkaran sivrisineği kovaladı. Son birkaç yılda maaşından yapılan kesintiler, artan kreş fiyatları ve işten çıkarılması, elinde avucunda ne varsa harcamak zorunda kalmasına neden olmuştu. İşten çıkarken aldığı tazminat, daha kreş parasını ödemeden hızla tükeniyordu. Kocası Finn'le ne yapacakları konusunu defalarca tartışmışlar, en sonunda Katie de zaten okula başlayacağı için, Briony'nin çalışmaması yönünde karar kılmışlardı.

Değişen yeni koşullarına alışmaya çalışıyordu. Daha gün ağarmadan kalkıp kızını uyandırmak, karnını doyurup giydirdikten sonra kreşe giderek en az kendisi kadar stresli ve uykulu diğer velileri selamlayarak güne başlamak zorunda olmamak tuhafına gidiyordu. Sonra tamponları neredeyse birbirine yapıştıracak kadar sıkışık trafikte bir park yeri bulmak, işyerine giren son kişi olmama umuduyla işe gitmek, her zamanki gibi geç kalınca da otuz yaşında kendi ayakları üzerinde duran kariyer sahibi ve kendine güvenen bir anne gibi değil, yaramaz bir kız çocuğu gibi başı eğik içeriye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girmek zorunda kalmayacaktı. Bir savunma mekanizmasıyla hâlâ "çalışan anne" olduğunu düşünüyordu. Fakat son birkaç haftada bu ifadenin, işinden gücünden vazgeçerek evde çocuklarını büyütmeyi seçen anneler için ne kadar sinir bozucu olduğunu fark etmişti.

Sabahları Finn işe giderken kızıyla koyun koyuna yatmalarına rağmen, neden kendisini *suçlu* hissediyordu? Hiçbir yere yetişme endişesi olmadan uzun bir kahvaltı yapıp dört yaşındaki minik kızıyla sohbet etmek bir ayrıcalıktı. Zaten çocuğunun büyüme sürecinin büyük bir bölümünü kaçırmıştı. Klinikte çalışırken, kızını kreşten alıp eve geldikten sonraki zaman dilimi banyo zamanı ve uyku zamanı arasındaki bağırış, çağırış ve koşuşturmayla geçiyor, her ikisi de günün sonunda yorgun düşüyordu. Şimdi her şey çok farklıydı, çok *eğlenceliydi*! Bu durumun da değişeceğinden kuşkusu yoktu. Şu an her şey hâlâ çok yeni ve farklıydı. Gerçek hayattaki sorumluluklarından kaçmış gibi hissediyordu.

Bu beklenmedik zaman diliminden en iyi şekilde yararlanacaktı. Bunun kendisi için bir dinlenme yılı olması gerektiğine karar verdi. Çekmek zorunda kaldığı bu işsizlik onu pes ettirmeyecekti. Aile gelirine bir katkıda bulunmamanın ya da hükümetten işsizlik maaşı almak zorunda kalmanın kendisini suçlu hissettirmesine izin vermeyecekti. Sonuçta zorla kazandığı paradan bir sürü kesinti yapmış, bu tür durumlar için sigortasını ödemişti.

O ve iş arkadaşları önceki hükümetin acımasız ekonomik politikasını, bankacıların, politikacıların ve imar uzmanlarının sözde "saadet zincirleri"yle en yukarıdan en aşağıya toplumun her tabakasına sızmış bulunan "rüşvet zarfı" zihniyetini nasıl da acımasızca eleştiriyorlardı. Bu eleştiriler de çok işe yaramıştı sanki! Tüm olan bitenden sorumlu kişiler, devasa evlerinde yaşamaya devam edip pahalı tatiller yaparken ve akıl almaz maliyetlere sahip gös-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

terişli düğün törenlerinin faturasını vergi ödeyenlere çıkarırken, olan yine sıradan insanlara oluyordu. Verdikleri her molada ateşli tartışmalara neden olan tek konu daha yeni ayyuka çıkmış olan bir hilekârlık meselesi ya da maaşlarda yapılacak olan yeni bir kesintiydi. Briony ve arkadaşları üç gün sonra neler olacağını hesap edemiyor, çocuklarını nasıl bir geleceğin beklediğini kestiremiyordu.

İşinden olmayı hiç istememişti. Her ne kadar kızıyla geçirdiği zamanı kısıtlasa da geriye dönüp baktığında, çalışmayı ne kadar çok sevdiğini daha iyi anlıyordu. "Bir kapı kapanırsa başka kapı açılır" sözü ne kadar da doğruydu. Her şey olaylara nasıl baktığınıza bağlıydı.

Çalışmak zorunda kalmadığı bu zaman dilimini Katie'yle aralarındaki bağı güçlendirecek bir süre olarak görüyordu. Artık lüks ihtiyaçlar için harcanacak parası yoktu. Bir zamanlar yaptıkları gibi haftanın üç dört günü yemeği dışarıda yemek çok eskilerde kalmıştı. Önceleri alışveriş sırasında hiç düşünmeden sepete attığı kitap, dergi ve makyaj malzemelerini satın almak için bile, *buna gerçekten ihtiyacım var mı*, diye düşünmesi gerekiyordu. Ford Focus otomobilini istemeye istemeye satmak zorunda kalmıştı. Araba, sonsuza kadar süreceğini düşündüğü ayrıcalıklı yaşam biçimini de yanına alarak caddenin köşesinden dönüp gözden kaybolurken ağlamamak için kendisini zor tutmuştu.

Her şey altüst oldu, diye düşündü. Sanki bundan sonraki yaşamını yoksul biri olarak geçirecek gibiydi. Bir koşu bandına benzettiği hayattaki hızı azalmıştı. Bir anne, eş ve işkadını olarak geçirdiği stres ve gerilim yüklü yılları geride bırakmıştı.

Briony, ofisten son kez çıktığı günden beri boğazında düğümlenip kalmış yumrunun burada güneş altında uzanırken biraz daha gevşediğini hissetti. İçindeki başarısızlık, suçluluk ve çaresizlik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissi Afrika'dan gelen tatlı meltemin, yasemin kokusunun ve kuş cıvıltılarının arasına karışıyordu.

"Anne… Anne… Acıktım." Kolunda hissettiği dürtüklemeyle düşünceler dünyasından sıyrılıp kendine geldi. Hafif doğrulduğunda kızının öfkeli bir suratla kendisine baktığını gördü. "Artık piknik yapabilir miyiz?"

"Ama şimdi yapalım, lütfen!"

"Şimdi yapalım, lütfeeeeeen!" Katie öfkeli bir ses tonuyla aynı şeyi söylemeye devam ediyordu. Briony oturma pozisyona geçip küçük kızını kucaklarken yüzündeki sırıtmayı saklamayı becerebildi.

"Hadi, yiyelim o halde. Ben de çok acıktım," diye gülümsedi Katie'nin boynuna burnunu sürterken. Briony, küçük kızının güneş losyonu ve talk pudrasıyla karışık kokusunu içine çekip, *bu tembel pazar gününün ikindi vaktinde Finn de yanımızda olsaydı keşke*, diye düşündü.

Bir süre önce konuşmuşlardı. Finn yazmış olduğu raporu müdürüne teslim etmeden evvel üzerinde son bir düzeltme yapacaktı. Durmaksızın yeni pazarlar arayan bir besin üretim şirketinin ihracat departmanının sorumlusuydu. İşinde son derece başarılıydı. Çin ve Brezilya'da açılan yeni pazarlar da şirketin gelirini daha da artırmıştı. İrlanda'nın gelişen ihracat piyasası, kasvetli ekonomik ortamın parlayan yıldızıydı ve Finn daha önce hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

Briony, eşinin bu kadar çok çalışmasından nefret ediyordu fakat Finn bu durumdan son derece hoşnuttu. Her ne kadar Briony ondan çok uzun süre uzak kalmak istemediğini söylese de annesinin yeni villasına taşınması esnasında, birkaç haftalığına yanına gidip ona yardımcı olması konusunda çok *ısrarcı* olmuştu. Hâlâ klinikte çalışıyor olsaydı zaten birbirleriyle yalnızca geceleri karşılaşabileceklerdi. İşten çıkmak zorunda kalınca hayatlarının ne kadar değiştiğini düşün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dü. Piknik sepetini açıp içinden tonbalıklı sandviçleriyle, yolun karşısındaki Super Sol marketinin içindeki fırından aldığı favori tatlıları olan kremalı tartları çıkardı. Annesi Valerie'yle birlikte havaalanından dönerken, yol üzerindeki bir markete girip bir şeyler almışlardı. Briony, yiyecek fiyatlarındaki bu farklılığı inanılmaz buluyordu. İki büyük somonbalığı ve koca bir paket karidese normalde ödediğinin yarısı kadar para ödemişlerdi. Bir şişe Faustino alışkın olduğu fiyattan neredeyse üç kat daha azdı.

Annesinin, deniz kenarında almış olduğu villasına yerleşmesine yardım etmek için iki haftalığına geldiği bu yerde Dublin'de olduğundan çok daha az para harcayacaktı. Katie, sepetten çıkardığı sandviçleri parlak yeşil plastik tabaklara yerleştirmekle meşgulken onu izledi. "Biri sana, biri bana." Küçük kız bu cümleleri şarkı söylermiş gibi söylüyordu. Meyve suyunu Moxie Girl's bebeğinin yanına koymuştu. Lalaloopsy bebeği Jenny ise yaptığı bir yaramazlıktan ötürü ceza olarak evde kalmıştı. Briony, Katie'nin son derece sert bir anne olduğunu düşündü. Hatta Katie, oyuncak bebeklerine annesinin kendisine uyguladığından çok daha sert bir disiplin uyguluyordu. Katie, bebeklerine yemeklerini düzgünce oturarak yemeleri ve teşekkür etmeleri gerektiğini söylerken sırıtarak onu izliyordu.

Anne kız sandviçlerini iştahla kemirirken Katie bir yandan da bebekleriyle konuşuyor, bazen de şarkı söylüyordu. Yazmış olduğu senaryoyu bebekleriyle oynarken etrafında neler olup bittiğine dikkat bile etmiyordu. Son derece zengin bir hayal gücü vardı; kendi kendine saatlerce oyalayabilecek bir öz yeterliliğe sahipti. Böyle olmasına rağmen Briony tekrar hamile kalıp ona bir kardeş vermek istiyor, aralarındaki yaş farkının da çok fazla olmaması gerektiğini düşünüyordu.

Briony sandviçi iştahla mideye indirirken, zihninden çocuk-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

luğunda yapmış olduğu pikniklere dair görüntüler geçiyordu. Büyükannesinin evinin orda bulunan uçurumun dibinde, deniz kenarında yaptığı piknikler. Esen rüzgârın kumları havalandırmasını, havalanan kum taneciklerinin sandviçinin içindeki yumurtalara yapışmasını hatırladı. Büyükannesi Tessa'yı hatırladığında, ansızın içinin sızladığını hissetti. Babaannesine karşı, bir çocuğun minik kalbine sığdırabileceği kadar büyük bir sevgi besliyordu ve hisleri karşılıklıydı. Sonra hiç beklenmedik bir ayrılık yaşanmış, annesi Valerie, Büyükanne Tessa'nın artık onları görmek istemediğini söylemişti. Bu mahrumiyet acısı, babasını kaybetmenin acısıyla eşdeğerdi. Briony'nin bu acı hatırayı anımsadığında içi karardı ve hemen zihninden silmeye çalıştı. Geçen bunca yıldan sonra bile hâlâ bu kadar canını acıtması onu öfkelendirmişti. Çok uzun zaman önceydi. Geriye dönüp bakmak yalnızca mutsuzluk ve acı getiriyordu. Şimdi buna ne gerek vardı? Bildiği kadarıyla büyükannesi ölmüştü. Babasının ailesi hakkında bundan başka hiçbir şey bilmiyordu.

Daha önce de A4 boyutundaki eski kahverengi zarfların içinden çıkan uçları kıvrılmış fotoğraflara bakarken içi merakla dolmuştu. Siyah beyaz fotoğraflar, solmuş Kodak baskıları ve çok uzun zaman önce hayatını kaybetmiş olan tanımadığı akrabaların fotoğrafları. Çocuk sahibi olduktan sonra aile geçmişiyle daha fazla ilgilenmeye başlamıştı. Katie' nin, ailesinin geçmişi hakkında daha fazla şey bilmek isteyeceği zamanlar da gelecekti. Valerie, geçmiş hakkında konuşmaktan nefret ediyor, Briony'nin geçmişle ilgili sorularını yanıtlama konusunda isteksiz kalıyordu. Fakat fotoğraflar konuyu yeniden su yüzüne çıkarması için bir bahane olacaktı.

Dalgaların dinlendirici sesini dinlerken eline bir kadeh şarap alarak terasta oturmak, kendisinin ve Valerie'nin hayatının bir özeti olan fotoğrafları incelemek için can atıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Parka gelirken eski albümlerden birini yanında getirme dürtüsüne engel olamamıştı. Annesiyle babasının bir fotoğrafı dikkatini çekmişti. Birbirlerine sokulmuşlardı, ikisi de gülüyordu. Üzerine güneşin ışınları düşen babası, gözlerini şaşı yaparak poz vermişti ve son derece yakışıklı görünüyordu. Ufak tefek, bronz tenli Valerie'nin üzerinde mavi ve sevimli bir elbise vardı, kameraya komik surat yapıyordu. Fotoğrafı da muhtemelen Valerie'nin en iyi arkadaşı ve Briony'nin de vaftiz annesi olan Lizzie çekmişti.

Hiç acele etmeden sandviçini bitirip taze portakal suyundan büyük bir yudum aldıktan sonra üzerinde pembe papatyalar ve sarı desenler olan plastik kapaklı albümü çıkarmak üzere çantasına uzandı. Çantasının arka cebinden çıkardığı A4 boyutundaki kahverengi yırtık zarfın içinde fotoğraflardan başka soluk mavi bir başka zarf daha vardı. Tam geri koyacakken zarfın üzerinde kendi adını gördü: Sayın Briony Harris, 12 Eldertree Yolu, Dublin 9.

Eldertree Yolu adresini gördüğünde bir şaşkınlık yaşadı. Burası yıllar önce Dublin'de annesiyle birlikte yaşadıkları evdi. Annesi o zamanlar henüz kendi evini almamıştı. Kim oradaki adreslerine bir mektup yazmış olabilirdi ki? Hem annesi neden bunca zaman geçmiş olmasına rağmen mektubu ona vermemişti? Ayrıca adresle ismi neden farklı kalemlerle ve başka elyazılarıyla yazılmıştı? Mavi mürekkepli kalemle yazılmış olan bu düzenli, net ve zarif kıvrımlara sahip harfleri incelerken çok uzak bir geçmişte kalan bir yazmayı inceliyormuş gibi hissetti. Artık kimse böyle yazmıyordu ki. Bu eski tarza sahip zarif elyazısı acaba kime aitti? Fakat adres son derece düzensiz ve daha az özenli bir şekilde yazılmıştı.

İnce zarfı açtığında içinden dolu dolu iki sayfa çıktı. Burnuna gelen kâğıt kokusu çok uzun zaman öncesini hatırlatıyordu. Büyükanne Tessa parfümünü ve yüz kremini sürmeyi asla ihmal et-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mezdi. Briony, büyükannesinin yatak odasındaki tuvalet masasının üzerinde duran minik kozmetik kavanozlarıyla oynadığını, büyükannesinin yüzüne Nivea krem sürüp bileklerine de hoş kokular sıktığını hatırlıyordu. Bugün bile büyükannesinin onu kucaklayıp, "*Şeker, baharat ve tüm tatlı şeyler; işte küçük kızlar bunlardan yapılır,*" diye bir şarkı söylediğini hatırlayabiliyordu. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen tatlı koku ona, hayatının çok güzel, güvenli ve mutlu bir zaman dilimini hatırlattı.

"*Canım Briony*," diye mektuba başladığında, annesinin nasıl bir şaşkınlık yaşadığı konusunda hiçbir fikri olmayan Katie'nin, yanında mutlu mutlu şarkı mırıldandığını duydu.

Briony, büyükannesinin mektubunu yavaş yavaş, başını sallayarak tekrar tekrar okudu. Mektuba o kadar gömülmüştü ki parkın merdivenlerini koşarak çıkıp kendilerine doğru gelen sarı saçlı, zayıf kadının, annesinin, "Yehhuu!" diye bağırdığını zar zor duydu.

Afallamış olan Briony uzaktan onu inceliyordu. El sallayarak yanlarına yaklaşan elli yaşındaki hafif bronzlaşmış, zarif vücutlu annesinin, olduğundan on yaş daha genç göründüğüne kanaat getirdi.

Eğilip Katie'yi öpüp, yanağını okşarken, "Selam, canlarım. Piknik nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu.

Katie kollarını büyükannesinin boynuna dolayarak, "Valviii," diye cıvıldadı.

Briony ayağa kalkarken içine dolmuş olan tuhaf acı hissi, konuşmasını engelliyordu.

"Eğleniyor musunuz bakalım?" diye sordu Valerie gülen gözlerle. Fakat dudaklarındaki gülümseme, Briony'nin yüzündeki ifadeyi görünce silindi. "Ne oldu? İyi misin?" Yeniden doğrularak kızına dokunmak üzere elini ona doğru uzattı.

"Bunu nasıl yapabildin, anne?" Briony'nin sesi, tıpkı annesinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

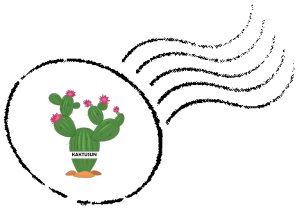
onu yıllarca nasıl acımasızca kandırdığını ortaya çıkaran mektubu tutan eli gibi titriyordu. Yalanlar, yalanlar ve daha fazla yalanları ortaya çıkaran mektup. Şu anda karşısında durup endişeliymiş gibi ona bakan Valerie Harris'in nasıl kalpsiz, bencil ve acımasız bir kadın olduğunu gösteren mektup.

"Midemi bulandırıyorsun," diye tısladı Briony. Katie'nin bir şeylerin ters gittiğini anlamasını istemiyordu.

Kızının sesindeki bu zehirli tınıdan şok olan Valerie'nin gözleri kızının elindeki mektuba takıldı ve o an her şeyi anladı. Bronz teni bile yüzünün solduğunu saklayamıyordu.

"Açıklayabilirim," dedi parmakları kısa saçları arasında telaşla gezerken. "Senin için yaptım, Briony. Bana inanmalısın. Açıklayabilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 2

Boyutları ve şekilleri birbirini tutmayan arnavutkaldırımlı sokakta durmuş, yeşil beyaz römorkun devasa kargo gemisini nehrin ağzından yatağına doğru itmesini izliyordu. Gemi motorunun ritmik ve sürekli homurtusu, lezzetli bir avı gözüne kestirerek gökyüzünde bir daire çizdikten sonra dalgalı denizin içindeki avına çullanan martıların çığlıklarına karışıyordu. Rüzgâr şiddetini artırmıştı. *Keşke şalımı yanıma alsaydım*, diye düşündü. Tam arkasında kalan sahildeki rüzgârın süpürdüğü kum tanecikleri, kayalıklar üzerinden kayıyor, dalgalar deniz kabuklarını ve minik çerçöp parçalarını kıyıya taşıyordu. Gemi, limana iyice yaklaşmıştı. Tam önüne gelip karşı kıyıyı görmesini engellediğinde güvertedeki hareketliliği izlemeye başladı.

Limana gelerek buradaki hareketliliği izlemeyi seviyordu. Otomatik bir saat gibi yaklaşıp uzaklaşan gemileri, büyük feribotları, denize açılarak bir geminin yaklaşmakta olduğunu işaret eden ok gibi hızlı botları izliyordu. Sonra da ufukta, arkasında pat pat yaparak ilerleyen bir römork bulunan gemi belirirdi. İçinde yorgun bir kaptan ve mürettebat bulunduğunu hayal ettiği bir gemi.

Burası en sevdiği yerdi. Huzur bulup sakinleşmek için geldiği

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yer. Bir şeylerden kaçmak için geldiği yer. Rüzgâr gri saçlarını uçuşturuyordu. Tuzlu, ferah havayı derin derin içine çekti. Körfezin karşısında, Clontarf ve Sutton'da bulunan çatılarla ağaçların üzerinde, kurşuni bulutlar birikmişti. Howth, bulutlu ve griydi. Muhtemelen yağmur geliyordu. Bir gemi, denizi köpürterek limandan çıktı. Gemi, limanın duvarlarına çarpan beyaz köpüklü dalgaları ardında bırakıp gözden kaybolmaya başladığında o da geri dönerek kayalıklar üzerinden zar zor inip güney kıyısındaki sahile doğru yürümeye başladı.

Bir yiyecek parçası, ölü bir yengeç, balık başı ya da ona benzer bir şeyler bulma umuduyla burnunu toprağa sürtmekte olan siyah labradora seslendi: "Blackie!" Köpek ona doğru koşup kuyruğunu hızlı hızlı bir sağa bir sola sallarken Tessa gülümsedi. Eğilip kahverengi gözleriyle hayranlıkla kendisine bakan köpeğin yüzünü okşamaya başladı. "Güzel çocuk, iyi çocuk." Özellikle de son zamanlarda kolay kolay bulanamayan bu koşulsuz sevgiye karşı duyduğu minnettarlıkla, "Sen olmasan ben ne yapardım?" diye mırıldandı.

O ılık eylül ikindisi bunca yıl sonra bile, daha dünmüş gibi, tüm ayrıntılarıyla aklındaydı. Zaman yaşadığı keskin acıyı biraz törpülemişti ama hiç unutturmamıştı. Saatine baktı. Yine bu zamanlardaydı... Zihni geçmişte kalan hatıralarındaydı ama gözleri dağlara, Dun Laoghari'ye kaydı.

Güçlü esen rüzgâr ve Blackie'nin yanından uçup giden bir poşetin arkasından havlamasıyla birlikte, toparlanıp o ana döndü. Parkasını sırtına aldı. "Hadi, Blackie. Hadi, oğlum." Arabayı park ettiği yere doğru acele acele yürümeye başladı. *Bir zamanlar koşabiliyordum*, diye düşündü. Sol dizi tutuluyor ve ağrıyordu. Köpeği arka koltuktaki kiliminin üzerine zıpladı ve kestirmeye başlamadan evvel mamasını kemirmeye başladı. Köpek, rutini biliyordu. Tessa

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şimdi termostan kendisine bir kupa çay koyacak, kalemiyle defterini çıkaracak, kalemi beyaz kâğıdın üzerinde kayarken sevgili sahibi, bir yandan sıcak çayından yudumlayıp bir yandan zencefilli kurabiyelerini kemirerek uzunca bir süre dış dünyayla olan bağını koparacaktı.

Tessa plastik kupasına çayını doldururken, insanın içini ısıtan bu altın renkli sıvıdan ilk yudumu almak için sabırsızlanıyordu. Termosun beyaz kapağını sıkıştırıp yan koltuğa koyarken, *termostan çay içmek de ne*, diye düşündü. Kupayı iki elinin arasında tutup dumanı tüten çaydan aldığı ilk yudumun tadını çıkararak karşı kıyıya baktı. Yağmur, Sandymount ve Dun Laoghaire'yi etkisi altına almıştı. Görüntü, Manet ya da Monet'nin parlak ışığından nasibini almamış, karanlık ruha sahip, empresyonist bir ressamın tablosunu andırıyordu.

Tessa, iç çekerek bisküvisini kemirdi. Eve gitmesi gerekiyordu. Blackie normalde olduğundan çok daha uzun bir yürüyüş yapmıştı. Lorcan, özellikle de bugün, uzunca bir süre ortalıktan kaybolup bu kadar geç kalmasına çok kızacaktı. Fakat ondan biraz uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Tüm öfkesini çıkaracağı tek kişi Tessa'ydı. Kronik artrit onu aksi ve öfkeli bir yaşlı adam haline getirmişti. Altmışlarında olmasına rağmen hareketli ve güçlü bir adamdı, ancak sonra bu dayanılmaz ağrılar başlamıştı. Ağrılar söylediğine göre tıpkı bir sarmaşık gibi bedenini sarıyor, onu gün geçtikçe daha da güçten düşürüyordu. Yaşlılık, yaşamdaki zaman dilimlerinin en acımasızıydı, aslında tam bir "daha iyiye ya da daha kötüye" gitme sınavıydı. Kocasını hâlâ seviyor ve bu kadar öfkeli olmasını anlayabiliyordu fakat bazen ona tahammül edemiyordu. Aylarca omzu konusunda bir uzmanla görüşmesi için ona adeta yalvardıktan sonra kocası sonunda doktorla görüşmeye razı olmuştu. Bu kadar inatçı olmasa bir yıl boşu boşuna acı çekmeyecek, yaşamı çok daha kolay olacaktı. *Erkekler bazen çok sinir bozucu*, diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çayını bitirip kucağındaki bisküvi kırıntılarını silkeledikten sonra kısa süreli bir tereddüt yaşayarak elini kontağa doğru uzattı. Yağmur başlamıştı, damlalar ön camı dolduruyordu. Saate baktı. Artık gitmesi gerekiyordu ama trafikte kalmak da istemiyordu. Pazar günü akşamüzerini dışarıda geçirmek üzere çıkmış olanlar, tıpkı onun gibi köpeklerini yürüyüşe çıkaranlar ve verilen ev ödevlerini hafta sonu bitirmeyi başaramayan çocuklarla aileleri, yağmurun başlamasıyla birlikte eve dönmeye başlamıştı. Yağmur hızlandıkça kumsaldaki çocuklarına acele etmeleri için bağıran anneleri görebiliyordu. Yağmurun ne kadar hızlandığını arabanın üzerine boşalırken çıkardığı sesten anlayabiliyor, kendisini küçük dünyasında çok güvende hissediyordu.

Not defterinin ucu çantasının içinden görünüyordu. Defteriyle kalemini çekip çıkardı. Oturduğu yere daha da yerleşirken dizindeki ağrıyı biraz hafifletmek için oturuş pozisyonunu değiştirdi ve defterin sayfalarını hızla çevirip boş bir sayfa buldu.

Canım Briony, diye yazmaya başladı. Eve gitme zorunluluğuna direniyordu. Gittikçe hızlanan yağmuru artık fark etmiyordu bile.

Bugün seni her zamankinden daha fazla düşündüm…

BELONGS TO KAKTUS TEAM



BÖLÜM 3

"Briony, bilmediğin çok fazla şey var. Şimdi Katie'yi üzmeyelim, eve gidelim ve oturup konuşalım." En büyük korkularından biri gerçekleşen Valerie Harris, daha fazla panik olmamaya çalışarak onu yatıştırmak istercesine kızının koluna dokundu.

Briony, annesinin elini itti. "Evime dönüyorum," dedi buz gibi bir sesle. Bir yandan da piknik malzemelerini topluyordu.

"Kızgın mısın, anne?" Katie, bebeğine yemek yedirmeyi bırakıp başını kaldırarak annesiyle anneannesine baktı. Kaşları hafif çatılmıştı.

"Hayır hayır, tatlım. Eve gitmeden evvel bir kere daha salıncakta sallanmak ister misin?" dedi gülümseyerek.

"Eveeet! Valviii, Millie'ye sen bakar mısın?" Bebeğini büyükannesinin kucağına bıraktı. Valerie, kendisine güvenerek büyümekte olan torununun masum minik suratına, masmavi gözlerine ve burnuna dağılmış olan tatlı çillerine baktığında kalbi aynı anda hem büyük bir sevgi hem de acıyla doldu.

"Tabii ki bakarım, bir tanem." Valerie, Katie'nin pembe yanağını okşadı.

Katie seke seke salıncağa doğru gidip omzunun üzerinden bakarak, "Hadi, anne," diye bağırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Konuşmamız lazım, Briony. En azından benim söyleyeceklerim var…"

Briony taş gibi bir suratla, "Büyükannem ve büyükbabam hâlâ hayatta mı?" diye sordu. Valerie, Briony'nin gözlerindeki küçümseyici bakışları gördüğünde karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. "Yaşıyorlar mı?" Kızı cevabı almaya kararlıydı.

"Evet," dedi Valerie iç çekerek. "Bildiğim kadarıyla ikisi de hayatta, evet."

"Peki, ya babam? *Onun* hakkında da mı yalan söyledin?" Briony sert ve duygusuz bakışlarını annesine yöneltti.

"*Hayır*! Tabii ki *hayır,* Briony!" Valerie'nin sesi titriyordu. Ağlamamak için kendisini zor tutuyor, kızının Jeff konusunda yalan söylemiş olduğunu düşünmesine anlam veremiyordu.

"Seni asla affetmeyeceğim, anne. *Asla*. Ayrıca buraya bir daha asla Katie'yle birlikte gelmeyeceğim. Bir daha *kendi* torununu asla göremeyecek olduğunu bilmek *sana* kendini nasıl hissettirecek bakalım!" Öfkeyle çimenlere doğru yürüdü. Kızının ardından bakakaldı. Midesi stresten o kadar ağrımıştı ki kilime çökmek zorunda kaldı. Kalbi küt küt atıyor, bayılacakmış gibi hissediyordu. Katie'yi deli gibi seviyordu. Torunuyla kurmuş olduğu ilişki onu hayattaki her şeyden daha fazla mutlu ediyordu. Briony'yle olan ilişkisi bile, tek torunuyla kurduğu koşulsuz ve sonsuz sevgiyle yarışamazdı.

Yıllarca, bir gün bu anın geleceğinden korkmuştu. Aslında daha önce birkaç kez bu noktaya yaklaştıkları olmuştu aslında. Briony evlenirken Jeff'in ailesiyle yeniden bağlantı kurmak istemiş, Valerie ise bu durumu bir şekilde başından savmayı başarmıştı. Düğün hazırlıklarıyla fazlasıyla meşgul olan Briony de annesinin tüm söylediklerini bir şekilde kabul etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zaman içinde Valerie'nin duyduğu endişe de hafiflemiş, geçmiş hakkında çok fazla düşünmemeye başlamıştı. *Fakat bugün her şey çok farklı*, diye düşündü. Çok üzgündü. Briony'nin tam da babasının ölüm yıldönümünde büyükannesinin mektubunu bulması ne kadar da büyük bir ironiydi. *Çok uzun zaman önceydi*, diye düşündü. Tam yirmi altı yıl evvel. Annesinin hayatı, Briony neredeyse dört buçuk yaşındayken paramparça olmuştu.

Sağlıklı düşünemiyordu. O korkunç günün hatırası tıpkı dev dalgalarında acı ve pişmanlık taşıyan bir tsunami gibi zihnine hücum ederken, Valerie boğazında düğümlenen ağlama hissini bastırmaya çalışıyor, dudakları titriyordu. Tam artık hayatının güzel olduğunu, bundan sonra dinleneceğini düşünürken geçmiş, kaçamayacağı şekilde yakasından yakalamıştı. Aldığı kararlar ve söylediği yalanlar yüzleşmesi için yine karşısına çıkmıştı. Bu sefer onlardan kaçmasının bir yolu yoktu. Briony çok incinmişti ve öfkeliydi; hikâyeyi annesinin tarafından asla dinlemeyecekti. Valerie kederle, *o, tarafını seçti*, diye düşündü. Her şey ortaya çıktığında insanlar onun dünyadaki en kötü insan olduğunu düşünecekti. Fakat Tessa ne söylerse söylesin, onun da kendisine göre haklı nedenleri vardı. Valerie, Jeff'in annesini anımsayarak, *Tessa'nın söyleyeceği çok şey olacak*, diye düşündü.

Tessa onu hor görüyordu. Ona karşı annelik etmesinin nedeni Valerie'yi çok düşünmesi değil, torunu Briony'yi çok sevmesiydi. Tessa'ya göre Valerie hamile kalarak Jeff'i tuzağa düşürmüştü. Tessa, Valerie'nin oğluna uygun olmadığını düşünüyordu.

Evini terk edip kızını da yanına alarak birlikte büyüdüğü her şeyi geride bırakıp kendisine yeni bir hayat kurmak için çok uzaklara gitmesinin en büyük nedenlerinden birisinin Tessa olduğunu düşündü Valerie acı acı. Briony'yle birlikte her şeyi terk edip git-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mese hayatı nasıl olurdu? Fakat o eylül gününde kader Jeff'i ondan acımasızca çekip aldığında Valerie her şeyin bedelini ödemek zorunda kalmıştı. Planladığı gelecek ellerinden çekip alınmış, hayalleri paramparça olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 4

"Çok geç kaldın," dedi kocası öfkeli bir ses tonuyla başını bulmacasından kaldırarak. "Lisa telefon etti, yarın geliyormuş."

"Trafik çok yoğundu. Yağmur…" diye iç çekti. Bir yandan da içindeki öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. Tanrı aşkına, yetmiş beş yaşındaydı ve küçük bir kız gibi yaptıklarının hesabını vermek zorundaydı!

"Lisa nasılmış?" diye sordu. En sevdiği sandalyede oturup gazete okumak istiyordu fakat dinlenmeden önce Lorcan'ın çayını hazır etmek zorundaydı.

"İyiymiş. Jeff için bir kilise ayini ayarlamış. Sonra tekrar arayacağını söyledi."

"Mezarlığa çiçek götürmüş mü?" En büyük kızları Lisa, üniversitede okuyan üç çocuğu olmasına ve bir kreş işletmenin tüm yükünü sırtında taşımasına rağmen onları elinden geldiğince desteklemeye çalışıyordu. Son derece sevgi dolu ve ilgili bir evlattı.

"Eminim yapmıştır." Lorcan gözlüklerini indirdi. "Bugün mezarlığa kendi başına gitmen iyi oldu. Bunun seni rahatlattığını biliyorum. Bu yüzden seninle gelmek istemedim."

"Bir ara beraber de gideriz." Tessa kocasının eline hafifçe vurdu. Lekelerle dolu, damarları büzülmüş ve şişmiş bu eller, içini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sevgiyle doldurdu. Kocasının elleri, artrit onları bozmadan evvel sert ve dayanıklıydı. Uzun parmakları ise incelik isteyen işlerin üstesinden rahatlıkla geliyordu. Sonra ansızın bu ellerin çok uzak bir geçmişte, bir ikindi vakti kendisine nasıl zevkler tattırdığını hatırladı. Isıtıcının içine su koyarken, b*u da nereden çıktı şimdi*, diye düşündü. Sonra da dolaptan pazar gününden kalma kavurmayı çıkarıp kocasının çayla birlikte yemesi için biftekli sandviç yapmaya başladı.

Bir zamanlar Lorcan'la birlikte dopdolu ve yoğun geçen bir hayatları vardı. Genç, kendine güvenli ve güçlülerdi, gelecek onlara korku vermiyordu. Kader en küçük çocuklarını ellerinden çekip alana dek ikisi de anne babalık görevini büyük bir zevkle benimsemişti. Şimdi Tessa'nın içinde hiç bitmeyen bir kaybetme korkusu peyda olmuştu. Lorcan'ı kaybetmekten, geride kalan çocuklarına ve torunlarına bir şey olmasından korkuyordu. Ölüm ona huzurlu bir zihnin bir efsane olduğunu öğretmişti.

Tessa etin birazını da Blackie'ye verdi. Köpek, Lorcan'ın yanındaki sepetine zıplayıp başını patilerinin üzerine koyarak etrafta olup biteni izlemeye başlamadan evvel bifteği sildi süpürdü.

"Mezarlıktan sonra nereye gittin?" diye sordu Lorcan.

"Her zamanki gibi South Wall ve limana."

"Çok gemi yanaştı mı?"

"Birkaç tane. Keşke sen de gelseydin, severdin."

"Bugün hiç evden çıkacak halim yoktu."

Her seferinde aynı konuşmayı yapıyorlardı. Tessa, onu çok fazla sıkıştırmamaya çalışıyordu. Kocasının her şeyden çok çabuk vazgeçtiğini, yetersizlik duygusuna kapıldığını düşünüyordu. Artık bir nevi kocasının bakıcısı olduğu için aralarındaki ilişkideki eşitlik de yok olmuştu. Aslında kendisinin de bakıma ihtiyacı vardı. Birisi de ona yemek hazırlayıp ayağına getirse ne kadar güzel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olurdu. Bunca yıl boyunca her gün yemek pişirmekten, ne pişireceğine karar vermekten, sebzeleri yıkayıp eti hazırlamaktan, bulaşıkları yıkayıp sofra kurmaktan aşırı derecede sıkılmıştı; çığlık çığlığa bağırmak istiyordu. Lorcan artık dışarıya yemek yemeye bile çıkmıyordu. Bifteklerin üzerine hardal sürüp, tereyağlı ekmek dilimlerinin arasına yerleştirirken, *artık her şey kendisine kalmış*, diye düşündü.

Kocası masadan seslenerek, "Sen yemeyecek misin?" diye sordu.

"Ben aç değilim."

"Bugün yıldönümü müydü?" diye sordu sandalyesine yavaşça otururken. Duyduğu acı yüzünü ekşitmesine neden oldu.

"Evet," derken bir yandan da çay dolduruyordu.

Lorcan, karısının elini sıkarak, "İnanması güç ama yaşasaydı şimdi ellili yaşlarında olacaktı," dedi. Bu küçük ve beklenmedik hareket Tessa'nın tüm gün engel olmaya çalıştığı gözyaşlarının gözlerinden süzülmesine neden oldu. Kocası elini tutmaya devam ediyordu. "Duygularını saklamaktansa dışa vurmak çok daha iyi, Tess," dedi kısık bir sesle. "Gel, yanıma otur."

"Briony'yi düşünmekten kendimi alamıyorum," diye hıçkırarak kocasının yanına otururken, yanaklarındaki gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Tüm gün onu düşündüm."

"Ben de," diye itiraf etti Lorcan.

"Umarım Valerie yalnız başına ayakta kalmayı başarabilir. Tanrı onu bize yaptıklarından ötürü affetsin."

"O da tam tersini düşünüyor olmalı. Belki de Tanrı'nın *ona* yaptıklarımızdan ötürü asıl *bizi* affetmesi gerektiğini söylüyordur," dedi Lorcan sessizce.

"*Lorcan!* Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" Tessa elini çekti. Bir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den söylediklerinden ötürü onu yumruklamak istedi.

"Hiçbir şey tek taraflı değildi, Tessa. Biliyorsun, biz de kendi üzerimize düşen rolü oynadık."

"Öyle söyleme!" Hızla masadan kalktı ve hole doğru yürüyüp merdivenleri tırmanarak yukarı çıktı. *Lorcan bu kez çok fazla ileri gitti*, diye söylendi. Briony'nin kendilerinden çekip koparılmasında suçlu olanın kendileri olduğunu söylemeye nasıl *cesaret edebiliyordu*? Torunlarının onları doğru dürüst tanımamasının nedeni şu korkunç kızın hatasıydı. Evet, Jeff vefat ettiğinde Tessa'nın, Valerie'ye aileleriyle ilgili birtakım gerçekleri açıklaması gerekirdi. Fakat Valerie'nin Briony'yi çekip alarak içini onlara karşı kin ve nefretle doldurup, oğullarının ölümünün ardından onları böylesine harap ve bitap bırakmaya hiç mi hiç hakkı yoktu. Lorcan'ın böyle söylemesinin hiçbir haklı tarafı yoktu, hem de hiç. Yatak odasının kapısını çarparak kapatıp yatağın üzerine oturdu. Kocasına bunca yıl o kadar iyi ve nazik davranmasının ödülü bu acımasız, bencilce ve kaba yaklaşım mı olmalıydı? Başucundaki dolabın en üst çekmecesini açarak içinden uçları kıvrılmış eski bir fotoğraf bulunan zarfı çıkardı. Genç bir adam, kocaman gülümsemesi ve parlak mavi gözleriyle kameraya bakıyordu. Kucağındaki minik kız çocuğu ise tombik parmağını objektife doğru uzatmıştı. Tessa gülümsedi. Her şeyi sanki dün gibi hatırlıyordu. Sıcak ve güneşli bir yaz gününün tadını çıkarıyorlardı.

Briony, "Büyükanne, büyükanne, 'Peyniiir,' demeyi unuttuuk," diye bağırınca hepsi gülmüştü.

Bu, onlardan kalan en son fotoğraftı. Birkaç saat sonra oğlu hayatını kaybetmiş, Valerie Harris de birkaç ay sonra Briony'yi de yanına alarak Dublin'e gitmişti. O zamandan beri torununu hiç görmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki de Jeff'in öldüğü gün kafasındaki her şeyi Valerie' ye söylerken biraz *sert* davranmıştı, çünkü son derece öfkeliydi. Fakat tartışmayı asıl başlatan Valerie'ydi. Onu korkunç şeylerle suçlamıştı. Jeff, o hastane odasında tıpkı bir mermer gibi buz gibi ve hareketsiz yatarken Valerie'nin kendisine o korkunç sözcüklerle saldırdığını hatırlayınca öfkeden dudakları gerildi. Bazı şeylerin affedilmesinin imkânı yoktu. Asla. Ayrıca Lorcan ne derse desin, Briony'yi alıp uzaklara kaçarak onları bir daha asla görmemeyi seçen kişi Valerie'ydi. Hiçbir şey bu gerçeği değiştirmeyecekti.

Gökyüzü kurşuni bir renge bürünüp alacakaranlık odayı esir almaya başlarken fotoğrafı kalbine yapıştırıp sımsıkı tuttu. Günün bu saatlerinde kalbinde hep aynı acıyı hissediyordu.



Lorcan, kendisine bir fincan daha çay alıp içine fazladan bir kaşık şeker koydu. Bugün tatlı bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı. Mutfak kararmıştı. Sessizliği delen tek şey Blackie'nin horultusuydu. Tessa hâlâ üst kattaydı. Öfkeli ve gücenmişti. Ailelerine olan bitenler konusunda kendi payına düşeni asla kabul etmeyecekti. Onları kaldırabileceklerinden de fazla mutsuzluk içine çeken olaylar zincirini başlatan şeyin Valerie'ye söylediği sözler olduğunu asla kabul etmeyecekti. Karısını sevdiği için bunca yıl dilini tutmuştu.

Fakat bazen öfkelenip söylenmesine, bağırıp çağırmasına tahammül edemiyordu. Bugün de söylenmesi gerekenleri, daha önce dilinin ucuna kadar gelip söyleyemediklerini, dile getirmişti. Bunca yıl birtakım şeyleri inkâr ederek yaşamak karısının olayları çarpıtılmış bir şekilde hatırlamasına neden olmuştu. Tessa geçenlerde bir makale okumuştu. Makale, Birleşik Krallık Hükümeti' nin, ailelerin çocuklarını büyükanne/babalarından ayıramayacak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları, büyükanne/babaların torunlarını görme konusunda birtakım yasal haklara sahip olduğunu anlatıyordu. İşte o günden beri her şey yeniden ateşlenmişti. "Britanya'da bir milyon, burada da kim bilir kaç çocuk, büyükanne ve babasını görme hakkından mahrum bırakılıyor. Buna izin verilmemeli Lorcan, bir şeyler yapılmalı." Haftalardır aynı şeyleri söyleyip duruyordu. Karısına, "Briony, gerçekten isteseydi on sekiz yaşına geldiğinde bizi bulurdu," demek istiyordu. Fakat bunu duymak onu daha da çok incitir, Briony'nin kendilerini bulmamasının en büyük sebebinin Valerie'nin kızının beynini zehirli düşünceleriyle doldurması olduğunu söylerdi.

Bunca yıldır karısına, öfkenin kimseye yararı olmadığını, bundan en çok zarar görenin de kendisi olduğunu söylemeye çalışmıştı. Oysa Tessa onu hiç dinlemiyordu ki! Öfkesinin ve acısının kendisini tıpkı bir battaniye gibi sarmasına izin vermişti. Hatta bu durum onu tuhaf bir biçimde rahatlatıyor, kendi kendine acımasına neden oluyordu. *Zavallı Tessa, hem oğlunu hem de torununu kaybetti. Hayatta çok büyük haksızlıklara maruz kaldı.*

Lorcan, çok fazla düşünmüş, sonunda bu ölüm yıldönümünde oğlunun mezarını ziyaret etmemeye karar vermişti. Çünkü ölüm yıldönümleri Tessa'nın acısının ilk günkü haliyle gün yüzüne çıkarıp, kendisini içinde bulunduğu karanlığa daha da gömmesine neden oluyordu. Bu sene mezarlığa gidecek hali olmadığını söylemişti ama aslında bu bir bahaneydi. Her şey farklı olsaydı giderdi. Tıpkı Tessa gibi o da çok fazla şeyi yitirmişti fakat bununla bir şekilde başa çıkabilmişti.

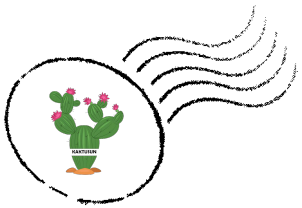
Artık hayatlarının son demlerini yaşıyorlardı, karısının geçmişiyle barışması gerekiyordu. *Bu yıpratıcı savaşın üzerinden çok uzun zaman geçti*, diye düşünüyordu. Artık buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Tessa'nın kocasıydı ve onu seviyordu. Her ne kadar karısı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman zaman bundan şüphe duysa da her zaman sevmişti. Oğullarının ölümünden beri karısının büyük üzüntüsüne dayanamayıp zaman zaman içine kapandığı oluyordu ama aslında onun da içinde fırtınalar kopuyordu. Fakat o, karısının göremediği birtakım şeyleri görebiliyordu. Onun için de söylemesi gereken her şeyi söylemişti.

Tüm bunları dile getirirken de karısı kendisini suçlu hissetmesin diye, "*sen* şöyle yaptın" yerine, "*biz* şöyle yaptık" demeye çalışıyordu. Bu, suçu yalnızca tek bir kişiye yüklemek olurdu, bunu karısına yapamazdı. Sıcak, şekerli çayını yudumlayıp boş gözlerle mürdümeriği ağacına bakarken karısının, söyledikleri yüzünden kendisini affedip etmeyeceğini düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 5

Briony, bir çarşafı yavaşça Katie'nin üzerine örterek yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Küçük kızı, elini çenesinin altına almış uyuyordu. Bal parlaklığındaki tatlı tenine, ok gibi simsiyah kirpiklerine, hafif yukarıya kıvrılmış gül goncasına benzeyen ağzına baktı. Uykudayken bile adeta ışık saçıyordu. Tıpkı bir meleğe benziyordu. Briony gülümsedi. Gün boyu güneşin altında, tertemiz havada oynamaktan yorgun düşen Katie, daha Briony uyku öncesi hikâyelerinin ikinci sayfasını bitirmeden kendisini uykunun kollarına bırakmıştı.

Briony yorgun yorgun iç çekti. "Acaba El Zoco'daki oyuncakçı dükkânına gidecek miyiz?" ya da "Babamın verdiği harçlığı istediğim şeye harcayabilir miyim?" den başka bir endişeye sahip olmamanın, bu kadar masum ve özgür kalmanın ne kadar mükemmel olduğunu düşündü.

Ağlamak istiyordu. Başını kollarının arasına gömmek ve hıçkıra hıçkıra ağlamak. Böyle olmamalıydı. Bunun son yıllarda geçireceği en dinlendirici birkaç hafta olması gerekiyordu. Annesinin yanında yenilenecek, zamanını Katie'ye ayıracak, kendisi için bir şeyler yapacaktı. Bir şeyler okuyacak, oturup dinlenecek, denize dalıp gidecekti. Böylesi bir lükse sahip olmayalı çok uzun zaman ol-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

muştu. Zamanını herhangi bir yere yetişme ya da işleri yetiştirme kaygısı olmadan, yalnızca kendisi için bir orada bir burada harcayacaktı. Fakat büyükannesinin mektubunu bulmak tüm planlarını altüst etmişti. Tıpkı hiç beklenmedik bir zamanda patlayan bir bombanın her şeyi değiştirmesi gibi hayat da tamamen değişmişti.

Denizin sesi bambaşka bir zaman ve mekândaki hatıraları gün yüzüne çıkarmış, onu hayatının ilk dört senesini geçirmiş olduğu Rockland Körfezi'ne götürmüştü. Çocukluğunun ilk yıllarını büyükannesi Tessa'nın evinde geçirmişti. Büyükannesiyle ilgili anımsadıkları büyükbabasına göre çok daha fazlaydı. Bugün bile onunla birlikte kabarık kekler pişirdiğini hatırlayabiliyordu. O günlerde pişirdikleri keklerin adı bile değişmiş bugün "cupcake" olarak anılır olmuştu. Tessa'nın ona tekerlemeler ve çocuk şarkıları söylediğini, peri masalları okuduğunu anımsıyordu. Rapunzel, Karlar Kraliçesi ve Parmak Kız'ın hikâyelerinden nasıl da büyülenmişti. Bir gün annesi Valerie'ye, bir kulede kalıp yardıma ihtiyaç duyarsa diye saçlarını uzatması konusunda yalvarmıştı. Sonra, yağmurlu günlerde büyükannesinin mutfak masasında oturup, şömine çıtırdayarak yanarken ve dans eden gölgeler duvara vururken oyun kartlarından evler yaptığını, en ufak hatasında kartlar yıkılınca da nasıl söylendiğini hatırladı. Büyükbabasıyla bahçeye çıkıp bezelye toplar, havuçların ve patateslerin dibini çapalar, dalından topladıkları çilek ve ahududuları midelerine indirirlerdi. Kabuklarından yeni çıkmış taptaze bezelyelerle, büyükbabasının bir yandan sepete doldururken bir yandan da ona uzattığı körpe kirazlar onu her hafta aldığı harçlıklar kadar mutlu ediyordu. Büyükannesinin kuşüzümlü ekmeklerini, bifteklerini ve etli böreklerini hatırladı. Bir de en sevdiği yiyecek olan, Tessa'nın pazar günleri rostoyla birlikte servis ettiği tazecik İngiliz çöreklerini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra Tessa'yla birlikte mahalledeki kasaba gittiklerini, sesleri duymamak için kulaklarını elleriyle kapatmasını hatırladı. Billy Kearney kocaman satırını güm diye kemikli etlere indirirken kasapta yankılanan bu sesler içine korku salar, o da büyükannesinin arkasına saklanırdı. Kesilen etlerin devasa çelik çengellere asılması onu hem korkutur hem de tuhaf biçimde büyülerdi.

Anılar birbiri ardına aklına hücum ediyordu. Dalga dalga geliyorlardı ve durdurmak imkânsızdı. Gökyüzü paramparça olup üzerlerine dökülecekmiş gibi hissettiğinde ve hava gök gürültüsüyle inlediğinde Tessa ona Tanrı'nın cennette eşyalarının yerini değiştirdiğini söylerdi. Büyükannesinin onu kollarının arasına alıp rahatlatması daha dün gibi aklındaydı. Yumuşak yaz günlerinde son derece müşfik olan deniz, hava bozduğunda öyle güvenilmez bir hal alırdı ki balıkçıların hanımları korkuyla dualar eder, kocalarının sağ salim dönmelerini beklerlerdi. Büyükbabası da balıkçıydı. Kendi babası da zaman zaman *Tess Hanım* adını verdikleri balıkçı teknesinde çalışırdı. O anda aklına, babasının birkaç günlük balık avından döndükten sonra rıhtıma zıplayıp onu kollarıyla havaya kaldırıp, burnuyla boynunu gıdıklayarak, "Benim güzel kızım nasılmış?" diye sorduğu gün geldi.

Çok uzun zamandır Rockland, babası, büyükannesi ve büyükbabası hakkında düşünmemişti. Fakat şimdi zihninin kapakları bir bir açılmış, gözünün önünde ön kapısıyla alt kattaki camlarından mor salkımlar sarkan mavi-beyaz evle, ön ve arka bahçeleri göz alıcı renklerle dolduran ortanca ve orman gülü demetleri uçuşmaya başlamıştı. Düzgün çitlerle çevrelenmiş sebzelerin dikili olduğu alana açılan küçük tahta kapıyı, bahçenin arka kısmından sahilin üst bölümüne doğru açılan kırmızı çift kanatlı kapıyı ve kayalıkların alt kısmında bulunan iskeleden küçük kaya parçalarıyla ayrılmış kumsalı hatırladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gemi direklerinin gıcırdayan sesi, gemi teçhizatının birbirine karışan sesleriyle limana girip çıkan trol teknelerin ve balıkçı teknelerinin motorlarının pat pat sesleri o zamanki yaşamının belki de hiç farkına varmadığı parçalarıydı. Şimdi bu sesleri yalnızca pazar günleri Howth'da bulunan pazaryerine gittiğinde duyar, burnun deliklerinden içeri giren kokular ona çocukluğunun renkli anlarını hatırlatırdı. Babasının hayata veda ettiği gün bıçak gibi kesilen mutlu bir çocukluk.

O zamanlar olan biteni anlayamayacak kadar küçüktü. O günlerle ilgili hatırladığı bir şey de annesinin hiç durmadan ağlaması ve kimsenin onu yatıştıramamasıydı. Büyükannesiyle büyükbabasını ağlarken gördüğünde ise büyük bir korku ve şaşkınlık yaşamıştı. O zamana kadar bir yetişkinin ağladığını hiç görmemişti. Bildiği en güvenli sığınak yıkılıp hayatı altüst olduğunda Katie'den yalnızca biraz daha büyüktü.

Hayat ne kadar da ani değişiyor, diye düşündü ani bir korkuyla. Ona ya da Finn'e bir şey olursa ne olurdu? Katie'nin hayatı, tıpkı kendisininki gibi geriye dönülemeyecek biçimde değişirdi. "Kes şunu!" diye bağırdı kendi kendine. Bu düşünceyi zihninden kazıyıp çıkarmak istiyordu. Böylesine karanlık düşünceler son derece korkutucuydu. Yatağın kenarında oturup el çantasından mektubu çıkararak sayfaları eliyle düzeltti. Büyükannesinin elyazısı son derece zarif, düzenli ve anlaşılırdı. Kendi düzensiz ve karalamaya benzeyen yazısıyla alâkası yoktu.

Canım Briony,

Bu mektubu, sana ulaştırması için Harris'e veriyorum. Çünkü Dublin'de oturduğunuz evin adresini bilmiyorum. Umarım yeni evinizi sevmişsindir ve okula başladığında bir sürü arkadaşın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olur. Büyükbaban ve ben seni çok, çok özlüyoruz. Gelip bizi ziyaret edebilsen ne güzel olurdu. Sensiz çok eksiğiz. Belki Dublin'deki evinizi yerleştirdiğinizde annen bir gün seni alıp buraya, Rockland'e getirir. O zaman sana en sevdiğin yemekle birlikte Yorkshire puding yaparım. Sonra da bahçeden çilek ve ahududu toplayıp onları kremalı tatlımızın üzerine koyarız.

Elimde sana okumak istediğim harika bir kitap var. Etrafı toparlarken babanın yatak odasında buldum. Baban da senin gibi küçük bir çocukken ona bu kitabı okurdum. Kitabın adı Sheila'nın Gri Kazı. *Sheila isimli küçük bir kızın ve Betsy adlı kazın hikâyesi. Şişman Maggie adlı korkunç bir kadından kaçarken başlarından geçen maceraları anlatıyor. Çok seveceksin ve bir gün bu kitabı oturup birlikte okuyacağız.*

Yazı yazmayı öğrendikten sonra bana yazacağın mektubu dört gözle bekliyorum. Bana yaşadığın her şeyi yaz.

Büyükbabanın ve benim seni çok sevdiğimizi biliyorsun. Her gece senin için dua ediyorum. Senin benim güzel kızımsın ve seni hep seveceğim.



Büyükannen

Gözyaşları gözlerine hücum etti. Büyükannesi, bu kadar uzun süre kendisinden bir mektup gelmesini beklerken neler hissetmişti acaba? Ya da hiç gelmeyen o telefonu beklerken? Dublin'e trenle gitmek bir buçuk, arabayla gitmek ise yalnızca bir saat sürerdi. Valerie'yle Jeff'in ailesi arasında, onları torunlarından, Briony'yi de babasının ailesinden mahrum bırakacak ne geçmiş olabilirdi? Dublin'e taşındıktan bir süre sonra Briony her gün büyükannesini görmeye ne zaman gideceklerini sormuş, Valerie de ona büyükannesi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nin Jeff'in cennete gitmesinden ötürü çok üzgün olduğunu, onları artık görmek istemediğini söylemişti.

"Peki ama neden, anne?" Neden bizi görmek istemiyor? Biz *de* üzgünüz," diye bu kararı protesto ederdi. "Lütfen, evimize gidelim, anne. Lütfen, lütfen, *lütfen*!"

"Hayır, Briony. Bizim evimiz artık burası. Oraya geri dönmeyeceğiz. Ayrıca, *bir daha* bu konu hakkında konuşmak istemiyorum!" demişti Valerie sertçe. Annesi bu ses tonuyla çok nadir konuşurdu. Briony de bir daha hiç Rockland'e gitme konusu hakkında konuşmadı. Zaten sonra da okula başladı. Hayatını okul ve yeni edindiği arkadaşlar doldurdukça, o günlerin hatırası da zaman içinde zihninin derinliklerine gömüldü.

Briony ayağa kalkıp terasın kapılarını açtı. Ilık bir akşamdı. Bunca yıldır kalbine gömdüğü anıların bir bir ortaya çıkması canını acıtıyordu. Düşündükçe kendisini daha da harap hissediyordu. Bir anne bunu çocuğuna nasıl yapabilirdi? Böyle bir şeyi Katie'ye asla yapamazdı. Manzaranın güzelliği bile onu yatıştıramıyordu. Turuncu ve mora çalan gökyüzü göz alıcı bir hal almıştı. Güneş, yüksek sıradağlarının ardında batıyor, geriye rengârenk gök kubbede sivri birer siyahlık haline gelmiş olan dorukların gölgeleri kalıyordu. Venüs, güneyde Cebelitarık tarafında belirmiş çivit mavisi gökyüzünde parıldıyordu. Sahil boyunca demir atmış balıkçı teknelerinden süzülen minik ışıklar, mavi mürekkep rengi denizin üzerinde titriyordu. Cırlayan ağustosböcekleri akşamın sessizliğini deliyor, çiçek kokuları havayı dolduruyordu. Ufukta efsunlu ve davetkâr Afrika kıtası belirmiş, yüksek Atlas Dağları karanlık gökyüzünde kendi karaltısını oluşturmuştu. Komşu kıtanın kıyılarını görmek için en iyi zamandı ve bu manzara onu çoğu zaman fazlasıyla heyecanlandırırdı. Fakat bugün Briony karşısında uzanan güzelliğe dair hiçbir şey göremiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir önceki gece terasta annesiyle oturup soğuk şarabını yudumlayıp, peynir, zeytin ve krakerlerini kemirirken kendisini cennette gibi hissediyordu. Bu gece ise Valerie'yle yüzleşmek ve kalbini acıtacak şeyler duymak zorunda olduğunu bilmek cehennemde gibi hissetmesine neden oluyordu. Bugün olanlardan sonra burada daha fazla kalamazdı. Annesinin ihaneti affedilemezdi. Eve dönmek için bir uçuş ayarlaması lazımdı. Valerie internetini bağlatmış olsaydı hemen bir uçak ayarlardı. Valerie'nin zarif biçimde dekore edilmiş odasından geçip halsiz halsiz terasa doğru giderken, *yarın bu işi halletmem lazım*, diye düşündü. Annesi pastel renkli koltuklardan birine oturmuş bir fotoğraf albümünü karıştırıyordu.

"Katie uyudu mu?" diye sordu Valerie. Başını kaldırdığında gözlerindeki yaşları gördü.

"Evet!" dedi ters bir edayla. "Neden, anne? Bana neden yalan söyledin? Bilmek istiyorum. Bunu büyükanneme ve bana nasıl yapabildin? Böylesine acımasızca davranmanı haklı çıkaracak *hiçbir şey* bulamıyorum ve seni asla affetmeyeceğim," diye ekledi hararetle. İçi öfkeyle dolup taşıyordu.

Valerie, bir saldırıya karşı koymak istercesine elini kaldırdı. "Lütfen, Briony. Bu gece değil. Şu anda tüm bunlarla başa çıkamam. Bilmiyorsun, çünkü sana daha önce hiç söylemedim. Bugün babanın ölüm yıldönümü. Eski defterleri açmak istiyorsan sana hikâyeyi bir de kendi tarafımdan anlatayım. Çünkü bir hikâye her zaman çift taraflıdır. Beni sonra yargılarsın! Fakat bu gece değil. Lütfen, bana izin ver."

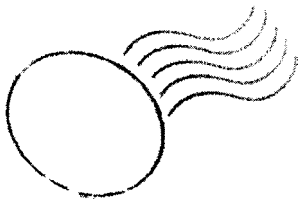
"İşte bana söylemediğin başka bir şey daha. Benim de bugünü bilmem gerektiğini hiç düşünmedin mi? Her şey yalnızca *seni* ilgilendirmiyor, anne. Sen ne düşünürsen düşün, bu böyle," dedi Briony sertçe. "Ben yürüyüşe çıkıyorum. Ayrıca merak etme,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir uçuş ayarlar ayarlamaz gideceğiz. Sen de çok istediğin huzur ve sessizliğe o zaman kavuşursun." Hızla dönerek odadan çıktı. Sonra da çantasını almak üzere Katie'nin odasına girdi. Kendisini evden dışarıya atıp arka bahçeye geçti, merdivenleri inip ferforje kapıdan çıkarak dar patika yola çıktı. Öfkeden çıldıracak gibiydi; sert adımlarla sahile doğru yöneldi. Her iki yanında ışıklar pırıldıyordu. Sol tarafından, önceki ziyaretlerinde sık sık akşam yemeği yedikleri sahilin tam kenarında yer alan Max Restoran'da çalan müziğin belli belirsiz sesi geliyordu. Sağ tarafında ise Calahonda Resort'un odalarının ışıkları parlıyordu.

Çantasından telefonunu çıkardı. Finn'le konuşması, ona olan biteni anlatması ve öfkesini kusması gerekiyordu. Finn de onu rahatlatıp yatıştırırdı. Tam son aranan numaralara bakarken telefonun şarjı bitti. Daha önceden şarj etmediği için kendine kızdı. Telefonu çantasına atıp sağa döndü. Deniz kenarına inerek nemli ve sert kum tanelerinin üzerinde uzun adımlarla başı öne eğik, yürümeye başladı. Etrafta köpeklerini yürüyüşe çıkarmış birkaç kişi vardı. Fakat ne kızarmış ve öfkeli yüzüne doğru saçlarını uçuran ılık meltem, ne denizin üzerinde gümüş rengi pırıltılarını bırakmaya başlayan ay, ne dalgaların ninniyi andıran sesi ne de sahili çevreleyen çam ağaçlarının hafif uğultusu acı çeken ruhuna merhem olabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 6

"Of, Tanrım! Tanrım! Tanrım! Hiç huzur bulamayacak mıyım ben? Her şey ne kadar da güzeldi. Neden *ben*, neden?" diye isyan etti Valerie. Bir yandan da Briony'nin çantasını didik didik ettikten sonra çıkardığı telefonu gerisin geriye çantasına fırlatmasını, sonra sahil boyunca yürüyerek akşam karanlığında gözden kaybolmasını izliyordu. *Bu ruh haliyle Marbella'ya yürüyecektir*, diye düşündü Valerie. Bahçenin arka tarafından dolanarak çatıya çıkarken içi sıkıntı doluydu.

Şu anda en çok yapmak istediği şey kendisine kocaman bir kadeh meyveli şarap koyup sarhoş olmaktı. Fakat torunu içeride uyurken ve o, öfkeli ruh sahilde yürüyen Briony'nin ne zaman eve döneceğine dair hiçbir bilgisi yokken bunu yapamazdı.

Şu kahrolası mektup tamamen aklından çıkmıştı. Valerie'nin Dublin'e taşınması üzerine Tessa mektubu Valerie'nin annesi Carmel'e vermişti. Carmel, "Mektubu sana ulaştırayım mı?" diye sorduğunda Valerie, "Kesinlikle hayır, o mektubu istemiyorum," demişti.

Carmel de mektubu Valerie'nin fotoğraf albümlerinden birinin içine sıkıştırıp orada unutmuştu. Valerie mektubu yıllar sonra, anne babasının Rockland'deki evini düzenlerken bulmuştu. Sonra da annesinden aldığı birkaç parça hatıra eşyayla birlikte mektup ve fotoğrafları bir kutuya koymuş, kutuyu da Dublin'deki evin mer-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diven altına koyup, yıllar içinde kutunun varlığını bile unutmuştu.

Valerie, konut fiyatlarının fırladığı bir sıra, Briony evlendikten kısa süre sonra evini satmış, kendisi için daha küçük bir ev satın almıştı. Birkaç yıl sonra bankalar bir bir iflas bayrağını çekmeye başladığında emeklilik için biriktirdiği üç beş kuruşu da kaybetme korkusu yaşamış, çok mutlu tatiller geçirdiği İspanya'da konut fiyatları düşünce de bu fırsatı değerlendirmek üzere oradan küçük bir yazlık ev almıştı.

Riviera'daki villayı satın aldığında, Dublin Şehir Konseyi'ndeki işinden altı ay boyunca alamadığı parayı da toplu halde alarak, bu parayı taşınıp yerleşmek için kullanmıştı. Eşyalarını karton kolilere doldurmuş, kendisi de Cork-Roscoff feribotuna binerek Fransa üzerinden İspanya'ya varmıştı. Briony de bir hafta sonra yanına gelmişti.

Her taraf kolilerle doluydu. Bir kısmı Valerie'nin kendi evinden bir kısmı da Rockland'deki annesinin evinden gelen kutulardı. Briony, taşınma ve yerleşme sürecinde kendisine yardımcı olmaya gelince çok memnun olmuştu. Çocukluğunun geçtiği evi boşaltmak Briony için kâbus gibi bir deneyimdi. Babası Terence, Valerie'yi arayıp annesinin kendi deyimiyle "fittırdığını" söylediğinde Valerie çoktan kararını vermişti bile. Annesinin gittikçe artan unutkanlığı ve tuhaf davranışlarını artık görmezden gelemiyordu. Carmel'e Alzheimer teşhisi konulmuştu, durumu hızla kötüleşiyordu. Baba kız oturup Carmel'in bir bakımevine yatması gerektiğine karar vermişlerdi.

Carmel bakımevine gittikten sonra ev iyice dağınık ve bakımsız bir hale gelmişti. Terence, maddi durumu el vermesine rağmen, evi haftada bir kez bile temizletmiyordu. Babası da hayata veda edince istese de istemese de Valerie her şeyle ilgilenmek zorunda kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her şeyi ardında bırakarak çekip gitmek tam da Terence'dan beklenecek bir davranıştı, diye düşündü Valerie içecek bir şeyler almak için mutfağa giderken. *Onun* cenazesinde tek bir damla bile gözyaşı dökmemişti. Hatta ucuz tahta tabutun üzerine toprak atılıp, rahip son duasını okur okumaz mezarlığı terk etmişti. Annesinin parasını, sırf başkalarına şık görünmek için gösterişli ve pahalı bir tabuta harcasaydı kahrolurdu.

Valerie, uzun bir kadehe birkaç küp buz, biraz Chardonnay, biraz da tonik koydu. Babasının ruhu, kendisi için tasarlanmış olan cenaze töreninden rahatsız olmuş muydu acaba? Çünkü Terence Harris'i memnun eden tek şey vardı: komşulara gösteriş yapmak. Valerie ise cenaze töreninde ilahi okuması için özel birini tutmamış, teypten çaldırmıştı. Çelenk için de bir servet harcamamıştı. Sadece kırmızı ve beyaz karanfillerle süslenmiş basit bir demet yaptırmıştı. Taziyelerin yazılacağı bir defter de ayarlamamıştı. Methiye konuşması da yapılmamıştı. Halbuki babası Rockland'de yaptığı hayırlı işlerden söz eden bir methiye konuşmasını nasıl isterdi kim bilir? İkiyüzlü davranmama konusunda kararlı olduğu için her türlü konuşmayı rahibe bırakmıştı. Cenaze arabasını takip etmesi için siyah bir araba da kiralamamıştı. Bunun yerine annesinin külüstürünü kullanmıştı. Lizzie bu külüstüre, "Çitti Çitti Bang Bang" derdi. Lizzie, her zaman yanında olmuştu. Tıpkı gerçek bir arkadaş gibi. Bir baba ve kız arasındaki anlaşmazlığa uzun yıllar boyu gizliden gizliye tanık olmuş fakat ağzını açıp tek bir kelime bile söylememişti.

Valerie, tüm ısrarlarına rağmen Briony'nin cenaze törenine gelmesini istememişti. "Senin onun mezarı başında beklemeni istemiyorum, Briony. Onun hayattayken senin için harcayarak zamanı yoktu, şimdi sen de onun için bir saniyeni bile heba etmeyeceksin," demişti. Fakat Valerie bir yandan Briony'nin Rockland'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelip Tessa ya da Lorcan'la karşılaşmasından ve eski defterlerin açılmasından korkuyordu.

"Ama ben senin yanında olup sana destek olmak istiyorum," diye karşı çıkmıştı Briony.

"İnan bana, bu benim için zor olmayacak," demişti Valerie duygusuzca. "Rahip duasını eder etmez ben de mezarlıktan ayrılacağım. Yas tutan kız evlat rolünü oynamayacağım. Komşuların ellerinde çorba ve sandviçlerle gelmesini de istemiyorum. Hiçbir zaman ikiyüzlü olmadım. Bugün sırf cenaze var diye de olmayacağım."

"Peki, ya büyükannem? Onun için bile yapmayacak mısın?" Briony şaşkınlığını saklayamadı. "Cenazeyi evden çıkarma töreni de yapmayacak mısın?"

"Direkt kiliseye gidebilir. Artık birçok insan böyle yapıyor zaten. Büyükannen, kocasının cenazesine kimin geleceğini bırak, bugün günlerden ne olduğunun bile farkında değil. Onu da cenaze için bakımevinden çıkarmanın hiç âlemi yok. Huysuzlanıp kafasının karışmasından başka bir işe yaramaz zaten. Orada kalması en iyisi. Umurunda bile olmadığınız birinin cenazesi için senin de bir gününü heba etmene gerek yok. Beni de düşünme, hallederim," diye ısrar etti Valerie.

"Babamın ailesi hâlâ Rockland'de mi yaşıyor? Onlarla iletişim kurup…"

"Briony, onları geçmişte, ait oldukları yerde bırakalım artık. Şimdiye dek onlarsız da birçok şeyin üstesinden geldik. Onlarla iletişim kurmaya hiç niyetim yok. Ne şimdi ne de gelecekte. Ayrıca hâlâ Rockland'de yaşayıp yaşamadıklarını bile bilmiyorum," dedi tersçe. Briony, başka bir şey söylemedi, annesi bir şeyi kafasına koyduğunda onunla tartışmanın hiçbir anlamı olmadığını daha önceki deneyimlerinden biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Valerie, elinde kadehiyle terasa çıkarken kaşlarını çatmış düşünüyordu. Espadrillerini ayaklarından fırlatarak çıkarıp kalın minderli koltuğa oturdu. Olacaklardan kıl payı kurtulmuştu. O an, kızının babaannesi ve dedesini bulma konusunda ısrarcı olacağını düşünmüştü. Briony, Terence'ın kendisini hayatında istemediğini biliyordu. Bu, tam da Terence'dan beklenecek bir şeydi. Briony bu duruma alışkın olduğu için pek bozulmuyordu. Fakat Valerie bundan ötürü babasını hiç affedememişti. Cemaatindeki, onun ne kadar nazik bir insan olduğunu düşünen tüm yaşlılara nasıl da yanıldıklarını teker teker söylemek istiyordu.

Terence, Rockland'e yaşlıların evine yemek taşıma ya da yardım faaliyetlerine sürekli katılırdı. Fakat Valerie, Terence'ın bunu kalbi tertemiz bir insan olduğunu için yapmadığını biliyordu. Babasının her daim iyilik konusunda bir çıkarı olurdu. Civarda yaşayan ihtiyarlar, alışverişlerini yapan ve bahçelerindeki çimleri biçenlere üç beş kuruş harçlık verirlerdi. Terence da bu paraları hiçbir zaman geri çevirmezdi.

Bir keresinde, karlı bir kış günü, çöp vergisinden yırtmak içim komşularından birinin çöp kutusuna kendi çöplerini geceleyin gizli gizli koyarken buza basmış, ayağı kaymıştı. Başını kaldırımın kenarına çarpınca da orada bayılmış, sabaha kadar buz gibi havada öylece kalakalmış, hipotermi geçirmişti. Hafızası iyiden iyiye bulanmış olan karısı bakımevindeydi. Ertesi sabah işe giden komşulardan biri tarafından fark edilmişti. Valerie o sırada Londra'da, Lizzie'nin yanındaydı. Komşularından biri ona ulaşmış, babasına veda etmek istiyorsa hemen hastaneye gelmesini söylemişti. Valerie ise hava koşulları izin verirse en iyi ihtimalle bir hafta sonra evde olacağını belirtmişti. Hava koşullarından ötürü tüm uçuşlar iptal edilmişti. Ölmek için yılın en uygunsuz zamanını seçmek ve hayatı herkes için zor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laştırmak tam da Terence'dan beklenecek bir şeydi. Ölüm döşeğindeki babasının başucunda beklemek Valerie'nin isteyeceği en son şeydi. Bir an önce ahreti boylamasının, ona yapacağı en büyük iyilik olduğunu düşünüyordu. Önceliği annesi Carmel'di. Onun için elinden gelenin en iyisini yapmak istiyordu. Bakımevindeki görevlilerden, annesine Terence'ın ani ölümü hakkında bir şey söylememelerini istedi. Durduk yere onu telaşlandırıp üzmenin anlamı yoktu.

Terence hayatında ilk kez kızını zor durumda bırakmamış, ertesi sabah hayata gözlerini yummuştu. Valerie, telefon ve e-posta aracılığıyla cenaze işlemlerini yürütmüş, ertesi gün uçuş kısıtlamaları kalkınca da Dublin'e oradan da arabayla Rockland'e gelmişti. Bu ziyaretinde kendisini tanımayan annesi Carmel'le biraz zaman geçirdikten sonra Wicklow'daki cenaze törenine gitmişti. Levazımcılara babasını tabutta görmek istemediğini, kendisi oraya gidene kadar tabutun kapağını kapatmalarını söylemişti. Hiç onun cesedini öpmek gibi bir niyeti yoktu.

"Bazı insanlar sevdiklerini hep en son gördükleri, kanlı canlı halleriyle hatırlamak ister," demişti levazımcı anlayışla.

Sanki Terence, hayattayken kızından bir öpücük almıştı da şimdi de cenazesi kalmıştı. *Dua edeceğim bile şüpheli*, diye düşündü.

Tessa ve Lorcan cenazeye gelir diye ödü kopuyordu. Cenaze arabasının arkasından Aziz Anthony Kilisesi'nin park alanına girerken diken üstündeydi. "Eganları görebiliyor musun?" diye sormuştu Lizzie'ye, tabutun kiliseye girmesini bekleyen kalabalığın üzerinde hızla göz gezdirirken.

Lizzie arkadaşını, "Geleceklerini sanmam. Senin bundan hiç hoşlanmayacağını tahmin etmişlerdir," diye rahatlattı. Bir yandan da Jeff'in ailesi orada mı diye etrafa göz gezdiriyordu.

Valerie, rahibin söylediği hemen hemen hiçbir şeyi duyma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Tüm istediği şu lanet Rockland'den mümkün olduğunca çabuk kaçmaktı. Tanıdığı Tessa oraya gelmişse mutlaka kavga çıkarırdı.

Babasının cenazesinde hiç beklemediği kadar çok kişi vardı. *Merak*, diye düşündü kilisenin dışında soğuktan tir tir titreyip taziye dileklerini alırken. Bu maskaralığın bir an evvel son bulmasını istiyordu.

"Korkunç bir olay. Öyle soğuk bir gecede dışarıda ne yapıyordu acaba?" diye sordu Jonny Carroll. Herkesin işine burnunu sokmayı seven pis herifin tekiydi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Valerie yüzünü buruşturarak.

"Dışarıya çöp mü çıkarıyormuş, neymiş?" dedi sinsice. Valerie'yi daha da rahatsız etmeyi umduğu belliydi. Oysa Valerie, babasının davranışlarından utanma yaşlarını çoktan geride bırakmıştı. Bu sinsi herife pabuç bırakacak değildi.

"Buradan kilometrelerde uzaktayken bunu nereden bilebilirim, Jonny. Ancak bildiğim bir şey var; umarım babam vergi kaçaklığı konusunda *senin* tavsiyeni önemsememiştir. Arkamdan vergi memurlarının gelmesini istemiyorum."

Jonny, kilise kapısındaki kalabalığın içine karışırken, "Her zaman küçük bir hanımefendiydin," dedi.

Sen de her zaman iğrenç bir yaratıktın, diye düşündü sert, tacizci parmaklarını hatırlayarak. Noel'de yaşlı komşularını sırayla ziyaret ettikten sonra Terence'la birlikte yalpalaya yalpalaya eve gelirlerdi.

Valerie birkaç kişiyle daha konuştu. Hava hâlâ çok soğuktu, yerlerde kar vardı. Bir daha yağması ihtimaline karşı levazımcıya direkt olarak mezarlığa gitmesini söyledi.

Terence'ın tabutu mezarına doğru taşınırken gözü Jeff' in mezarına kaydı. Mezar son derece bakımlı ve temiz görünüyordu. Kenarlarında soğuk havaya dayanıklı kırmızı ve sarı minik çiçekler vardı. O gün ilk kez, tam da orada bağıra bağıra ağlama isteği duydu. Ken-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dini toparlamaya çalıştı fakat Jeff'i mezarlıkta bırakıp gittiği günün hatıralarını zihninden atamıyordu. Defin işlemi süresince gözünü bir noktaya dikip bekledi. Tüm sıkıcı prosedürler bittiğinde rahip yanına gelip omzuna dokunarak başsağlığı dileklerini sunarken, bölgede yaşayan ihtiyarların babasını çok özleyeceğini söyledi.

Bu nasıl da bir ironi, diye geçirdi aklından mezarların arasındaki buzlu yolda kaymamaya dikkat ederek yürürken. Kasabadaki dulların ve ihtiyarların yarısıyla, vasiyetlerinde kendisine de bir şeyler bırakırlar umuduyla ilgilenen Terece aniden ölmüş, mezarı başında dua edenler ise o ihtiyarlar olmuştu.

Valerie evi bir ay içinde temizleyerek satılığa çıkarmıştı. Evin orada öylece durup çürümesindense satılmasını daha doğru buluyordu. Zaten kendisinin de Rockland'e dönüp orada yaşama ihtimali yoktu. Konut satışlarındaki durgun dönem başlamadan çok kısa bir süre önce de Dublinli zengin bir çift, bu üç yatak odalı kır evini, yazlık olarak kullanmak üzere satın aldı. Annesinin emekli maaşı ve kendi maaşından ayırdığı parayla bakımevinin ücretini ödüyordu. Ayrıca Dublin'deki evden gelen paranın bir kısmını da bankaya yatırmıştı. Faizler son birkaç yılda iyiden iyiye düşmesine rağmen yine de kendisini idare edebiliyordu. Annesi vefat ettiğinde kendisine kalacak olan paraya da güvenerek İspanya'daki evi almaya karar vermişti. Evet, gerçekten de Tessa Egan'ın mektubu ortaya çıkana dek hayatı gayet iyi gidiyordu. Babasına karşı beslediği duygunun adı *küçümseme* ise, Tessa'ya karşı hissettiklerini *nefret* olarak tanımlaması lazımdı.

İçkisinden bir yudum alırken, sakinliğini yavaş yavaş kaybederek dalgalanmaya başlayan denize baktı. Köpüklenen dalgalar kayalara çarpıyordu, rüzgâr çıkmıştı. Unutmak istediği tüm hatıralar bir bir zihnine hücum ederken kendisini huzursuz, öfkeli ve gergin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissetti. Tessa'nın davranışları bunca yıl sonra bile içine dert olmaya devam ediyordu. Gözkapaklarının altında biriken gözyaşları yanaklarına doğru süzülmeye başladı.

Jeff'i en son gördüğü an dün gibi aklındaydı. Yüzü neredeyse üzerine örttükleri beyaz çarşafla aynı renkti. Alnından son kez öptüğünde dudakları adeta soğuk bir mermere dokunmuş gibiydi. Geçmiş, tıpkı bir hayalet gibi zihnine süzülmüştü. Son yudumunu da diktikten sonra ayağa kalktı. Yorgundu. Erkenden uyumak istiyordu. *Valerie'nin anahtarı yanında değilse kapıyı çalar elbet*, diye düşündü.

Koltuğun üzerindeki büyük minderleri içeri taşıdı, Katie'nin oyuncaklarını kaldırdı, bardağını yıkayıp kapıyı kilitledi. Kızı gelince içeriye rahat girsin diye de girişin ışığını açık bıraktı. Parmak uçları üzerinde Katie'nin odasına girdi ve Katie'nin bu kadar ses çıkararak uyuduğunu görünce dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Briony, onu torununu görmekten asla alıkoymazdı, değil mi? Valerie'nin, kızını babaannesi ve dedesinden ayırmasını gerektiren durumlar çok farklıydı. Briony bu kadar acımasız olmazdı. İçini bir korku kapladı. Kızının öfkesi böylesine intikamcı bir karar almasına neden olur muydu ki? Jeff öldükten sonra o da eylemlerini öfkesinin yönlendirmesine izin vermemiş miydi?

"Neyse artık, bu konuyu aklından sil. O zaman durum farklıydı," diye mırıldandı. Gözlüklerini almak üzere hole giderken gözü kanepenin üzerine atmış olduğu fotoğraf albümüne takıldı. Tüm vücudu halsizlikten dökülüyordu. Albümü de alarak yatak odasına gitti. Bu odayı seviyordu. Yumurta kabuğu ve limon renginin hâkim olduğu ferah oda ve beyaz kepenkler Karayip Adaları'ndaki bir tatil mekânının reklam broşürünü andırıyordu. Her iki yanında dolaplar olan küçük bir koridor da krem ve limoni bir rengin hâkim olduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

banyoya açılıyordu. Odada üzerinde Mısır pamuğundan yapılmış nevresim takımı olan çift kişilik bir yatak vardı. Mermer zeminde, yatağın her iki yanında üzerinde sarı benekler olan krem rengi kilimler vardı. İnsanın ruhunu dinlendirecek enerjiye sahip bir odaydı. Dışarıya açılan geniş çift kanatlı camlı kapının üzerinden mis kokulu begonviller ve hanımelleri sarkıyordu.

Valerie hızla üzerindeki çıkartarak düzgünce katlayıp kapının yanındaki beyaz, bambu sandalyenin üzerine koydu. Dağınıklıktan nefret ediyordu. Her şey yerli yerinde olmazsa bir türlü uyuyamazdı. Kendisini serin çarşafın üzerine attığında başının zonklamasına neden olan gerginliğin de gittikçe azaldığını hissetti.

Albümü eline alıp kapağını açtı. Kapağı açar açmaz içinden bir fotoğraf düştü. Fotoğrafa bakar bakmaz da içi cız etti. Jeff bir yanına onu, bir yanına da Lizzie'yi almış, kameraya gülüyordu.

Fotoğrafın çekildiği gün hayatının en mutlu günüydü. Düşünceleri onu, her şeyin kusursuz olduğu o şahane yaz gününe götürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 7

Lizzie Anderson, Valerie'nin koluna girerken, "Senden bir şey isteyeceğim," dedi. Anacaddeden, kasabanın tam merkezinde bulunan, ağaçlarla çevrili küçük bir yeşil alan olan Triangle'a doğru yürüyorlardı. Geçtikleri anacadde, kasabanın kalbinin attığı yerdi ve etrafta bir süpermarket, bir gazeteci, bir kasap, bir eczane, bir kafe ve bir de terzi vardı. Yazları camlardan sarkan renkli sepetler ve saksılar içindeki camgüzelleri, sardunyalar ve petunyalar; parlak dondurma, soğuk içecekler, şarküteri ürünleri ve ekmek alarak sahile piknik yapmaya inen ya da küçük kafede kahve içip öğle yemeklerini yiyen turistler için neşeli ve görkemli bir Akdeniz ortamı yaratıyordu. Fakat bu gece o Akdeniz havasından eser yoktu. Gökyüzü yağmuru taşıyor, denizden eser rüzgârın uğultuları kulağa çalınıyordu.

Büyük ahşap kapısının her iki yanında dar ve lekeli pencereleri olan küçük, beyaz kilise, kasabanın ilkokulunun tam bitişiğinde yer alıyordu. Kilisenin yan tarafında bulunan ve kiliseye bağlı olan Viktorya Dönemi esintileri taşıyan ev, kasabayı ikiye bölüyordu. Bir yanında doktorlar ve banka müdürlerinin ya da Valerie'nin annesinin deyimiyle "elitlerin" ikamet ettiği büyük duvarlarla çevrili, deniz manzaralı büyük evler yer alıyordu. Kendileri deniz manzarasına sahip olan bu evleri çevreleyen yüksek duvarlar "avam tabaka"nın deniz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

manzarasını engelliyordu. Bu gösterişli evlerin bitiminde ise anayolu, bir tarafında kumsal bir tarafında da tren istasyonu kalacak şekilde ikiye bölen arnavutkaldırımlı bir cadde vardı. Yazın son derece şirin bir yer olan kasaba, turistlerin gitmesi ve gecelerin uzamasıyla birlikte aşırı sıkıcı bir yer haline dönüyordu. O gün, kasabada yaşayan gençler arasında bir hentbol maçı vardı.

"Ne isteyeceksin? Kesin hoşlanmayacağım bir şey, değil mi? Ses tonundan ve soruyu sorma şeklinden anlaşılıyor," dedi Valerie.

"Lütfen, lütfen, *lütfen.* Benimle maça gel. Gidip orada yalnız yalnız dikilmek istemiyorum," diye yalvardı en yakın arkadaşı. "Bir hafta boyunca matematik ödevini ben yaparım."

Valerie suratını asarak, "Of, Lizzie. Ben futboldan nefret ederim," dedi.

"Sen benim en yakın arkadaşımsın ve benimle gelmelisin. Phil'i çok beğeniyorum, biliyorsun. Beni maça o davet etti. Val, lütfen!"

"Off, tamam," diye homurdandı Valerie beş karış suratla. Phil Casey'den de pek hoşlandığı söylenemezdi. Fakat kalbini çoktan ona kaptırmış olan Lizzie'ye bir şey söylemedi. Çocuk, kulaklarında walkman'i ve kulağında punk küpesiyle aşırı havalı olduğunu düşünüyor, etrafta kasıla kasıla yürüyüp duruyordu. *Yanına gerçek bir punk gelse nasıl kaçtığını bilemez*, diye düşündü Valerie kaşlarını çatarak. Bir sürü genç adamın bir topun etrafında koşmasından ve kalabalığın da çığlık çığlığa onları izlemesinden daha sıkıcı bir şey düşünemiyordu. Pazar gününü bu şekilde geçirmek zamanı çarçur etmek değil de neydi? Hem de bugün ev boştu ki bu pek sık rastlanır bir durum değildi. Anne ve babası, bir akrabalarını ziyaret etmek üzere Dublin'e gidecekler oradan da Terence'ın yaşlı annesine geçeceklerdi. Terence, Valerie'nin de gelmesini istemişti fakat Valerie, ertesi gün matematik sınavı olduğu ve çalışması gerektiği yalanını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylemişti. Terence, Valerie'nin başarılarını çok önemsiyordu. Liseyi altı adet onur belgesiyle bitirdiğinde haftalarca onunla övünmüş, gittikleri her yere Valerie'yi de götürmüştü. Bitirme sınavlarında başarılı olamazsa yıkılırdı. Babası, onun üniversiteye gitmesini istiyordu. Tercihi tıptan yanaydı ama hukuk da olurdu. Kızıyla "doktor" ya da "avukat" diye övünmek istiyordu. Terence varlıklı insanların arasına karışıp onlarla ahbaplık etmek istiyordu. Valerie de bu iş için kullandığı bir basamaktı. Kasabanın "elit" tabakası gibi olmak istiyor, bunun için de Valerie'yi kullanıyordu. Ailesinin sosyal konumunu değiştirmesi için son şansı kızıydı; tabii piyangodan bir servet kazanmazsa.

Valerie de bu durumu zaman zaman babasından izin almak için bir bahane olarak kullanıyordu. Dört gözle, o evden uzaklaştığı zaman tadına varacağı birkaç saatlik özgür zaman dilimlerini bekliyordu. Bugünkü planı da yeni aldığı Hot Chocolate kasetini son ses dinlemek, Lizzie'yle bütün gün koltukta cips ve Trigger çikolatalarından yiyip –ki bu diyete başlamadan evvel işledikleri son günah olacaktı– dedikodu yapmaktı. Oysa şimdi Lizzie tüm planlarını altüst ediyor, güzelim vakitlerini pis bir futbol sahasında soğuktan titreye titreye geçirmeyi teklif ediyordu. Fakat Lizzie onun en yakın arkadaşıydı. Onu nasıl geri çevirebilirdi ki?

Lizzie'nin erkeklerle arası oldukça iyiydi. Valerie'nin ise şu Gary Higgins vakasından sonra erkeklerden pek de hazzettiği söylenemezdi. Gary Higgins'in geçen sene bir gece vakti, Triangle' daki sık ağaçların altında kendisine nasıl yumulduğunu hatırladığında kaşları çatıldı.

O gün hayatında ilk kez Fransız öpücüğünü deneyimlemişti. Bu öpücüğü, okuduğu aşk romanlarından öğrenmişti ve denemek için can atıyordu. Fakat hiç de beklediği gibi bir his yaşamamış, aksine tiksinmişti. Kasabanın iriyarı ama seksi erkeklerinden sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yılan Gary Higgins bir gece Valerie'ye onu "gerçek bir kadın" yapacağını söylemişti. Valerie ise korkmuştu ama merakına engel olamıyordu. Gary, ondan birkaç yaş büyüktü. O güne dek yalnızca sıska ve yüzleri sivilceden delik deşik olan oğlanlar tarafından öpülmüş, nemli ve terli ellerinin bedeninde gezinmesine izin vermişti. Kendisinde bir sorun olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sular seller gibi okuduğu Mills &Bones romanları ve hafta sonları çalıştığı kuaförde göz attığı *Cosmo* dergileri onu, zevkten tir tir titreyeceğine ve çıldırtıcı orgazmlar yaşayacağına inandırmıştı. Fakat tüm bu erkekler ağızlarının suları akarak üzerine çıktıkları ve sert organlarını ona doğru bastırdıkları zaman hissettiği tek şey şaşkınlıkla karışık bir korku ve mide bulantısıydı. Neyse ki yalnız değildi. Lizzie de aynı şekilde hissettiğini söylüyordu. Frances O'Connor ve Anna McKenna gibi kızların neredeyse günaşırı erkek eskittiklerini söylemelerine ve liman ambarında demirlemiş teknelerin içinde arzulu dakikalar yaşadıklarını övüne övüne anlatmalarına anlam veremiyordu.

"Bence onlar bizi kafesliyor ya da bizde frijit var," demişti Lizzie bir gün endişeli bir şekilde. Valerie, zaten korktuğu bu durum arkadaşı tarafından sesli olarak dile getirilince iyice endişe duymaya başlamıştı. *Acaba frijit kalıtsal bir durum mu*, diye düşündü. Çünkü annesinin de bu durumdan mustarip olduğundan emindi. Carmel bir keresinde ona, erkeklerin kadınları yalnızca tek bir şey için istediklerini, hiç evlenmemenin en iyisi olduğunu söylemişti. "Bağımsız ol, Valerie. Hiçbir zaman bir erkeğin senin üzerinde güç sahibi olmasına izin verme. Sen benden farklısın. Bir kariyer yapıp kendi paranı kazanabilirsin. Sakın sadece bir adamın hizmetçisi olmak için sahip olduğun her şeyi geride bırakma."

Küçükken bazı geceler yan taraftan yatağın gıcırdama sesleri, Carmel'in itirazları, babasının ise boğuk sesli inlemeleri kulağına ça-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lınırdı. Sesleri duymamak için parmaklarını kulaklarına tıkardı. O günler de babasına karşı ölümüne kadar sürecek derin bir antipati geliştirmişti. Bir gün Carmel arka bahçede çamaşırları sererken kanama geçirerek yere yığılmış, rahmini aldırmak zorunda kalmıştı. Ameliyattan sonra iyileşme sürecinde de sandık odasına taşınarak Terence' la yataklarını ayırmış, bir daha da onunla aynı yatağı paylaşmamıştı.

Valerie diskoya gitmek üzere gizlice evden kaçtığı bir gece Gary Higgins'le buluşup kendi kendine, frijit olmadığını kanıtlamaya karar vermişti. Gary'nin deneyimli olduğunu, kendisine nasıl davranacağını ve ne yapması gerektiğini bildiğini düşünüyordu. Gary onu Triangle'a götürüp oturttuğunda kalbi heyecandan küt küt atıyordu. İşte, sonunda olacaktı. Elleriyle, tıpkı Mills&Boon aşk romanlarındaki gibi göğüslerini kavrayacaktı. Göğüs uçlarını, arzudan sertleşene kadar okşayacaktı. Başlangıçta nazik ve derin olan öpüşü, Valerie onu arzuyla ateşledikçe daha sert ve zorlayıcı hale gelecekti. Sonra içi arzuyla titrerken, tıpkı romanlarda okuduğu Frances ve Anna gibi normal bir kadın olduğunu *hissedecekti.*

Fakat Gary, üzerine bira tadı sinmiş dilini boğazına o kadar sokmuştu ki neredeyse öğürecekti. Göğüs uçlarını sıktığında acı ve şaşkınlıkla inlemiş, bir an için bunun zevk inlemesi olduğunu sanmıştı. Daha ne yaptığını bile anlayamadan Gary, elini maksi eteğinin altına uzatıp külotunu sıyırarak parmaklarını içine sokup çıkarmaya başlayınca Valerie, acı ve şaşkınlıkla çığlık attı.

Sarhoş sarhoş, "Güzel, değil mi?" diye mırıldanırken, parmaklarını içine sokup çıkarmaya devam ediyordu. "Şimdi sıra sende." Bir yandan konuşuyor, bir yandan da kot pantolonunun fermuarını açıyordu. Valerie afallamış bir halde, bir hamleyle elinden kurtulup ayağa kalktığında Gary de, "Hey, sen de gösterip de vermiyorsun ama," diye protesto edip yalpalayarak ayaklandı. Fakat Valerie

BELONGS TO KAKTUS TEAM

deli gibi koşup Triangle'dan uzaklaşarak dar geçitten geçti ve yatak odasının penceresinden tırmanarak içeriye girdi. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki sokaktan geçenler bile bu sesi duyabilirdi.

Yatağa uzandı. Küskün ve kirlenmiş hissediyordu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Frijit olmak, erkeklerin sana iğrenç şeyler yapmasına izin vermemek anlamına geliyorsa buna katlanabilirdi. Annesi haklıydı.

"Nasıldı? Geldin mi?" diye sormuştu Lizzie heyecanla ertesi gün birlikte yürürlerken.

"Hayır, gittim," dedi Valerie şakayla karışık. Gün ağarmıştı, frijit olduğunu kabullendiği ve bir erkeğin kendisini "tokmaklamasına" (bu da annesinin küçümseyici metaforlarından biriydi) izin vermediği için kendisini ferahlamış hissediyordu. Aziz Anthony'ye doğru giderlerken gece başından geçenleri ayrıntılı olarak anlattı.

"Iyyy," diye tepki verdi Lizzie. Dehşete düşmüştü.

Valerie öfkeyle, "Canım çok yandı," diye ekledi. Tam o anda, ucundan beyaz bir kuştüyü sarkan, kadife, yeşil şapkası ve parlak yüksek topuklu ayakkabılarından yükselen tak tak sesleriyle yanlarından geçen ortaokul bölümünün müdürü Bayan O'Connell, enerjik bir edayla, "Günaydın, kızlar," diyerek onları selamladı.

"Günaydın, Bayan O'Connell," diye yanıt verdiler aynı anda.

Bayan O'Connell onları sollayıp hızını artırırken, "Ortalıklarda boş boş gezinip geç kalmayın, kilisenin arka sıralarında da takılmayın. Ön tarafa geçin," diye buyurdu. Eski öğretmenleri, kilisenin orgcusu ve koro şefiydi.

"Bu kendini ne sanıyor? Bayan Topuk! Hem artık biz lise kısmındayız, bizden sorumlu bile değil," diye söylendi Valerie.

"Bu *kadını o* işi yaparken düşünebiliyor musun? Dört çocuğu var. Kim bilir belki de erkek delisidir," dedi kıs kıs gülerek. Valerie

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıkırdadı. Kilise kapısına yaklaştıklarında çoktan gelip onları bekleyen arkadaşlarını gördüler.

Sinsi Frances O'Connor, "Dün gece iyi zaman geçirdin mi, Valerie?" diye sordu. O da dün gece Romeo Higgins ve parmaklarına maruz kalmıştı.

"Şahaneydi," dedi Valerie soruyu ciddiye almaz bir edayla. Sonra da Lizzie'yle birlikte Aziz Anthony Kilisesi'nin kasvetli verandasından geçerek içeriye girdiler. "Pis kaltak," diye mırıldandı. "O pembe tozluklarına bakmadan kendini bulunmaz Hint kumaşı sanıyor!"

"Halbuki daha çok pörsümüş Hint kumaşına benziyor," diye cevabı yapıştırdı Lizzie hızla dolan kilise oturaklarında kendilerine bir yer ararlarken. "Hem de çarpık bacaklı!"

Valerie o pazar sabahını hatırlayınca gülümsedi. Lizzie her zaman oldukça hazırcevaptı. Mükemmel bir arkadaştı, şimdi de yeni ilişkisinde bir desteğe ihtiyacı vardı. Lizzie, Phil Casey'in "aradığı erkek" olduğuna ikna olmuştu.

İlk öpüşmelerinden sonra, "Harika öpüşüyor. Hatta şimdiye kadarkilerin içinde en iyisi," demişti. Valerie, her ne kadar zor olsa da, kıskançlığa kapılmamak için kendisine engel olmaya çalışmıştı. Lizzie'nin dilinde sürekli bir "biz" vardı. *"Biz" şuraya gidiyoruz. "Biz" buraya gidiyoruz. "Biz" şunu yapacağız. "Biz" bunu yapacağız.* Ve bu "biz" artık Valerie' yle Lizzie'yi kastetmiyordu. Araya giren bir erkek, arkadaşını elinden almış, Valerie yalnız kalmıştı. Maçtan sonra bir şeyler içmek için bir yerlere gideceklerinden ve kendisini çiftlerin peşine takılmış bir ezik gibi hissedeceğinden emindi. Fakat bu düşüncesini kendisine sakladı. Oscar'lık bir performansla çok istekliymiş gibi davranmıştı.

"Tamam, gelirim. Senin için Phil'e tezahürat bile ederim," diye gülümsedi arkadaşına. Lizzie heyecanla haykırdı. "Sen hari-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kasın, Val. Bak gör, sen de çok eğleneceksin. Hem takımda gayet iyi tipler var. Belki birini gözüne kestirirsin."

"Yok, ben ilgilenmiyorum. Hem babam biriyle çıktığını anlarsa delirir biliyorsun. Okul bitene kadar biriyle çıkmayı düşünmem bile," dedi Lizzie'nin evine geldiklerinde. Lizzie'nin annesi onlara iki iri dilim ev yapımı çilekli pasta ikram etti. Burası, tartışma ve gerginliğin hâkim olduğu kendi evinden çok farklıydı. Gerçek bir evdi.

Anne babası Dublin'deyken geçireceği huzurlu bir pazar günü daha vardı. Fakat bu günü her ne kadar istemese de arkadaşı için dışarıda geçirmek zorundaydı. Paltosunu giyip mor, örgü şapkasını takarak Lizzie'nin evine gitti. Lizzie'nin üzerinde yeni Levi's pantolon, krem rengi polo yaka üzerine yapışan bir kazak ve denim bir ceket vardı. Dolgu topuklu çizmelerini de giymişti. Valerie, göz farını süren arkadaşını, "Paltonu giysen iyi olur, dışarısı buz gibi," diye uyardı.

"Olmuş mu?" diye sordu Lizzie endişeyle. "Sence biraz daha allık süreyim mi?"

"Palyaço Bobo gibi görünmek istiyorsan sürebilirsin tabii ki. Gayet iyi görünüyorsun, Lizzie," diyerek arkadaşını rahatlattı. Hazırlanma merasiminin bir an önce bitmesini istiyordu.

Maçın onuncu dakikasında başlayan yağmur her şeyin üstüne tuz biber ekti. Hayalete benzeyen puslu yağmur, paltosunun ve kulaklarına kadar çektiği şapkasının tüm küçük gözeneklerinden sızıyordu. Çizmelerinin topukları çamura battı, pantolonunun paçaları çamur içinde kaldı. Yanındaki Lizzie ise durmadan zıplıyor, çılgın gibi bağırıyordu. "Hadi Rovers! HAYDİİİİİİİİİ! Hadi aslanlar, topu kaleye yollayın. KALEYEEE. Hakem, hakem KÖR müsün? Ofsayt oldu, OFSAAAAAAYT!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Valerie, en yakın arkadaşının ne zaman böyle futbol fanatiği olduğunu merak etti. Phil Casey bir ay önce ona çıkma teklif edene kadar futbolla alakalı herhangi bir şeye karşı en ufak bir ilgisi dahi yoktu. Oysa şimdi Phil'le birlikte *Günün Maçı*'nı bile izliyor, cumartesi akşamları Valerie'yi yalnız bırakıyordu. Valerie, kendisini haksızlığa uğramış gibi hissetmekten alamıyordu. Lizzie, hem cumartesi günleri artık onunla birlikte vakit geçirmiyor, hem de bu sıkıcı futbol maçında yanında olmasını istiyordu. *Ne kadar çok şey bekliyor benden*, diye düşündü arkadaşına gücenerek. Bir taraftan da yanında çığlık çığlığa bağırmayı bıraksın diye dua ediyordu.

Valerie esneyip dururken, yakasından içeriye sızan yağmurun rahatsızlığını hissediyordu. *Keşke atkımı alsaydım*, diye düşündü. Tam o anda sert deri top, çamurun içinden sıçrayarak üzerine geldi.

"Kahretsin! Üstüme başıma bak," diye bağırdı Lizzie'ye bakarak.

"Topu geri at," dedi Lizzie.

Valerie, o kadar öfkeliydi ki topu bir tekmeyle sahaya geri fırlattı. Tam da o anda oyunculardan biri topu almak üzere ona doğru koşuyordu.

"Yuuh! Neredeyse Jeff Egan'ın hayalarına tekmeyi basıyordun!" diyerek kahkahalarla güldü Lizzie.

"Neyse ki öyle bir şey olmadı. Şu sıkıcı oyun ne zaman bitecek?"

"Bana kendimi kötü hissettirmeyi bırak," diye öfkeyle söylendi Lizzie. "Orada öyle popona koca bir şaplak yemiş gibi bir suratla duruyorsun. Bir daha senden benimle gelmeni istemeyeceğim."

"İşte bunu duyduğuma çok sevindim, Lizzie." Öfkesini saklayamıyordu.

"Aman Tanrım! Aman tanrım! Phil topu kaptı. Hadi Phil! Hadi Phil! Hadi! Koooos!" Yeni erkek arkadaşı gol attığında Lizzie de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

heyecandan hoplayıp duruyordu. Yüzlerce taraftar çığlıklar atıyor, bağırıyor ve gürlüyordu. Sonra bitiş düdüğü çaldı. Bu uzun ve keskin bitiş notu, beraberinde daha fazla sevinç çığlığını da getirdi.

Valerie, futbol sahasının yakınlarındaki Oyster Bar'da Bacardi ve kolasını yudumlarken omzunda bir el hissetti. "Gelecekte evlenip çocuk yapma ihtimalimi neredeyse elimden alıyordun. Bunun için bana bir şeyler ısmarlaman gerekmez mi acaba? Neyse ki reflekslerim kuvvetliymiş de kendimi son anda kurtardım." Bir çift gülümseyen kahverengi göz tepeden kendisine bakıyordu. Başını kaldırıp Jeff Egan'ı karşısında görünce gülümsedi. Okulda ondan bir üst sınıftaydı, arada sırada birbirlerini görüyorlardı.

"Üzgünüm, ama sen de benim pantolonumu mahvettin."

"Pantolon dediğin nedir ki makineye atarsın yıkanır," dedi gülerken. "Ee, bana ne ısmarlıyorsun?"

Valerie, "Yaşım tutmadığı için bana içki satışı yapmıyorlar. Ben parasını vereyim sen ne istersen onu al. Bizimkileri de Phil aldı," diyerek çantasına uzandı.

"Sadece takılıyorum, canım. Maçı sevdin mi? Rockland's Rovers'ın taraftarı olduğunu bilmiyordum."

"Değilim zaten ve sevmedim de!" dedi kesin bir biçimde. "Sadece Lizzie onunla gelmemi istediği için, yalnız kalmasın diye geldim."

"Ah, evet, Phil'le çıkmaya başladılar. Bir sporcuyla çıkıyorsan maçlara gitmek bir nevi zorunludur; en azından ilk birkaç ay."

"Ben takımdan biriyle çıksaydım bile gitmezdim." Bar çok gürültülü olduğu için bağırarak konuşuyordu.

"Biriyle çıkıyor musun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır. Böyle bir şey olsa babam çılgına döner. Şimdi eve gitmem lazım. Zaten evdekilere de arkadaşlarla ders çalışacağımı söyledim." Bacardi ve kolasından son yudumu alırken gözleriyle Lizzie'yi aradı. Lizzie, Phil ve arkadaşlarından oluşan grubun içinde kaybolmuştu.

"Ben seni bırakırım. Babamın arabası bendeydi," dedi Jeff.

"Tüm kutlamayı kaçırırsın ama.

"Zaten bu gece Dublin'e giden otobüse yetişmem gerek. Birkaç kitap karıştırsam iyi olur. Yarın termodinamik sınavım var."

"Ah... Pekâlâ. Paltomu alayım, Lizzie'ye de gideceğimi söyleyeyim." Valerie son derece şaşkındı. Bu, beklediği en son şeydi. Jeff Egan gibi biri onu eve bırakmayı teklif etmişti. Onun birisiyle çıkıp çıkmadığını bilmiyordu. Dublin'de okuduğu için onu ortalıklarda pek göremiyordu zaten.

"Hey, Lizzie, ben eve gidiyorum. Yarın okulda görüşürüz," diye bağırdı arkadaşına.

Lizzie kalabalığı yararak Valerie'nin yanına geldi. "Gitmek zorunda olduğundan emin misin? Biz bir grupla Hanlon'daki diskoya gideceğiz."

"Gelemeyeceğimi biliyorsun, Lizzie. Babam çıldırır. Okulu bitirene kadar bir mahkûm olduğumu çoktan kabullendim. Benimkiler senin annenle baban gibi rahat değil ki!"

"Ah, böyle olmalarının tek nedeni onları öldürürsem cezai ehliyetim olmadığı için ceza almayacak olmam," dedi arkadaşı sırıtarak. "Bugün benimle geldiğin için tekrar çok teşekkür ederim. Sana borçlandım."

"Takma kafana, görüşürüz." Arkadaşına, onu eve Jeff'in götürdüğünü söylemedi. O kalabalıkta bağıra bağıra bunu anlatmak istemiyordu. Jeff'in, kapının yanında kendisini beklerken, takım arka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daşlarından biriyle sohbet ettiğini gördü.

"Acaba güvende miyim? Yoksa özel bölgelerimi korumam gerekir mi?" diye takıldı Valerie'ye kapıyı açarken.

Valerie gülümsedi. Yağmura yakalanmamak için arabaya koşarlarken, "Ee, üniversite nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Güzel. Liseden çok farklı. Çalışıp çalışmamak kendine kalmış." Bunları söylerken Valerie'ye arabanın kapısını açtı. Bu ince tavırlar Valerie'yi etkilemişti. Daha önce hiç kimse onun için herhangi bir yerin kapısını tutmamıştı. "Önümüzdeki haziranda okulu bitirince ne yapmayı planlıyorsun?" Motoru çalıştırarak otoparktan geri geri çıktı.

"Bir sekreterlik kursuna yazılabilirim. Tabii bu sırada da bankalara, şehir konseylerine ve Dublin'deki şirketlere başvururum," diye omuz silkti.

"Üniversiteye gitmeyi düşünmüyor musun?"

"Hayır, üç yıl daha babamın emri altında yaşamak istemiyorum. Ne kadar erken kendi paramı kazanırsam o kadar iyi. Artık bir kuş kadar özgür olmak istiyorum. O benim üniversite okuyacağımı düşünüyor. Sırf ses etmesin diye tüm başvuru formlarını doldurdum. Doktor, avukat ya da muhasebeci filan olmam gerektiğini düşünüyor. Ben de hiçbir şey söylemeden, başımı öne eğip onu dinliyorum."

"Güzel hayaller. Babanla iyi anlaşamıyor musun? Aslında gördüğüm kadarıyla iyi bir adama benziyor. Yaşlıların evlerine yemek taşıma ve yardım faaliyetlerinde filan gayet aktif sanki?"

"O biraz… Yani… Biraz… Sert davranıyor. Çünkü bu sene okulu bitirme sınavlarım var."

"Ah… Anladım."

Valerie konuyu değiştirdi. "Ee? Sen evde mi kalıyorsun?"

"Keşke öyle olsa. Özel bir pansiyonda kalıyorum. Belki önü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müzdeki yıl balıkçılıktan biraz para kazanabilirsem eve çıkarım. Bakacağız artık."

"Ev sahibi nasıl biri?"

"Tam bir buldok," diye sırıttı. Bu erkeksi, çarpık gülümseme beyaz dişlerini açığa çıkardı. Kahverengi gözleri parıldıyordu. "Bir gece kız arkadaşımı içeriye sokmak isterken beni yakaladı ve tabiri caizse diliyle dövdü." O günü hatırladığında güldü. İçten gelen, sıcak bir gülüştü.

"Yazık olmuş," dedi. Kız arkadaşı olduğunu duyduğunda yaşadığı hayal kırıklığına şaşırmıştı.

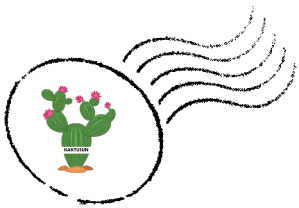
Jeff, "İşte sağ salim geldik," dediği sırada evin önüne gelmişlerdi. "Pantolonuna çamur sıçrattığım için özür dilerim."

"Önemli değil, Jeff. Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkür ederim. Sınavlarında da bol şanslar," dedi arabadan inerken.

"Sana da, Valerie. Görüşürüz." Kornaya dokundu. Valerie arkasından el sallarken yeniden yol aldı. *Tabii kız arkadaşı olacak*, diye düşündü. Dublin'de bir sürü güzel kız vardı. Jeff de gayet hoş çocuktu. Üniversite onu olgunlaştırmıştı. Kahverengi saçlarını biraz daha uzatmıştı, siyah deri ceketi de üzerinde çok seksi duruyordu. Onunla çıksaydı belki de erkeklere karşı olan nefretini bile yenebilirdi.

Eve giderken iç çekti. Onun için çok ulaşılmazdı. Zaten bu aralar erkekleri düşünecek kadar çok zamanı da yoktu. Bitirme sınavlarını geçip diplomasını alması, sonra da düzgün bir iş bulup özgürlük yolunda ilk adımını atması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 8

Valerie, Jeff Egan'ı bir daha gördüğünde okul sonrası etütten çıkmış eve dönüyordu. Üzerinde yeşil üniforma ve gece mavisi, gabardin bir palto vardı. Çarşıdaki kafede sıra beklerken Jeff de içeriye girerek arkasında sırasını beklemeye başladı. Kaşlarını çatmış, ellerini yün paltosunun ceplerine sokmuştu. Valerie, Jeff'in kendisini tanıyıp tanımadığından emin olamadı. Çok dalgın görünüyordu.

"Selam, Jeff," dedi gayet rahat şekilde. Kalbi pıt pıt atıyordu. Beğendiği erkeğe küçük bir okul çocuğu gibi yakalanmak ne büyük şanssızlıktı. Üstüne üstlük burnunun kenarında koca bir sivilce çıkmıştı.

"Ah… Ah… Selam, Valerie. Nasıl gidiyor?"

"İyi." Birden söyleyecek tek bir kelime bile bulamadı. "Sen nasılsın? Sınavın nasıl geçti?"

"Sınavım?"

"Term… Termo…?" Nasıl telaffuz edildiğini hatırlayamadı.

"Ah, evet, termodinamik, harika geçti. B aldım. Bir sandviç bir de kola alabilir miyim, lütfen?" diyerek siparişini verdi.

Valerie, "Güzel not," diye muhabbeti sürdürmeye çalıştı.

"Hı hı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu hafta sonu maç var mı?"

"Evet, geliyor musun?"

"Hayıııır!" diye gülümsedi. "Evlenip çocuk sahibi olma ihtimalin tehlike altında değil."

Jeff yine aynı içtenlik ve sıcaklıkla güldü. Valerie, kendisini tuhaf biçimde mutlu hissediyordu. *Keşke siparişi bu kadar çabuk gelmeseydi*, diye düşündü.

Kızarmış sosislerini, patates cipsini ve para üstünü alırken, "Hadi, görüşürüz," dedi kaygısız görünmeye çalışarak.

"Hey, baksana, beraber yürüyelim mi? Acelen var mı? Şimdi benim siparişimi paketliyorlar," dedi Jeff.

"Acelem yok," dedi Valerie. Sakin olmaya çalışıyordu.

Süpermarketi geçip, buharı tüten ve havaya nefis kokular yayan cipslerini yerlerken, "Buldok nasıl?" diye sordu.

"Deli gibi havlıyor!" diyerek yüzünü ekşitti. "Yemin ederim, kedisini bile bizden daha iyi besliyor. Neyse ki annem hafta sonları giderken bir şeyler yapıp gönderiyor.

"Kız arkadaşını içeriye almayı becerebildin mi?" Soruyu sorarken son derece rahatmış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Ah, artık çıkmıyoruz. Geçen hafta partideydik ve bana kanka diyen biriyle yakınlığı bayağı ilerletti." Kaşlarını çattı, yüzü kararadı. Demek ilk karşılaştıklarında o kadar dalgın görünmesinin nedeni buydu.

"Bu korkunç!" Jeff gibi birinden kim için vazgeçilebilirdi ki? Aklı almıyordu.

"Sarhoş olduğunu ve yanlış anladığımı söyledi. Yeniden birlikte olmamızı istiyor. Gerçi bence bunun tek sebebi elimde Queen'in konser biletlerinin olması," diye homurdandı, elindeki butu ısırırken.

"Queen biletin mi var? Şu "Çılgın Turne" kapsamındaki kon-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ser yani?" Kıskançlığını saklayamıyordu.

"Evet! Hem de Simmonscourt Stadyumu'nda. Sen de kendini yiyip bitir Ursula Byrne, çünkü seninle gitmiyorum." Kolasından bir yudum daha aldı. "Dersler nasıl gidiyor?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Kendime sürekli önümüzdeki yıl her şeyin bitmiş olacağını söylüyorum. Neyse, en azından Noel geliyor da birkaç gün tatil yapacağız." Her zaman yaptığı gibi sosisinin yarısını mideye indirmek yerine kibar kibar kemirirken, çenesine doğru akan yağı eliyle silmek zorunda kaldı.

"Noel bitince zaman su gibi akıp gidiyor. Önemli olan tekrar etmek ve çalışmayı son ana bırakmamak."

"Evet, ben de aynen öyle yapıyorum. Sınavlar bitince elime tek bir kitap bile almayacağıma yemin ederim. Okul bitince Lizzie'yle sahilde şenlik ateşi yakıp tüm kitaplarımızı yakacağız."

"Annem sınavı kazanınca benimkileri okuldaki ikinci el dükkânına gönderdi. Birkaç tanesini de buraya şuraya verdim," dedi Ball Alley'yi işaret ederek.

"Sanırım yollarımız burada ayrılıyor. İyi hafta sonları Jeff. Umarım pazar günkü maçı da kazanırsınız. Queen konserinin de tadını çıkar. Eminim şahane olacaktır." Yürüyüşlerinin bu kadar kısa sürmesine üzülmüştü.

Jeff çarpık gülümsemesiyle, "Sen de konsere gelmek ister misin? Fazladan bir biletim daha var?" dedi.

"*Ciddi misin*?" Kulaklarına inanamıyordu.

"Evet, neden olmasın? Tabii istersen," diye ekledi elindeki paketi top haline getirerek. "Tabii sevmiyorsan, sen bilirsin."

Valerie hevesle, "Queen'e bayılırım," dedi. "Ve de daha önce konsere gitmemiştim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de. İkimiz de konser konusunda bakireyiz desene. Babandan izin alabilecek misin?"

"Sorun olmaz sanırım," dedi rahat bir edayla ama içi içini yiyordu. Terence onun rock konserine gitmesine asla izin vermezdi. Sormaya bile gerek yoktu. Makul bir şeyler uydurması gerekecekti.

"Harika! O halde bana telefon numaranı ver, sen de benimkini al, ayrıntıları sonra konuşuruz. Kalemin var mı?" diye sordu Jeff.

"Tabii ki." Çantasını karıştırıp bir kalem buldu. Not defterinin kapağına Jeff'in numarasını yazdı. Kendi numarasını da defterden yırttığı bir kâğıt parçasına yazıp, "Bana saat beş gibi ulaşabilirsin," diyerek Jeff'e uzattı. Babası işten altıdan önce dönmüyordu.

"Pekâlâ, bunu aklımda tutarım. Yirmi iki Kasım, bu tarihi bir kenara yaz. Konser arkadaşımı da bulḍum. Ursula Byrne de kendi başının çaresine baksın," diyerek gülümsedi. Valerie, *acaba bu bir rüya mı*, diye sordu kendi kendine.



Lizzie gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde, "Jeff'le birlikte Queen konserine mi gidiyorsun?" diye sordu. Valerie, arkadaşına haberleri Lizzie'nin ablasının bebeğine bakıcılık yaptıkları gece vermişti.

"Evet. Ursula Byrne, sen de her kimsen, son yılların en iyi konserinin biletlerine sahip olan erkek arkadaşının kıçına tekmeyi basmak hiç de iyi bir hareket değil," diye kıkırdadı Valerie. "Eminim şu anda içi içini yiyordur."

"Delirmiştir," dedi Lizzie votka bardaklarına tonik eklerken. "Cips de getirdim. Martina da bizim için sandviç ve kremalı pasta bırakmış."

Valerie çantasına pat pat vurup, "Bende de çikolata var," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Şöminenin karşısındaki koltuğa yerleştiler. Teypte Sister Sledge'den "He's the Greatest Dancer" çalıyordu. Valerie neşe içinde şarkıya eşlik etti.

"Şimdi her şeyi en başından anlat," dedi Lizzie içkisinden bir yudum alırken.

Valerie birkaç saat önce olan biteni anlatırken, Lizzie sık sık bölüp yorum yapıyordu.

"Tek sorun şu ki biraz da şu Ursula'ya sinir olduğu için beni konsere davet etti. Benden gerçekten hoşlandığını pek sanmıyorum. Ortaya bir flört durumu yok ama en azından Queen'i göreceğim," dedi hafif kırgın.

"Peki, sen ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu Lizzie. Gözlerini arkadaşına dikmişti.

"Sanırım biraz hoşlanıyorum. Çok yakışıklı ve o deri ceketiyle inanılmaz derecede seksi görünüyor. Ayrıca eğlenceli biri," diye itiraf etti Valerie. "Mezun olmama birkaç ay daha var, okul bitince onunla doğru düzgün flört etmeye başlayabilirim."

"Sekiz ay, canım, birkaç ay değil," dedi Lizzie soğuk bir şekilde. "Üniversiteli bir erkek sekiz ay beklemez. Bunları senin en iyi arkadaşın olarak, dürüstçe söylüyorum."

Valerie, "Hepimizin hayalleri var," dedikten sonra derin derin iç çekti.

"Sizinkilere bir şey söyledin mi?" diye sordu Lizzie çikolata barını kırarken.

"Sence?" dedi Valerie umutsuz bir edayla. "Tabii ki gitmeme izin vermezler. Yine her zamanki gibi bir şeyler uyduracağım."

"Doğru..." Lizzie bir an düşündü. "Ne yapacağımızı buldum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onlara okul gezisine gitmek zorunda olduğumuzu söyle."

"Evet, ama gezi tüm gece sürmez ki. Konser sekizden önce başlamaz."

"Biliyorum, benimle ablamlar dışarıya çıkacağı için yeğenime bakacağımızı, bir yandan da Noel sonrası sınavlara hazırlanacağımızı da söyleyebilirsin. Böyle bir durumda eve gece yarısından önce gidemeyiz zaten."

"Konserin perşembe gecesi olması biraz sorun yaratabilir. Cuma olsaydı çok daha kolay olurdu!"

Lizzie hızlı bir şekilde, "Martina'nın bir arkadaşının düğününe gitmek zorunda olduğunu ve bunun da ciddi bir tekrar yapmak için harika bir fırsat olduğunu söyleriz," diye bir hikâye yazdı.

"Sence işe yarar mı?" diye sordu Valerie şüpheyle.

"Evet, dene de gör." Lizzie kendisine güveniyordu. Zıplayıp kalktı ve elinde bir mikrofon varmış gibi yaparak "Crazy Little Thing Called Love" şarkısına eşlik etmeye başladı. "Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun? Kıskançlıktan çatlıyorum. Neyse ki en iyi arkadaşımsın."

"İyi ki öylesin. Keşke sen de gelebilseydin. Şahane olurdu," dedi Valerie arkadaşını kucaklayarak.

"Bahse girerim hiç bilet kalmamıştır. Phil'e bilet bulup bulamayacağını soracağım ama pek umudum yok. Şimdi babana söyleyeceklerini tekrar et bakalım."

"Karşılaştırmalı bir gezi çalışması olacak. Geçenlerde de gitmiştik ya." Valerie o cumartesi günü, babası ikindi vakti spor programını izlemeye başlamadan evvel izin konusunu açtı. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordu.

Terence, "Bizim yapmak zorunda olduğumuz gibi sıralarınıza

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oturup dersinize çalışmanız daha iyi olmaz mıydı?" diyerek homurdandı.

"Sosyal coğrafya farklı bir ders," diye açıkladı Valerie. "Bulunduğumuz yerin dışındaki yerleşim yerlerine geziler düzenliyoruz."

"Kaç kişi gidiyor? Yoksa bu birilerinde kalmak için uydurduğun bir bahane mi?" Oturduğu koltuğa iyice yerleşti. Televizyonda ne olduğunu öğrenmek için elindeki rehbere bakmaya hazırdı.

"Hayır, hayır," dedi Valerie hemen. Aklına bir önceki okul gezileri geldi. Bir şişe votka tüm otobüsü elden ele dolaşıyor, yarım şişe Malibu'yu kafaya diken Ashlynn Callaghan camdan başını sarkıtmış kusuyordu. En yakın arkadaşı ise coğrafya hocasına, arkadaşını araba tuttuğu yalanını söylüyordu. Hemen bu sahneyi zihninden uzaklaştırdı.

"Sadece onur kurulundaki öğrenciler," diye yalan söyledi.

"Peki, bana ne kadara mal olacak?" Babasının çalı gibi kaşları çatıldı.

"Hımm... Bir pound elli sent," dedi, şansının bu kadar yaver gitmesine çok şaşırmıştı.

"Güpegündüz soygun," diye şikâyet etti cebinden iki pound çıkarırken. Valerie parayı gayet sakin bir edayla aldı. Yol parasını kendi cebinden vermekten de kurtulmuştu.

"Teşekkürler, baba." Sesinde belli belirsiz bir sıcaklık hissediliyordu. Ne de olsa babasından bu tip incelikler görmeye alışkın değildi.

"Paranın üstünü bana geri getir. Yeniden çalışmaya başladığında da borcunu ödersin," diye homurdandı yeniden elindeki rehbere dönerek. Sınavlar bitene kadar, Valerie'nin cumartesi günleri kuaföre gitmesini yasaklamıştı. Fakat Valerie kendi parasını kazanmayı özlüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, bir de geziden sonra direkt Lizzie'nin ablasının evine gideceğiz. O gün ablasının bebeğine bakacak, biz de birlikte ertesi günkü sınav için tekrar yapacağız," dedi hissiz bir ses tonuyla.

"Bebek bakıcılığını cuma günleri yaptığınızı sanıyordum." Kuşkulu gözlerle kızını süzdü.

"Ablası o gün bir düğüne gidecekmiş."

"Tamam," diye homurdandı dikkatini yeniden dergisine yönlendirirken.

Valerie mutfaktan çıktı. İzin alma süreci son derece rahat geçmesine rağmen, keyifsiz hissediyordu. Çok kısa bir an, babası ona harçlık verdiğinde onun da tıpkı diğer babalar gibi olduğunu düşünmüştü. Kalbinde bir anlık sıcaklık hissetmişti. Fakat babası bu kısacık mutluluk anını bile anında mahvetmişti Valerie bir şeylerin değişeceğini düşündüğü için kendisini aptal gibi hissetmişti.

"*Oh Danny boy, the pipes, the pipes are calling!*" Kalabalık, çığlık çığlığa Freddie Mercury'ye eşlik ediyor; Brian May ise gitarda harikalar yaratıyordu. Jeff ve Valerie, coşkuyla kafalarını sallayıp şarkılara eşlik ederken birbirlerine güldüler. Stadın ışıkları sönüp sahne, ışık gösterileriyle aydınlanırken ve kalabalık neredeyse stadın çatısını uçuracakmışçasına çığlıklar atarken Valerie kendisini cennete gibi hissediyordu. Freddie Mercury, elini uzatsa dokunacak kadar yakındı. "Let me Entertain You" şarkısıyla başlayan şov, "We Will Rock You"yla devam etti.

Başta şarkılara katılmaya utandı. Oysaki aynı şarkılara Hanlon'daki diskoya gittiklerinde dans ederek ve zıplayarak eşlik ederdi. Fakat grup tüm mükemmel şarkılarını arka arkaya söylerken o da kendisini müziğin ritmine bırakarak çekingenliğini üzerinden attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kot pantolon ve parlak bir straplez giymekle iyi etmişti. Böyle bir konser için giyilecek en iyi kıyafetler bunlardı. Bir sürü kıyafet giyip çıkardıktan sonra Lizzie'yle en iyisinin bu olduğuna karar vermişlerdi. Makyajını okul tuvaletinde Lizzie yapmıştı. Okul üniformasını da düzgünce katlayıp plastik bir poşete yerleştirdikten sonra tam bir disko kızı olmuştu. Jeff, Wicklow'dan konser için özel bir minibüs kalkacağını söylemişti. Konserden sonra da Rockland'e geri dönecekti. Gidiş ve dönüş konusunda herhangi bir problem yaşamayacak olması rahatlatıcıydı.

Otobüsten indiğinde Jeff onu karşılamış, içeri girmek üzere sıraya girmeden önce bir yerlerde oturup pizza yemişlerdi. Valerie hesabı ödeme konusunda ısrar etmişti. Kapılar yedide açıldı, insanlar akın akın içeriye hücum etti. Jeff içeriye girerken onu önüne almış, kollarıyla korumuştu. Kendilerine ayrılan kısma geldiklerinde de hafifçe eğilmiş, onu kendisine doğru çekerek yanağından öpmüştü. İçten içe heyecanlanmıştı. Fakat Ursula'nın arkadaşlarının da aynı kısımdan biletleri olduğunu öğrenince Jeff'in bunu onlara göstermek için özellikle yaptığını anlamıştı.

Valerie, Jeff'in onlara yeni bir kız arkadaşı varmış gibi görünmek istediğinin farkındaydı. Gözlerine mor far sürmüş, sopa gibi bacaklarını sımsıkı saran dar, siyah bir pantolon ve kemikli omuzlarını açıkta bırakan, boyundan bağlı, parlak yeşil bir üst giymiş olan sıska bir kız, adeta bir casus gibi onları izliyordu. Ursula'nın arkadaşı olmalıydı. *Jeff'in kendince bir planı var ve bunun için beni kullanıyor*, diye düşündü umutsuzca. Aslında kızlar bu tip şeyleri her zaman yapardı. Fakat bir erkeğin başka bir kızı kıskandırmaya çalışacak kadar kırılabileceğini daha önce hiç düşünmemişti.

"Queen konserine yeni bir kızla gittiğin haberi Ursula'ya çabuk ulaşacak sanırım," diye bağırdı Jeff'in kulağına. Ona olan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bitenin farkında olduğunu göstermek istiyordu.

"Ne?" Şaşkın gözlerle Valerie'ye baktı.

"Şuradaki sarışın kız, bir süredir pis pis bana bakıyor. Ursula'nın arkadaşı mı? Beni bu yüzden davet ettin değil mi? Ursula'yı kıskandırmak için."

Boynundan başlayan kızarıklık saç diplerine kadar yayıldı. Valerie, onu mahcup ettiğinin farkındaydı. *İyi oldu*, diye düşündü acımasızca. Yine haklı çıkmıştı. Tüm erkekler piç kurusuydu!

"Bak…. Iıı…. Evet. Evet, seni onu kıskandırmak için davet etmiştim ama şu an eğleniyorum. Ayrıca yanımda olduğunun için de memnunum. Bileti başka birine de satabilirdim ama o gün kafede seni gördüğümce sana sorabileceğimi düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, düşünmeden verdiğim bir karardı. Aynı zamanda Ursula'yı da kıskandıracağımı düşündüm çünkü olan misilleme yapmak istedim…" Sesi canlılığını yitirmişti, Valerie'nin gözlerine bakamıyordu.

"Bu şekilde kullanılmaktan hoşlanmıyorum."

"Saçmalama," dedi özür diler gibi bir ses tonuyla. Gözlerinden mahcubiyet okunuyordu. "Senden çok hoşlanıyorum, Valerie. Bunu dürüstçe söylüyorum."

Valerie, ona küs kalamıyordu. Yaptıklarını inkâr etseydi ondan tiksinirdi. Fakat dürüst davranmıştı ve neden öyle davrandığını da anlayabiliyordu. Ayrıca onun utanması da hoşuna gitmişti. Bu, onun aslında bir piç kurusu olmadığını, yalnızca incinme kapasitesine sahip –tıpkı kendisi gibi–, karmaşık hisleri olan bir erkek olduğunu gösteriyordu. Kendi aklından geçenleri de açıkça dile getirecek cesarete sahip olduğu için memnun oldu. Aralarındaki gerginliği halletmişlerdi, aralarındaki ilişki de farklı bir hal almıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hınzır bir ifade takınıp, "O halde Ursula Hanım çileden çıksın bakalım," dedi. Şimdi sıra ondaydı.

Jeff şaşkın gözlerle baktı. "Ne yani? Bana kızmadın mı?"

"Şu an Queen konserinde miyim? Evet." diye güldü. "İşte olay budur, yani Queen'i görmek için buradayım. Senden *hoşlandığımdan* ya da başka bir nedenden ötürü değil."

Gözleri iri iri açıldı. "Ah! Evet," dedi. Biraz bozulmuş gibiydi.

İşte şimdi oldu, diye geçirdi içinden Valerie, *şimdi ipler benim elimde.* Kendisini bir zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Çarpıcı bir andı, hayat değiştiren bir an. Hiç unutmayacağı bir an. Gücünü geri almıştı. Bu, kadının özgürleşmesiyle mi ilgiliydi? Yani bir şeyleri öyle bir yöne çevirirsin ki, kontrol ediliyormuş gibi görünürken bir de bakarsın asıl kontrol senin eline geçmiş. Erkeklerin söylediği her şeyi kabul etmek ya da pasif olmamak? Bu konuyla ilgili *Cosmo* dergilerinde okuduğu yazıları hatırladı. Ne olduğunu tam olarak bilemiyordu. Fakat her ne ise, ona kendisini çok mutlu hissettirmişti.

Daha ne olduğunu bile anlamayan Jeff'i kendisine doğru çekerek öpmeye başladı. Jeff'in dudakları sert ve kuruydu. Higgins kurbağasının vıcık vıcık dudakları gibi değildi.

"Asıl şimdi kıskançlıktan çatlayacak," diye güldü. Sonra da yan tarafa, gözlerini kısmış öfkeyle onları izleyen sıska kıza bir bakış attı.

Jeff güldü. "Ne kadar *kötüsün*!" dedi hayran hayran. "Ayrıca da eğlencelisin. Teşekkürler."

"Hadi, artık konserin tadını çıkaralım," diye bağırdı. Jeff, onu sımsıkı kucaklarken kalbinin aydınlandığını hissetti. Bu hareket birilerini kıskandırmak için değil, sadece ona sarılmak istediği içindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Queen kalabalıktan tüm gücüyle "Killer Queen"e eşlik etmesini istediğinde kimin baktığına ya da başkalarının ne düşündüğüne aldırmadan, umarsızca bağıra bağıra şarkıyı söyleyip dans etti. Hayatının en güzel gecesinin büyüsüne kapılıp kaybolmuştu.

"Teşekkür ederim," diye bağırdı Jeff. "Benim Killer Queen'im." Valerie gülerek poposunu oynattı. Dans ediyor, kollarını havaya kaldırmış "Crazy Little Thing Called Love" şarkısına eşlik ediyordu. Sonra bir an gözleri Jeff'in gözleriyle karşılaştı. Sanki bir an tüm müzik durdu, sanki orada hiç kimse yoktu, yalnızca ikisi vardı ve sanki ilk defa görmüşçesine birbirlerinin gözlerine mıhlanmışlardı. Yalnızca Valerie ve Jeff. O büyülü andan sonra yeniden dans edip şarkılara eşlik etmeye devam ettiler. Valerie daha sonra, işte tam o an Jeff'e âşık olduğunu söyleyecekti.

Valerie, konser bittiğinde parlayan gözlere Jeff'e baktı. "Şahaneydi, değil mi?" diye sordu. Stadyumdan zevkten çılgına dönmüş bir kalabalıkla birlikte çıktıklarında Valerie, dondurucu soğuk ve adrenalin patlamasının etkisi altında tir tir titriyordu.

"Keşke daha uzun süre kalabilseydin," dedi Jeff kollarıyla Valerie'yi sararken. "Birlikte bir şeyler yerdik. Ben yine açlıktan ölüyorum. Sonra Toner'de son içkimizi içer, üstüne de Ishmael Kebap'ta bir kebap yerdik." Otobüslerin park edildiği yere doğru yürüyorlardı. Kalabalık, peteğe ulaşmaya çalışan arı sürüsü gibi otobüslere binmeye çalışıyordu. *Keşke onunla birkaç dakika daha geçirebilsem*, diye içinden geçiren Valerie efkârlı bir biçimde, "Kalmayı çok isterdim," dedi. "Fakat eve dönmem gerekiyor. Çok geç kalırsam babamın tepesi atar. Benim şu anda sınava çalıştığımı sanıyor," diyerek Lizzie'yle birlikte uydurdukları hikâyeyi anlattı.

"Harika bir geceydi. Çok eğlendim, Valerie." Kolunu Valerie'nin omzuna attı. "Ve de…Iıı…. Bu kadar… Bu kadar anlayışlı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

davrandığın için teşekkür ederim. Duygularını incitmek istememiştim," diye ekledi aceleyle.

"Ah, unut gitsin. Sence işe yarar mı? Sana döner mi?" Merakını saklayamıyordu.

"Geri dönmesini istemiyorum ki. Başka birisiyle, özellikle de arkadaş dediğim birisiyle, işler çevirmesi affedilir şey değil." Valerie'ye bakıp şakayla karışık sırıttı ve onu kolları arasında tutkuyla sıkarak, "Neyse, unut gitsin. Ben bu gece Killer Queen'imle harika bir gece geçirdim," diye ekledi.

"Ben de Jeff. Hayatımın en güzel gecesiydi. Queen'i canlı dinlediğime inanamıyorum. Mükemmeldiler. Bu günden sonra sanırım asla oturup sakin sakin ders çalışamayacağım," dedi şakıyarak. Kolunun ağırlığını omzunda hissetmek hoşuna gidiyordu. Jeff'in, "Artık seninle çıktığım için onun geri dönmesini istemiyorum," demesini isterdi fakat Jeff'in eski sevgilisini unutmasının biraz zaman alacağını biliyordu. Beklerdi. Çünkü onların birlikte olmak için yaratıldıklarını hissediyordu. O an, içinde açıklayamadığı *bir şeyler* vardı.

"İkimizin de dizimizi kırıp evde ders çalışmamız gerekiyor sanırım. Noel sınavları yaklaşıyor, ama seni önümüzdeki ay tatillerde görebileceğim, değil mi?" diye sorarak Valerie'ye baktı.

"Tabii ki, en azından bu gece için sana bir şeyler ısmarlamak istiyorum." Jeff'in onu öpüp öpmeyeceğini merak etti. Binlerce insanla dolu bir otopark hoşça kal öpücüğü için en romantik yer değildi ama hiç öpülmemekten de iyidir, diye geçirdi içinden. Fakat Jeff, onu bir kez daha kucakladı.

"Sen harika bir insansın, Val. Gerçekten şahane vakit geçirdim. İyi yolculuklar. Önümüzdeki birkaç hafta sonu gelemeyeceğim ama Noel'de görüşürüz. Sınavlarında da başarılar diliyorum."

"Ben de sana; ayrıca bu gece için tekrar teşekkür ederim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim için unutulmazdı," dedi. Arkasında sıraya girmiş insanlar otobüse binmek için Valerie'nin içeriye girmesini bekliyordu.

Stillorgan Otoyolu'nu kullanarak Wicklow'a doğru yol alan otobüsün tüyleri aşınmış koltuğuna otururken, *beni öpseydi gerçekten mükemmel ötesi bir gece olurdu*, diye düşündü. Otobüste konserin hareketliliğini henüz üzerlerinden atamamış insanlar heyecanla sohbet ediyordu, ama onun tek düşündüğü Jeff'ti. Onunla konuşmak insana kendisini gergin hissettirmiyordu, mizah duygusu gelişmişti, iyi huyluydu ve çok da yakışıklıydı. Acaba o da Valerie'yle gerçekten ilgileniyor muydu yoksa aklı hâlâ Ursula'yı kızdırmakta mıydı? Ve de ondan hoşlandığını söylemeyerek, Jeff'le birlikte olma şansını yitirmiş miydi? Tüm bunları bilmek zordu. Noel'de görüşeceklerini söylemesi herhangi bir şey vaat etmiyordu. Fakat sonra aklına "Crazy Little Thing" çalarkenki o büyülü an geldi. Öyle bir şey olacağını hayal bile etmemişti. Otobüs yolu hızla kat ederken motorun sıcaklığı ve sesinden sersemledi, adrenalin yerini yorgunluğa bırakırken uyuyakaldı.

Jeff, şehir merkezine doğru gitti. Ishmael'e doğru yol alırken dükkânın kapanmış olacağını düşünüyordu. Fakat oraya gittiğinde birkaç arkadaşının da kebap yemeye gelmiş olduğunu gördü. Kurt gibi açtı ve aşırı mutluydu. Çok güzel bir geceydi, hatta her şey umduğundan daha da güzel geçmişti ve bu, Valerie sayesindeydi. Gerçekten harika bir kızdı. Kendisini sırf Ursula'yı kıskandırmak için mi oraya davet ettiğini sorduğunda utançtan yerin dibine girmişti. Çünkü asıl niyeti gerçekten de buydu.

Ursula ve George Owens'ı, George'un anne babasının yatak odasında öpüşürken yakaladığında çok büyük hayal kırıklığına uğ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ramıştı. George'un yakın arkadaşı olduğunu sanıyordu. Anne babası, Barcelona'da bir tıp kongresine gittiğinde o da evde parti veriyordu. Drumcondra'da bulunan kırmızı tuğlalarla kaplı, Viktorya tarzı müstakil ev tam gece boyunca sürecek partiler için uygundu. George üniversiteye başladığından beri birlikte içtiği, eğlendiği en iyi arkadaşıydı. O gece Ursula'yla çılgınca dans ederlerken kız tuvalete gideceğini söylemişti. O da mutfağa gitmiş, bir bira daha açarak masanın başında oturan birkaç kızla sohbet etmişti. Birilerinin esrarlı sigarasından birkaç nefes almıştı ve kendisini sersemlemiş hissediyordu. Kendini koltuğa attı, kısa bir süreliğine içi geçti. Kendisine geldiğinde müzik son ses çalıyordu. Kalkıp Ursula'yı aramaya başladı.

Etraftaki insanlara Ursula'yı görüp görmediklerini sorduğunda arkadaşlarından Andy, "Bir ara üst katta George'la konuşuyordu," diye yanıtladı. Fakat onları bulduğunda konuşmuyorlardı. George, Ursula'yı duvara dayamışken ve elleri kızın uzun, siyah saçlarında gezerken Ursula da onu öpüyordu.

"İğrenç yaratıklar," diye gürledi. Birden karşılarında Jeff'i görünce dehşete düşmüşlerdi.

"Hey, dostum. Bak, sadece kafamız iyiydi ve öylesine bir öpüşmeydi," diye bir şeyler geveledi George. "Hoş kız ve ben de içkinin de etkisiyle kendimi kaybetmişim."

"Tabii, eminim öyledir. Al senin olsun, sarhoş piç!" diye bağırdı. Koşarak merdivenlerden inerek kendisini dışarı attı. O koşarken Ursula da arkasından bağırıyordu. "Kaltak!" diye mırıldandı Drumcondra yoluna doğru yürürken. "Artık seninle işim bitti."

Fagan civarlarında bir taksi durdurarak Phibsboro'daki pansiyonun adresini verdi ve sigara yanıklarından delik deşik olmuş koltuğa yaslandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ursula, sınıf öğretmenliği okuyordu. Kızı ilk kez, üniversitenin düzenlediği bir partide görmüş, ondan çok hoşlanmıştı. Üç aydır çıkıyorlardı ve birlikte uyumaya başlamışlardı. Âşık olduğunu düşünüyor, Ursula'yı ailesiyle tanıştırmak istiyordu. Oysa artık bu söz konusu bile değildi. Ursula tarih olmuştu. Zampara Owens onu ne isterse yapabilirdi. İkisi de birbirini hak ediyordu. Fakat Ursula'nın George'da ne bulduğunu da hiç anlayamayacaktı. Sınıf arkadaşı, pörtlek gözleri, iri fiziği ve konuşurken heyecanlandığında tükürmesiyle asık suratlı bir tazıya benziyordu. Ursula onu öptüyse gerçekten kafası çok iyi olmalıydı çünkü bir kadının ona yaklaşmasının başka bir açıklaması olamazdı. Yine de sevdiği kızın onu bu kadar kolay aldatabildiğini düşününce kalbi sıkıştı.

Ursula ertesi gün telefonda, "Bak, gerçekten kafam yerinde değildi. O adamı nasıl öptüm, ben bile kendime inanamıyorum," diye yalvardı. "Jeff, üzgünüm, *gerçekten* üzgünüm. Lütfen, bu şekilde bitirme. Buluşup konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok. Ben de içkinin etkisiyle uyarılmıştım ama kızların gelip beni tatmin etmelerine izin vermedim ya da dilimi senin sözde yakın arkadaşlarının boğazına kadar sokmadım. Ben Barbara'yla öpüşsem sen ne hissederdin?" diye sert bir cevap verdi. Hâlâ öfkeliydi ve akşamdan kalmaydı.

Bu sefer kendini savunarak pat diye, "Off, Jeff. Artık büyü ve çocuk gibi davranma," dedi. Artık kasabada yaşamıyorsun. Kendini aş biraz. Büyükşehirdeki partilerde böyle şeyler olur."

"Ursula sen de George da ne isterseniz onu yapın. O şerefsizin biri, sen de ona gayet uygunsun." Bunu söyleyip telefonu kapattıktan sonra kendisiyle gurur duydu. Hayatında ilk kez bir kız onun arkasından iş çevirmişti. Rockland'de kızların birlikte olmak için can attığı biri olduğu için bu olay egosunu zedelemişti. Ursula'nın onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görmemiş bir köylü olduğuyla ilgili iması içine dert olmuştu.

Ben küçük bir balıkçı kasabasından büyükşehre geçişi gayet iyi başardım, diye düşündü öfkeyle. O kız her şeyi mahvedene kadar da Dublin'de hayatın tadını çıkarıyordu. Spor malzemelerini çantasına koyup birkaç saatliğine Phoenix Park'a antrenman yapmaya giderken, başına gelenleri düşünerek kendi kendine üzülmüştü.

O hafta Ursula üç kez pansiyondan arayıp buluşmak için yalvarmıştı. Son aramasında gayet öfkeli bir sesle, "Çocuk gibisin, Jeff. Neyse, Queen biletim duruyor, değil mi? Bir ara buluşalım da senden alayım. İstersen parasını veririm," dedi.

"Ah, *seni* konsere götürmüyorum. O işi unutabilirsin. Bileti de satmıyorum. Bak bakalım George sana bilet alacak mı, Ursula. Ayrıca beni bir daha arama çünkü çalışmam gerekiyor. Son olarak, ev sahibesine de bir daha senden gelecek telefonlara cevap vermeyeceğimi söyleyeceğim," dedi sakin bir şekilde. Telefonu yüzüne kapatırken hâlâ cıyaklamasını duyuyordu. *Keşke şu an yüzünü görebilseydim*, diye geçirdi içinden.

Valerie'nin kendilerini dikizlerken yakaladığı sıska Barbara Nurgent'in, o geceki gözlemlerini Ursula'ya iletmiş olmasını diledi ama ilginç şekilde Ursula'yı bir daha görüp görmeyeceği pek de umurunda değildi. Bu geceden sonra aklında yeni bir kız vardı. Valerie onu şaşırtmıştı… Çok. Valerie ona kendisinden hoşlanmadığını söylediğinde bozulmuştu. Barbara, Ursula'ya söylesin diye onu öptüğünde de enerjisinden etkilenmiş, yumuşak dudaklarının tadından çok hoşlanmıştı. Ayrıca Valerie, kendisini üstün gören ve entelektüel gibi görünmeye çalışan Ursula'dan çok daha eğlenceliydi. Ursula, asla Valerie gibi kaygısızca dans edecek kadar kendini bırakmazdı. Doğal ve tecrübesiz bir kadınla beraber olacak, Valerie'nin de kendisinden hoşlanmasını sağlayacaktı. Bu gece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ikisi arasında bir şeyler olmuştu; hoş bir şeyler. Bu "hoşluk" Ursula Byrne'nin ona sunduklarından çok daha iyiydi. *Hoşluk iyidir*, diye düşündü ıslık çalarak Baggot Caddesi'ne doğru ilerlerken.

Valerie, Rockland'de otobüsten indiğinde denizden gelen ve tenini ısırıyormuş gibi bir his yaratan rüzgâr tir tir titremesine neden oluyordu. *Keşke paltomun içinde şu ince straplez bluzdan daha sıcak tutacak bir şeyler olsaydı*, diye düşündü. Triangle'dan koşarak geçip Lizzie'nin evine ulaştı ve Lizzie'yle arka bahçedeki bodur ağacın altına sakladığı çantasını aldıktan sonra arka taraftaki patika yoldan koşarak evlerine ulaştı. Arka bahçe kapısının sürgüsünü yavaşça çekerek içeri girip rafta duran el fenerine ulaştı. Fenerin cılız ışığını çantasına tutarken, içinden makyaj temizleyici ve pamuk çıkardı. Çabucak makyajını çıkardı, straplezinin üzerine okul kazağını giydi, kot pantolonunu çıkarmadan evvel eteğini üzerine çekerek topuklu ayakkabılarını günlük ayakkabılarıyla değiştirdi. Konser biletini katladı, biletleri ve sigarasını çantasının gözüne sakladı. Çok olası değildi ama babasının hâlâ uyumamış olma ihtimaline karşı bazı gerekli önlemler alması gerekiyordu. Saat on iki buçuğu geçmişti. Babası çoğunlukla gece yarısından önce yatmış olurdu.

İçeri girdiğinde annesi şöminenin başında gazete okuyor, sönmeye yüz tutmuş turuncu közler eve sımsıcak bir hava katıyordu. Şöminede her zaman ateş yanardı. Terence, yaşlılara yardım olarak verilmesi gereken bedava gaz fişlerine kolaylıkla ulaşabiliyor, Carmel bu durumdan hoşlanmamasına rağmen fişleri kendine saklıyordu. Birçok kez kocasına, "Bu hırsızlık," demişti öfkeyle. "Sen, vergi ödeyenlerin, sıradan insanların hakkını yiyorsun Te-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rence. Bizim gibi insanlar, senin o arakladığın fişler için para ödemek zorunda."

"E, ben de vergi ödüyorum. Bana bu iş için üç kuruş para veriyorlar ve o yüzden bu fişleri fazlasıyla hak ediyorum. Şimdi kapat çeneni," demişti sertçe. Hiç de dürüst olmayan yollardan elde ettiği temizlik deterjanı, boya, fırça, merdiven gibi şeylerle dolu küçük bir kulübesi vardı. Carmel, kocası bir şeyler araklarken yakalanacak, işten kovulacak ve onları elâleme rezil edecek diye korkuyordu. Bu, aralarında sürekli bir tartışma konusuydu.

Annem ne kadar bitkin görünüyor, diye düşünen Valerie'nin içi cız etti. Bir zamanlar kahverengi olan saçlarına aklar düşmüştü. Okuma gözlükleri olduğundan da yaşlı görünmesine neden oluyordu. *Ne kadar da sönük bir hayat yaşadı*, diye düşündü merhametle. Acaba hayatında hiç Valerie'nin birkaç saat önce yaşadığına benzer bir heyecan yaşamış mıydı? Hiç kendini dipdiri ve mutlu hissetmiş miydi? Carmel'e bakarken, kendisi böyle bir fırsat yakaladığı için memnun oldu. Hayatı annesininki gibi kasvetli bile olsa Queen konseri, geriye dönüp baktığında hep zevkle hatırlayacağı bir şey olacaktı. Yine de öyle bir hayat yaşamamak için elinden geleni yapacaktı.

"Selam, anne. Ben direkt yatağa geçiyorum. İyi geceler," dedi esneyerek.

"Çok geç kaldın." Carmel başını gazetesinden kaldırarak gözlüklerinin üstünden baktı.

"Lizzie'yi yalnız bırakmak istemedim," dedi hızlıca. Annesine yalan söylemekten nefret ediyordu. Zaten Terence ona yeterince hürmetsiz davranıyordu.

"İyi uykular," dedi Carmel yorgun bir edayla. Gazetesini katlayıp yerine kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana da." Valerie, ayakkabılarını çıkararak sessiz adımlarla odasına çıktı. Yatak odasından babasının horlama sesi geliyordu, bu geceki macerasını kazasız belasız atlattığı için kendini ferahlamış hissediyordu. Leylak rengi ve beyaz odasına girip, kırkyama yorganının altına süzüldü. Küçük şöminenin bacasından gelen rüzgârın ıslık seslerini dinlerken bu gece olanları anbean yeniden yaşadı. Altınlarını teker teker sayan pinti Silas Marner gibi, bu değerli hatıralarını bir bir cilalayıp beynindeki mahzeninin en derin köşesine sakladı. Bazı geceler, bu anıları, özenle sakladığı yerden çıkarıp yeniden yaşayacaktı.

Hayatın bu kadar güzel olduğunu daha evvel hiç düşünmemişti.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var, küçükhanım!" Başını Fransızca kelimelerin yazıldığı defterinden endişeyle kaldırınca odasının kapısında dikilen babasıyla göz göze geldi. Çalışmasına o kadar odaklanmıştı ki babasının geldiğini fark etmemişti bile.

Babasının çıkık çene kemiğini ve gerginleşip incelen dudaklarını görünce başının büyük bir belada olduğunu anlayabiliyordu. Yüzündeki ifadeyi olabildiğinde sakin tutmaya çalışarak hiçbir şey söylemeden babasına baktı. O anda kalbinin atışlarını duymamasını ümit etmekten başka yapacağı hiçbir şey yoktu.

"Bana yalan söyledin, seni sinsi yalancı!" İçeri girerken kapıyı arkasından kapattı. Valerie ölesiye korkuyordu. "Bebek filan bakmıyordunuz. Dublin'de konsere gittin, değil mi? Sakın inkâr edeyim deme, işyerinden bir arkadaş seni bir serseriyle konser kuyruğunda beklerken görmüş." İyice yakına yaklaştı. Valerie, babasının sinirden sulanmış gri gözlerindeki öfkeyi ve burun deliklerinin içindeki çatlamış damarları görebiliyordu. "Çok eğlendin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi, Valerie?" dedi saldırgan bir ses tonuyla.

"Evet," diye mırıldandı. İnkâr etmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Onu Lizzie'nin ablasına götürüp gece orada olduklarını ispat edemeyeceği için, başka yapabileceği bir şey yoktu.

"O halde bunun bedelini ödeyeceksin. Bana yalan söyleyip bu yalanların ortaya çıkmayacağını mı düşünüyordun? Seni pis yalancı." Ayağa kalkarak kemerini çıkardı.

"Bana onunla vurma!" diye çığlık attı ayağa zıplarken. Dehşete düşmüştü. Babası bir kemerle dövmek bir yana ona daha önce hiç vurmamıştı. Olan bitene inanamıyordu. Terence'ın, kendi üzerinde ona fiziksel şiddet uygulayacak kadar hâkimiyet kurduğuna inanamıyordu. Dışarıya çıkmaya çalışırken babası yolunu kestiğinde kendisini daha önce hiç böylesine güçsüz ve savunmasız hissetmemişti. Hiddeti yüzünden okunuyordu.

"Sana neyle istersem onunla vururum, küçükhanım. Bir daha sakın beni aptal yerine koyma," diye bağırdı. Elini kaldırdı, kemeri tüm gücüyle sallıyordu.

Kemer vücudunun farklı yerlerinde şaklarken inlememek için dişlerini sıkıyordu. Kızının nasıl bir acı çektiğini bilmesinin imkânı yoktu. Onun kendisini nasıl çaresiz ve aşağılanmış hissettiğini de bilemezdi ama babasından nasıl tiksindiğini, onu nasıl küçümsediğini bilebilirdi. Onu asla, *asla* affetmeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 9

"Hey, yabancı! Görüşmeyeli ne kadar uzun zaman oldu. Nerelerde saklanıyorsun bakalım. Mutlu Noeller!" Valerie, Jeff'in sesini duyunca kalbinin yerinden çıkacakmış gibi olduğunu hissetti ve arkasını döndüğünde onu, yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle kendisine bakarken gördü. Süpermarketten annesinin istediği birkaç parça şeyi alıyordu. Yılbaşı arifesinden bir gün önceydi.

"Sana da selam," dedi duygusuz bir tonda. Jeff konserden beri onunla iletişim kurmamıştı. Belki de Ursula'ya geri dönmüştü, kim bilir. Onu gördüğü için heyecanlanmış gibi davranmayacaktı. Sonuçta o da bir erkekti ve erkeklerin birbirinden hiçbir farkı yoktu. Erkek türünden nefret ediyordu.

"Ee, nerelerdesin? Noel arifesinde ya da Aziz Stephen Günü'nde karşılaşırız diye düşünmüştüm." Kızın sesindeki soğukluk onu şaşırtmıştı.

"Şey... ailevi meselelerden ötürü bu yıl gelemedik," dedi. Soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Raftan bir kutu süt alıp sepete koydu.

"Bu gece oteldeki kutlamaya gelebilecek misin peki? Yeni yılı beraber karşılayabilecek miyiz?"

"Eeee..." Kısa bir tereddüt yaşadı. "Belki."

"Harika! Orada görüşeceğiz o zaman. Seni gördüğüme se-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vindim, Valerie." Kahverengi gözlerini gözlerine dikmiş sımsıcak gülümsüyordu. Valerie'nin kafası karıştı. Acaba onu gördüğüne gerçekten mutlu olmuş muydu yoksa öylesine mi söylüyordu?

Kasaya ilerlerken Valerie'ye dönerek, "Pekâlâ, haberler nasıl? Sınavların nasıl geçti?" diye sordu. Valerie taşıdığı sepeti bir kolundan diğerine geçirirken, "İyi gibi," dedi. "Seninkiler nasıldı?"

Jeff, onun tuttuğu sepeti kolundan alırken, "Getir, ben taşıyayım," dedi.

"Sağ ol Jeff," diye mırıldandı. Keşke daha canlı ve mutlu taklidi yapabilseydi ama kendisini bedbaht ve halsiz hissediyordu. Bir an önce Noel kutlamalarının geçmesini diledi. Böylece, yapmacık bir Noel neşesine sahipmiş gibi davranmak zorunda kalmayacak, mutsuzluğunu doyasıya yaşayabilecekti. Oteldeki yeni yıl kutlaması için izin almasının imkânı yoktu. Terence, geceleri Lizzie'yle birlikte bebek bakmaya gitmesine bir daha asla izin vermezdi.

"Sınavların bitene kadar hiçbir yere gidemezsin. Bir daha beni aptal yerine koymana asla izin vermeyeceğim, pis yalancı," demişti onu dövdüğünün ertesi gün. Valerie, mutfak lavabosunun başında dikilmiş, haşlanmış bacaklarının ve kalçasının acısını unutmaya çalışarak çay içiyordu.

"En azından senin gibi hırsız değilim," dedi cesurca.

Tam ona yeniden vuracaktı ki annesi aralarında girip Valerie'nin daha önce hiç duymadığı kadar sert bir ses tonuyla, "Ona bir daha dokunursan polisi ararım, Terence. Bu kez fazla ileriye gittin," dedi.

Ceketini kapıp ikisini de ittirerek, "Bir daha arkamdan iş çevirirse daha kötüsünü de yaparım," diye hırladı ve işe gitmeden evvel parmağını kızının suratına uzatarak, "Ayrıca sınavların bitene kadar sekizden sonra evden dışarı çıkmak yok," dedi.

"Bugün evde kalıp dinlemek ister misin?" diye sordu Carmel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

keyifsiz bir tonda. "Hadi, git yat, ben de sana bir tost yapayım. Okul için de bir izin kâğıdı imzalarım. Ayrıca Tanrı aşkına Valerie, ona bir daha bu şekilde davranması için fırsat verme. Sınavlarına çalışıp alabileceğin en yüksek notları alıp kendini kurtar."

"Ondan nefret ediyorum. Onunla nasıl yaşayabiliyorsun, anne? Bizim *sahibimiz* olduğunu sanıyor." Valerie gözyaşlarına boğuldu. Bu kadar teslimiyetçi davrandığı için annesine de kızıyordu. Ayrıca içten içe babasına engel olup kendisini korumadığı için de öfkeliydi.

"Hadi, git yat," diye tekrarladı Carmel bezgin bir şekilde. Annesine baktığında gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. Bir daha asla o olaydan bahsetmediler. Eve, Noel'in bile ortadan kaldıramadığı kasvetli bir hava hâkimdi. Carmel'in hindi yerine Terence'ın nefret ettiği tavuk pişirecek olması da bu kasvetli havaya tuz biber olmuştu.

"Hindi yemeği çok istiyorsan, git kendin pişir. Hiçbir şey olmamış gibi bu maskaralığı sürdürmek zaten yeterince canımı sıkıyor. Valerie'ye de hiçbir şey yapmamasını söyledim," dedi Carmel soğuk bir ses tonuyla.

Terence, "Peki ya ben? Bütün gün, sizin gibi iki nankörün ihtiyaçlarını karşılamak için sabahın köründen akşama kadar çalışıyorum," diye öfkeyle söylenmeye başlayınca Carmel, kocasının girmesine izin vermediği yatak odasına kapanmıştı.

Ağacı kurma ve süsleme işini çoğunlukla Valerie üstlenirdi. Fakat bu yıl çoğu zaman odasından bile çıkmamış, Terence evi kendi kendine süslemek zorunda kalmıştı. Komşuların ters giden bir şeyler olduğunu düşünmelerini istemiyordu.

Valerie, bazı geceler babasının kendisini nasıl dövdüğünü hatırladığında bu nahoş düşünceleri zihninden kovmak için Jeff'i dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şünürdü. Fakat günler geçmesine rağmen Jeff' ten hiç ses çıkmamıştı. Valerie bu duruma bir bahane bulamamış, kendisini hayal kırıklığına uğrattığı için Jeff'e çok kırılmıştı. Şimdi, markette öylece durmuş ona yardım ederken kalbinin yumuşadığını hissetti. Onunla ilgili çok sevdiği şeylerden biri de bu kadar iyi huylu ve kibar olmasıydı.

Aldıklarının ücretini ödeyip poşete doldurduktan sonra Jeff'in satın aldıklarını ödemesini bekledi. Süpermarket, yeni yıl kutlamaları için stoklarını sağlamlaştıran insanlarla doluydu. İnsanlar çıkarken birbirlerine mutlu Noeller diliyordu.

"Annemin arabası bende, istersen seni eve bırakayım."

Valerie omuzlarını silkip, "Hayır, gerek yok. Zaten çok yakın," dedi.

"Sulu kar yağıyor. Bak, arabayı da çok kolay bir yere park ettim," dedi kapıyı işaret ederek. Araba tam süpermarketin çıkışına park edilmişti. Bir yandan ona def olup gitmesini söylemek istiyordu. Neden ona en çok ihtiyaç duyduğu sırada hiç arayıp sormamıştı? Fakat Jeff, Valerie'nin ona neden kızdığını nereden bilebilirdi ki? Ayrıca konser günü ondan hoşlandığını söylememişti. Öyleyse çocuk onun neye kızdığını nereden bilebilirdi ki?

Valerie, "Tamam o halde," diye yanıt verince Jeff, kızın poşetini alarak arka koltuğa koydu, sonra da kapıyı tutarak arabaya binmesine yardımcı oldu.

Park yerinden çıkıp Triangle'a doğru yol alırken, "Çok sessizsin," dedi.

"Bu geceki kutlama için otele gelemeyeceğim. Babam izin vermiyor. Konsere gittiğimi öğrenmiş. Beni kemeriyle öldüresiye dövdü." Sözler hızla dudaklarından dökülmüştü. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Altdudağı titriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen *ciddi misin*?" Valerie'ye baktı, duydukları onu şok etmişti. Tanrım, bu korkunç. Çok üzgünüm." Valerie, kendisini toparlamaya çalıştı ama bunun bir faydası yoktu. Jeff'in endişeli bakışları altında ağlamamak için yüzünü buruşturuyordu fakat daha fazla dayanamayıp gözyaşlarına boğuldu. "Hadi, buradan uzaklaşıp sakin bir yere gidelim," dedi ne yapacağını bilmez biçimde. Hızlanıp sahil tarafına doğru, sola döndü. Valerie mendiline burnunu silerken ona bakıp ne kadar derbeder olduğunu gördü. Bir süre daha sahil yolundan devam edip arabayı boş bir piknik alanına çekti.

"İyi misin, Valerie?" Çaresiz gözlerle kıza baktı. "Babanla konuşup bunun benim hatam olduğunu söylememi ister misin?" Elini avucuna aldığında Valerie daha da fazla ağlamaya başladı.

"Hayır… Gerek yok," dedi zar zor ikinci bir ağlama krizine geçmeden evvel.

Tereddütle, "Peki, yapabileceğim bir şey var mı?" diye sorunca Valerie, "Hayır, gerek yok," diye hıçkırdı. "Sadece bunu bana yapma hakkında kendinde nasıl bulduğuna inanamıyorum. On yeni yaşındayım. Artık bir çocuk değilim. Kemerini çıkarıp bunun ne kadar canımı acıtacağını düşünmeden öldüresiye vurmak ne demek? Ben onun kızıyım. Tek çocuğuyum. Bunu nasıl yapabilir, Jeff? Nasıl?" Acısı hâlâ o kadar tazeydi ki, kendisini kalp krizi geçiriyormuş gibi hissediyordu. "Köpeği böyle dövemezsin. Hâlâ herkesin onu iyi adam olarak tanıması beni çıldırtıyor. Ondan nefret ediyorum, Jeff. Babandan nefret etmenin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun?" Sözcükler ağzından taşkın bir su gibi dökülüyordu.

"Bunu hayal bile edemiyorum, Valerie; ben babamla çok iyi anlaşırım. Bunları duyduğuma çok üzüldüm. Evde bu kadar zor şeyler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşadığının farkında bile değildim." Bir yandan konuşuyor bir yandan da yavaş yavaş elini okşuyordu.

"Böyle zırladığım için özür dilerim," dedi ağlamaktan şişmiş gözlerle Jeff'e bakarak. "Çok utanıyorum."

"Utanma. Hem neden utanasın ki?" dedi kısık sesle. "Böyle sorun çıkaracağını bilseydim seni konsere davet etmezdim."

"İyi ki etmişsin," dedi. "Hayatımın en güzel gecesiydi. Çok eğlendim. Daha önce hiç olmadığı kadar çok."

"Ben de eğlendim." O kadar üzgün ve ciddi görünüyordu ki, Valerie hiç düşünmeden uzanıp Jeff'in yanağını okşadı. Sonra bir an ne yaptığının farkına vararak elini çekti. "Affedersin. Ben... Neden bilmiyorum... Of, Tanrım... Şimdi daha da utandım," dedi sıkıntıyla.

Jeff sessizce, "Seni tekrar göreceğim günü dört gözle bekledim, Valerie. Seni çok düşündüm," dedi "Ben de seni çok düşündüm."

"Yarın öğleden sonra bir şeyler içmeye gelebilir misin? Belki yeni yılı erken kutlarız, ne dersin?"

"Çok isterim," dedi gözlerini kurularken. "Ursula sahnelere geri döndü mü?" Bunu sormak zorundaydı.

"Tanrım, hayır!" diye feryat etti. "O iş çoktan bitti. Az evvel söylediğim gibi ben seni düşünüyorum. Ayrıca yarın ne zaman olursa olsun seninle oturup bir şeyler içmek istiyorum. Tabii sen de istersen. Benden hoşlanmadığını söylemiştin." Şakayla karışık bir gülümsemeyle Valerie'ye baktı.

Valerie, kararsız bir gülümsemeyle, "Belki birlikte bir şeyler içmek bu durumu değiştirir," dedi.

Gözleri buluştu. Jeff, Valerie'nin yüzünü ellerinin arasına alıp onu öyle sevecen bir şekilde öptü ki neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O gece, Terence'la aynı odada oturup televizyon seyretmektense odasına kapandı. Yatağında uzanırken Jeff'i ve onun kendisine ne kadar sevecen yaklaştığını düşündü. Onu incitecek ya da ona zarar verecek bir şey yapmayacağından adı gibi emindi. O, babasından çok farklı bir erkekti. Belki de yeni yıl hayatının en güzel zaman dilimi olacaktı. Seksenli yılların, ailesinden ayrılıp kendi ayakları üzerinde durmaya başlayacağı yıl olacağını biliyordu. Bu düşünce onu bir yandan korkutuyor, bir yandan da yaşama tutunmasını sağlıyordu. Bitirme sınavlarından da gayet yüksek notlar alacaktı çünkü gece gündüz demeden çalışıyordu. Bunun karşılığını alacaktı. Şansı yaver giderse önümüzdeki yıl bu zamanlarda bir işi bile olurdu. Kendi parasını kazanacak, Terence bir daha asla onun üzerinde hâkimiyet kuramayacaktı. Yarın da Jeff'le çıkacaktı. Babası bunu bilemeyecekti. Jeff gerçek bir erkekti, centilmendi ve onunla çıkmak istiyordu. Belki de artık güzel şeyler olacaktı. Ruh hali gittikçe düzelmeye başladı. Son birkaç haftadır etrafında dolaşan kara bulutlar artık dağılıyor gibiydi.

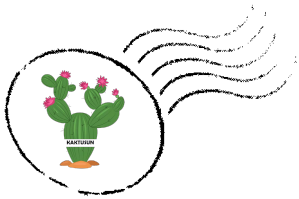
Valerie, Jeff'in kendisine karşı ne kadar hassas ve kibar olduğunu hatırlayınca gülümsedi. Bunca yıl sonra bile her şeyi sanki dün olmuş gibi hatırlıyordu. Hayatında ilk kez erkeklerin de sevgi dolu ve nazik olabileceklerini görmüştü. Bu, onun için bir tür aydınlanmaydı. Babasının annesine karşı hassas davrandığını hiç görmemişti. Terence, ona karşı hiçbir zaman sevgi dolu olmamıştı. Uzun yıllar evvel Lizzie'yle baba kız ilişkilerini konuşurken bunun nedeninin Terence'ın hiç sevilmemesi, bu yüzden de birilerini nasıl seveceğini bilmemesi olduğu sonucuna varmışlardı.

Valerie, boynunda Jeff'in ona verdiği ilk hediyelerden biri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan altın haç kolyeyi okşarken içini çekti. Jeff, nasıl kibar davranılacağını ve insanları nasıl seveceğini biliyordu çünkü bunu yaşayarak öğrenmişti. Yine de şanslıydı. Çünkü Carmel, Terence'ın bir ebeveyn olarak başarısızlığını kendi sessiz yöntemleriyle telafi etmeye çalışmıştı. Yetişkinliğe adım atıp bir daha asla arkasına bakmadan kendi ayakları üzerinde durmasını sağlayan kişi annesiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 10

"Artık özgürüüüüm!" Valerie okul kazağını ve eteğini çıkarırken bir yandan da Lizzie'nin odasında çılgın gibi dans ediyordu.

"Ben deee. Yaşasııııın!" diye bağırdı Lizzie kravatını camdan fırlatırken. Son sınavlarını da atlatmışlardı, mutluluktan uçuyorlardı. Okul günleri artık geçmişte kalmıştı ve onları güzel günler bekliyordu. Sınavların bitimini sahilde bir barbekü partisiyle kutlayacaklardı.

Valerie, annesine bu kutlamadan önceki hafta söz etmiş, hararetli bir ses tonuyla, "Ayrıca babamın ne söylediği umurumda bile değil; o partiye gideceğim, anne. Bir kez daha beni dövmeye kalkarsa da onu fiziksel istismardan hapse attırırım," demişti.

Carmel ise kızını, ondan beklenmedik bir kararlılıkla, "Sen partiye git, ben onu idare ederim. İstersen gece de Lizzie'de kal. Saat kaçta eve geldiğin de sorun olmaz, o da bütün gece oturup gelmeni beklemez," diyerek yanıtlamıştı.

"Teşekkürler, anne." İkisi de birbirlerine sıkı sıkı sarılmışlardı. Birbirlerine çok fazla sevgi göstermedikleri için o an ikisi için de çok değerliydi.

"Sen iyi bir kız ve iyi bir evlatsın. Sınavların da bittiğine göre kaygısızca eğlenmeni istiyorum. Çok çalıştın, bunu hak ettin. Seninle

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gurur duyuyorum. Baban seni döverken onu durdurmak için bir şey yapamadığım için de özür dilerim. Öyle delireceğini düşünemedim."

"Senin hatan değildi, anne. Öyle düşünme. Seni suçlamıyorum," demişti dürüstçe. "Sadece babamın beni sevdiğini sanmıyorum. Her zaman bir erkek çocuğu istediğini biliyorum."

"Ama ben sana sahip olduğum için çok mutluyum." Carmel'in ses tonu kararlıydı. "Şimdi kendi hayatını yaşama ve bağımsız olma zamanı. Her zaman kendi ayakların üzerinde dur, Valerie. Sonun benim gibi olmasın, kendine ait bir hayatın olsun. Asla baban gibi bir adama bağımlı olma."

Bunun üzerine Valerie, "Peki, ama sen neden bir işe girip kendi paranı kazanmıyorsun, anne?" diye sormasına karşın, annesiyle yaptığı bu beklenmedik konuşma onu şaşırtmıştı. Carmel duygularından çok nadir bahsederdi.

Annesi bu soruya alaycı bir gülümsemeyle, "Aslında yapabilirim. Otelde ya da şu pansiyonlardan birinde çalışabilirim. Hem yaz sezonu da başlıyor. Babanın muhtemelen hoşuna gider. Para söz konusu olduğunda nasıl biri olduğunu biliyorsun. Ne kadar çok para varsa onun için o kadar iyi," diye karşılık vermişti.

Valerie neşeyle, "Bu şahane bir fikir, anne. Kendi paranı kazanmak harika bir şey. Lizzie, ben ve sınıftaki diğer kızlar, hepimiz iş için bir yerlere başvurduk. Kamu sınavlarına, özel şirketlere, il meclisi sınavlarına, bankalara ve daha bir sürü yere. Umarım yüksek puanlar alabiliriz," demişti.

"Aaaah, hiç korkma. Senin gibi zeki bir kız tabii ki hiç sıkıntı yaşamadan iş bulur. Ben de bu kadar mıymıntı olmasam iyi olur, değil mi?" demişti Carmel minik bir heyecan kıvılcımıyla.

"Evet, anne. Artık kabuğundan çıkıp hep bana söylediğin gibi bağımsız ol. Hem ben araba aldığımda birlikte araba kullanmayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da öğreniriz. Ona bağımlı olmak zorunda değiliz. Sana arabasını vermez, bana da arabaya dokunmayı bile yasakladı. Onu boş verelim gitsin. Biz kendi kendimize kullanmayı öğreniriz."

Annesiyle birlikte Terence'a bir yere gitmek için artık ona ihtiyaç duymadıklarını söylediklerinde yüzü nasıl bir hal alacaktı kim bilir.

Carmel şüpheyle, "Bende araba kullanacak cesaret yok," demiş, "Yaparsın, ben sana yardım ederim," diye ısrar etmişti Valerie. "Ona hiçbir şey söylemeyiz. Yalnız başına kullanacak kadar kendine güven kazandığında da benim arabamı alır, istediğin yere çeker gidersin. Nasıl şaşırır düşünsene."

"Göreceğiz bakalım," demişti Carmel gülerek. Valerie, daha önce hiç annesine bu kadar yakın hissetmemişti.

Lizzie'nin dağınık odasının banyosundaki duşun altında durmuş, şeftali kokulu duş kremiyle vücudunu ovalarken, h*ayat gittikçe güzelleşiyor*, diye düşündü. Jeff de bugünkü partide olacaktı. Onun sınavları da birkaç gün önce bitmişti. Bu gece çifte kutlama olacaktı. Bir an önce akşam olsun istiyordu.

Marketteki o karşılaşmadan beri her pazar, ikindi vakti Jeff'in maçı bittikten sonra buluşup sahilde yürüyüş yapıyor sonra da otele gidip bir şeyler içiyorlardı. Jeff'le vakit geçirmek çok eğlenceliydi. Ayrıca çok hassas bir yanı da vardı. Valerie'nin dışarı çıkmasının yasak olduğu aylar boyunca her zaman çok anlayışlı davranmıştı. Pazar günleri birlikte olacaklarını bilmek Valerie'nin hayatındaki tüm olumsuzluklara dayanmasını sağlıyordu.

Buluştukları zaman da sahilde el ele yürürler, birbirlerini görmedikleri hafta boyunca ne yaptıklarından bahsederlerdi. Sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözden ırak bir alan bulup birbirlerine doyasıya sarılıp öpüşürlerdi. Hiçbir şey Valerie'yi yalnızca kendilerine ait olan o kısacık zaman diliminden daha fazla mutlu etmiyordu. Sınavlarla ilgili endişeleri ve mutsuz ev yaşantısı bir süreliğine de olsa buharlaşıp kayboluyordu sanki. Akşam karanlığı çökmeye başladığı zaman otele bir şeyler içmeye gidiyor ve Jeff saat altı olmadan Valerie'yi eve bırakıyordu. Bir hafta Jeff'ten ayrı kalacağını, kendisini sınavlarla dolu bir haftanın beklediğini bilen Valerie o anlarda çok mutsuz olurdu.

"Biz ruh ikiziyiz, Lizzie," demişti Paskalya'da hâlâ erkek arkadaş edinememiş olan en iyi arkadaşı Lizzie'ye. Phil Casey, Lizzie'yi Bray'dan gotik bir kızla aldatmıştı. Valerie' nin yeni yeni filizlenen ilişkisini kıskanmamak için kendisini frenleyen Lizzie, öfkeli ve bedbaht hissediyordu.

Lizzie, müzmin bekârlığının bu barbekü partisinde sona ereceğini umuyor, orada "hayatının erkeği"yle karşılaşmayı ümit ediyordu. Valerie, Lizzie'yi Phil'den ayrıldığından beri yalnız ve mutsuz görmekten hiç hoşlanmıyordu. "Sınavlar da bittiğine göre Terence'ın sokağa çıkma yasağını artık kim takar," demişti Valerie, arkadaşına. Tüm o tecrit aylarını fazlasıyla telafi edecekti. Partiye gidecekti. Lizzie'nin de en az kendisi kadar mutlu olmasını istiyordu.

Neşeyle, tişörtlerinin altına bikinilerini ve kot şortlarını giydiler. Lizzie, gardırobundan göğüslerini ve hafif bronz tenini iyice ortaya çıkaran beyaz, V yaka bir tişört seçti. Valerie de pembe mavi şilebezi bir gömleği göbeğini açıkta bırakacak şekilde tam göğüslerinin altından bağladı. Ayaklarında da beyaz espadrilleri vardı. Lizzie'nin odasının köşesinde duran aynaya baktıklarında, aynadaki yansımalarından hoşnut olmuşlardı.

Lizzie uzun boyluydu. Yüzünü adeta ipek bir perde gibi çev-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

releyen kara kehribar gibi parlak siyah saçlarıyla Ali MacGraw'ı andırıyordu. Valerie aynada kendisini inceledi. 1.58 boyundaydı. *Keşke biraz daha uzun olsaydım*, diye düşündü. Neyse ki zayıftı. Vücut kıvrımları da gayet makuldü. Kat kat kesilmiş sarı saçları ona, Jane Fonda'nın *Klute* filmindeki hali gibi sofistike bir görünüm veriyordu. *Neyse ki artık ikimiz de okul çocuğu gibi görünmüyoruz*, diye düşündü Valerie kirpiklerine ikinci kat maskarayı sürerken. Plaj çantaları hazırdı, havlularının arasına bir şişe de votka sarmışlardı. Artık partiye gitme zamanı gelmişti.

Ciara Anderson üst kattan, "Kızlar, çıkmadan bir şeyler atıştırsanız iyi olur yoksa açlıktan mideniz büzüşecek," diye seslenmiş, Valerie ise Lizzie'nin annesinin bu özgür ve rahat tavırlarına hayran kalmıştı. Akşam yemeği için lazanya pişirmişti. Lazanyayı büyük bir iştahla silip süpüren kızlar evden çıkıp Triangle'ı geçerek otele ulaştılar.

"Laleli bir
İçeriye gir
Üç kere atla
Dışarıya çık"

İp atlayan küçük kızların söylediği tekerlemelerin neşeli ezgisi havada uçuşuyordu. Bir grup oğlan çocuğu, "Beş numara, on numara, Michael Jackson bir numara, salla salla vur duvara," diyerek ellerindeki topu duvara fırlatıyor, başka bir grup ise kendi aralarında iki top oyunu oynuyordu. Triangle, çocukların ev sevdiği oyun alanlarından biriydi. Tıpkı Valerie ve Lizzie'nin, onlardan önce de anne ve babalarının olduğu gibi.

"Bizim de iki top oynadığımız zamanları hatırlıyor musun," diye kıkırdadı Lizzie. "Gerçi şimdi de oynuyoruz ama bu kez biraz daha farklı." Espriyi anlayan Valerie bir kahkaha patlattı. Lizzie, ağ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zına gelen hiçbir şeyi esirgemezdi. Valerie, arkadaşının bu hınzır yanını seviyordu. Arkadaşının hiçbir zaman değişmemesini umuyordu.

Tüm kasaba, dışarılarda ikindi vakti güneşinin tadını çıkarıyordu. Sahilden dönen günübirlikçiler dükkânlara ve kafelere hücum ediyordu. Rengârenk çiçekler açmış bitkiler, yeni boyanmış binaların önünü süslüyordu. Triangle'daki kordilinler bile ılık meltemin etkisiyle hafif hafif titriyordu. Rockland, yaz günlerinde göz alıcı bir hale gelirdi. Bunda kasabayı güzelleştirmek için elinden geleni esirgemeyen kasaba komitesinin büyük katkısı vardı. Terk edilmiş, kasvetli ve gri kış mevsimiyle yazın coşkun ve hayat dolu enerjisi arasında dağlar kadar fark vardı. Kasabanın sakinlerinden bir kısmı yazları gürültücü turistlerin akın etmesinden nefret eder, Rockland'in yalnızca kendilerine kaldığı huzurlu kış mevsimini daha çok severdi. Diğer bir kısmı ise kasabanın kış uykusuna yatıp, dünyanın geri kalanı tarafından unutulduğu uzun kış gecelerinden ziyade cıvıl cıvıl yaz enerjisini yeğlerdi. Anacadde, Triangle'a hâkim olan bu yüksek enerji ve insanların uğultusu Valerie'nin ruh halini canlandırıyordu. Jeff ve diğerlerinin beklediği sahile doğru ilerlerken, önlerine çıkan tanıdık yüzleri selamlıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 11

Jeff, onları otelin bira içilen bahçe kısmında bekliyordu. Kızlar gelince Valerie'yle sımsıkı kucaklaştılar.

"Bitirme sınavları nasıldı?" diye sordu. Bir yandan da altın sarısı buz gibi birasını yudumluyordu.

"İyiydi. Yalnızca matematik beni biraz endişelendiriyor. Trigonometri sorusu çok zordu ama artık yapılacak bir şey yok; olan oldu," diye iç çekti.

"Yaparsın sen," dedi rahatlatıcı bir tonda. "Evet, hanımlar. Ne içiyorsunuz?" Soruyu sorarken koyu renk kaşlarından birini kaldırmıştı. Valerie onun pürüzsüz kadifeye benzeyen kahverengi gözleri ve yakasına doğru kıvrılan kalın telli saçlarıyla ne kadar da yakışıklı olduğunu düşündü.

"Beyaz Dubonnet şarabı, votka portakal," diye yanıt verdiler aynı anda Jeff'in onlar için ayırdığı beyaz plastik sandalyelere otururken. Kocaman yeşil ve turuncu güneş şemsiyesinin uç kısmındaki saçaklar meltemin etkisiyle pat pat sesler çıkarıyor, onları parlak güneş ışınlarından koruyordu. Arkalarında ise egzotik renklere sahip kelebekler, içi polen dolu mor leylakların tadını çıkarıyordu. Bahçe insanlarla dolup taşıyordu. Genç garsonlar, zevkle tüketilen ve birbiri ardına biten içecekleri yenilemek için bir içeri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir dışarı koşup duruyordu. Okulu bitirmenin, hatta bununla kalmayıp yetişkinliğe ve özgürlüğe adım atmanın hazzıyla içkilerini daha da büyük bir iştahla yudumluyorlardı. Valerie'nin bazı arkadaşlarının daha şimdiden çalışmaktan pestili çıkmıştı. Sıcak bir gündü. Valerie, Jeff ve Lizzie, barbekü partisi başlamadan evvel sahile gidip biraz yüzmek için can atıyorlardı. İçeceklerini bitirdikten sonra güneşten kızmış demiryolu raylarının üzerinden yürüyerek sahile doğru yol aldılar. Uzaktan şenlik ateşi görülebiliyordu. Mangal kömürü ve domuz kızartmasının birbirine karışmış kokusunu uzaktan bile duyabiliyorlardı. Valerie, ileride geriye dönüp baktığında bugünün hayatının en önemli günlerinden biri olacağını biliyordu. Daha önce hiç kendisini böyle tasasız, mutlu ve iyimser hissetmemişti. Yosunlanmış taşların üzerinden geçerken Jeff elini sımsıkı kavramıştı. Her zaman onu koruyup kollamaya çalışması, ona kendisini kırılgan ve değerli bir şeymiş gibi hissettirmesi çok hoşuna gidiyordu.

Güneş ışınlarının ısıttığı deniz ılıktı. Valerie kendisini koşarak denize attı. Arkasından da Jeff'le birlikte asla direkt olarak suya atlayamayan, kollarıyla kendisini sımsıkı sarıp üzerine çarpan her dalgada çığlıklar atan Lizzie geliyordu. Kısa bir süre, suyu kurbağalamasına yüzerek yaran Jeff'le birlikte yüzdükten sonra, kalkıp gökyüzüne ve batan güneşi arkalarına almış pembe bulut kümelerine baktı, ardından da kendisini sırtüstü denize bıraktı. Tüm yüklerinden arınmış gibi hissediyordu. Sahilden "Yes Sir, I Can Boogie" şarkısının müziği geliyordu. Kimileri kendisini müziğin ritmine kaptırmış dans edip öpüşüyor, kimileri ise kucaklarına aldıkları tabakların içinden bir şeyler yiyor, gülüp sohbet ediyordu. Jeff ona doğru yüzdü. Bir süre sırtüstü yan yana yattılar. Hafif hafif bedenlerine çarpan minik dalgaların sesini duyuyor,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

altın rengi ile turuncu karışımı bir renge bürünmüş baş döndürücü gökyüzündeki güneşin yavaş yavaş ufukta gözden kaybolmasını izliyorlardı. Su göbeğinin üzerinden dalga dalga yayılıp ayak başparmaklarının arasından süzülürken, *bu büyük bir nimet*, diye düşündü. *Bu, yeni hayatımın ilk günü, bu sadece başlangıç.*

"Şimdi sahile gidip onu kolundan tuttuğum gibi eve getireceğim. Orası onun için uygun bir yer değil. Ne yaptığını bilmeyen, üzerlerinde abuk sabuk uygunsuz kıyafetler olan bir sürü genç bir araya gelmiş, hatta bazıları… Bak sana söylüyorum Carmel. O kız benim iznim olmadan hiçbir yere gidemez. Kendi kendine bazı fikirlere kapılmış. Bu davranışlarına daha başlamadan bir son vermem gerekiyor. Bu evde yaşadığı sürece öyle aklına gelen her şeyi, istediği zaman yapamaz. Buranın patronu benim, onun da bunu öğrenmesi lazım. *Benim* evimin çatısı altında yaşarken, *benim* kurallarıma uyulacak." Kızının anne baba saygısından yoksun olduğunu düşünen Terence, öfkeden mosmor olmuş bir suratla bağırıyor, bir yandan da çayından bir yudum alıp meyveli kekini yiyordu.

Carmel gergin bir edayla, "Benden izin aldı, ben de verdim," dedi. O anda içinden kurulamakta olduğu ekmek bıçağını kocasının omzuna saplamak geldi.

"Ne demek, *sen* izin verdin?" diye kükredi gözlerini dikip bakarak.

"Barbekü partisine gitmesine, gece de Lizzie'nin evinde kalmasına izin verdim," dedi. Sesi duygusuzdu.

"*Bana* sormadan öyle mi?" Duyduklarına hâlâ inanamıyormuş gibiydi; bir dilim keke batırdığı çatalı tutan eli havada asılı kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de onun ebeveyniyim. Annesiyim. Onu ben doğurdum. Bu yüzden de ona izin verme gibi bir hakkım var. Bu sene çok çalıştı. Bu gece de eğlenmeyi hak ediyor. Sana tek bir şey söylüyorum, Terence Harris, kızın bu gecesini mahvedersen, ona tek bir kelime bile söylersen, şehir konseyine bir mektup yazıp bu kadar yıl onlardan çaldığın her şeyi bir bir anlatırım."

"Çıldırdın mı be kadın? Sen kimsin de benimle bu şekilde konuşuyorsun?" Ayağa zıpladı. Masaya yumruğuyla öyle bir vurdu ki fincan titredi.

Carmel ayağa kalktı. Aslında içten içe parçalanıp çöküyor gibiydi. "Sana çok daha önce baş kaldırmalıydım, seni zorba adam. Valerie'yi kemerle döveceğini bilseydim önce beni ezip geçmen gerekirdi. Kızı dövdüğün için kendini iyi hissettin mi ha? Ne kadar da cesursun, öyle değil mi? Senin yarın kadar güçlü bir genç bir kızı kemerle dövmek ne cesurca bir şey, öyle değil mi? Midemi bulandırıyorsun. Seninle evlenmeyi kabul ettiğim güne lanet ediyorum, Terence Harris. Seninle evlenmemin tek nedeni tıpkı sana benzeyen babamdan kaçmaktı. Yumruklarını kullanmaktan haz alan babamdan. Siz erkek değilsiniz. Erkeklerin yüz karasısınız. Korkak, zorba, görgüsüz cahiller. Bir daha Valerie'ye dokunursan buna pişman olursun. İşinden de kovulursun. Kasabada öyle sütten çıkmış ak kaşık gibi dolanamazsın." Tüm hayatı boyunca içine attığı öfke, hırs ve hınç, bir volkandan çıkan lavlar gibi akıp gidiyordu; durdurmak imkânsızdı.

Terence ağzı açık, karısına bakıp kaldı. Bu kadar öfkeli olmasaydı Terence'ın bu şaşkın bakışlarına kahkahalarla gülmesi gerekirdi. Kocasına ters ters bakarken neden her şeyi bunca sene içinde tuttuğunu düşündü. Neden kendisini ezip geçmesine izin vermiş, babası ve erkek kardeşlerinden gördüğü muameleyi koca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sının da tekrarlamasına ses çıkarmamıştı? Ona bir pislikmiş gibi davranmışlardı; bedavaya çalıştırdıkları bir hizmetçi gibi. Evlendiğinde de bundan kurtulamamış, baba evinde yaşadıklarının aynısını yaşamaya devam etmişti. Fakat artık her şey bitmişti. Zincir artık kırılmıştı. Afallayıp kalmış kocasına sırtını döndü. İçinde bir ferahlık hissiyle mutfaktan çıktı. Kurt artık kuzu olmuş, Terence Harris onun üzerindeki gücünü kaybetmişti. Bu gücü bir daha asla ona geri vermeyeceğine dair kendi kendine yemin etti ve üzerine eflatun rengi naylon yatak örtüsü örttüğü tek kişilik bir yatağın bulunduğu yatak odasına doğru yürüdü.

Valerie haklıydı. Bir iş bulup araba kullanmayı öğrenmesi ve hayatını bir tiranın ellerine teslim etmemesi gerekiyordu. Yalnızca elli yaşındaydı, yaşlı bir acuze değildi. *Valerie artık yuvadan uçacak, ben de yalnızca kendimden sorumlu olacağım*, diye düşündü. Annesi ölmüştü. Kanser, kısa ve acımasız bir savaştan sonra annesini almıştı. Cenaze töreninden sonra annesinin çekmecesinden birkaç parça hatıra almış, salonda kafayı çeken babasını ve erkek kardeşlerini geride bırakarak evden çıkıp gitmiş, bir daha geri dönmemişti. Daha sonra hiçbirini bir kez bile görmemişti. İçinde onları görmek için en ufak bir istek de yoktu. Ailevi sorumlulukları olan bir kadınla karşılaştırıldığında, son derece özgürdü. Bu durumu en iyi şekilde kullanmalıydı. Artık kadınlar için yeni bir dönem başlamıştı. Hepsi gittikçe güçleniyordu. *Ben de seksenli yılların güçlenip kendini bulan kadınlarından olacağım*, diye düşündü gülümseyerek. Bir yandan kendisinde bu cesareti bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Terence kendisine bir fincan daha çay alırken ellerinin titrediğinin farkına vardı. Carmel'e ne olmuştu böyle? Tüm bunları ona söylemeye nasıl cüret edebilmişti? Adeta bir kamçı gibi vuran o öfkeli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sözler, ela gözlerindeki o hor gören düşmanca bakışlar... Daha önce ona karşı sesini bile yükseltmemiş, onu hiç tehdit etmemişti. Kadınların yaşdönümleriyle ilgili bir şeyler olmalıydı. Hormonlarının coşması onları şirret varlıklar haline getirmiyor muydu? Kaşlarını çattı. *Rahmini aldırdığında bu krizleri atlatmış olması gerekmiyor mu zaten*, diye düşündü kafası karışmış bir vaziyette. Yoksa bu yeni bir durum muydu?

Belki de kafayı yemeye başlıyordu! Her ne olduysa, bir şeyler artık değişmişti. Artık kendi evinin patronu değildi. Şu Valerie de artık çizmeyi iyice aşmıştı ve disipline ihtiyacı vardı. Sınavlarını bitirince istediği her şeyi yapabileceğini sanıyordu herhalde. Bıraksın da yazın geri kalan kısmında istediğini yapabileceğini düşünsündü. Belki de bu Carmel'in çenesini kapatmasını sağlar, aklını yeniden başına getirirdi. Carmel'in kendisini gammazlama ihtimalini göz ardı edemezdi; artık nasıl davranırsa davransın ona güvenmesinin imkânı yoktu. Bu kadın ağzına geleni sakınmayan kaçık bir şey olmuştu. Fakat sonbahar elbet gelecek, Valerie de üniversite harcının ödenmesi için ona ihtiyaç duyacaktı. İşte o zaman yine istese de istemese de kontrolü altına yeniden girecek, kimin patron olduğunu görecekti. İşte o zaman kurallarını bir bir sıralayacaktı. "O kız, bu evdeki yerini bilecek," diye mırıldandı kendi kendine. İnce dudakları, kıpkırmızı olmuş yüzünde ince bir çizgi halini almıştı.

Valerie dudaklarını Jeff'in dudaklarından ayırarak, "Hadi kum tepeciklerinin oraya gidelim," diye mırıldandı. Ay, denizin üzerinde gümüşi ışıltılarını yansıtıyor, şenlik ateşinin alevleri karanlığın içinde tüm haşmetiyle dalgalanıyordu. Kasetçalardan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

disko müziği geliyor, gençler yıldızların altında kendilerini kaybetmişçesine dans ediyorlardı. Bir kısmı ise çırılçıplak karanlık denizde yüzüyor, sarhoşlara has bir neşeyle suları şaplatıp çığlıklar atıyordu. Lizzie, otelde çalışan 1.60'lık sakallı şefle öpüşüyordu.

Bir sürü sınıf arkadaşının bakışları arasında erkek arkadaşını öpmek istemeyen Valerie, Jeff'le baş başa kalmayı arzu ediyordu. Vücudunun her noktasına dokunmak, onun tenini kendi teninde hissetmek istiyordu. Jeff'in kendisini seksi hissettirerek içini titretecek şeyler yapmasını, ellerinin vücudunda gezinmesini istiyordu. Elini çantasının içine sokup kırış kırış olmuş havlusunu çıkardı. Sessizce kalabalıktan sıvışıp sahil boyunca tıpkı sıradağlar gibi yan yana dizilmiş kum tepeciklerinin karanlığına doğru el ele yürüdüler. Çukur bir alan bulup havluyu serdiler. Artık birbirlerinin kollarındaydılar. Öpüşüp dokunarak birbirlerine karşı duydukları açlığı bastırma zamanı gelmişti. Jeff, Valerie'nin bikinisinin bağını çözüp göğüslerini nazikçe avucunun içine aldı. Göğüs uçlarını okşayan parmakları ona şimdiye kadar hayal bile etmediği bir zevk yaşatıyordu.

"İleri gidelim," diye mırıldandı elleri Jeff'in şortunun içine kayarken.

Jeff ise onun bu sözlerine boğuk bir sesle, "Hayır, çok içtin. Bu durumdan faydalanmak istemiyorum. İlk deneyimimiz özel olmalı," diyerek karşılık verdi.

"Faydalanmıyorsun, Jeff. Bunu ben istiyorum. Senin ilk olmanı istiyorum. Ben yaşadığım bir deneyimden sonra bu işi sevebileceğimi bile düşünmüyordum ama sen her şeyi değiştirdin," dedi dürüstçe. "Ben sarhoş değilim, sadece kafam biraz hoş ve kendimi çok hafif hissediyorum. Ayrıca sarhoş olsam bile, yine de istiyorum," diye güven verdi Jeff'e. "Bu şahane bir gece, ben de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

harika vakit geçiriyorum. Bu, benim için çok özel olacak. Umarım senin için de öyle olur."

Jeff, Valerie'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benim için de öyle olacak, Val. Sen çok güzelsin ve harika birisin. Seninle geçirdiğim son birkaç ay da hayatımın en güzel anlarındandı."

"Ursula'yla olduğundan da mı güzel?" Bunu bilmesi gerekiyordu.

"Çok daha güzel," dedi kesin bir edayla.

"Jeff, seninle birlikte gerçekten çok mutluyum; daha önce hiç olmadığım kadar mutlu. Seninle birlikte olmayı çok seviyorum." Gözleri parlıyordu. Jeff'in çok içtiği için durumundan istifade etmek istememesi çok hoşuna gitmişti. Onu *gerçekten* önemsediğini gösteriyordu.

"Kondom kullanmamız lazım. Hamile kalmanı istemem."

"Yanında var mı?"

"Bir tane bulabilirim," diye sırıttı. "Hem başka bir havlu daha getiririm."

Zıplayarak ayağa kalkıp kıyafetlerini düzelttikten sonra kum tepeciklerinin ardında kayboldu. Valerie ise ay ışığının altında oturup simsiyah bir kadifeyi andıran gökyüzüne bakarak Büyük Ayı, Venüs ve Orion takımyıldızını izleyeme koyuldu. Kıyıya hafif hafif çarpan dalgalar sakinleştirici bir ninni gibiydi. Bu sakinliği uzaktan gelen Rolling Stones şarkılarının sesi bile bozamıyordu. Biraz gergin ve heyecanlıydı. Jeff'e sonuna kadar güveniyordu. Şu son birkaç ayda kendisini kanıtlamıştı. Aralarında çok özel bir şey vardı. Jeff, yaralı ruhunun merhemi gibiydi. Tam da bir nefret, karamsarlık ve çaresizlik havuzunun ortasındayken onu yeniden yaşama döndürmüştü. Jeff'in sevgisi onun kurtuluşu olmuştu. Şimdi işe işleri bir adım daha ilerletmek istiyordu. Görünüşe göre

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bunu o da istiyordu. Sınıftaki kızların çoğu, bu işi hiçbir şey hissetmediği erkeklerle yapmıştı. O şanslıydı. İlki sevdiği bir erkekle olacaktı. Valerie bir daha asla şu anda hissettiği gibi mutlu olamayacağını biliyordu. Yepyeni bir hayata adım atmak üzereydi ve buna hazırdı.

Jeff döndüğünde soluk soluğa kalmıştı. Valerie kollarını boynuna dolayarak onu öptü, öptü. Jeff onu sırtından tutkuyla öptüğünde bundan o kadar zevk almıştı ki, frijit olma ihtimaliyle ilgili korkuları da silinip gitmişti.

"Emin misin?" diye sordu bir kez daha başını kaldırarak.

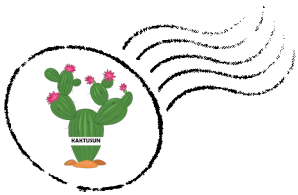
Kalbi hızla atıyordu; neler olacağı konusunda endişeliydi. Acıyıp acımayacağını merak ediyordu. Sonra okulda kızların ilişki esnasında çok kasıldıkları için erkeklerin içlerinden çıkamadıklarıyla ilgili anlattıkları aklına geldi. "Vaji"li bir şeylerden söz ediyorlardı. Bunu düşünmek bile korkunçtu.

Tereddütte olduğunu görünce, "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz," dedi güven verici bir ses tonuyla.

"Eminim," diye fısıldadı. "Yalnızca biraz yumuşak davran olur mu?"

"Olur, Valerie. Sana yemin ederim, canını acıtmayacağım… Hiç," diye mırıldanıp onu kendine doğru çekti. Evet, onu asla incitmeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 12

"Bir daha böyle tüm gece dışarılarda kalmıyorsun, küçükhanım. Ayrıca unutma, bu eve duymak istemediğim haberlerle sakın gelme. Eganların oğluyla sürterken de libidona hâkim ol," diye uyardı Terence koltuğa yayılmış vaziyette *The Dukes of Hazzard* izlerken.

"Terence! Basitleşme. Terbiyesizliğin âlemi yok." Carmel'in yüzü kızarmıştı.

Valerie masanın üzerinden sigarasını alıp çantasına teperken aşağılayıcı bir edayla, "Paçalarından cehalet akıyor," dedi.

"Üstelik yüzünü öyle boyayınca palyaçoya dönmüşsün. Blucinlerin de çok dar. Rockland'de insanların benim bir sürtük yetiştirdiğimi düşünmelerini istemem. Ayrıca eve giriş çıkış saatlerine ve kılık kıyafetine de dikkat et. Bana karşılık vermeyi de kes!"

Valerie, sinirden yumruklarını öyle bir sıktı ki tırnakları avucunda izler bıraktı. Tırnaklarını babasının suratına geçirip kan içinde bırakmamak için kendini zor tutuyordu. Eylül ayında İl Meclisi'ndeki ağırlığını kaybetmeye başlamış, kızının üzerindeki otoritesi de azalmıştı.

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı Carmel. Bu tartışma midesini bulandırmıştı. "Kızınla bu şekilde konuştuğun için kendinden utanmalısın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Terence buyurgan bir edayla elini kaldırıp, "Eeeh, kes sesini sen de, sinirimi bozma," dedi. Sonra da televizyonun sesini yükseltti.

Valerie annesinin yanından geçip mümkün olduğunca hızlı bir şekilde evden çıkarken, "İyi geceler, anne," diye mırıldandı. Babasının annesini aşağılamasından ve ona sesini kesmesini emretmesinden nefret ediyordu. Carmel'in buna itaat etmesinden de. Birkaç kez kocasının bu davranışlarına karşı koymuştu ama yine de hâlâ çok fazla ileri gitmesine izin veriyordu.

"Ama evde kaldığın için para ödüyorsun," demişti Lizzie. "Kendi evine çıksan o kadar büyük bir fark olmaz. Hem hafta içi Jeff'i daha fazla görebilirsin. İyi bir maaşın var, üstesinden gelebilirsin. Bence sadece kendi kendine bahane yaratıyorsun."

"Haklısın," diye kabul etti Valerie. "Ama bizim durumumuz farklı. Sen işler yolunda gitmeyip kirayı ödeyemediğinde, istediğin zaman evine dönebilirsin. Ben evden ayrılırsam bunun geri dönüşü yok. Yalvarıp kendimi yerlere atmadığım sürece babam asla beni bir daha eve almaz, ki bunu asla yapmam! Bu yüzden şimdilik böyle devam edeceğim."

"E, o zaman arabanı satıp kredi borcunu ödedikten sonra yeniden para biriktirmeye başla," diye ısrar etti Lizzie.

"Hayır, ben o arabayı alacak paranın ufak bir kısmını biriktirmek için bile yıllarımı harcadım. Yine elden çıkarmak istemiyorum. Hem annem de öğrenmeye çalışıyor. Üstelik o araba bana özgürlük hissi veriyor. Krediyi öder ödemez Dublin'e ya da İl Meclisi'ne transferimi isteyeceğim. Sonra da gelip seninle birlikte yaşayacağım," diye söz verdi, *keşke Lizzie kadar cesaretim olsaydı*, diye düşünürken. Aslında Dublin'e gitmeyi o da istiyordu. Fakat acil durumlar için kenarda birkaç kuruş parası ya da yatırımı olması gerekiyordu. Hayat ona beklenmedik bir duruma karşı her zaman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hazırlıklı olması gerektiğini öğretmişti.

Fakat bu kez Terence çok ileri gitmişti. Fakat böyle yaparak ona bazı şeyleri başarmak için ihtiyaç duyduğu cesaretini de vermişti. Lizzie haklıydı. Evde kalmak için babasına verdiği para bir kira için neredeyse yeterliydi. Artık evden ayrılması ve Terence'ın boyunduruğundan tamamen kurtulması gerekiyordu. Kendi kendine kızarak, *sadece korkaklık ediyorum*, diye düşündü. Bir yanı evden ayrılmak için can atarken bir yanı da korkuyordu. Okullu kızdan kariyer sahibi kıza geçiş süreci beklediğinden çok daha zordu.

İşteki ilk haftasında her şeye kendisini o kadar yabancı hissetmek çok sinir bozucuydu. İnsanlar nazikti fakat çoktan kendi gruplarını oluşturmuşlardı. Kantine gidip nereye oturacağına karar vermeye çalışırken kendisini dışlanmış gibi hissediyordu. Araba vergileri departmanında çalışıyordu. Yaptığı iş öylesine beynini uyuşturuyordu ve o kadar sıkıcıydı ki, veznedar olarak çalışmayı bile tercih eder hale gelmişti. Veznede çalışanların, sinirden tepesi atmış müşteriler konusundaki şikâyetleri bile böyle düşünmesine engel olamıyordu.

İşteki ilk haftasında bile kendisini sanki milyonlarca yeşil belgeyi bej rengi klasörlere yerleştirmiş gibi hissediyordu. Umutsuzca, bundan sonraki hayatının böyle gidip gitmeyeceğini düşünüyordu. Acaba üniversite okumalı mıydı? Bir sabah ciddi bir mide bulantısı ve titremeyle uyandığında, *acaba işi arayıp hasta olduğumu ve gelemeyeceğimi söylemek için kariyerimin çok mu başındayım*, diye düşünmüştü. Hâlâ okuyor olsa bu hiç sorun olmazdı. Yataktan hiç kalkmadan rahat bir uykuya dalar annesi de ertesi gün bir izin kâğıdı yazıverirdi. Oysa artık okulda değildi, iş hayatına atılmıştı. Ailenin yazacağı izin belgelerinin hiçbir işe yaramayacağı "gerçek" bir işi vardı. Hasta olduğu için sık sık izin almak ya da geç kalkmak, itibar kaybetmesine neden olurdu. En azından üst rütbeli birine hesap ver-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek zorunda kalırdı. Kusmamak için dua ederek otobüse binerken, çaresizce, *bazen "yetişkin" olmak hayal ettiğim kadar özgürleştirici olmuyor,* diye düşündü.

Yalnızca yirmi günlük yıllık izni olduğunu öğrendiğinde şok olmuştu. O uzun ve tembel yaz tatillerinin hatıraları bir bir gözünün önüne geliyordu. Lizzie'yle birlikte sahilde tasasızca oturup bir şeyler okurken ve kasetçalardan en sevdikleri radyo programı olan, şahane şarkılar çalan Solid Gold McNamara'yı dinlerken, o günlerin hiç bitmeyeceğini düşünüyordu. Sonra da yüzmeden önce kumların üzerinde tenis oynarlardı. Cipslerini kemirip, Büyükanne Smith'in hazırladığı meyve suyunu içtikten sonra da suyun serinlettiği bedenlerini sıcak yaz güneşinin altına atıp kum tepeciklerinde tatlı uykulara dalarlardı.

Yağmurlu günlerde ise yatağına uzanır, kütüphaneden aldığı ve okuduktan sonra annesine verdiği Mills&Bones kitaplarına gömülürdü. Regl sancısı olduğu günler koltukta karnına sıcak su torbası koyarak kıvrılıp yatar, Carmel'in getirdiği ağrı kesiciyi içip sıcak çikolatayı yudumlarken televizyon seyrederdi. O zamanlar sonsuza dek süreceğini sandığı günlerin değerini bugün anlıyordu. *Artık bunlar benim için lüks*, diye düşündü karnı kramplarla kasılırken bu iğrenç formları doldurmak zorunda kaldığı için. Sıcak ikindi güneşi ofis penceresinden içeri sızıp başına vuruyordu.

Fakat sonra ilk maaşını aldı. En sonunda kendi parasını kazanmıştı! Bu para, cumartesi günleri kuaförde çalıştığı zamanlar aldığı harçlıktan çok daha fazlaydı. Hemen Dublin'e giden otobüse atlamış, Lizzie'yle Roches Alışveriş Merkezi'nde buluşmuşlardı. Önce mini bir alışveriş turu yaparak kendilerini şaşırtmış, ardından Arnotts Restoran'da karınlarını doyurmuşlardı. Sonra da beş otobüsüne binmişler ve o gece yeni kıyafetlerini giyip makyajlarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaparak otele doğru yola koyulmuşlardı.

Barda ayakta durup içkilerini yudumlamak onlara çok havalı geliyordu. Diğer tarafta oturan eski okul arkadaşlarının kıkırdayarak konuştuklarını duymuş, kendilerini onlarla karşılaştırınca çok entelektüel bulmuşlardı. Onlar artık kariyer basamaklarını bir bir tırmanan başarılı ve yetişkin kadınlardı. Ayrıca Valerie'nin beraber olduğu bir erkek arkadaşı da vardı? Nasıl da havalı bir durumdu bu böyle? Sahip olması gereken her şeye sahipti.

Yetişkin olmak bir yandan çok özgürleştirici, diye düşüncü Valerie. Fakat bazen kendisini çok yetersiz ve güvensiz hissediyordu. Dublin'e taşındığında ailesinin evinin güvenli ortamından, hatta yastığının yıllardır alışkın olduğu tanıdık rahatlığından uzaklaşacak, kendi ayakları üzerinde duracaktı.

Terence koltukta oturmuş en sevdiği programlardan biri olan *The Dukes of Hazzard*'a yoğunlaşmaya çalışıyordu. Şu anda tek istediği şey huzurla dizisini seyredebilmekti. Fakat başına, şu lanet olasıca evde iki dırdırcıyla birlikte yaşamak gibi büyük bir şanssızlık gelmişti. Valerie okulu bitirip çalışmaya başladığından beri iyice küstah ve saygısız olmuştu. Hafta sonları Eganların oğluyla geç saatlere kadar dışarıda kalıyordu. Tessa'nın tavırlarına bakarsan hantal ve paslı trol teknesi değil de *Christina O*'su var sanırdın. Tessa Egan bir keresinde onu öyle küçümsemişti ki bunu hiç unutmamıştı. Hâlbuki ona bir paket kömürü yarı fiyatına vermeyi teklif etmişti. Yardım fişlerini kullanarak kendi payına ayırdığı kömürü. Tessa ise bu teklif karşısında ona sanki taşın altından çıkan bir solucan gibi bakmış, havalı bir şekilde, onlara kömür tedarik eden bir kömürcüleri olduğunu söylemişti. Fakat kasabada yaşayan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

diğer insanlar ucuz kömür alma konusunda öyle hevesliydi ki Terence da kendi payını ayırıyordu. Tessa gibi, ondan üstün olduklarını düşünen dürüstlük timsallerinden nefret ediyordu.

Terence derin derin iç çekti. İnsanlar ona tüm hayatı boyunca taşın altından çıkan solucanmış gibi bakmışlardı. Zihninden asla silinmeyen bir hatırayı yine hatırladığında gözleri karardı. Brenda Ryan, "Benden uzak dur, benden uzak dur seni iğrenç şey. Beni öpmeye çalışmaya nasıl *cüret edersin*? Ben kiralık *hizmetçilerle* öpüşmem!" diye bağırmıştı çığlık çığlığa. Sonra çığlıkları duyan babası, ambardan hızla çıkıp gelerek onu yere çarpmış, "Çabuk buradan defol git, aşağılık köpek. O çıktığın varoşa geri dön, pis solucan. Kovuldun. Bir daha bu çiftliğe adımını atma. Ayrıca seni bir daha kızımın yanında görürsem boynunu kırarım!" diye gürlemişti.

Fakat aklından hiç silinmeyen şey babasının söyledikleri değil Brenda'nın küçümseyici tavrıydı. Hor gören mavi gözleri, iğrenç bir şey kokluyormuş gibi genişleyen burnu ve ona "kiralık hizmetçi" demesi. On dört yaşındaydı. Kızın babasının çiftliğinde çalışıyordu. Ondan altı ay daha küçük olan Brenda yaz boyunca sarı buklelerini savurmuş, kirpiklerini işveli işveli kırparak her gün onu izlemiş, sigarasının dumanını yüzüne üflemişti.

"Sen çok güçlüsün. Ben de güçlü erkeklerden çok hoşlanırım," demişti içten içe yanan gözlerle ona bakarken. Sonra da Terence kibritle sigarasını yakarken elini tutmuştu. Onu yakalayıp öpmek istediği zaman da cinayet işleniyormuş gibi tüm gücüyle bağırmıştı.

Yazlık işini kaybettiği için babası onu öldüresiye dövmüştü. Brenda ise onun neredeyse kendisine tecavüz ettiği dedikodusunu yaymıştı. Bir gece üç genç erkek tarafından çürükler içinde kalana dek dövüldüğünde de annesi tarafından çok uzakta yaşayan erkek kardeşi ve karısının yanına gönderilmişti. Okulun geri kalanını orada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tamamlamış, bu süre boyunca da bedava çalışan bir köle muamelesi görmüştü.

Carmel ve Valerie bu karanlık günlerle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Onlara bir şey söylememişti. Kendisinden utanmıyordu fakat Valerie'nin üniversite okumaması onu çok üzmüştü. Üniversite bitirince yapılan işler, saygı duyulası işlerdi. İnsanların ona saygı duyacağı bir şey yapmamıştı. Fakat Valerie'nin toplum içindeki statüsünün kendisininkinden çok daha yüksek olmasını istiyordu. Ona şans verildiği halde Brenda Ryan'ı andıran küçümseyici bir tavırla bu şansı reddetmesi çok sinir bozucuydu. Kendini kaybedip, "Bitirme sınavlarının hepsini A'yla geçtin. Sana üniversite masraflarını karşılayacağımı söyledim. Ne istersen oku. Tıp, hukuk, muhasebe. Ancak sen gelmiş bana İl Meclisi'nde iş bulduğunu, orada çalışacağını söylüyorsun. Aptal mısın?" diye kükremişti.

"Başvurduğum tüm sınavlarda yüksek puan aldım. İstersem hemen başlayabilirim. Kendi paramı kazanmak istiyorum. İstersem üniversiteye ikinci öğretim öğrencisi olarak akşamları devam edip masraflarımı karşılayabilirim," demişti buz gibi bir sesle.

"Ben sana üniversite masraflarını karşılayacağımı söylüyorum. Bir işte uzmanlaşıp iyi bir hayata sahip olma şansın var. Böyle bir teklifi reddetmek için *çıldırmış* olman lazım. Rockland'de böyle bir fırsata sahip olmak için her şeyini feda edecek insanlar var. Ben sana karşılıksız veriyorum. Valerie'nin üniversiteye gitmeyeceğini hiç düşünmemişti. Çok zeki bir kızdı. Onunla ilgili çok büyük umutları vardı ama bu kızın hiçbir şey yapmaya niyeti yoktu.

"Teşekkürler, ama senden hiçbir şey istemiyorum," diye yanıtlamıştı iğneleyici bir tavırla. Bir büroda memur olarak çalışma teklifi aldım. Bu, terfi olanağı olan bir iş. İstersem kendi eğitimimi finanse edebilirim," diyerek ondan uzaklaşmıştı. Kızının aldığı ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rardan ötürü mutlu olduğunu, teklifini geri çevireceğini biliyordu.

"Konuş şununla," diye buyurmuştu karısına. "Aklını başına toplasın."

"Terence, Valerie gelecekle ilgili kendi kararlarını kendisi verebilir. Ben de kararı her ne olursa olsun onun arkasındayım," diye cevabı yapıştırmıştı Carmel. İçi öfkeyle dolup taşıyordu. "İkiniz de memnuniyetsiz kaltaklarsınız, anladın mı? Tam da busunuz. İkinizden de bıktım," diye hırsla veryansın etmiş kapıyı çarpıp çıkmıştı. Arabanın motorunu ateşleyip öfkeyle gaza basarken hayretler içindeydi. *İyilik bilmezin teki*, diye düşündü burnundan soluyarak. İkisinden de mümkün olduğunda uzaklaşmak için çılgınca gaza basıyordu. Valerie'yle haftalarca konuşmamıştı.

Terence, bu cömert teklifinin kızı tarafından nasıl da terbiyesizce reddedildiğini hatırlayınca iç çekti.

Valerie'nin kendisini o kemer hadisesinden sonra hiçbir zaman affetmeyeceğini düşündü. Belki o zaman aşırı tepki vermişti ama kızı kendisine öyle arsızca yalan söylemişti ki çıldırmıştı. Ona öyle küçümseyerek davranması en büyük korkularından birini su yüzüne çıkarmıştı. Kendisine bile zar zor itiraf edebildiği ve bu itirafı da yalnızca en karanlık anlarında yapabildiği korkusunu. Değersiz bir insan olma korkusunu. Valerie, onun için her zaman bir hayal kırıklığı olmuştu. Tıpkı zamanında kendisinin de babası için bir hayal kırıklığı olması gibi. Hep bir erkek çocuk istemişti. Fakat gurur duyacağı bir oğlu yerine onu hiç umursamayan inatçı ve asi bir kızı olmuştu. Karısı ise onunla ilgilenmeyi yıllar, yıllar evvel bırakmıştı. Zaten onunla evlenmesinin tek nedeni de mutsuz ev ortamından kaçmak istemesiydi.

Evlerine yiyecek yardımı taşıdığı yaşlılar ve kendisinden piyango bileti almaya gelen müşteriler bile onu en yakınlarından,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hısım akrabasından daha fazla önemsiyordu. Aklından bunları geçirirken hissettiği üzüntü, yalnızlık ve karamsarlık ülserini azdırdı. En sevdiği dizinin kahramanı Daisy Duke'ün kıvrımlı hatları bile onu sakinleştiremiyordu. Gözlerini kapayıp sandalyesinde geriye doğru yaslanarak o gece kazanan numaraları okurken, neşeli ve cana yakın insan maskesini takabilecek kadar soğukkanlı davranabilmeyi ümit etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 13

Küçük, kırmızı Mini'sinin içinde oturan Valerie, Dunhill sigarasından bir dal yakıp dumanı ciğerlerinin derinliklerine kadar çekti ve kontağı çevirdi. Normalde arabayı evde bırakıp otele yürüyerek giderdi fakat yağmur atıştırıyordu. Jeff'e ıslanmış bir sıçan gibi görünmek istemezdi. Dikiz aynasından kendine baktı. Babası palyaço gibi göründüğünü söylemeye nasıl cesaret edebilirdi? Aynada görebildiği, mavi göz kalemiyle çerçevelenip gri farla dumanlanmış bir çift isyankâr mavi gözdü. Çantasından uzun dişli tarağını çıkarıp daha az evvel sardığı buklelerine bıçak gibi sapladı. Bukleleri düzleştirdikten sonra da her tarafına sprey sıktı.

Motorun devrini artırarak demiryolunun oradaki dar sokaklara saptı. Jeff'i bir an önce görmek için sabırsızlanıyordu. Geçen hafta görüşmemişlerdi. İç bölgelerdeki şehirlerden birinde maçları vardı. Jeff, Rockland'e uğramadan Dublin'den direkt oraya geçmişti. *Antrenmanlarla ve futbolla bu kadar fazla ilgilenmese keşke*, diye geçirdi içinden. Çünkü futbolla harcadığı zaman Jeff'i ondan uzaklaştırıyordu. Onsuz geçen zamanlara ise hiç tahammülü yoktu. *Beni, benim onu sevdiğim kadar çok sevseydi benimle daha fazla vakit geçirmek isterdi*, diye düşündü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yolcu koltuğunun alt kısmına baktığından boş bir cips ve çikolata paketi gördü. Kendi kendine, *bunları ortadan kaldırayım*, diye düşündü. Jeff'e pasaklı biri gibi görünmek istemezdi. Anacaddeye çıktığında yağmur da iyiden iyiye hızlanmış, kaldırım taşlarının arasında küçük havuzcuklar oluşturmuştu. Bir grup genç kendisini kafenin sıcak ortamına atınca ortalık yine terk edilmiş gibi bir hal aldı. Rockland şu anda, hayaletli bir kasaba ya da bir film setini andırıyordu. Yolun karşı tarafına doğru geçmeden evvel önünden geçen kara kediye müsaade etti.

Babasının sözlerine olan öfkesi geçmemişti ama kendisiyle gurur duyuyordu. On sekiz yaşındaydı, okulu bitireli altı ay olmuştu. Eylül ayından beri tamzamanlı bir işte çalışıyordu. Bazı arkadaşları parayı basıp özel üniversitelere gitmişti ama o, mümkün olan en kısa sürede kendisine bir iş bulmuştu. Terence, onun üniversiteye devam etmeyeceğini duyduğunda öfkeden çılgına dönmüştü. Ona teklifini kabul etmediğini, İl Meclisi'nde çalışacağını söylediğinde âdemelması öfkeyle bir yukarı bir aşağı inip çıkmış, gözleri şaşkınlıkla pörtlemişti. Bu görüntüyü hatırlayınca içten içe memnun oldu.

"Üniversiteye devam etmek istemediğinden emin misin? Birkaç yıl daha maddi açıdan ona bağımlı olacak olsan bile sence bu değerlendirilmesi gereken bir fırsat değil mi? Dublin'de yaşayıp ondan uzak olabilirsin. Bunu sana söylemenin tek sebebi, geleceğini ve babanın senin için yapmak istediklerini bir kez daha gözden geçirmen," demişti Carmel, Terence öfkeyle mutfaktan çıktığında.

"Anne, kendimi ona borçlu hissetmeye dayanamıyorum. Lütfen, artık bu konuyu kapatalım. Onunla ilgili tek bir kelime daha duymak istemiyorum," demişti kesin bir tavırla.

"Ondan faydalan. O senin baban. İhtiyaçlarını karşılamak da onun görevi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Valerie güldü. "Keşke böyle konuştuğunu duysaydı. Hayır, anne. Ben kararımı verdim. İşe başlayıp araba için para biriktireceğim sonra da Dublin'e taşınıp Lizzie'yle yaşayacağım."

"Pekâlâ, her ne pahasına olursa olsun sanırım haklısın. Sadece pire için yorgan yakmanı istemiyorum. Birkaç yıl sonra bana gelip, 'Keşke üniversiteye gitseydim,' dersen çok üzülürüm."

"Endişelenme, anne. Bu, yapacağım en son şey olur. Hem istediğim zaman ikinci öğretim okuyabilirim. Kendini kötü hissetmene hiç gerek yok." Sonra da rahatlatmak için annesine sıkı sıkı sarılmıştı.

Aslında bir yandan da Terence'ın onu evden kovmasını bekliyordu. Fakat babası bir daha ağzını açıp üniversiteyle ilgili tek kelime bile etmemişti. İlk maaşını aldığında, evde kaldığı için babasına belli bir miktar para ödemeye karar vermişti. Belki de çenesine kilit vurmasının nedeni bu sus payıydı. Babası paraya tapardı.

Hafta sonları kuaförde çalıştığı zamanlardan birikmiş biraz parası vardı. Biraz da kredi çekip araba satın aldı. Aslında bir süre daha burada kalıp arabasının taksitlerini bitirmek, sonra da Dublin'e taşınmak istiyordu. Fakat bugün olanlar sabrını taşırmıştı. Artık buna bir son vermek gerekiyordu. Onun da bir gururu vardı. Babasına, bir daha kendisiyle böyle konuşma fırsatı vermeyeceğine dair kendine yemin etti. Otele gidip Lizzie'ye telefon etmek, tayin meselesini halleder halletmez onunla yaşamak üzere Dublin'e geleceğini söylemek istiyordu. En yakın arkadaşı bunu memnuniyetle karşılardı. Lizzie, bu hafta sonu Rockland'e gelmemişti. Fazla mesai yapıyordu.

Turuncu sokak lambalarının ışık kümeleri, yağmur altında tuhaf gölgeler yaratıyordu. Ansızın içerideki tasasız gençlerden biri gibi olup Jeff'in koltuğu altında otururken Guinnes birasını yudumlama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

isteği duydu. Kedi yoldan geçince sağa döndü. Tenis kortunu, kırmızı kiremitli iki katlı evleri ve birkaç balıkçı kulübesini geçerek limana doğru kıvrılan yola girdi. Sola dönmek üzere sinyal verip dönmemişti. Sileceklerin hızla temizlemeye çalıştığı buğulu camdan, Jeff'in yaşadığı evin bulunduğu Headland bölgesine doğru bakarak, *acaba Jeff otele gitmek üzere evden çıktı mı,* diye düşündü.

Aklından gidip kontrol etmek geçti ama Tessa'yı da görmek istemiyordu. Bundan tam anlamıyla emin olamasa da Jeff'in annesinin kendisinden hoşlanmadığını hissediyordu. Jeff'le çıkmaya başlayalı hemen hemen bir sene olmasına rağmen o da erkek arkadaşının annesine ısınamamıştı.

Tessa bir seferinde şakayla karışık sahte bir gülümsemeyle, "Jeff'in derslerini engelleme," demişti. Bir keresinde de art niyetli bir edayla, "*Dallas* dizisinin karakterlerinden birine

benzemişsin. Bizim gibi kasabalılara göre çok entel duruyorsun. Öyle değil mi, Jeff?" demişti. O gün Valerie'nin üzerinde omuzları vatkalı, bel oyuntusu olan, çift sıra düğmeli, kraliyet mavisi bir ceket vardı. Altına da beyaz pantolon giymişti. Bu ceketi, eve hapsolma süresi bitince Henry Caddesi'ndeki butiklerin birinden almıştı. Gerçekten de butikten çıkarken, elinde fütursuzca taşıdığı alışveriş çantalarıyla kendisini Sue Ellen ya da Pamela Ewing kadar tarz ve sofistike hissediyordu. Gerçi bu iki cazibeli kadını, tıpkı kendisinin yaptığı gibi alışveriş çılgınlığından sonra bir yerlerde oturup patates cipsi ya da kocaman yağlı sosisler yerken hayal edemiyordu ama olsun. Şehir merkezine yeni arabasıyla ikinci gelişiydi. Arabasını otoparka bırakıp tıpkı kendisi gibi cumartesi tüketicileriyle dolu Henry Caddesi'ne çıkarken kendisini çok havalı hissediyordu.

Tessa'nın ondan hoşlanmaması büyük bir problemdi. Jeff onun

BELONGS TO KAKTUS TEAM

en küçük ve Valerie'nin görebildiği kadarıyla da en sevdiği çocuğuydu. Aslında belki de Jeff *kiminle* çıkarsın çıksın onu sevmeyecekti. Belki de Valerie'nin gazetelerin Güzin Abla köşelerinde haklarında bir sürü şikâyet okuduğu aşırı sahiplenici annelerden biriydi. Jeff'in annesiyle ilişkisi çok iyiydi; sürekli birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Jeff, Valerie'nin annesini eleştirmesinden de hoşlanmıyordu. Valerie, eleştirilerini kendisine saklayıp, sahte bir cana yakınlık maskesi takmayı çok kısa sürede öğrenmişti. Tıpkı Tessa'nın yaptığı gibi. Ayrıca bu durum Jeff'le aralarında hiçbir soruna da neden olmuyordu.

Tessa onu gördüğüne pek de mutlu olmayacaktı ama Valerie gaza basıp Headland'e doğru yol alırken, *kim takar*, diye düşündü. Erkek arkadaşının yağmurdan sırılsıklam olmasını istemiyordu. Tessa'nın da ona tahammül etmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Jeff'in artık bir motosikleti vardı, motor kullanacağı zamanlarda alkol almıyordu. Çünkü zaten bir kere parti dönüşü alkollüyken kullanıp kaza geçirmişti. Tessa ve babası Lorcan da onu, bir daha böyle düşüncesizce davranırsa üniversite masraflarını karşılamayacakları ve evi terk etmesi gerekeceğiyle ilgili tehdit etmişlerdi.

Valerie anacaddeyi arkasında bırakıp virajı hafifçe alarak Headland'e doğru çıkmaya başladı. Sağında, sahilin alt kısmında, Wicklow kasabasının siyah gecenin içinde parlayan portakal rengi ışıklarını görebiliyordu.

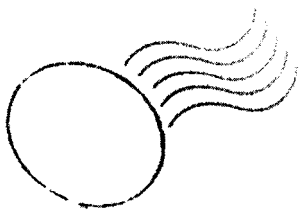
Eganların evi tam sağda köşedeydi. Limanı ve kasabayı da içine alan panoramik bir deniz manzarası vardı. *Doğa olaylarına fazlasıyla açık olmasına rağmen güzel manzara*, diye düşündü Valerie. Tessa'nın yeşil Toyota marka arabası mavi-beyaz evin önüne park edilmişti. Lorcan'ın külüstür steyşın vagon Peugeot'su ise hemen onun arkasındaydı. Lorcan'ı seviyordu. Sakin ve güler yüzlü bir adamdı. Çoğu zaman sessiz kalıp konuşmaları karısının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmasına izin verirdi fakat zaman zaman mavi gözleri ışıl ışıl parlayarak lafa karışır, karısının şevkini kırardı.

Valerie derin bir nefes aldı. Bu durum hep böyle mi devam edecekti? Jeff'le arasında ilişki daha ciddi bir hal aldığında –ki bunu canıgönülden istiyordu– Tessa'yla araları böyle mi kalacaktı? Ön kapıya doğru isteksizce ilerlerken, *işte evliliği ertelemek için bir neden*, diye düşündü. Samimi insanların yaptığı gibi arka kapıdan teklifsizce girmek istemiyordu. Jeff evde yoksa Tessa bunun çok küstahça bir tavır olduğunu düşünecekti. Derin bir nefes alıp zili çalarken içinden, umarım kapıyı Tessa açmaz, diye geçiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 14

"Valerie!" Kapıyı Lorcan açtı. Valerie'yi görünce sert hatlara sahip olan yüzünde bir gülümseme oluştu. Karanlığın içinde ışık gibi parlıyordu. Lorcan onu içeriye davet etti.

"Jeff çıktı mı acaba? Hava o kadar kötü ki gelip onu alayım diye düşünmüştüm de."

"Kim geldi?" Tessa ellerini bir havluyla kurulayarak mutfaktan çıktı.

"Aa, sen misin?" dedi isteksizce. "Arkadan dolaşsaydın ya. Böyle yabancı gibi ön kapıdan kapıyı çalarak gelmene gerek yok." Tessa inceden inceye laf çarpıyordu. Valerie'nin araya mesafe koymak için herkes gibi arka kapıdan değil de ön kapıdan geldiğini ima ediyordu. *Bu müsabakayı kaybettin*, diye düşündü sinirle.

"Jeff'in ıslanmasını istemedim. Dışarıda korkunç bir hava var. Ben de henüz çıkmadıysa gelip onu alayım diye düşündüm." Boş boş konuşuyordu. *Jeff gelip beni bu durumun içinden kurtarsa da hemen şuradan çıkıp gitsek*, diye düşündü.

Lorcan kapıyı arkasından kapatırken, "İçeri gir, içeri gir," diye ısrar etti.

"Yok, Jeff çıktıysa ben hiç girmeyeyim."

"Ben onu on dakika önce götürdüm," dedi. "Keşke gelmeden önce arasaydın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, öyle mi?!" Evden kendisini öyle hışımla dışarı atmıştı ki aklına aramak bile gelmemişti. Ayrıca, her ay belli bir kısmını ödemesine rağmen Terence sürekli telefon faturalarının çok geldiğini söyleyip yakınıyordu.

"Yok girmeyeyim. Ben… Ben gideyim."

"İyi eğlenceler." Lorcan nazikçe gülümsedi. "Görüşürüz, Valerie."

"Görüşürüz, Bay Egan." O da gülümsedi.

"Lorcan, bana sadece Lorcan demen yeterli. Bay Egan'a gerek yok. Kendimi çok yaşlı hissediyorum," dedi Lorcan azarlar gibi ama tatlı bir üslupla. Sonra da mutfağa girdi. Valerie kocaman bacası olan şömineyi görebiliyordu. Kendi küçük ve işlevsel mutfaklarıyla karşılaştırınca burası son derece gösterişliydi.

"İyi geceler," dedi saçını kulağının arkasına atmakta olan Tessa'ya. *Kırklı yaşlarının sonunda olmasına rağmen hâlâ çekici bir kadın*, diye itiraf etti kendi kendine. Üzerinde blucin ve polo yaka koyu yeşil bir kazak vardı. Uzun, ince bacakları ve kıvrımlı vücut hatlarıyla Valerie'den yedi sekiz santim daha uzundu. Yüzünde çok az makyaj vardı. Dudaklarına belli belirsiz ruj sürmüştü. Kestane rengi kalın telli saçlarıyla çerçevelenmiş bronz yüzü, sağlık ve canlılıkla ışıldıyordu. Yalnızca gözlerinin kenarındaki belli belirsiz ince çizgiler ve beyazlaşmaya başlayan saçları yaşını ele veriyordu. Jeff kahverengi gözlerini annesinden almıştı.

Lorcan'la birlikte hoş bir çifttiler. Ayrıca birbirlerine hâlâ âşıktılar. Valerie bunu Tessa'nın kocasına çayını verirken bir elini sevgiyle kocasının omzuna koymasından, Lorcan onu güldürmek için bir şeyler söylediğinde birbirleriyle bakışmalarından ve Lorcan'ın ona gülen gözlerle bakmasından anlayabiliyordu. Kendi anne babasından ne kadar da farklıydılar. Terence ve Carmel'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arasındaki soğukluk evin dip bucak her köşesine sinmişti. Kendi evi, Jeff'in evinin sıcaklığı ve neşesiyle büyük tezat gösteriyordu.

"İyi geceler, Valerie," dedi Tessa. "Bu akşamın tadını çıkarın. Çünkü daha sonra Jeff'in sınavları başlıyor. Aylaklık etmek için pek fazla zamanı olmayacak. Notlarının yüksek olması lazım çünkü okulu uzatırsa bunu finanse etmemiz zor olur. Sen şanslısın, üzerinde böyle bir baskı yok. Sana *para kazandıran, sürekli* bir işin var." Tessa cümlesinin sonunu biraz daha vurgulayarak söyledi. Sanki içten içe Valerie'nin kendisini suçlu hissetmesini istiyor gibiydi.

"Evet, ben o ona sıkı çalışmasını, Rogers and Mayhew'de yazılan her şeyi bir bir kafasına kazıması gerektiğini söylüyorum zaten," dedi Valerie soğuk bir tonda. Tessa'ya Jeff'in çalışmalarından haberdar olduğunu, okuduğu kitapların isimlerini bile bildiğini göstermek istiyordu.

"Şahane, o halde ikimiz de Jeff'in şu an ihtiyaç duyduğu şeyin ne olduğunu biliyoruz." Tessa'nın buz gibi bakışları yüzündeki sahte gülümsemenin önüne geçmişti. Valerie'ye kapıya kadar geçirdi.

"Jeff sınavlarını geçemezse bunun sorumlusu ben değilim."

"Pekâlâ. Bu arada yarın maçı var, bu yüzden onu *geç* saatlere kadar dışarıda tutmazsan sevinirim. Ayrıca içki içmemesi gerektiğini de biliyor. İyi geceler, Valerie."

Valerie kibarca, "İyi geceler, Bayan Egan," dedi. Paltosunun yakasını kulaklarına doğru kaldırıp arkasına bile bakmadan arabaya koştu ve arabayı çalıştırıp U dönüşü yaparak kendisini erkek arkadaşının sevgi dolu kollarına atmak üzere otele doğru giderken, "Kibirli pislik," diye mırıldandı.

Tessa, kendini mutfaktaki ateşin önündeki iri yastıklı kane-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

pede oturan kocasının yanına atarken, "Şu kızdan hiç hoşlanmıyorum. Jeff çok daha iyilerine layık," diye söylendi.

"Aaah, abartma. Bence gayet hoş ve asil bir kız." Lorcan bu sözler üzerine gazetesini indirip karısını koltuğunun altına doğru çekti.

"Havalı kıyafetler ve arabasıyla kendisine öyle bir hava veriyor. Makyajını kazıyınca altı boş." Tessa, kocasına yaslandı. Sert ve kaslı vücudunun sevgi dolu rahatlığını seviyordu.

"Şimdi moda böyle. Lisa'ya baksana. Her zaman gözlerine bir şey sürüyor, dudakları da boyanmış. Lorcan komşu bir balıkçının oğluyla yeni evlenen kızlarını örnek gösteriyordu. Her ne kadar Tessa bu durumdan hoşlanmasa da Jeff, Valerie'yi düğüne davet etmişti.

"Lisa yirmi sekiz yaşında yetişkin bir kadın. Davranış konusunda sorunları olan, aklı beş karış havada, okulu yeni bitirmiş bir kız değil." Tessa ayakkabılarını fırlatıp ayak parmaklarını ısıtmak için ateşe doğru uzatarak oynattı. "Jeff'le bir şeyler karıştırdıklarını biliyorum. Bir ara düğünde ortalıktan kaybolup odalardan birine sıvıştılar. Jeff'i, bir kızı hamile bırakmamasını sıkı sıkıya tembih ettim.

Lorcan esnedi. "Yapabileceğimiz tek şey ona öğüt vermek zaten, Tessa. Bunu biliyorsun."

"Kız hamile kalırsa Jeff'in hayatı altüst olur."

"Endişelenmeyi bırak. Böyle hiçbir yere varamazsın," dedi nazikçe.

"Kendime engel olamıyorum, Lorcan. Biliyorum ki..."

"Şşşş, Tessa. Bizim kendimize ait bir yuvamız var ve bu, öyle herkesin sahip olamadığı muhteşem bir şey. Bence şu gençlere bu konuda bir iki tüyo versek daha iyi olur." Karısını öperek susturduktan sonra elini kazağının içine sokarak göğsünü okşadı. Tessa gülümseyip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elini kocasının bacağına koydu. Sertleştiğini hissedebiliyordu.

"Bay Her Daim Hazır," diye mırıldandı kocasının dudaklarını öperek. Kemerini çözerken, "Burada mı yoksa yatağa mı çıkalım?" diye sordu.

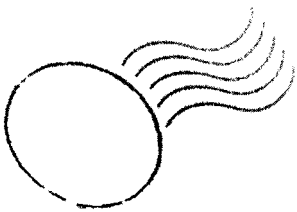
"Önce burada, *sonra* da yukarıda," dedi Lorcan gülerek. Karısının pantolonunun düğmelerini açtı.

Tessa, karanlıkta kocasının kolları arasında, kaşık pozisyonunda yatarken yeniden Jeff ve Valerie'yi düşünmeye başladı. Acaba onlar da şu anda sevişmenin ardından rahatlamış olarak bir yerde –mesela Mini'nin arka koltuğunda– uzanıyorlar mıydı? Hava çok soğuktu. Arabanın içi çok rahat olmazdı.

Küçük oğlunun büyüyüp ilişkisi olan genç bir erkek olmasına inanamıyordu. Güzel yürekli oğlunun tamamen bir yetişkin haline gelip yuvadan uçmasını istemiyordu. O, kendisini ciddi bir ilişkiye adamaktansa arkadaşlarıyla eğlenmeli, futbol oynamalı ve üniversite yıllarının tadını çıkarmalıydı. *Oysa Valerie Harris, çoktan onu etkisi altına almış*, diye düşündü Tessa acımasızca. Düğün günü bu genç kadının nasıl da oğluna sahipmiş gibi davrandığını görmüştü. Bu tip sahiplenici kadınlar en tehlikelisiydi. Büyük oğlu Steven bir keresinde ona sülük gibi yapışan bir kızla çıkmıştı. Steven ne zaman başka bir kıza bakacak olsa sinir krizlerine giriyordu. Ayrıca ailesiyle zaman geçirmesinden de nefret ediyordu. Steven, Lorcan'la birlikte birkaç saat bahçede çalışıp da onu aramadığı zaman kıyameti koparıyordu.

Neyse ki o ilişki çok uzun sürmemişti. Steven şimdi Galway'den tatlı bir kızla çıkıyordu. Jeff, bu sarmaşık gibi kendisini saran kızdan sıkılınca bu ilişkiyi sonlandıracak, hayatını yaşayacaktı. Gözleri ağırlaşıp uykuya dalarken bunu canı gönülden istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 15

Jeff'in tıraş sonrası losyonuyla ağzındaki naneşekerinin kokusu, motoryağı ve ıslak kum kokusuyla karışmıştı. Jeff, Valerie'yi kayıkhanenin eski tahta duvarlarına yaslayıp orgazmının son saniyelerini yaşarken nefes nefese kalmıştı.

Jeff, Valerie'nin saçına doğru solurken, "İyi miydi?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Harikaydı."

"Keşke gidecek bir yerimiz olsaydı. Şu anda çok uyumak istiyorum," dedi gülümseyerek. Valerie onun dişlerinin ve gözlerinin parlaklığını karanlıkta bile görebiliyordu. Hava buz gibiydi. Kalçaları adeta soğuktan uyuşmuştu. Titreyerek Jeff'i hafifçe ittikten sonra eğilip pantolonunu çekti. Üzerindeki kıyafetleri de düzelttikten sonra paltosuna sarındı.

"Kısa sürede olabilir," dedi Jeff'in boynuna burnunu sürterken. "Dublin Şehir Konseyi'ne ya da belediyeye transfer olmayı deneyeceğim. Sonra da Lizzie'nin yanına taşınacağım. Burada işim bitti. Artık babamla aynı evde yaşamaya tahammül edemiyorum. Son zamanlarda iyice iğrençleşti. Ayrıca burada ve arabanın arkasında sevişmek zorunda olmaktan da hiç hoşlanmıyorum. Hava iyiyken sorun olmuyordu ama kışın çok zor. Hem taşınırsam sınav zamanlarında sana yemek bile yaparım. Şu yaşlı ev sahibenin insafına kalmazsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kulağa hoş geliyor." Gömleğini pantolonunun içine soktu. "Peki, yazın ben burada trol teknelerinde çalışırken ve sen Dublin'deyken nasıl olacak?"

"Trol teknelerinde çalışmak zorunda mısın? Dublin'den bir iş bul," diye yanıtladı Valerie ters bir edayla. Sevişmelerinin en heyecanlı kısmı da bittiğine göre, kendisini düz ve ruhsuz hissediyordu. Birbirlerine sarılıp sıcaklıklarını hissederek uzanacakları bir yer yoktu. İskeleye ve oradan da kasaba merkezine doğru yürürken sırılsıklam olacaklardı çünkü arabayı otelin otoparkına bırakmıştı. Birisinin görme ihtimaline karşın arabayı buraya getirmemişti. Bir şişe Guinness birkaç tane de Bacardi içmişti. Kafasının çok yerinde olduğu söylenemezdi.

"Babamı ve orada çalışacağımı düşünen adamları hayal kırıklığına uğratamam. Hem harç için de paraya ihtiyacım var," demişti Jeff. "Hadi, Valerie. Tartışıp bu güzel geceyi mahvetmeyelim."

"Peki ya *beni* hayal kırıklığına uğratman? Önem sıralamanda, baban ya da bazı "adamlar" sana ihtiyaç duyduğunda ya da antrenmana gittiğinde kenara atılacak kadar geride değil, biraz daha üst sıralarda bir yerde olduğumu bilmek hoş olurdu," diye homurdandı huysuzca.

"Bak, yarın maçım var, bu gece içmemem gerekiyordu. Fakat sana eşlik etmek için *içtim*. O yüzden bu konuda bana sitem etme. Ayrıca ne zaman seks yapsak ardından böyle davranıyorsun."

"Yalnızca kışın ortasında pis kokulu bir kayıkhanede sevişmek zorunda kalmak değil, normal insanlar gibi yatakta sana sarılarak yatmak istiyorum." Atkısını boynuna doladı.

"Ben de bu durumdan hoşlanmıyorum," dedi sertçe. "Seks yapmayı bırakalım mı istiyorsun?" Kullanılmış kondomu çöp poşetine atıp arkasını döndü. Elindeki feneri Valerie'ye doğru yak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laştırıp gözlerine baktı.

"Sen?" diye sordu korkarak. *Belki de benden sıkıldı*, diye düşündü. Belki de Ursula yeniden ortaya çıkmıştı.

"Önce ben sordum."

"Sen istemiyorsan benim için de sorun yok," dedi alıngan bir edayla. "Artık eve gidelim."

"Alınganlık yapma. Yalnızca sen ne istiyorsan onu yapmak istiyorum," diye homurdandı ve Valerie'ye kapıyı açtı. Yosun bağlamış kumların üzerinden kaymamak için azami özen göstererek geçtikten sonra iskeleye doğru çıkan hafif rampayı sessizce tırmandılar. Yağmur durmuştu. Kara bulutların ardından yüzünü gösteren ay, yolda oluşmuş çukurlarda birikmiş küçük havuzlarda parlıyordu. Sokak lambaları ve Headland'deki evlerin bulundukları yerden nokta gibi görünen ışıkları, yorgun denizcilere artık karaya vardıklarını müjdeliyordu.

Headland civarında, bahçesinde güller ve tatlı meyveli ağaçlar, içinde de kocaman çift kişilik bir yatak olan, büyük şöminesi her daim yanan güzel manzaralı, sıcacık ve samimi bir evde yaşamayı ne kadar da çok isterdi. Jeff'in yanında otele doğru yorgun yorgun yürürken böyle hayallere dalmıştı.

"Beni eve götürmek zorunda değilsin." İlk adımı atan olmama konusunda kararlıydı.

"Tamam," dedi Jeff soğuk bir sesle. "Görüşürüz."

Piç kurusu. Valerie, arkasına bile bakmadan Triangle'ı geçerken sessizce küfretti. Annesi haklıydı: Erkeklerin istediği tek bir şey vardı. Jeff arkasından gelip de bu kaba davranışı için özür diler diye yavaşladı. Bu boş bir beklentiydi. Jeff çoktan geçip gitmişti bile. Eve girdi. Babası salonda bir kovboy filmi izliyordu. Hiç muhatap olmadan yukarıya, yatak odasına çıktıktan sonra ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dini yatağa atarak hıçkırıklara boğuldu. Bu, ilk ve de son tartışmaları olabilirdi. Üzüntüden harap olmuştu. Jeff, hayatında o kadar önemli bir yere sahipti ki onsuz bir yaşam düşünemiyordu.

Kadınlar ne tuhaf yaratıklar, diye düşündü Jeff. Ufacık şeylerden bile hemen suratları asılıyordu. Bir an son derece neşe doluyken ansızın öfkelenip saldırganlaşıyorlardı.

O da kayıkhanede sevişmekten pek *mutlu* değildi tabii ki. Ancak o işi otelin otoparkında arabanın arka koltuğunda da yapamazlardı ki. Giren çıkan bir sürü insan vardı. İkisinin evi de müsait değildi. Otele gidecek paraları da yoktu. Elinde kayıkhanenin anahtarı vardı. Burası en azından başlarını sokabilecekleri gizli bir yerdi. Bazı arkadaşları bu işi otelin arka tarafında duvara dayanarak ayakta yapmak zorunda bile kalıyordu. Aslında Valerie en başta istekli oluyordu. Fakat sevişmenin heyecanı bittiğinde aksileşip hırçınlaşıyordu. Tartışma uzun sürünce yarınki maç ve maçtan sonra Dublin'e dönmeden önce onunla ne kadar zaman geçireceği konusundan da kurtulmuştu.

En azından gözyaşlarına boğulmadı, diye düşündü. Kızların ağlamasından nefret ediyordu. Ursula, Valerie'den çok daha fazla huysuzdu. En ufak bir şeyde hıçkırıklara boğulurdu. Ayrıca onunla asla pis kokulu, soğuk bir kayıkhanenin duvarına yaslanarak sevişmezdi. Bazen aşırı iffetli geçinirdi. Hem dürüst olmak gerekirse, onunla Valerie'den istediğinden çok daha fazla zaman geçirmesini isterdi. Jeff bazen –tıpkı şu anda olduğu gibi– yalnız olup, derslerine ve futbola odaklanıp eğlenerek daha mutlu olup olmayacağını merak ediyordu. Arka kapıdan girerken, *annem tam da böyle düşünürdü*, diye geçirdi içinden. Tessa'nın mutfaktan sesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geliyordu. Normalde bu saate kadar uyumuş olurdu.

Jeff kalın kabanını ve atkısını çıkarırken, "Gecen güzel geçti mi?" diye sordu. Geceliğini giymiş, sıcak çikolata yapıyordu.

"İyiydi," dedi omuz silkerek.

"Bu kadar mı?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Tartıştınız mı yoksa?" Bir şeyler olduğunu sezinlemişti. Oğlunu iyi tanıyordu.

"Biraz," diye itiraf edip mutfağa girdi.

"Bir kupa sıcak çikolata ve bir dilim de ev yapımı ekmek ister misin?"

"Olur." Ateşin önünde durup ellerini ısıtmaya başladı. Yukarıdan gelen belli belirsiz horultu sesleri babasının uyuduğunu gösteriyordu. Tessa, çikolata tozunun içine sıcak süt koydu ve ekmekten kocaman bir dilim keserek üzerine tereyağı sürdü. Mutfağın bu bilindik rahatlığı, içindeki öfkeyi biraz yatıştırmıştı.

"Şöyle geç otur, oğlum. Orası sıcak olur."

"Teşekkürler, anne, harikasın," diye sırıttı koltuğa otururken.

"Nereye gittiniz? Hava berbattı."

"Otele."

"Tam ben seni bırakıp dönmüştüm ki Valerie buraya geldi. İşe başladığından beri pek şık."

"Güzel giyinmesini bilir." Sıcak çikolatasından bir yudum aldı.

"Müsaadenle sana birkaç tavsiye vermek istiyorum, Jeff. Artık sınavlarına yoğunlaşman gerekiyor. Valerie'nin senin gibi bir ders yükü yok. O yüzden hedeflerini unutma ve hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin verme. Okulunu bitirip diplomanı eline alınca eğlenip farklı yerler görme ve farklı insanlarla tanışma şansın olacak. Sabretmen gereken yalnızca bir yıl var. Sonunda her şeye değecek, göreceksin. Belki de Valerie'ye bu aralar çalışmalarına yoğunlaşman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerektiğini söyleyip işlerin ciddiye binmesine izin vermesen iyi olur."

"Tamam," diye iç çekti. Bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı. Tessa'nın haklı olduğunu biliyordu. Mezun olup iyi bir işe sahip olmak istiyorsa çalışmalarına yoğunlaşması gerekiyordu. Ama bir erkeğin eğlenip oyalanacağı bir şeyler olması da gerekirdi. Ayrıca Valerie'yle vakit geçirmekten gerçekten hoşlanıyordu. En azından gergin olmadığı zamanlarda.

Tessa elinde kitabıyla koltuğun üzerine kıvrılırken, "Bardağı oraya bırak, benimkini yıkarken seninkini de hallederim," dedi.

"Teşekkürler. İyi geceler, anne. Bardağı lavaboya koyarak eğilip annesin öptükten sonra merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Rüzgâr yeniden hızlanmıştı. Yağmur damlaları cama vuruyordu. Gözünden uyku akıyordu. Tessa elektrikli battaniyeyi çoktan fişe takmıştı. Soğuk bedenini sıcak yatağın içine bırakırken annesinin ne kadar da duyarlı olduğunu düşündü. *Keşke Valerie şu an yanımda, kollarımın arasında olsaydı*, diye düşündü. *İnsanı ısıtan en güzel soba başka bir insanın bedeni*, diye düşündü sonra yorgunlukla. Ağzını kocaman açıp esnedi. O kadar uykusu gelmişti ki ağzını yeniden kapatmak bile zor geliyordu. Birkaç dakika içinde uyuyakaldı.

Tessa geceliğinin önünü açıp ellerini yüzünde bir aşağı bir yukarı gezindirdi. Vücudu ateş gibi yanıyordu. Saç derisi o kadar sıcaktı ki neredeyse üzerinde bir yumurta pişirilebilirdi. Bu kontrol edemediği ve ne zaman geleceği belli olmayan sıcak basmalarından nefret ediyordu. Biraz serinlemek için rahat yatağından kalkmak zorunda kalmıştı. Cinsel birleşme sonrası uyuşukluğunu hemen üzerinden atmıştı. Kendisini cin gibi hissediyordu. Bu aniden gelen orta yaş belirtilerine hiç hazırlıklı değildi. Elleri ve ayak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larındaki ağrılar, unutkanlık, kitap okurken gözlük takmak zorunda olmak. Tüm bunlar ne ara olmuştu? Sanki her şey, hiç sezdirmeden hayatının bir parçası oluvermişti. Sanki bir gün önce son derece genç ve sağlıklıyken ertesi gün şu korkunç ateş basmaları başlayıvermişti. Fakat tam zamanından hiç emin değildi. Gençliğinin yavaş yavaş elinden kayıp gitmesine, bu konuda hiçbir şey yapamamasına inanamıyordu. Bu ona gerçekten çok büyük bir hüzün veriyordu.

Hayatında çok az şey başardığını düşünüyordu. Bir eş ve anne olmuş, çocuklarını büyütmüştü. Şimdi de kasabadaki eczanelerden birinde yarızamanlı olarak çalışıyor, kazandığıyla da kendi arabasının taksitlerini ve çıktığı kısa tatilleri ödüyordu. Hayatında sıra dışı hiçbir şey yoktu. Çoğunlukla mutlu olmuştu fakat geriye dönüp baktığında, *bazı şeyler çok daha farklı olabilirdi*, diye düşündü. Valerie Harris ve Lizzie Anderson'u son moda kıyafetleriyle ortalıkta dolaşırken, Valerie'yi de kırmızı Mini'sinin içinde bir oraya bir buraya giderken gördüğünde içinde bir şeyleri kaçırdığı hissi uyanır, kendini, *peki ya hayatım başka türlü olsaydı nasıl olurdu*, diye düşünmekten alamazdı.

Bu kızlar her şeye sahipti. Onun bir parçası olduğu monoton hayat bu kızlar için değildi. Özellikle de çocukları ilk doğduğunda nasıl zorluklar çekmişti. Acaba hayatta seçenekleri olduğu için kendilerini şanslı hissediyorlar mıydı? Ya da sahip oldukları her şeyin zaten sonsuza dek kendileriyle kalacağını mı düşünüyorlardı? Böyle düşünürken yeniden alev alev yandığını hissetti. *Keşke sıcak çikolata içmeseydim*, diye düşündü. Bir bardak şarap daha sakinleştirici olurdu. Yukarıdan Lorcan'ın horlama sesleri geliyordu. Acaba erkekler ne kadar şanslı olduklarını biliyor muydu? Jeff de kafayı vurup yatmıştı ama Valerie'nin tartışmalarının ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dından saatlerde uyumayıp kendi kendini yediğinden emindi. Çünkü kadınların tümü böyle yapardı.

Birazcık üzülmenin ona o kadar da zararı yok, diye düşündü. Jeff'in geçmesi gereken sınavları ve yaşanması gereken günleri vardı. Ayrıca Tessa, aralarının bozuk olduğuna hiç üzülmemişti. Valerie Harris gidip pençelerini başka birine geçirebilirdi. Zaten kız biraz fazla havalı, biraz fazla sofistike ve biraz fazla kendini beğenmişti.

Sen onu kıskanıyorsun! Canlılığını kaybeden közlere dalıp gitmişken ve kendisini son derece huysuz hissederken bu düşünce de nereden çıkıp gelmişti böyle? Bir arkadaşı, halledilmeyen birtakım problemlerin menopozla birlikte su yüzüne çıktığını söylemişti. Gerçi onun için böyle bir sorun yoktu. Hem tüm problemlerini zaten halledip bitirmemiş miydi zaten? Geriye dönüp bakmanın bir anlamı yoktu. Hem de hiç!

"Sence bu maça gitmeli miyim?" Valerie saçının bir tutamını parmağına dolarken son bozukluğunu da süpermarketin dışındaki telefona attı. Rahat rahat konuşup bir önceki gece olan biteni anlatmak için Lizzie'yi kulübeden aramıştı.

Lizzie her zaman ki pragmatik tavrını takındı. "Maçın bitmesine on, on beş dakika kala gidebilirsin. Hem böylece maç boyunca titreyerek ayakta kalmak zorunda da kalmazsın." "Oo, iyi fikir." Valerie rahatlamıştı. "Beni görmezden gelirse ne yapayım?"

"Seni görmezden gelmez çünkü sana deli gibi âşık."

Valerie telefon biplemeye başladığında hızlı hızlı, "Bu gece seni arayıp neler olup bittiğini anlatacağım," deyince Lizzie, hat kesilmeden hemen evvel, "Pekâlâ," diyerek rahatlatıcı bir tonda karşılık verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En azından güneş parlıyordu. Yağmur bulutları İrlanda Denizi'nin üzerine doğru çekilmişti. Güneş böyle parlarken araba kullanmak çok zor oluyordu. Rovers'ın kendi evinde gerçekleşecek olan müsabakanın sergileyeceği sahaya giderken yoldan ve yaprakları dökülmüş çıplak ağaçlardan yansıyan ışınlar rahat görüşü engelliyordu. Sahaya yaklaştıkça artan çığlık ve bağırış seslerini duydu. Yolun her iki tarafında da arabalar park etmişti. Arabasını eski bir Toyota ve Renault arasına soğuk terler dökerek zar zor park etti. Arabadan indiğinde sinirleri laçka olmuştu. Sahanın kenarına gitmeden evvel birkaç derin nefes aldı. Bebek arabasındaki çocukla ilgilenen orta yaşlı bir kadına skoru sordu. Kadın, "Berabere," dedi.

Neyse ki geç kalmadım, diye düşündü Valerie rahatlayarak. Bir yandan da kalenin önünde birikmiş olan oyuncuları inceliyordu. Tam o anda dirsek hamlesiyle başka bir oyuncuyu uzaklaştırıp topu takım arkadaşına atan Jeff'i gördü. Kalbi hızla atmaya başladı.

Oyuncu topu kaptı. Arkasından karşı takımın defans oyuncuları koşarken diğer kaleye ulaşmaya çalıştı. Tam o anda bitiş düdüğü çaldı. Rovers taraftarları çığlıklara boğuldu. Oyuncular birbirlerini kutlayıp rakip takımın oyuncularıyla el sıkıştılar. Soyunma odasına girmeden önce de kenarda bekleyen tarafları selamlamaya başladılar.

"Jeff, Jeff!" Valerie, Jeff'in dikkatini çekmek için boynundaki yeşil Rovers atkısını salıyordu. Jeff omzunun üzerinden geriye dönüp baktı. Valerie'yi görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Ona doğru yürümeye başladı.

"Huysuz bir keçi olduğum için özür dilerim," dedi Valerie kendisini Jeff'in kollarına atarak. Çamur içinde ve terli olması umurunda bile değildi.

"Ben de özür dilerim." Sıkı sıkı sarılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

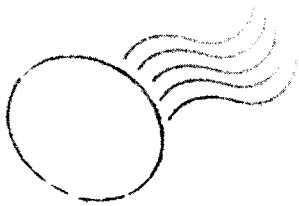
"Seni seviyorum Jeff." Nasıl olduğunu bile anlamadan kelimeler ağzından dökülmüştü. Onu sevdiğini ilk kez söylüyordu.

"Ben de seni seviyorum, Val," dedi. Etraftaki kalabalığa aldırmadan birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Sahanın üst tarafında Tessa bir elini gözlerine siper etmiş onları izliyordu.

Oğlu eğilip kızı öperken, *demek küslük sona erdi*, diye düşündü. Valerie yakın gelecekte de hayatlarında kalacak gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 16

Uzun süredir bastırdığı anılar bir bir yerlerinden çıkmaya başladığında gözyaşları Valerie'nin yanaklarından süzüldü. Burada, Rockland'den binlerce kilometre uzakta, ılık bir İspanya gecesinde yastığına yaslanmış otururken, kendisini sanki evden hiç ayrılmamış gibi hissediyordu. Yaşamı bir film karesi gibi gözlerinin önünden geçip gidiyordu. Duygularının yoğunluğu ve hislerinin karışıklığı onu şok ediyordu. Tüm bu acı ve üzüntü dolu yılları geride bıraktığını düşünüyordu. Tüm kinini ve nefretini çok derinlere gömdüğünü, hayatına devam ettiğini sanıyordu.

Fakat şu an her şey ne kadar da tazeydi. Briony'nin Tessa'nın mektubunu bulmasıyla birlikte o kadın yeniden hayatlarına girmişti. Zaten hayatında yeterince hasara yol açmamış mıydı? Valerie sonsuza dek cezalandırılacak mıydı? Yaşam nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu? Yeterince acı çekmemiş miydi? Hayat Jeff'i ondan koparıp almıştı. Hamile kaldığında kendi babası onu evlatlıktan reddetmişti. Carmel, Alzheimer hastalığına yakalanmış, kızını tanıyamaz olmuştu. Şimdi de Briony ondan nefret ediyor, bir daha ona Katie'yi göstermemekle tehdit ediyordu. Tam işler rayına oturdu derken her şey yine altüst olmuştu.

Katie'nin hafif iniltiler çıkardığını duyunca zıplayarak yatak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tan kalktı ve yanaklarına süzülen gözyaşlarını silip torununun odasına girdi.

"Ne oldu, minik kuşum? Ben buradayım, korkma. Valerie burada." Yatağın üzerine eğilip küçük kızı öptü.

Küçük kız ağlamaklı bir haldeydi. "Ben çok kötü rüyalar gördü. Seninle yatabilir miyim?" "Tabii ki yatabilirsin bir tanem." Eğilip torununu kucağına aldı. Katie'nin başparmağını ağzına sokarak başını boynuna gömmesini seviyordu.

"Bisküvi yiyebilir miyim, Valvii?" diye sordu uykulu gözlerle.

"Anne sana geceleri bisküvi veriyor mu bakalım?" Valerie torununu yatak odasına taşırken gülümsüyordu.

"Bazen," dedi Katie esneyerek.

"O zaman bu seferlik olur." Torununu nazikçe yatağına yatırıp ince bir örtüyle üzerini örttü. Katie'nin ona Valvii demesini seviyordu. "Büyükanne", "Nine" ya da benzeri şekilde anılmak istemiyordu.

Mutfağa giderek tabağa birkaç bisküvi koydu. İki su bardağına da biraz süt döktü. Eli keke gidip geldi ama sonra almamaya karar verdi. Saat geç olmuştu. Torununun gece gece karnının ağrımasını istemezdi.

"Gece yarısı partisi mi yapıyoruz, Valvii?" Küçük kız, bir tepsiyle süt ve bisküvi getiren büyükannesini görünce kalkarak yatağa oturdu. Gözleri heyecanla açılmıştı. Geceleri bir şeyler yemekten çok hoşlanıyordu.

"Evet, hayatım. Ancak annen gelmeden evvel uyuman gerekiyor, onu kızdırmak istemeyiz, değil mi?" diye uyardı Valerie.

"Tamam," dedi. Sütüne ve bisküvilere uzandı.

Valerie torununun iştahla sütünü içip bisküvileri yemesini seyretti. Kendi sütünden bir yudum alırken içinde büyük bir acı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hissetti. Briony'nin ona Katie'yi görmeyi yasaklaması tasavvur bile edilemezdi. Böyle bir şey *olamazdı*.

Olabilir, dedi kafasının içinde ufacık bir ses. *Sen Tessa'nın Briony'yi görmesini engellemiştin. Şimdi sıra sende. Biraz da sen acı çek bakalım.*

Katie parmaklarını yalarken, son yudumunu aldığını sütünü ona uzatırken ve yeniden yatağına yatarken onu izledi. Gülerken dudakları gül goncasını andırıyordu. "Çok güzeldi, Valvii. Teşekkür ederim. Şimdi bana şarkı söyler misin? Annem hep "Bir Küçücük Kız Varmış" şarkısını söylüyor."

Tessa'nın Briony'ye o çocuk şarkısını söylediğini ansızın hatırladığında nefesi kesilmiş gibi hissetti. Demek kızı o şarkıyı hâlâ hatırlıyor, hem de kendi kızına söylüyordu. *Acaba bu şarkıyı Tessa'dan öğrendiğini hatırlıyor mu*, diye düşündü öyle olmamasını umut ederek.

"Onu bilmiyorum," dedi Valerie yavaşça, "Ama sana 'Christopher Robin'i söyleyebilirim."

"Olur olur!" Katie başparmağını yeniden ağzına sokup gözlerini kapadı. Kirpikleri neredeyse yanaklarına değiyordu. Uyumak üzereydi.

"Küçük oğlan diz çökmüş yatağının ucunda
Eğmiş başını minik ellerine doğru
Şşşş! Şşşş! Sessiz olsun herkes
Christopher Robin duasını okuyor"

Yıllar önce yaptıklarının acısı iliklerine kadar işliyor, şarkıyı söylerken sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. *Düşünme bunları, ninniyi söyle*, dedi kendine kızarak. Sözler ağzından çıkıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adeta Katie'nin başının üzerinde uçuşuyorlardı.

"Tanrı anneni korusun," dedi mırıltıyla. Torunu çoktan uyumuştu.

Bir zamanlar Tessa Egan da çok sevdiği torununa ninniler söylerdi. Rüyasında korkmuş minik bir kızı rahatlatıp uyuturdu. Onunla gece yarısı kaçamakları yapar, parklarda oynar, boyama kitaplarını boyar, hikâyeler anlatır, şarkılar söylerdi. Tessa bunların tümünü Briony'yle yapmış, Briony de o küçücük kalbiyle babaannesini sevmişti. Valerie bazen Briony'nin, Tessa'yı kendisinden bile çok sevdiğini düşünüyordu.

Ve o tüm bunlara son vermişti. Babaanneyi torunundan ayırmıştı. Şimdi aynı şeyleri kendisi yaşarken yaptıklarının ne kadar kötü olduğunu anlamaya başlamıştı. Tessa'nın cadaloz ve kindar olduğunu düşünüyordu. *Fakat ona sorsan o da benim için aynı şeyleri söyler*, diye düşündü. Stresten midesi ağrıyordu. Karmaya inanan insanlar onun hak ettiği şeyi bulduğunu rahatça söyleyebilirdi. Lizzie'nin zaman zaman söylediği şu sözler aklına geldi:

Bizi birbirimize bağlayan bir kader var,
Kimse kendi yolunda yalnız değil,
Her ne gönderirsek başkasının hayatına
Gelip bizi bulur, imkânsız değil.

Tessa'ya hayal bile edemeyeceği bir acı yaşatmıştı. Bu acının ne kadar büyük olduğunu daha yeni anlıyordu. Tessa'ya çektirdiği acının aynısını şimdi kendisi mi çekecekti yoksa? Bu kalp ağrısını?

Ama Tessa benim hayatımı mahvetti, diye düşündü öfkeyle. Bunu *hak etti.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fakat Briony kendisine yapılanları hak etmedi. İçinden fısıldayan bu ses ona bir türlü rahat vermiyordu. İncil'de, "*Ne ekersen onu biçersin,*" derken bunu mu kastediyordu?

Of, Tanrım! Lütfen, lütfen Briony ve Katie'yi kaybetmeyeyim. Lütfen, Tanrım! Bunu bana yapma, diye yalvardı sessizce.

Sonra gözü başka bir soluk fotoğrafa kaydı. Kendisinin ve Jeff'in fotoğrafına. Fotoğrafı aldı, içi yanıyordu.

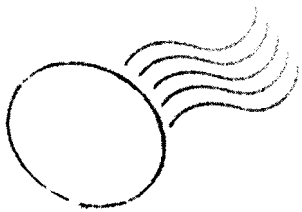
"Jeff, lütfen, bizi izliyorsan, lütfen bize yardım et," diye fısıldadı.

Fotoğrafa baktı. Jeff, mutlu ve rahat görünüyordu. Bir kolunu Valerie'nin omzuna atmıştı. Valerie hayranlıkla ona bakarken o da kameraya bakıyordu. Fotoğraf kraliyet düğününün olduğu gün çekilmişti. Leydi Diana ve Prens Charles'ın evlendiği gün. Briony'ye hamile kaldığı gün. Hayatının en mutlu günlerinden biriydi. O an tüm hayalleri gerçekleşmiş gibi geliyordu.

Hayallerini tuzla buz edense Tessa'ydı. Tessa ve her şeye karışması. Yaşamının ufuklarında kara bulutların dolaşmadığı, içinin iyimserlik ve mutluluk dolu olduğu, hayatının en güzel dönemini yansıtan fotoğrafa kederle baktı.

1981 yılının o güneşli temmuz günü, tüm dünyada milyonlarca insanın büyülü bir düğün törenini izleyip kendisi de dahil olmak üzere her genç kızın peri masallarına layık bir gelin olmayı hayal ettiği o gün, hayatının son kaygısız dönemiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 17

Lizzie küçük, pejmürde oturma odalarının ortasındaki sehpaya aldıklarını bırakırken, "Eveet, nefis mamalarımız var. Sandviçlerimiz için sosisler ve domuz pastırmaları, akşam içmek için şarap, bir sürü çikolata ve ciiips," dedi. Çok daha iyi günler görmüş, kalın kumaş kaplı bir kanepe ve kanepeyle uyumlu bir koltuk, salonun büyük bölümünü kaplıyordu. Köşede, duvar kâğıdının deseniyle uyumlu pembe bir lamba vardı. Onun karşı tarafında ise minik, yeşil kiremit taneleriyle süslenmiş bir şömine vardı. Baca oyuntusunun bir tarafında camı çatlamış ahşap bir vitrin, diğer tarafında ise üzerinde televizyon ünitesinin olduğu sehpa vardı. Beyaz, dantel bir perdeyle kapatılmış ahşap kanatlı pencere, içindeki otların uzun süredir biçilmediği arka bahçeye bakıyordu. Alt katta yaşayan yaşlı ev sahibesi, bahçeyi kullanmalarına izin vermişti. Güneye bakan bahçe güneşlenmek için ideal bir yerdi.

Kırmızı tuğlalarla kaplı üst kattaki cumbalı evde de onlar kalıyordu. Evleri eski moda ve pejmürde olsa da yaşadıkları yeri seviyorlardı. Odalar büyük ve havadardı. Arkadaşlarının yaşadığı kibrit kutusu gibi evlerle karşılaştırıldığında bir sürü alanları vardı. Aile baskısı olmadan hayatlarının tadını çıkarıyordu. Valerie'nin arabasına atlayıp geziyorlardı, ceplerinde paraları vardı, yeni insan-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

larla tanışıyor, yeni yerler görüyorlardı. Bu, tam da istedikleri şeydi. Üstüne üstlük Valerie akşamları istediği zaman Jeff'i görebiliyor, aşk yuvalarında son derece mutlu, özel anlar yaşıyorlardı. Hayatı son birkaç ay içinde hayal bile edemeyeceği biçimde değişmişti.

Valerie, belediyeye transfer olmuştu. Lizzie de P&T'de çalışıyordu. Belediyeden, Aungiler Caddesi'ndeki personel departmanına gelip kaydını buraya taşımasını belirten kabul mektubu geldiğinde, mutluluktan başı dönüyordu.

Annesine Dublin'e taşınacağını söylemek zor olmuştu. Valerie, kendisini annesini terk ediyormuş gibi hissediyordu. Annesinin yüzündeki üzgün ifadeyi görünce, "İstediğin zaman gelir benimle kalırsın. Birlikte Grafton Caddesi'ne alışverişe gider, şık restoranlarda öğle yemeğimizi yer, sinemaya ve tiyatroya gideriz," demişti.

Carmel ise bu sözlere soğuk bir ses tonuyla, "Dublin'de annenin sana ayak bağı olmasını istemezsin. Git, hayatını yaşa, eğlenmene bak Valerie," diyerek karşılık vermişti.

"Hayır, anne. Bu saydıklarımı seninle yapmayı gerçekten istiyorum. Ayda bir gelirsin, olmaz mı? Buradan otobüse binersin, ben de seni karşılarım. Sonra akşam yemeğine gideriz, seni sinemaya ya da tiyatroya götürürüm, gece geç saatlere kadar sokaklarda gezeriz."

"Daha kendine yaşayacak yer bile bulmadın," demişti Carmel kızının bu kadar istekli olmasına gülerek. Kızının onunla vakit geçirmek için bu kadar ısrarcı olması gizliden gizliye hoşuna gidiyordu.

"Hafta sonu Lizzie'yle ev arayacağız. Lizzie de o küçük bekâr odasından çıkacak. Görmelisin, anne. O kadar küçük bir oda ki yalnızca yatağının yanında bir buzdolabı ve mini bir fırını var. Tüm kıyafetlerini poşetlere koymuş. Çünkü doğru dürüst gardırobu bile yok. Ayrıca banyoyu da başkalarıyla paylaşmak zorunda. Benimle eve çıkmayı dört gözle bekliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de sana birkaç güzel çarşaf, yastık kılıfı, havlu filan alayım. Ayrıca şu birbiriyle uyumlu kupaları ve sürahiyi de alabilirsin. Bir de Alice Hala'nın geçen Noel'de bana verdiği şekerlik vardı."

"Teşekkürler, anne. Sen harikasın." Valerie annesine sıkı sıkı sarıldı. Sonra da çantasından çıkardığı haritayı mutfak masasının üzerinde açıp birlikte Aungier Caddesi'ni aradılar.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz öyle? Benim yemeğim nerede?" Terence işten gelmişti. Kapıda durmuş onlara bakıyordu. Yemeği hazır olmadığı için bozulmuştu.

"Güveç yaptım. Birazdan pişer," dedi Carmel.

Valerie, haritayı katlamaya başladı.

"O baktığınız çok önemli şey de neymiş bakalım?" deyip sandalyelerden birine oturdu.

Valerie annesine bakıp derin bir nefes aldı. Bu anı çok kez hayal etmişti. Defalarca kez kendi kendine artık özgürlüğüne sahip olacağı, babasının boyunduruğundan kurtulacağı, kendisine saygı duymayan babasına saygı duyma konusunda bir zorunluluk hissetmediği ve bir ebeveyn olarak nasıl da başarısız olduğu konusunda yapacağı konuşmanın hayalini kurmuştu. Fakat şimdi hepsi aklından uçup gitmişti. Buz gibi bir ses tonuyla, "Dublin'e taşınıyorum. Belediyeye transfer oldum," dedi.

"Dublin'e üniversite okumak için taşınmalı, hayatınla ilgili düzgün bir şeyler yapmalıydın asıl," dedi kaşlarını çatarak.

"Hayatımla ilgili bir şeyler yapıyorum zaten, endişelenmene gerek yok." Söyleyeceklerini toparladı. "Para biriktirdiğimizde Lizzie'yle birlikte akşamları sanat okuluna gideceğiz."

"Oo, şu Lizzie olayı vardı bir de. Söylediklerine gözümle görmeden inanmam," diyerek cebinden çıkardığı gazetesine gömüldü. Bu, evden ayrılmayla ilgili son konuşmaları oldu. İki hafta

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra Jeff'in toplamasına yardım ettiği poşet poşet kıyafetini, kutu kutu kitaplarını ve kişisel eşyalarını Mini'nin arkasına doldurarak Dublin'e taşındı. Terence bu sırada yaşlılara yemek dağıtma işiyle uğraşıyordu. Jeff, Valerie'nin taşınmasına yardımcı olmak için onunla birlikte Dublin'e geri dönmüştü. Yaşadığı tüm heyecan, kapının girişinde ayakta dikilmiş, arabanın arkasından ona el sallayan Carmel'i görünce uçup gitti. Arkasına bakıp annesine el salladı. Rockland'den çıkarken boğazı düğüm düğümdü. Gözleri yaşlar içindeydi. Carmel'in hayattan ne beklentisi vardı ki? Birlikte olmak bile istemediği bir kocayla geçen yorgun bir hayattan başka hiçbir şeyi yoktu. En azından Valerie'nin yaşanacak güzel günleri vardı.

Jeff, üniversiteye gitmek için evden ayrıldığı günü hatırlayarak, "İstediğin zaman gelir, ziyaret edersin. Sadece bir saatlik yol," diyerek onu teselli etmeye çalıştı. "Biliyorum, ama annemi arkada bırakmaktan nefret ediyorum. Bir daha asla buraya yaşamak üzere dönmeyeceğim. Bunu o da biliyor," dedi Valerie burnunu çekerken.

"Hımm," diye mırıldandı. Valerie, gözyaşlarının Jeff'i rahatsız ettiğini ama bu konuda yapacak bir şey bulamadığını anlayabiliyordu.

"Özür dilerim," diyerek yutkundu.

"Daha kötüsü de olabilirdi. Başka bir yere göç etmek zorunda filan kalabilirdin," dedi. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

"Haklısın," dedi Valerie. Gerçekten de yalnızca bir saat uzaklıkta olacaktı. Queen şarkıları eşliğinde otoyolda ilerlerken içi yeniden ümitle dolmaya başladı. Yeni evlerine geldiğinde Lizzie, üst kat penceresinde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onları bekliyordu. Onları görünce el salladı. Her şey güzel olacaktı. Bunu biliyordu. Çocukluğunu Rockland'de bırakmıştı. Artık kanatlarını açıp havalanmasının vakti gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şehir hayatına kolaylıkla uyum sağladı, yeni işine de hemen alıştı. İşe ilk başladığına nazaran yeteneklerini de geliştirmişti. kraliyet düğününün tarihi açıklandığında işten izin alıp töreni televizyondan izlemek üzere eve geldiler. Törenin tadını çıkarmak için yanlarına bir sürü atıştırmalık almışlardı. Yağda cızlayan pastırmaların ve sosislerin kokusu bile ağızlarını sulandırıyordu.

Valerie, televizyonu açıp Buckingham Sarayı'nın önünde, iyi dileklerini sunmak üzere Leydi Diana'yı bekleyen kalabalığı görünce mutlu mutlu iç çekti.

Lizzie elinde bir kupa çay ve bir tabak cipsle küçük mutfaktan çıkarken, "Gelinliği nasıl acaba? Meraktan çatlıyorum," dedi ve aceleyle altı açık tavaya bakmaya dönmeden evvel, "Başlangıç yemekleri," diye sırıttı.

Valerie cipsleri kıtır kıtır ağzına attı. Bir gece önce Lizzie, Jeff ve birkaç sınıf arkadaşıyla Bolton Horse'da takılmışlardı. Kendini biraz keyifsiz hissediyordu. Halsizliğinin tek ilacı mutfakta kızaran sosislerdi."Hayı"Hayıöö

"Çabuk ol! Misafirler Aziz Paul Katedrali'ne girmeye başladılar."

Lizzie, "Geliyorum," diye bağırdı. Birkaç dakika sonra da üzerine ketçap sıkılmış koca bir tabak domuz pastırması ve sosisle geldi.

"Ne kadar çok insan beyaz giymiş," dedi Valerie. "Ah, Amerikan başkanının eşine baksana," diye ekledi Nancy Reagan salona zarif bir giriş yaparken.

"Taze bir gelin olmasının üzerinden ne kadar fazla zaman geçti, öyle değil mi? O kadar çok estetik yaptırmış ki gülümsemekte bile zorluk çekiyor. Balmumu heykellere benzemiş." Lizzie koltuğa kıvrılıp elindeki sandviçten bir ısırık aldı.

"Prenses Grace'in arkasında kalanlar yandı. Baksana o koca

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şapka önündeyken kutlamayı izlemek imkânsız!"

"Tanrım... Şu yeşilliye baksana, iğrenç!"

"İşte kraliyet ailesi üyeleri geliyor! Vaaay! Anne'e baksana çiçeklere bürünmüş."

"Asıl kraliçeye bak. Harika görünmüyor mu, Valerie?" Lizzie arkadaşına gülümsedi. Valerie böyle şahane bir arkadaşa sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Birlikte oturmuş, yorumlar yaparak töreni seyretmenin tadını çıkarıyorlardı. Diana at arabasından inince ikisi de şaşkınlıkla çığlık attı.

"Ahhh, hayır. Gelinliği çok kat kat olmuş!"

Tasarımcı Emanueller, gelin ve hakkında birçok spekülasyonun dolaştığı kreasyonları hakkında çok yakınmışlardı.

"O kabarık kolları hiç beğenmedim. Umarım babası gelini kolunda taşımanın hakkını verebilir. Mesafe çok uzun." Lizzie, Earl Spencer'in kuyruklu ceketi içinde ve kızı kolunda kilise yolunda ilerlemesini izlerken Valerie de fincanları doldurmak üzere mutfağa gitti.

O an aklına bir şey geldi. Jeff'le evlenirse kilisede babasının kolunda yürümek zorunda kalacaktı. *Bu düğünümü mahveder*, diye düşündü korkuyla. Sanki her şey yolundaymış gibi yüzünden sahte bir gülümsemeyle Terence'ın kolunda yürümekten mutluymuş gibi davranmayı hayal bile demiyordu. Onu sinirlendiren bir başka konu ise, gelini sanki bir malmışçasına damada verme töreniydi. O, bağımsız bir kadındı. Babası tarafından birine "verilmek" istemiyordu. Valerie kafasından bu düşünceleri silip dumanı tüten çayları içeriye götürdü.

Birkaç saat daha zevkle töreni izledikten ve duş yapıp süslendikten sonra şehir merkezine indiler. Valerie, Parnell Mooney'de Jeff'le buluşacak, birlikte bir şeyler içeceklerdi. Jeff,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yazları babasının teknesinde çalışıyor, akşamları da Valerie'nin yanına geliyordu.

Hayatlarındaki tek pürüz Jeff'in masraflarını ve okul harcını ödemek için yaz boyunca Rockland'de çalışmak zorunda olmasıydı. Valerie onu görmek için can atıyordu. Lizzie, her zamanki gibi anlayışlı davranmış, kuzeniyle sinemaya gitmek üzere sözleşmişti. Geceyi de kuzeninin evinde geçirecekti. Kuzeni birkaç arkadaşıyla evde kalıyordu. Bu arkadaşlardan birisi de Lizzie'nin çok beğendiği Dara idi. Valerie, Lizzie'yi iyi birileriyle görmek isterdi. Arkadaşının erkekler konusundaki seçimleri faciaydı. Şu Phil Casey arkasından işler çevirdiğinden beri Lizzie hep seçimini yanlış erkeklerde yana kullanıyordu. En son erkek arkadaşı da işten biriydi. Onu arkasından koşturmuş, dakikalarca telefonun başında bekletmiş, pahalı şaraplar ve yemekler ısmarlatmış fakat elini cebine sokmamıştı. En sonunda Valerie dayanamamış, arkadaşına birlikte olduğu adamın onu kullandığını söylemişti. Bunun üzerine Lizzie de istemeye istemeye durumu kabul etmiş, adama kapıyı göstermişti.

"Bu gece önemli. Bir şeyler olacak. *Company* dergisindeki burç yorumumda çok güzel şeyler olacağı yazıyordu." Lizzie, arabaya, Valerie'nin yanına binerken içi iyimserlikle doluydu. Arabaya binmeden evvel, bahçede kuruyan çiçekleri toplayan ev sahibeleri Bayan Maguire'ye el salladılar. Bayan Maguire de kraliçelere layık bir biçimde abartılı bir tavırla elini sallayınca iki genç kadın birbirlerine bakıp gülümsedi. Kadına selam vermek üzere durduklarında bile buram buram şarap kokusunu alabiliyorlardı.

"Çok güzel görünüyorsunuz, kızlar," demişti yaşlı kadın. "Düğünü beğendiniz mi? Ben Philip'i çok beğenirim zaten. Üniforması içinde şahane görünüyor. Dimdik ve sapasağlam," demişti Valerie'ye. Lizzie o sırada gülmemek için kendini zor tutuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten de çok yakışıklı," diye onayladı Valerie yürümeye devam ederlerken. Dikkat edilmesi gereken nokta şuydu: Ev sahibesinden en ufak bir alkol kokusu aldığında hiç durmadan yoluna devam et. Çünkü bir kez durduğunda kurtulmak imkânsız oluyordu. Valerie yaşlı kadının daha fazla konuşmasına engel olarak, "İyi akşamlar, Bayan Maguire," dedi. Lizzie de hemen arkasındaydı.

"Dimdik ve sapasağlam, hımmm! Bence de süper olurdu!" Lizzie güneşliği çekip yansımasını incelerken Valerie kahkahalara boğuldu. "Bas gaza, Macduff! Eğlence bizi bekler!" diye bağırdı Lizzie.

Trafik sakindi. Valerie arabayı Findlater Kilisesi'nin hemen aşağısına park etti. Kilisenin önünden geçip O'Connell Caddesi'ne giderlerken mutlu mutlu havayı içine çekti. Savoy, Adelphi ve Ambassador Sinemalarının önünde oluşmaya başlayan kuyruklara baktı. Bir grup sokak sanatçısı da Parnell Caddesi'nin köşesinde *Dirty Old Town* oyununu sergiliyordu. Yürüyüşe çıkmış olan çiftler ikindi güneşinin tadını çıkarıyor, bir grup genç de gece kenti gezmeye çıkmış olan Rus denizcilerine laf atıp kıkırdıyordu. *Her şey Rockland'den ne kadar farklı ve ne kadar kozmopolit*, diye düşündü Valerie, İspanyol bir öğrenci grubu anadillerinde konuşarak yanlarından geçerken. Bir otobüs dolusu Amerikalı turist de Gate Tiyatrosu'nda sergilenecek bir oyunu seyretmek için teker teker otobüsten iniyordu.

Yollarının ayrılacağı noktaya geldiklerinde Lizzie, "Güzel bir gece geçir. Jeff'e de benden çok selam söyle," dedi.

"Umarım şu Dara işinde bir gelişme olur. Yarın beni arayıp ayrıntıları anlat."

"Tabii, ararım. Sana da sevdiceğinle iyi eğlenceler!" diyerek sırıttı. Sonra da Pointer Sisters grubunun "Slow Hand" şarkısını söylemeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şarkının müstehcen sözlerini hatırlayan Valerie, "Kes şunu," diye kıkırdadı.

"En azından ev sahibemiz sesleri duyar mı kaygısı yaşamayacaksın. Biz çıkarken kafası iyiydi, akşama çoktan sızmış olur." Altında durdukları ağacın yapraklarına akşam güneşi vuruyordu.

Valerie birbirlerine el sallayıp ayrılmadan önce, "Sen harika bir arkadaşsın," diye karşılık verdi. Parnell Mooney, iş çıkışı eve gitmeden ya da sinema veya tiyatroya girmeden önce bir şeyler içen insanlarla doluydu. Yüzü kıpkırmızı olmuş heyecan dolu bir adam yolun karşısındaki Rotunda Hastanesi'nde hayata gözlerini açan oğlu için kadeh kaldırıyordu. Valerie loş barı gözleriyle şöyle bir taradı. Güneş ışınların belirgin hale getirdiği toz parçacıkları havada uçuşuyor; sigara, Guinnes ve cilalanmış mobilya kokusu birbirine karışıyordu. Valerie, Jeff'in kendisinden önce gelip gelmediğini merak ediyordu. Barda yalnız başına beklemekten nefret ediyordu. İçinden, *umarım çok geç kalmaz*, diye geçirdi.

Yüzünde son derece mahcup bir edayla kendisine doğru yaklaşan Jeff bir saat geç kalmıştı. Valerie, kaşlarını çatmış oturuyordu.

"Affedersin," dedi eğilip Valerie'yi yanağından öperken. "Bugün oltaya çokça levrek takıldı. Biz de mümkün olduğunca çok yakalayalım dedik. Istakoz avlama ağı da birbirine dolaşınca onunla uğraşmak zorunda kaldık. Biraz yoğun bir gün oldu," dedi yorgun bir edayla. Bronz yüzü rüzgâr çarpmasının da etkisiyle kızarmıştı. Bu da ona çekici bir hava veriyordu. Valerie, içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti.

"Sadece barda yalnız başıma beklemekten nefret ediyorum," dedi oturması için yana kayarak. Boş bir masa bulmuştu. Jeff'i beklerken spritzer* içiyor bir yandan da Jackie Collins'in son ro-

---

*Şarap ve soda karışımı bir içecek. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

manını okuyordu.

"Başka bir şey içmek ister misin?" diye sordu Jeff.

"Bir tane daha spritzer içerim," dedi kitabını çantasına koyarken.

Jeff elinde içkilerle bardan dönünce Valerie, "Ee, ne yapmak istiyorsun? Annenin arabasıyla mı geldin motorla mı?" diye sordu.

"Arabayı aldım. Fakat sabahki akıntıyı yakalamak için erken dönmem gerekiyor. Yarın işe erken başlayacağız. Sen ne yapmak istersin?" Eğilip Valerie'yi yeniden öptü. O da kollarını Jeff'in boynuna dolayıp sıkı sıkı sarıldı.

Valerie neşeli bir ses tonuyla, "Sen karar ver," dedi. Bunu söylerken Jeff'in yanına iyice yanaşmıştı.

"Sinemaya gidip *Kutsal Hazine Avcı*ları filmini izlemek ister misin? Herkes şahane bir film olduğunu söylüyor," dedi bir umut. Jeff sinemaya gitmeyi seviyordu fakat seçtiği bazı aksiyon filmleri hiç de Valerie'nin tarzı değildi.

"Lizzie de o filme gidecekti. Olur, gidelim," dedi Valerie. "İstersen önce bir şeyler yiyelim. Geç seanslardan birine gidebiliriz. Lizzie bu gece kuzeninde kalacak. Bu yüzden bol bol vaktimiz var. Şahane arkadaş."

"Kesinlikle," dedi Jeff gözleri parlayarak. "Bu zamanı en iyi şekilde değerlendirelim."

"Bunu biz söz olarak alıyorum," dedi Valerie, Jeff'in elini sıkıca tutarak. Eve gidip onunla sevişmek için sabırsızlanıyordu. Ona kalsa bugün hiçbir şey yapmaz direkt eve, yatağa giderdi. O'Connell Caddesi boyunca sohbet ederek dolaştılar. Tam North Earl Caddesi'ne varmışlardı ki birisinin Jeff'e seslendiğini duydular.

"Aa, Eddie, nasılsın?" dedi gülümseyerek. "Valerie, Eddie benim üniversitedeki arkadaşlarımdan. Queen konserinde o da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı. Eddie, sen Valerie'yi hatırladın mı?"

"Hatırladım. Selam, Valerie. Bu da Lindsey." Yanındaki kızı tanıştırdı. Bir süre ayaküstü sohbet ettikten sonra Lindsey, çantasından bir fotoğraf makinesi çıkararak, "Clerys Saati'nin altında bir resmimizi çeker misiniz?" diye sordu.

"Lindsey!" diye bağıran Eddie gözlerini devirmişti. "Yüzlerce fotoğrafı var ama yine de bıkmıyor," diye yakındı.

"Tabii ki," dedi Jeff.

"Ben de Valerie'yle sizin fotoğrafınızı çekerim." Sonra çiftlerin buluşma noktası olan saatin altında poz verdi.

Fotoğrafları çekerken çok eğlendiler. Sonra da vedalaşıp ayrıldılar.

Valerie, North Earl Caddesi'ndeki küçük bistrolardan birinde bir şeyler yemek üzere geri dönerlerken, "Umarım bizim fotoğrafları bir şekilde sana ulaştırırlar," dedi.

Kutsal Hazine Avcıları gördükleri en iyi filmlerden biriydi. Valerie bile bu tarzı pek sevmemesine rağmen filmi çok beğenmiş, korkunç olacağını düşündüğü sahnelerde yüzünü Jeff'in omzunun arkasına saklamış, heyecanlı sahnelerde kalabalıkla birlikte çığlıklar atmıştı.

Arabayı park ettikleri Kuzey Frederick Caddesi'ne doğru yürürlerken, "Harrison Ford en az senin kadar seksi," diye Jeff'e takıldı. Jeff, arabayı Parnell Meydanı'na park etmişti. Bu nedenle Valerie'yi arabasının yanına kadar götürdü, sonra da kendisi annesinin arabasını almaya gitti. İkisi de ayrı arabalarda eve gidiyordu. Arkadan gelen Valerie, Jeff'e yaklaştığında selektörlerini yakıp el salladı. Heyecandan içi içine sığmıyordu. Kısa süre sonra Jeff'in kollarında olacaktı. Son ses "The Tide is High" şarkısını söyledi. Bu kadar mutlu olacağını daha önce hiç hayal etmemişti. *Her*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey gerçek olamayacak kadar güzel gidiyor, diye düşündü biraz korkarak. Sağa dönüp Broadstone'u geçtikten sonra son hız eve gittiler.

"Hiçbir şey söyleme, ses çıkarma," diye uyardı Jeff'i el ele ön kapıdan girerlerken. Aslında Jeff, Valerie buraya taşındığından beri sık sık burada kalmıştı ama Valerie yine de ev sahibesinin huysuzluk etme ihtimaline karşı Jeff'in girip çıktığını duymasını istemiyordu. Bayan Maguire, kızları çoğunlukla kendi hallerine bırakıyordu. Dizisini izlerken Buckfast ya da Harvey Bristol şarabını içip uçları kıvrılmış oyun kartlarıyla tek kişilik oyunlar oynamayı, üst kattaki kızlarla ilgilenmekten daha ilginç buluyordu.

Valerie yatağa temiz çarşaf serip Roches'dan aldığı ince askılı seksi geceliğini giydi. Şimdi de teybe hafif bir müzik koymuş, mumları yakıyordu. Jeff ise mutfakta bir Blue Nun şarabı açıyor, atıştırmalık bir şeyler ayarlıyordu. Valerie kollarına ve bacaklarına vücut losyonu sürüp bileklerine de biraz Charlie parfümünden sıktı. Kalçalarının üzerinden yumuşakça kayan geceliğiyle kendisini tıpkı *Dallas* dizisinin yıldızları gibi seksi ve sofistike hissediyordu.

Jeff yatak odasına geldiğinde, "Hey! Harika görünüyorsun!" diye haykırdı. Elindeki tepside bir tabak karides ve iki bardak da şarap vardı.

"Hımm, nefis!" diyerek dudaklarını yalayan Valerie, erkek arkadaşının hazırladığı atıştırmalıkları görünce tüm sofistike tavrını unutmuştu.

"Hem de taptaze, bugün yakaladık. Ben duş yaparken annem hazırladı. Sosunu bile yaptı. Bana yalnızca marulları yıkayıp, karidesleri tabağa yerleştirmek kaldı," diye itiraf etti. Tepsiyi yatağa koyup Valerie'nin ağzına bir karides attı.

"Odayı ne güzel yapmışsın," dedi şaraplarını yudumlarken. "Mumlar da çok seksi olmuş."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

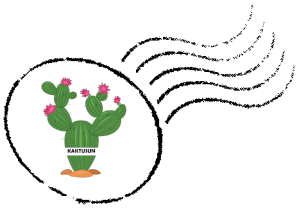
"Teşekkürler." Valerie yatağın altına itiverdiği dağınıklıklarından söz etmedi. Krem rengi yıpranmış duvar kağıdı mum ışığında o kadar da eski ve lekeli görünmüyordu. Pembe çiçekli perde de gün ışığında olduğu gibi cafcaflı değildi. Lizzie'yle birlikte koltuklarının üzerine örtmek için iki tane açık pembe yatak örtüsü ve yastık kılıfı almışlardı. Yataklarının başucundaki sehpalara da iki pembe lamba koymuşlardı. Oda, mum ışığında son derece davetkâr ve romantik görünüyordu.

"Kayıkhaneden daha iyi, öyle değil mi?" Jeff ağzına bir karides atıp kocaman bir yudum da şarap alırken sırıtıyordu.

Valerie, tepsiyi alıp yere koydu ve şehvetli bir ses tonuyla, "Hem de çok," dedi. "Şimdi *beni* ye." Jeff'e gülümsemekten kendini alamıyordu. İlişkileri her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Her konuda konuşabiliyorlardı. Bu, hayatında yaşadığı her açıdan en tatmin edici ilişkiydi. Bir kadın ve erkeğin birlikte bu kadar mutlu olabileceklerini hayal bile edemezdi. Çünkü kadın ve erkek ilişkilerine dair bildiği tek şey anne ve babasının arasındaki o zehirli ilişkiydi.

"Gel buraya, benim seksi kedim," dedi Jeff ona uzanarak. "Bu geceyi bizim için hiç unutulmayacak bir gece haline getirelim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 18

"Off Lizzie, bu bir felaket. Her şeyi altüst ettim." Valerie telefonu kulağına yapıştırmış, olan biteni anlatırken, en yakın arkadaşının şu anda yanında olmasını diliyordu. Yıllarca birçok şeyin üstesinden birlikte gelmişler, iyi kötü her anlarını paylaşmışlardı.

"Sakin ol, Valerie," dedi Lizzie arkadaşını yatıştırmaya çalışarak. "Her şey düzelecek."

"Düzelmeyecek, Lizzie! Briony bana o kadar kızdı ki eve döneceğini söylüyor. Beni bir daha görmek istemiyor. Katie'yi görmeme de engel olacak," diye açıkladı Valerie telaşla.

"Böyle bir şey yapmaz, Val. Yapmayacağını *biliyorum*. Şu an nerede?"

"Bilmiyorum. Bir saat önce bir hışımla evden çıktı. Henüz geri dönmedi. Onunla konuşur musun, Lizzie? Ona tüm bunları yapmak için makul nedenlerim olduğunu anlatır mısın? Seni dinler. Şimdiye dek hep dinledi."

"Vaftiz anneler bunun içindir," dedi Lizzie. "İşlerin göründüğü gibi olmadığını nasıl anladı peki?"

Valerie iç çekerek, "Tessa'nın yazmış olduğu bir mektubu buldu," dedi. "Anneme bu lanet olasıca şeyleri yakmasını yıllar önce söylemeliydim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Her şey ne tuhaf bir günde olmuş."

"Evet. Jeff'in annesinin yıllar önce yazmış olduğu bir mektubu, tam da onun ölüm yıldönümünde bulmuş olmasına inanmak güç."

"Belki de her şey planlanmıştır. Hayatta tesadüf diye bir şey yoktur. Her şeyin bir nedeni vardır. Ben buna inanıyorum, biliyorsun."

"Of, Lizzie. O spiritüal fetişlerinden bahsetme, lütfen. Şu an bunları dinlemek istemiyorum. Çok moralim bozuk."

Valerie sinirlenmişti. Evet, arkadaşını çok seviyordu ama şu anda "belki de olgunlaşmamızı sağlayacak birtakım yaşantıları kendimiz seçiyoruz" gibi saçmalıkları duymak istemiyordu. Lizzie yıllar önce, Dara'yla evlendikten sonra iki kere düşük yapınca spiritüal tedavi uygulayan bir şifacıya gitmişti. Bu olay hayatının ritmini değiştirmiş, olaylar hakkında eskisinden çok daha farklı düşünmeye başlamıştı. Her şeyin bir sebebi olduğuna inanıyordu. Bazen bu konu hakkında yaptığı konuşmaları dinlemek çok ilginç oluyordu ama bugün bunun sırası değildi.

"Bazen, yaşadığın bir olayın hayatta yaşadığın en kötü şey olduğunu düşünürsün ama geriye dönüp baktığında bunların aslında o kadar da kötü olmadığının ve aslında senin için iyi bile olduğunun farkına varırsın," derdi. "Düşük yapmasaydım belki de zihnimdeki engeller hiç kalkmayacak, bugün bildiklerimin hiçbirini bilmeyecektim. Bu bilinci bana kendi bebeklerim hediye olarak verdi. Belki bugün yaşadıkların da Jeff'in sana ve Briony'ye bir hediyesidir."

"Briony'ye, babaannesinin bizi reddettiği yalanını söylemem nasıl *iyi* bir şey olabilir, Tanrı aşkına, Lizzie? Aklını mı yitirdin?" dedi Valerie öfkeyle. "Ve eğer bana söyleyebileceğin en iyi şey buysa sanırım seni aramakla yalnızca vakit kaybettim."

"Bu olanlar bir şeylerle hesaplaşıp uzlaşmanı sağlayabilir." Lizzie istifini bozmuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Valerie katı bir şekilde, "Böyle bir şey asla olmayacak. *Asla*!" diye ekledi. "Bunu sen herkesten daha iyi biliyorsun."

"Ne düşünürsen düşün, başımıza gelen her şeyin bir nedeni vardır, Valerie," dedi Lizzie sakince. "Şimdi üst kata çıkıp yatak odamda neler olup bittiğine bakmam gerekiyor. Michelangelo odanın tavanını boyuyor. Yemin ederim ki Sistine Şapeli yanında halt etmiş. Ardı ardına kulağıma çalınan küfürler yukarıda bir şeylerin yolunda gitmediğini gösteriyor."

"Dara'ya sevgilerimi ilet," dedi Valerie gülerek. "Siz ikiniz ne zaman beni ziyaret etmeye geleceksiniz?"

"Para biriktiriyoruz. Ekonomi bu aralar çok durgun. Çocuklar da iliğimizi kurutuyor!"

"Yalnızca uçak biletlerini alıp gelin. Başka hiçbir şeye ihtiyacınız yok. Burada çok ucuza geçinebiliriz."

"Hımm, on dört yaşındaki bir kız çocuğunu evde yalnız başına bırakıp gelebilir miyiz sence? Biz onun yatıya bir yere gitmesine bile izin vermezken bu büyük bencillik olur," dedi Lizzie.

"Vaftiz evladım nasıl?" diye sordu Valerie gülümseyerek.

"Çok şükür iyi. Dün benimle konuşurken 'sizin zamanınızda' diye bir şey söyledi. Tanrım, kendimi tarihi eser gibi hissettim. Ben hâlâ son derece genç, hippi ve tarz değil miyim, Valerie?"

"Şu evrende senden daha hippi ya da tarz birini tanımadım," dedi Valerie gülerek. Arkadaşının sesini duymak bile ona iyi gelmişti.

"Gidip yukarı baksam iyi olur, Val. Dara ne yaptı hiçbir fikrim yok ama yukarından beni çağırıyor. Aslında Michelangelo'dan ziyade bir Jackson Pollock eseri görmem daha olası gibi geliyor," diye yakındı Lizzie. "Üzülme, ben Briony'yle konuşurum."

"Teşekkürler, Lizzie. Sen gerçek bir arkadaşsın." Valerie telefonu kapattığında kendisini daha sakin hissediyordu. Briony

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lizzie Teyzesini" çok severdi. Şimdiye dek onun söylediklerini hep ciddiye almıştı.

Lizzie onunla konuşursa olaylara biraz daha farklı bir açıdan bakabilirdi.

Valerie terasa çıktı. Rüzgâr yön değiştirmişti. Kıyıya vuran dalga seslerini duyabiliyordu. Bu ses ona ay ışığının altında deniz kıyısında Jeff'le oturduğu günü hatırlattı. Briony'ye hamileydi. Jeff kolunu omzuna atmıştı, Valerie de ona doğru yaslanmıştı. Ona endişelenmemesini, her şeyin çok güzel olacağını söylüyordu.

"Ahh Jeff, neden? Neden beni bırakıp gittin? Tüm bunlar neden oluyor?" diye sordu öfkeyle. "Bu karmaşayı düzene sokmak için bir şeyler yapmalısın, bayım. Ben de en az benim kadar olanların bir parçasıydın."

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Acaba Jeff onu duyabiliyor muydu? Ruhu oralarda bir yerlerde miydi yoksa her şey, bu sonsuz hayat söylemleri bir masaldan mı ibaretti? Fakat bazı zamanlar onun varlığını gerçekten hissedebiliyordu. Özellikle de Briony'nin küçükken suçiçeği geçirdiği ve ateşinin tehlike yaratacak kadar yükseldiği bir gün... Valerie de kendisini yalnız, çaresiz ve korkmuş hissediyordu. O gün Jeff adeta yanındaydı.

Acaba Lizzie haklı mıydı? Tüm bu olan bitenler aslında onun yararına mıydı? Jeff onların çok yakınında mıydı? Valerie bu konular üzerinde uzun uzun düşündü. Lizzie'ye göre büyükannesi, Jeff ve tüm o "göçüp gidenler" aslında hâlâ etrafımızdaydı. Hatta kaybettiği bebeklerinin bile çok yakınında olduğunu söylüyordu Valerie'ye.

Lizzie, hamileliğinin ilerleyen dönemlerinde iki bebeğini de kaybedince çok zor dönemler yaşamıştı. O kadar harap olmuştu ki kendini alkole vermişti. Dara ise ne yapacağını bilemez bir durumdaydı. İkinci kez bebeğini kaybedince, bir süre onunla birlikte kalmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzere Valerie'nin yanına gelmişti. En yakın arkadaşının gözünün önünde erdiğini ve her gece kendisini alkole verdiğini görmek gerçekten korkunçtu. Valerie, Lizzie'nin durumunun çok kritik olduğunu biliyordu.

Bir gece, Briony uyurken ve Lizzie bir şişe şarap açmaya çalışırken Valerie şarabı elinden çekip almıştı. "Bu gece içki içmiyoruz."

"Ne?" Arkadaşı büyük şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu gece içmiyoruz. Hatta yarın gece de. Aslında burada benimle kaldığın sürece içilmeyecek. Burada öylece durup bir ayyaşa dönmeni izleyemem, Lizzie."

"Ayyaşa filan döndüğüm yok. Yalnızca acımı bir süreliğine azaltacak bir şeylere ihtiyacım var. Bunun ne demek olduğunu anlayamazsın. Sözcüklerle ifade edilemez, dayanılmaz bir şey bu. Sen hiç çocuğunu kaybetmedim. Senin Briony'n var," dedi Lizzie.

"Ben Jeff'i kaybettim. Acının ne demek olduğunu bilirim diye cevabı yapıştırdı Valerie. "Ne kadar bencilsin, Lizzie. Böyle davranıp Dara'yı da çaresiz bırakarak nasıl bir bencillik ettiğinin farkında değil misin? O da acı çekiyor, görüyorsun. O da çocuklarını kaybetti. Sen çareyi içkide arayıp bilincini kaybedene kadar içerken, onun olan bitenle nasıl başa çıktığını düşündün mü? Harika bir kocan var ve sen ona bir pislikmiş gibi davranıyorsun. Bu kadar bencil olabileceğin hiç aklıma gelmezdi."

"Sen pisliğin tekisin, Valerie! Bana böyle şeyler söylemeye nasıl cesaret edersin? Belki çareyi içkide arıyorum ama çocuğumu asla büyükanne ve büyükbabasından ayırmazdım. Tabii çocuklarımdan en azından biri yaşasaydı." Gözyaşlarına boğulmuştu. Çantasını kapıp öfkeden gözleri kararmış bir halde evi terk etti. Bu, şimdiye kadarki en kötü tartışmalarıydı. Valerie'nin haberi yoktu ama Lizzie bir otele geçmişti. Bundan haberi olmayan Valerie de endişe içinde sarhoş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kadının neler yapabileceğiyle ilgili bin bir türlü senaryo yazmıştı.

Lizzie ertesi gün telefon etmiş, geri dönüp dönemeyeceğini sormuştu. Ağlayarak birbirlerinin kollarına atılmış, yalnızca çay içerek sabahın erken saatlerine kadar konuşmuşlardı. Bu, Lizzie için bir dönüm noktası olmuş, Londra'ya döndüğünde yardım almaya karar vermişti. Huzuru spiritüal bilgide bulmuş, o zamandan bu yana da hayatının bir parçası haline getirmişti. En sonunda bir kız, bir erkek çocuğu olmuştu. Fakat o, çalışmalarını bırakmamış, spiritüal danışmanlık konusunda uzmanlaşarak düşük yapan ya da doğum sırasında bebeklerini kaybeden annelere yardım etmeye başlamıştı. Kendi bebeklerini kaybetmeseydi, asla bu yola girmezdi.

Valerie, Lizzie kendisine bir tavsiyede bulunduğu zaman bunun zor edinilmiş bilgiler ve deneyimlerin ürünü olduğunu kabul ediyordu. En yakın arkadaşı hayaller peşinde olan aklı bir karış havada biri değildi. Lizzie, şimdiye dek tanıdığı en makul ve aklı başında insanlardan biriydi. Arkadaşı bir şey söylemişse, bu üzerinde düşünülmüş bir şey olurdu. Fakat yaşamının her alanına etki eden bir özelliği vardı. Bu, onun için nefes almak kadar doğal bir hale gelmişti. Ölümün yaşamın içindeki patikalardan biri olduğunu ve varoluşun sonu olmadığını düşünüyordu.

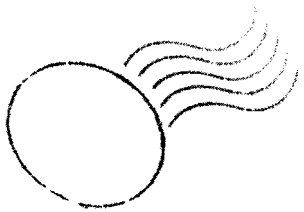
Valerie kendisine bir kupa çay alarak terasa çıkıp denize doğru oturdu. Bazen Jeff yakınındaymış gibi *hissediyordu*. Özellikle de Dublin'de acısıyla başa çıkmaya çalıştığı o ilk yıl bunu hissetmişti. *Keşke bir şeylere Lizzie gibi inanabilseydim*, diye düşündü. Lizzie'nin inandığı şeyler ölümün acısını dindiriyordu.

Acaba Jeff onun şu anda içinde bulunduğu durumla ilgili ne düşünürdü? Kendinin sebep olduğu bir durum. Valerie içi kasvetle dolarak, e*n zor olanı da bunu kabul etmek*, diye düşündü. Birkaç dakika bile insanın hayatında neleri değiştirebiliyordu. Briony'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mektubu okuması yalnızca birkaç dakikasını almıştı. Şimdi ise her şey tamamen değişmişti. Daha sabah kızı ve torunuyla vakit geçirmekten o kadar mutluyken şimdi kızı ona nasıl da kızgındı. O lanet olasıca mektubu neden atmadım diye kendine kızdı. Neden Jeff'in ailesiyle olan bağını tamamen koparmamıştı? Şimdi her şey için çok geçti. İstese de istemese de Tessa Egan yeniden hayatındaydı ve her zamanki gibi hasara neden oluyordu. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 19

"Bugün neden moralin bozuk, Jeff? Ters giden bir şeyler mi var? Sınav sonuçlarını aklından çıkar. Kötü geçtiyse kurtarma sınavlarına girersin." Tessa tabağındaki pirzolanın yarısını alıp diğer kısmına dokunmayan oğlunu inceledi.

"Moralim bozuk değil," diye homurdandı. "Sadece yorgunum. Uzun bir gündü."

"Dublin'e gidecek misin? İstersen arabayı alabilirsin."

"Yok, bu gece gitmiyorum. Önce koşuya çıkacağım sonra da kafayı vurup yatacağım," diyerek iç çekti. O kadar güçlü bir iç çekişti ki Tessa, bir şeylerin oğlunun canını sıktığını hissedebiliyordu. Jeff tabağını iterek ayağa kalktı. "Eline sağlık."

Tessa sinirli bir edayla, "Tabağını orada bırakabilirsin, ben yıkarım," dedi. Normalde son derece neşeli ve konuşkan olan Jeff'in böyle iletişime kapalı ve asık suratlı olması canını sıkıyordu. Çoğu erkeği suratsız ve huysuz bir hale getiren ergenlik bile onun bu güzel özelliğini değiştirememişti. En çok moralini bozan şey ise oğlunun bir şeye üzülmesi ve üzüldüğü şeyi ona anlatmamasıydı. Tessa, çocuklarının hayatında olup bitenleri bilmek istiyordu. Lisa ve Steven bir süre önce yuvadan uçmuşlardı ama Jeff hâlâ yanındaydı ve onu mümkün olduğunca yanında tutmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Acaba Dublin'e Valerie'yi görmeye neden gitmiyordu? Acaba kavga mı etmişlerdi? Valerie çok fazla talepkâr davranıp onu yoruyor muydu? Antrenmanda çok fazla vakit harcadığı için ona baskı mı yapıyordu? Mutfağı temizlerken aklından bir sürü soru geçiyordu. Elleri sıcak ve köpüklü suyun içinde lavabonun başında dikilerek büyük mutfak penceresinden dışarıdaki manzarayı izlemeye koyuldu. Mavi gökyüzü hızla yer değiştiren pamuk bulutlarla doluydu. Deniz, güneş ışınlarının vurduğu yere bağlı olarak yer yer yeşil yer yer mavi bir hal almıştı. Headland'deki altın buğday tarlaları biçme zamanının geldiğini sesleniyor, ekin biçmeye giden ve güzel havalardan yararlanmak için gece yarılarına kadar çalışacak olan traktörlerle çiftlik makinelerinin sesleri havayı dolduruyordu. Körfeze demirlemiş tekneler, birkaç saatlik dinlenmeden sonra yeniden eli açık denize açılacak, bir posta daha balık avlayacaktı. Evinin bu tabloya benzer manzarası Tessa'nın için bir rahatlık ve minnettarlıkla doldururdu. Fakat bugün bu manzaraya doğru dürüst dikkat bile etmemişti. Sinirleri bozuktu. Bir şeylerin yerinde gitmediğini *hissedebiliyordu*.

Eğer Jeff, Harrislerin şu genç kızıyla ayrılırsa büyük bir trajediden kurtulmuş olacaktı. Onun yaşında bir insanın, birileri tarafından kısıtlanmaması ve birilerine bağlı olmaması gerekirdi. Dublin'de çok fazla zaman harcıyordu. Uzun zamandır çok istemesine rağmen arkadaşlarıyla birlikte bir InterRail turuna çıkmaktan bile vazgeçmişti. Neden vazgeçtiğini sorduğunda ise yalnızca para biriktirmenin onun için daha iyi olacağını söylemişti. Eylül ayında okulu başlayacaktı. Artık pansiyonda kalmak istemediğini, bir daire kiralayıp oraya taşınmayı düşündüğünü söylemişti. "Herkesin tatile ihtiyacı vardır. Çok çalıştın, artık biraz çık da arkadaşlarınla eğlen," diye ısrar etmiş ama bu hiçbir işe yaramamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buna Valerie'nin engel olduğu ortaya çıkarsa o küçükhanıma söyleyecek bir çift sözüm olacak, diye düşündü tavaları dolaba yerleştirmeye çalışırken. Lorcan ve Jeff'e defalarca kez tavaları dolabın *alt katına* koymalarını söylemesine rağmen birinden biri yine tavayı üst kata yerleştirerek elindeki tabakları düzgün bir şekilde yerleştirmesine engel olmuştu. Hepsini yeniden olması gerektiği biçimde yerleştirdikten sonra dolabın kapısını çarparak kapattı.

Bu aralar yine herkesin ve her şeyin onu kızdırdığı ruh haline bürünmüştü. Bir yürüyüşe çıkıp zihnindekileri temizlemesi gerekiyordu. Fakat Lorcan uzun ve yorucu bir günün ardından eve gelip hiçbir şey bulamazsa kendisini bencil hissederdi. Yine hayatını bir erkeğe göre şekilleniyordu. Kaşlarını çatıp somut bir neden bulamasa da kendisi için üzüldü. Tek düşünebildiği sebep menopoz dönemi sıkıntılarıydı ve bu sıkıntılar normal âdet dönemi sıkıntılarından çok farklıydı. Son iki haftadır kendisini âdet olacakmış gibi hissediyor, baş, bel ve karın ağrıları oluyor ama bir türlü âdet olamıyordu. Jeff'in yaşayabileceği bir kriz için hiç de uygun bir hafta *değildi*.

"Kendine gel," diye söylendi yüksek sesle mantıksız davrandığının farkına vararak. Ailesi gerçekten makul ve tutarlıydı, bunun hakkını vermesi gerekirdi. Son dönemlerde mantıksız davranan biri varsa o da *kendisiydi*. Orta yaş krizi yaşadığı için ruh halindeki bu değişimlerin acısını ailesinden çıkarmak hiç de adil değildi. "Off, kes şunu," diye sızlandı yeniden. Sağlıklı ve zindeydi. Harika bir kocası, muhteşem çocukları ve yarızamanlı bir işi vardı. *Çok şanslıyım*, diye kendi kendini telkin etti şakaklarına masaj yaparken.

Güneş batmaya başlamıştı. Batıya bakan havadar salonlarına geçti, teybe bir Acker Bilk kaseti koyduktan sonra kanepede gerinerek batan güneşin deniz ve gökyüzündeki yansımalarını izlerken "Stranger on the Shore"un kristal parlaklığındaki notalarına kulak verdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Günbatımını kaç kere izlediğini hatırlamıyordu. Fakat her seferinde bu güzelliğin tadını ilkmişçesine çıkarıyordu. Müziğin yatıştırıcı etkisi ve harikulade manzara onu sakinleştirirken derin bir uykuya dalmasını sağladı. Lorcan eve gelip üzerine battaniye atarken uyandı.

"Uyuyan güzel." Karısı gözlerini açınca ona gülümsedi.

"Çok geç kaldın," dedi Tessa. "Hava neredeyse kararmış."

"Denis'le birlikte teknede kalıp ağlardan birini onardık. Delik deşik olmuştu. Bir an önce halletmemiz gerekiyordu," dedi esneyerek.

"Bırak bunları," dedi koltuktan kalkarken. "Başka bir kadın var." Kocasına takılıyordu.

"Vay be, nereden anladın?" Karısı onu öperken, Lorcan'ın mavi gözleri neşeyle parladı.

"Son zamanlarda kayıkhanede çok fazla zaman geçiriyorsun." Kol kola mutfağa geçtiler.

"Balık ağları işte. Beni çok fena baştan çıkarıyorlar. Özellikle de ilmek yerleri düz olunca çok seksi oluyorlar!" dedi kendisine sarılan karısına gülümseyerek. Birbirlerine takılmayı seviyorlardı. Bunca yıl sonra bile Lorcan'ın işten dönmesini dört gözle beklediği için ve onu hâlâ ilk günkü gibi sevdiği için ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

"Ben gösteririm sana o balık ağlarını... Şimdi otur da yemeğini ısıtayım. Gerçi akşam yemeği için çok geç bir saat."

Ocağın başına geçerken, minnetle birlikte hâlâ eğlenebildiklerini düşündü.

Kocası yemeğini bitirdiğinde birlikte küçük mutfak kanepesinde oturup çay içtiler. "Jeff'le herhangi bir şey konuştunuz mu? Son birkaç gündür canı çok sıkkın gibi görünüyor," dedi Tessa.

"Evet, Tess. Jeff ondan beklenmeyecek kadar sessiz haklısın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama bana bir şey söylemedi," diye omuz silkti Lorcan. "Herkesin böyle bir iki gün keyifsiz olduğu zamanlar olur."

"Fakat bu onun hiç huyu değildir," diye ısrar etti Tessa. "Hem de hiç."

"Ters giden bir şeyler varsa bize söyler," dedi Lorcan en sevdiklerinden olan ev yapımı vişneli ve cevizli keki iştahla mideye indirirken.

"Bence şu Valerie'yle ilgili bir şeyler var."

"Ah, kızı rahat bırak, Tessa. Şimdiye dek kızcağızla ilgili tek bir güzel şey söylemedin."

Tessa kocasının eleştirisine kızarak, "Öyle deme," diye cevabı yapıştırdı. Fakat haklı bir yanı olduğunun da farkındaydı.

"Bak, oğlumuz o kızla birlikte olmaktan mutlu. Bence bundan önemli başka bir şey yok."

"Ama son zamanlarda hiç mutlu değil."

"Biraz rahat ver, Tess. İnsan her zaman formunda olmaz, öyle değil mi? Bunu sen daha iyi bilirsin."

"Ne demek istiyorsun? Yani ben kötü bir ruh halinde miyim şimdi?" Mum gibi dümdüz oturup kocasına baktı.

"Bak işte. Hiç sebepsiz küplere bindin yine. Ben diyeceğimi dedim," diyerek gazetesini aldı.

Tessa ona sert bir ifadeyle karşılık vererek, "Buna menopoz diyorlar. Bu duruma alışsan iyi olur," dedi.

"Zamanımı kayıkhanede geçirmeyi tercih etmeme şaşırmamak lazım," dedi gazetesinin ardından.

"Lorcan Egan!" diye atıldı. Gazeteyi kocasının önünden çektiğinde onun sırıtan suratını gördü.

"Tanrım! Hemen de sinirleniverir," diyerek gülmeye başladı kocası.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pis şey!" Güldüğü için kendine kızıyordu ama Lorcan'la kavga etmek imkânsızdı. Kocası onu her zaman güldürürdü.

Lorcan karısına takılmayı sürdürüyordu. "Tamam, tamam, tamam biriciğim, iyileşeceksin." Gazetesini kenara koyup kolunu karısının omzuna attı. "Jeff hakkında endişelenme. Başının çaresine bakmayı bilir. O artık bir çocuk değil, Tessa, bunu unutma."

"Ama o hâlâ benim bebeğim, evimde kalan son çocuğum," diye iç çekti Tessa.

"Ben onu sıkıştırmıyorum çünkü erkekler böyle sıkıştırılıp bunaltılmaktan nefret ederler."

"*Ben* seni bunaltıyor muyum yani, öyle mi söylemek istiyorsun?"

Lorcan gözlerini devirerek, "Senin *neyin* var bugün? Dikenli çalı gibisin," deyince Tessa, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Çöpleri dışarı çıkarsam iyi olacak." Lorcan ayağa kalkıp arka kapıya yöneldi. Bu huysuzluklarıyla kocasının tadını kaçırdığı için kendine kızdı. Kocası haklıydı. Dikenli bir çalıya benziyordu. Bu oynak ruh hali kendisini bile sinirlendiriyordu zaman zaman.

Lorcan'ın biriyle konuştuğunu duydu. Sonra Jeff, üzerinde futbol üniformasıyla mutfağa girdi. Tişörtü terden üzerine yapışmıştı.

"Bunları makineye atacağım, olur mu?" Boş olup olmadığını kontrol etmek için makineye baktı.

"Tabii," dedi Tessa. Bir yandan da hâlâ keyifsiz olup olmadığını anlamak için şüpheyle oğlunu süzüyordu. "Bir bardak çay ister misin?"

"Sağ ol anne, istemem. Kafayı vurup yatacağım," dedi yine o derin iç çekişiyle.

Tereddütle, "Jeff, canını sıkan bir şey varsa bana anlatabilirsin. Biliyorsun, değil mi?" dediği sırada Lorcan mutfağa girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Valerie hamile!"

Tessa'nın kalbi hızla gibi atmaya başladı. Doğru mu duymuştu? "Ne?!" Ağzı kurudu. Yutkunmakta bile zorlanıyordu.

"Valerie hamile!" diye tekrar etti gözlerini annesinin gözlerinden kaçırarak.

"Tanrı aşkına!" Lorcan kolunu tutuyordu. "Biliyordum. Böyle bir şey olacağını biliyordum."

"Yeter, Tessa," dedi Lorcan sertçe.

"Yetmez, Lorcan. Böyle bir çağda bir kızın hamile kalmasının imkânı yok. Her türlü doğum kontrol yöntemi var. Bizim dönemimiz gibi değil," dedi bağırarak. "Korunuyor muydunuz?" Yüzü sinirden adeta çarpılmıştı.

"Evet, kondom," diye mırıldandı Jeff çaresizce. "Kazara oldu."

"Seks yapıyorsanız neden doğum kontrol hapı kullanmıyormuş? Kilo almaktan mı korkuyormuş? Hayatını mahvettin, Jeff. Bu kız senin hayatını mahvetti," diyerek gözyaşlarına boğuldu.

Lorcan fısıltıyla, "Bebek ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Nisanda."

"*Nisan* mı?" diye bir çığlık attı Tessa. "Final sınavlarının olduğu zaman. Bir bebek sahibi olmak ne demek biliyor musun sen? Ayrıca nerede yaşayacaksınız? Neyle geçineceksiniz? Tanrım! Jeff! Bunu nasıl yapabildin?" Başını öne eğmiş, yumruklarını sıkan oğluna baktı. Harap olmuştu.

"Ben Valerie'yle ilgilenirim, senin endişelenmene gerek yok," diye bağırdı annesine. "Mümkün olan en kısa zamanda evleneceğiz zaten."

"Öyle bir şey *olmayacak*!" Tessa ellerini beline koydu. "O kızla evlenmeyeceksin. Bu yaşta *kimseyle* evlenemezsin. Beni anladın mı?"

"Onunla evlenmek zorundayım," dedi çaresizce. "Doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olanı yapmak zorundayım."

"Oğlan haklı…"

"Hayır, Lorcan, hayır!" Tessa kocasına döndü. Gözlerinden ateş çıkıyordu. "Buna izin vermeyeceğim. O evlenmek için çok küçük. İnsan zorunlu olduğu için evlenmemeli. Bunu istediğin için yapmalısın." Lorcan'a baktı. Gözyaşlarını silerken kocasının gözlerindeki acıyı da görebiliyordu. Ailesine bu işkenceyi yaşattığı için Jeff'ten nefret ediyordu.

"Bu konuyu yarın konuşalım," dedi Lorcan kati bir tonda. "Valerie'nin ailesine bir şey söylediniz mi?"

"Hayır, bir plan yapana kadar kimseye bir şey söylememeye karar verdik," dedi çaresizce.

"Of, Tanrım!" diye inledi Tessa. Valerie'nin ailesini unutmuştu. "Carmel neyse de, o herife nasıl söyleyeceksiniz? Böyle insanlara nasıl bulaşırsın?"

"Yeter artık, Tessa. Git yat," dedi Lorcan sertçe. "Sen de Jeff. Yarın bu konuyu konuşup neler yapılabileceğine bakarız. Seninle Valerie'nin yanında olacağız. Öyle değil mi, Tessa?"

Karısına lazer gibi öyle bir bakış attı ki Tessa çok ileriye gittiğinin farkına vardı. Kocasının bakışlarının anlamını çıkaracak kadar iyi tanıyordu onu. Lorcan sakin bir adamdı ve otoritesini kabul ettirme gibi kaygıları yoktu ama bunu yaptığı zaman da son derece sert olabilirdi.

"Tessa?" diye tekrar etti Lorcan.

Tessa kupkuru bir ses tonuyla, "Evet, sizi destekleriz," dedi, sonra da hızla dönüp mutfaktan çıktı. Portmantodan çantasını alıp içinde arabasının anahtarlarını aradı.

"Nereye gidiyorsun?" Lorcan'ın hole kadar arkasından geldiğinin farkına varmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Point tarafına gidip biraz arabada oturacağım."

"Şu anda benimle, ailenle olman gerekiyor ama." Karısının elini alarak göğsünün üzerine koydu. Ona endişe dolu gözlerle bakarken yüzü kırışık ve yorgun görünüyordu.

"Hayır, Lorcan. Yalnız kalmak istiyorum. Üzgünüm." Diğer eliyle kocasının yanağına dokundu.

"Bu gece dışarısı serin, çok geç saate kalma," dedi Lorcan. Sonra da Jeff'in yanına döndü.

Portmantodan polar ceketini alıp kendisini sokağın serinliğine bıraktı. Ağustos sonu olmasına rağmen güneş battığında mutfaktaki şömineyi yakmak zorunda kalıyorlardı. Sonbahar serinliği erken gelmişti. Arabaya atladı. Anahtarı kontağa uzatırken elinin titrediğini fark etti. Endişeden çökmüş gibi hissediyordu. Bir çocuğun varsa seni endişelendirecek çok fazla şey olurdu. Kısa sürede bunu Jeff de öğrenmek zorunda kalacaktı. Artık kaygısız tasasız günler geri kalmıştı ve bir daha da gelmeyeceklerdi. Şu iki kelimeyi duyduğunda oğluyla ilgili tüm hayalleri uçup gitmişti: "Valerie hamile."

Valerie. Valerie. Valerie! Tessa bu fikirden ne kadar nefret ederse etsin artık o kızla hayatları iç içe geçmişti. Tessa bu durumdan, hatta *ondan* hoşlansa da hoşlanmasa da Valerie ilk torununun annesi olacaktı. En kötüsü de buydu. Tessa bu haberi duyunca oğlunun kız arkadaşına her zamankinden daha fazla düşman olmuştu. Eğer yapabileceği bir şey varsa o kızın gelini olmasına asla izin vermeyecekti. Değerli oğlu o kızla evlenip evlilik kapanına sıkışmayacak, Terence Harris'in damadı olmayacaktı. Valerie'nin babasının sosyal yardım sisteminden çalıp zimmetine geçirdiği paralara, yetkili olmadığı halde utanmadan yakıt satmasına ve vergi ödeyenlerin hakkına girerek haksız kazanç elde etmesine ayıracak vakti yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jeff, Terence'ın kızına çok sert davrandığını, evde adeta diktatörlük yaptığını söylemişti. Zavallı Carmel'in yüzü ise hiç gülmüyordu. O adamı hayatlarında istemiyordu. Motoru çalıştırıp kadife karanlığın içine doğru yol alırken, "Böyle bir şey olması için cesedimi çiğnemeleri lazım," dedi.

Lorcan yatağa uzanıp karısının arabasının sesini beklemeye başladı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. *Keşke Tessa artık eve dönse*, diye düşündü. Böylece onu kolları arasına alıp rahatlatacaktı. Karısının büyük bir yıkıma uğradığını biliyordu. Jeff kadar, kasabada çıkacak dedikodular da onu endişelendiriyordu. İnsanların ağzı torba değildi ki büzesin. Olayın bu yönü Lorcan'ın canını o kadar da sıkmıyordu. Kasaba dedikodularını kafasına taktığı yoktu. Onu asıl düşündüren şey Tessa'nın duyduğu acıdan ziyade Valerie'ye karşı olan tutumuydu. Kızı, bir nedenden ötürü hiç sevmemişti. Oysa Jeff onunla mutluydu ve asıl önemli olan şey de buydu. Oğlu, Valerie'yi yüzüstü bırakmayıp onun yanında durma kararı aldığı için onunla gurur duyuyordu.

Lorcan büyük, kanatlı pencerelerinin çerçevelediği altın rengi hasat dolunayını inceledi. Ay ışığının altında denize açılıp balık tutmak ne hoş olurdu. Huzurlu, sakin ve berrak. Görünüşe göre önümüzdeki birkaç ay boyunca huzur ve sükûnet bulacağı tek yer deniz olacaktı. Ailesi zorlu bir süreçten geçecekti. Daha önce Tessa'yla birlikte zorlu bir süreçten geçmişler ama bunu atlatıp yaşamlarındaki dengeyi yeniden kurabilmişlerdi. Olan olmuştu, artık ağlayıp sızlanmanın ya da bir suçlu aramanın âlemi yoktu. Bu da geçecekti.

Çakılların üzerinde Tessa'nın arabasının sesini duyunca sakinleşmiş olmasını umdu. Yeniden esnedi. Gözünden uyku akı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu ama karısının bu gece kendisine daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı. Lorcan derin bir nefes alıp zavallı, mutsuz karıcığını beklemeye başladı.



Jeff hâlâ uyumamıştı. Annesinin merdivenlerden yukarıya çıktığını duydu. Yatak odasının kapısı açıldı, ardından mırıltılar başladı.

En azından artık biliyorlardı. İçi biraz rahatlamıştı. Onlara bu kadar erken söylemeyi planlamıyordu. Ama Tessa sorununun ne olduğuyla ilgili onu o kadar sıkıştırmıştı ki ağzından çıkıvermişti. Dürüst olmak gerekirse annesinin böyle bir tepki vereceğini biliyordu. Tessa asla düşüncelerini kendine saklamazdı. O, babasından çok farklıydı. Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorlardı. Anne ve babasının ilişkisine ilk kez bir yetişkin gözüyle bakıyordu. Lorcan ve Tessa, tıpkı Valerie'yle kendisine benziyordu. Valerie ilişkinin fevri ve düşünmeden konuşan tarafıydı, kendisi ise tasasız ve sakin tarafıydı.

Kabul etmek gerekirse yaşam bundan böyle o kadar da tasasız olmayacaktı. Bir sürü sorumluluğu olacaktı. Bir baba olacaktı. Yorgun bir halde, *bu kulağa ne kadar da imkânsız geliyor*, diye düşündü. Böyle bir şeyin olacağını tahmin etseydi asla ve asla seks yapmazdı.

Valerie patlamaya hazır bir bomba gibiydi, annesi de öyle. Bugün her iki kadını da hayal kırıklığına uğratmıştı. Annesi olan bitenden ötürü hayal kırıklığına uğramıştı. Valerie ise Jeff bu gece Dublin'e gelmediği için. Valerie evlenmek istiyordu. Bunu biliyordu. Jeff bunu teklif ettiğinde çok rahatlamıştı. Jeff ise en azından sınavları bitene kadar beklemek istiyordu. Belki de o zamana kadar Valerie'nin de evlenme konusundaki fikirleri değişirdi. Ya da okulu bırakıp çocuğuna bakmak için balıkçılık yapmak zorunda kalabilirdi.

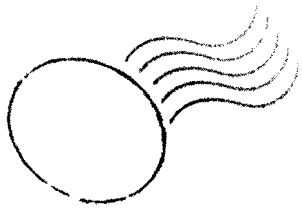
BELONGS TO KAKTUS TEAM

Babası ondan evlenmesi ve "doğru olan şeyi yapmasını" bekliyordu. Lorcan'a göre oğlu, bir kızın başını belaya sokmuştu ve başını alarak çekip gidemezdi. Annesi ise babasının tam tersi, oğlunun kapana kısıldığını düşünüyordu. Kapana kısılmış, köşeye sıkışmış ve tuzağa düşmüş... Bu sözcükler nasıl hissettiğini anlatmaya asla yetmezdi. Valerie'ye gerçekten çok değer veriyor, onu önemsiyordu. Fakat onu sevdiğini söylemesine rağmen şu an bundan o kadar da emin değildi. Bebek sahibi olmak bir yana dursun, nişanlanmayı, evlenmeyi ya da bu tür ciddi adımlar atmayı hiç düşünmemişti. Tek istediği eğlenmek ve tıpkı diğer arkadaşları gibi dilediği kadar seks yapabilmekti. Neden bu talihsizlik onun başına gelmişti ki? *Bu hiç adil değil*, diye düşündü öfkeyle. Bugün hayatının ikinci en kötü gecesiydi. İlki, Valerie'nin hamile kaldığını öğrendiği geceydi.

Yaşaması gereken bir başka çetin sınav daha vardı. Bu yıkıcı haberlerin Valerie'nin ailesine verilmesi gerekiyordu ve Terence Harris onun canına okuyacaktı.

Jeff kendisini son derece gergin hissediyordu. Çarşafın altındaki elleri terden sırılsıklamdı, kalbi küt küt atıyordu. Tam şu anda pılını pırtısını toplayıp camdan atlamak, tüm sorumluluklarını ve kendisini bekleyen gürültü patırtıyı ardında bırakıp son sürat koşarak Rockland'den kaçmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 20

Valerie yatağa uzandı. Gözüne uyku girmiyordu. Midesi bulanıyordu, stresliydi ve çok yorgundu. Yan tarafındaki yatakta yatan ve derin uykulara dalmış Lizzie, en yakın arkadaşının yaşadığı sıkıntıdan bihaberdi. Valerie, ona gücenmemek için kendini zor tutuyordu. Lizzie gerçek bir arkadaştı. Valerie gözyaşlarına içinde ona hamile olabileceğini söylediğinden beri, altın gibi bir arkadaş olduğunu kanıtlamıştı. Hayatının altüst olduğu o ilk andan beri hep yanında olmuştu. Hamilelik testinin sonucunu emaye lavabonun başında, arkadaşının elini tutarak beklemişti. Valerie'nin sezgileri hamile olduğunu söylüyordu. Jeff'le sevişirlerken kondomun yırtıldığı o kalp durduran andan beri hamile olduğunu biliyordu.

"Sorun olmaz," diye rahatlatmıştı Jeff telaşını bir nebze olsun azaltmak için. "Böyle şeyler oluyor ve insanlar hamile filan kalmıyor."

"Ursula'yla birlikteyken de olmuş muydu?" Jeff'in altından kalkmaya çalışırken, onun kendisini rahatlatmasını bekliyordu.

"Evet," diye mırıldandı. "Fakat hiçbir şey olmadı. Şimdi bir duş yap. Telaşlanma. Hiçbir şey olmayacak." Yatağa sırtüstü yatarken esnedi. Son derece kaygısız görünüyordu.

Senin için söylemesi kolay, diye düşündü sinirli bir şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalkıp koşarak banyoya giderken.

Gerginliğini yatıştırmak için mutfak masasında oturup sıcak çikolata içerlerken, "Belki de doğum kontrol hapı kullanmalısın," diye uyardı Jeff. Valerie'nin tedirginliği ona geçmişti. Kendisini gergin hissediyordu.

"Evet, bir ara kliniğe giderim," dedi ama içinde bir yerlerde her şey için çok geç olduğunu hissediyordu.

Hamilelik testinin sonucunun pozitif olduğunu söylediğinde Jeff'in yüzündeki o bakışı asla unutmayacaktı. Phoenix Parkı'nda, devasa bir meşe ağacının altında bankta oturuyorlardı. İkindi vaktiydi. Alacalı yapraklar başlarının üzerinden düşüyordu. Park koşu yapanlar, köpeğini gezdirenler, aileler ve işten sonra yürüyüşe çıkmış çiftlerle doluydu. Jeff'in antrenmanından sonra buluşmuşlardı. Jeff kendisini çok yorgun ve susamış hissediyor, bir şeyler içmeye gitmek istiyordu.

"Ben hamileyim," dedi tereddütle. O an Jeff'in gözündeki son çocuksu yaşama sevinci zerrelerinin yok olduğunu, bunun yerini şok, korku ve umutsuzluğun aldığını gördü.

"Tanrım! Valerie, emin misin?" Ayağa fırlamıştı.

"Pozitif," dedi. Jeff'in gözlerine hapsolmuş umutsuzluğu görünce kalbinin sıkıştığını hissetti. "Ne yapacağız?"

"Iııı... Off... Bebeği düşürmek için yapabileceğin bir şey yok mu? Çok sıcak banyo yapmak... Ya da... Ya da ağır bir şeyler kaldırmak?" Valerie'nin önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Bronz teni kireç gibi olmuştu. "Bu felaket," diye bağırdı.

Valerie ümitsizlik içinde, "Of, Jeff," diye mırıldadı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Hadi, kalk. Buradan gidelim." Elini tuttu. Valerie kontrolsüzce ağladığı için etraftaki insanlar onlara bakıyordu. Utanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hiç konuşmadan arabaya doğru yürüdüler. Valerie kendisini toparlamaya çalıştı.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu Jeff.

"Eve," diye mırıldandı.

"Arabayı kullanabilecek misin? Motosikleti burada bırakamam. Ben seni takip ederim." Arabanın kapısını tuttu.

"Tamam," dedi Valerie. Fakat anahtarı kontağa takarken elleri tir tir titriyordu.

Beni başından atacak, diye düşündü korku içinde Amerikan Konsolosluğu'nun önünden geçerken. Yıldızlı ve çizgili bayrak rüzgârda özgürce dalgalanıyordu. Sanki onunla dalga geçiyor gibiydi. İnsanlar konuşup gülerek yürüyorlardı. İçi öfke ve gücenmişlik hissiyle doldu. Hayatı lime lime olmuştu ve bu kimsenin umurunda bile değildi.

Arabayı sürerken dikiz aynasından Jeff'in motosikletiyle kendisini takip edip etmediğini kontrol etti. *Onu bir daha asla göremeyebilirim*, diye düşünürken içi aniden korkuyla doldu. Baba olacağını söylediği zaman gözlerindeki o korkuyu görmüştü. Sanki ondan milyonlarca mil uzağa kaçmak istiyor gibiydi. Aksini düşünmek aptallık olurdu. Belki de olanlar için onu suçluyordu. "Ortada bir suç varsa bunu yarı yarıya bölüşmeliyiz," diye çığlık attı. Bir bebeği iki kişi yapardı. Bir kadın evlilik dışı hamile kaldığı zaman bu gerçek hep unutuluyordu. Erkekler, sorundan paçayı sıyırıyor, engelsiz ve pervasız yaşamlarına geri dönüyorlardı. Bedeli ödeyen hep kadın oluyordu. Şimdi de herkesin rahatça yargıladığı kadın kendisiydi. İşyerindeki insanlar, arkasından fısır fısır konuşacaklardı. Köyün ağzına düşecekti, ailesi çok utanacaktı.

Bir solukta bitirdiği, kuşekâğıda basılmış dergilerde okuduğu kadınların özgürleşmesi mitine inanmıştı. Kadınların, evlilik dışı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seks yapmak da dahil olmak üzere istedikleri her şeyi yapma konusunda özgür olduklarına inanmıştı. Acaba "Erkeğinizi Memnun Etmek" konusunda kaç tane yazı okumuştu? Seksi iç çamaşırları almış, nemlendiriciler ve losyonlarla tenini ipek gibi yumuşatmış, "özgür kadın" ve "80'lerin kadını" olduğuna inanmıştı. *Dallas* gibi, gösterişli yaşamların resmedildiği diziler seyretmiş, o karakterler gibi olmayı istemişti ama tüm bunların sonucunda geldiği nokta buydu işte. Böyle bir risk almakla ne büyük bir aptallık etmişti. Özellikle de Rockland'deyken Jeff'le birlikte otelde oturup akranlarını etkilemeye çalışarak tarz ve sofistike olduğunu düşünmek ne büyük bir sığlıktı. Basit şeylerden ne kadar da kolay etkilenmişti. Onlara ayak uydurmak için kendini parçaladığı akranlarını. Hayatında ilk kez onlar kadar popüler olduğunu düşünmüştü. Bir erkek arkadaşa sahip olup onunla yatabilmeyi başarı olarak düşünmek ne kadar da vahim bir şeydi. Ne kadar vahim ve ne kadar da ham.

Eğer hamile kalırsa ne olacağını Jeff'le hiç konuşmamışlardı. Kendisi de olabilecekleri düşünmemiş, hiç de sorumlu davranmamıştı. Neler olabileceğini tahmin edebilmeli kondom haricinde bir korunma yöntemi kullanmalıydı. En azından kontrolü elinde bulundurabilirdi. Çok sorumsuz davranmıştı. Bunu kabullenmek de canını fazlasıyla sıkıyordu. Olgun biri olduğunu düşünürdü ama olgunlaşmaya ve kendisi konusunda gerçek bir farkındalık kazanmaya daha yeni başlıyordu.

Lizzie ve annesi olmasa yapayalnızdı. North Circular tarafına doğru ilerlerken içi yine korkuyla doldu. Karşısında aniden bir taksi çıkınca son anda frene basmayı başarabildi. "Piç kurusu!" diye küfretti kornaya uzun uzun basarken. Taksi şoförü ona parmağını salladı. Tanıdığı her erkekten nefret ediyordu. *Umarım bebeğim kız olur*, diye düşündü içi buruk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jeff onun düşük yapmasını *istiyordu*. Bu, her şeyi çözecekti. Acaba ondan, bebeği aldırmak için kendisini İngiltere'ye götürmesini mi istemeliydi? Kasabanın postanesinde çalışan Rita Gallagher'ın çocuk aldırmak için Liverpool'a gittiğine dair birtakım dedikodular dönmüştü. Yine kasabadan, evli ve iki yetişkin çocuğu olan bir çavuşla ilişkisi vardı. Bu ilişki yıllardır sürüyordu. Rita dedikoduları kulak arkası etmiş, başını dik tutmuştu. Özellikle de yüksek ahlaki seviyeye sahip olmakla övünen birtakım kilise çalışanı, İncil'in "sana yapılmasını istemediğini başkasına da yapma" sözüne rağmen dedikoduların başını çekmişti. Valerie, Rita'yı düşünerek içini çekti. Kendisiyle ilgili de böyle dedikoduların dolaşmasına dayanamazdı. Duydukları doğruysa kim bilir ne kadar zor ve yalnız bir süreçten geçmişti Rita. Valerie'nin bildiği bir şey vardı. Her ne olursa olsun İngiltere'ye gitmeyecekti, fakat böyle yapmak zorunda kalan kimseyi de yadırgamazdı. İstenmeyen hamilelik, düşmanının bile yaşamasını istemediği bir şeydi.

Jeff de isterse onu terk etsindi. Zaten erkekler genellikle böyle yapmaz mıydı? *Başka türlüsünü beklemek ahmaklık olur*, diye düşündü Aziz Peter Kilisesi'ne doğru ilerlerken. Dikiz aynasında erkek arkadaşına dair bir emare yoktu. Köşeyi dönüp gaza bastı. Bir an önce eve gitmek için can atıyordu.

Lizzie, uzun süredir peşinde olduğu Dara Fallon'la dışarı çıkmıştı. Evleri sanki daha önce hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Neredeyse kalbinin atışlarını bile duyabiliyordu. Kendisini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. "Ne yapacağım ben?" diye sordu yüksek sesle şöminenin üst kısmında asılı olan sırlı, oval aynaya bakarken. Yüzü ne kadar solgun ve çökmüş görünüyordu. Gözlerinin etrafı da simsiyah olmuştu. Korku ve endişe dolu olan gözleri... *Anne* olacaktı! Ona tamamen bağımlı küçük bir bebeği olacaktı! Bebekler hakkında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne biliyordu ki? Hiçbir şey! Carmel, ona sahip olduktan sonra bir daha hamile kalmamıştı. Evlerinde büyümesine yardımcı olacağı bir bebek olmamıştı. Bir bebeği biberonla bile beslememişti. Gözleri panikten kör olmuş gibiydi, midesi ağrıyordu ve beyninde bin bir türlü düşünce dolanıyordu. Bir yandan da son gücüyle, "YETER!" diye bağırmak istiyordu.

Yoldan geçen bir motosikletin sesini duyunca pencereye koştu. Jeff'in motordan inip motoru Bayan Maguire'nin bahçesinin demirlerine bağladığını göründe içinde bir ferahlama hissetti. "Şükürler olsun! Şükürler olsun! Şükürler olsun!" diye mırıldandı nefes nefese. Jeff onu terk etmemişti… Henüz.

Jeff'i içeri almak için hızla merdivenleri indi ve hissettiklerini saklayamayarak, "Arkamdan gelmeyeceğini düşünmüştüm," dedi. "Beni terk edeceğini sanmıştım."

"Seni terk etmeyeceğim, Valerie," dedi cesurca. O an Jeff'i daha önce hiç sevmediği kadar sevdiğini hissetti.

"Hadi, yukarıya çıkıp ne yapacağımıza karar verelim." Valerie'nin elini tutup önden yukarıya doğru çıktı.

Of, hayır, bebeği aldırmamı istiyor. Merdivenleri çıktıklarında yaşadığı ferahlık hissi, yerini hayal kırıklığına bıraktı.

Valerie tereddütle, "Çay ister misin?" diye sordu. Jeff geride duruyordu. Sonra mutfağa girdi.

"Hayır, sağ ol." Eliyle kirli sakallı çenesini kaşıyordu. Kapı çerçevesine yaklaşmıştı, derbeder görünüyordu. "Anne ve babamıza bu durumu anlatmak zorundayız ama önce ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Dönem sonu sınavlarım bitince, Noel civarı evlensek iyi olur. Birkaç ay içinde de bir şeyler biriktirmeye çalışırız. Ne dersin?"

"Bence bu… Yani… İyi," dedi Valerie güçsüz bir edayla. Mut-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

faktaki taburelerden birine oturmak zorunda kaldı çünkü bacakları titremeye başlamıştı. Jeff onunla *evlenecekti*. Her şey düzelecekti. Öyle ferahladı ki kendisini bayılacakmış gibi hissediyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu. İstediklerini yapma özgürlüğüne sahip oldukları dönemde gezip tozmaları, dünyayı görmeleri, ev almak için para biriktirmeleri ve nişanlılıklarını kutlamaları gerekiyordu. Bunları yapabilmeyi ne kadar da isterdi. Fakat hiçbiri olmayacaktı. Yine de en azından parmağında bir alyans olacaktı ve onun durumundaki kadınları kötülemek için söyledikleri gibi "bekâr bir anne" olmayacaktı. Jeff'i tüm kalbiyle seviyordu. O hayatının aşkıydı ve bu konuda en ufak bir şüphesi yoktu. Hamile kalmadan evvel Jeff de onu sevdiğini *söylemişti*. Fakat acaba *kendisi* de Jeff'in hayatının aşkı mıydı? Bunu merak etmekten kendini alamıyordu. Hamile kalmasaydı da sonunda nişanlanırlar mıydı yoksa Jeff ondan bıkar da birine bağlı olmak istemediği için ayrılırlar mıydı? Artık bunu bilmesinin imkânı yoktu. Ne kadar baskılamaya çalışırsa çalışsın bu soru hep aklının bir köşesinde yer alacaktı. *Keş şunu*, dedi kendi kendine sessizce. Son olaylara bakılırsa Valerie'nin umduğundan da çabuk evleneceklerdi. Halbuki hayallerinde bu evlilik çok daha mutlu koşullarda yapılıyordu. Ancak yapılacak bir şey yoktu, durum buydu ve bununla başa çıkması gerekiyordu.

"Ailene birlikte söyleyelim."

O an, Valerie sandalyeden hızla kalkıp kollarını Jeff'in boynuna doladı. "Jeff, çok iyisin." Başını Jeff'in omzuna yasladı. Hayatının altüst olduğu bu son günlerde ilk kez kendisini bir nebze olsun huzurlu hissediyordu.

Jeff de ona sıkı sıkı sarıldı. "Her şey güzel olacak," dedi. Çünkü Valerie'nin kendisine inanmak istediğini biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ertesi gün Jeff gittiğinde Lizzie, "Çok hoş bir düğün olacak," dedi arkadaşına. "Tabii ben de nedime olacağım," diye sırıttı. Valerie son günlerde son derece popüler bir renk olan fildişi rengi bir gelinlik giyecekti. Arka kısmı hafif kabarık olan gelinliğin, kraliyet ailesi tarzı bir kesime sahip olacaktı. Lizzie, anne adayı arkadaşına kendi annesinin mide bulantıları için kullandığı karabiberli sıcak sütü uzattı. Onunla ilgilenmek hoşuna gidiyordu.

Valerie arkadaşının bu kibarlığı karşısında gözyaşlarına boğuldu. "Suya geri dönmek için çırpınıp duran, karaya vurmuş bir balinaya benzemek istemiyorum."

Hormonları ruh halini darmadağın etmişti. Bir an her şey güzel oluyor, kendisini normal, hatta biraz heyecanlı hissediyordu. Sonra gözyaşlarına boğuluyor, ufukta kara bulutlardan başka bir şey göremiyordu. Her şey çok dengesizdi.

"Karaya vurmuş bir balina olmayacaksın. Göz alıcı, şehvetli ve seksi olacaksın," diye yatıştırdı arkadaşını sırtına hafif hafif vurarak.

Valerie, "O lanet olasıca kondom neden yırtıldı ki?" diye öfkeyle bağırıyor, bir yandan da hıçkırıyordu. "Tanrı bizi evlenmeden seks yaptığımız için cezalandırdı. Bunun başka bir açıklaması yok."

Lizzie alaycı bir tavırla, "*Saçmalama*," dedi. "Bu kötü şans. Ne eksik ne de fazla. Çocuk bir *hediyedir*, Valerie, *ceza* değil." Arkadaşına sert bir bakış attı. "O yüzden şimdi bu saçmalığa bir son ver."

Valerie, "Senin için söylemesi kolay," diyerek burnunu çekti. "Ben yalnızca durumu öğrendiğinde babamın söyleyeceklerini dillendiriyorum."

"Ortada henüz hiçbir şey yok. Endişeleneceksen de zamanı gelince endişelenirsin," dedi arkadaşı elinde patatesli bir sandviç ve bir bardak çayla *Star Trek* izlemek üzere kanepeye otururken.

Valerie bulaşıkları yıkarken, *Terence asla büyük bir düğünün*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masraflarını karşılamaz, diye düşündü. Onu evden kovup bir daha asla o eve ayak basmamasını söylemezse kendini şanslı hissedecekti. Carmel'e haberi nasıl vereceğini düşünürken karnının daha da ağrıdığını hissetti. Annesi çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Kızının "büyükşehir"de yaşadıklarını dinlerken nasıl da keyif alıyordu. Dublin'e hep öyle derdi. Anne kız, şehirde birlikte de vakit geçirmiş, sinemaya, tiyatroya gitmişlerdi. Carmel'in doğum gününde ise Royal Dublin Otel'de öğle yemeği yemişlerdi. Bu, Carmel için çok büyük bir jest olmuştu.

Artık böyle lükslerimiz olmayacak, diye düşündü Valerie. Şimdi tek kuruşu bile dikkatle harcamaları gerekiyordu. Jeff hâlâ okuyordu. Bebek doğduğunda final sınavlarını bitirmemiş olacaktı. Kalacak bir yerle Valerie işteyken bebeğe bakacak birini bulmaları gerekecekti ama en azından Jeff yanında olacaktı. Bir aile olacaklardı. Umduğundan biraz erken gerçekleşmişti belki ama bunu gerçekten istiyordu.

Acaba kız mı olacak erkek mi, diye merak etti. İçinden geçen kızdı. Jeff, Terence'dan çok farklı olarak, son derece nazik ve sevgi dolu bir baba olacaktı. Onların mutlu bir yuvası olacaktı. "Crazy Little Thing Called Love" şarkısını mırıldanırken içi umutla doldu.

İki hafta sonra, dolunayın ışığı odasını aydınlatırken sırtüstü yatmıştı ve gözüne bir damla uyku girmiyordu. Kalbi acıyordu. Çok üzgündü. Jeff, Rockland'den gelmemişti. Saat altı buçuk civarında aramış, deniz kenarına gittiğini, gün doğmadan evvel akıntıyı yakalaması gerektiğini söylemişti. Bu gece gelmemesi Valerie için de sorun olmazsa, hafta sonu gelmeyi planladığını söylemişti. Valerie'nin durumu kabullenmekten başka çaresi yoktu. "Ben de bu gece erkenden uyurum," diyerek yalan söyledi.

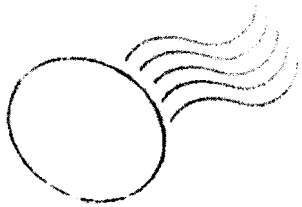
Valerie'nin içinde büyük bir korku vardı. Jeff, ondan soğu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Bundan emindi. Hafta sonu durumu ailelerine anlatmaları, düğün hazırlıklarını konuşmaları gerekiyordu. Fakat görünüşe göre Jeff tereddüde düşmüştü ve bu işi nihayete erdirmek istemiyordu. Valerie her zaman korktuğu gibi kendi başına kalmıştı.

Yatakta bir ona yana bir bu yana döndü. Sabah erken kalkıp işe gitmesi gerekiyordu ama gözüne uyku girmiyordu. Ay ışığı gözden kaybolup şafak vaktinin ilk zayıf ışıkları gökyüzünde belirirken ve kuşlar yeni günün başlangıcını kutlarken uykusuzluktan neredeyse ağlayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 21

Kızının tabağındaki jambon parçasıyla oynadığını gören Carmel, ters giden bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu. Valerie'nin en sevdiği yemeği pişirmişti: domuz jambon, karnabahar, unlanmış patates kızartması ve maydanoz sosu. Valerie birkaç hafta sonu eve gelmediği için onu görmeyi dört gözle bekliyordu.

Valerie, Dublin'e taşındığından beri daha da yakınlaşmışlardı. Carmel, Valerie'nin kendine yepyeni bir hayat kurmasıyla gurur duyuyordu. Valerie gittikçe güzel, kendine güvenli ve mutlu bir kadın haline geliyor, istediği hayatı yaşıyordu. Bu hayat, kendi kuru ve sıkıcı hayatından çok farklıydı. *Valerie* yaşıyor, *bense yalnızca* var olmaya *çalışıyorum*, diye düşünüyordu sık sık. Bir yandan da harekete geçip kendi hayatını değiştirmek için bir şeyler yapmayı istiyordu. Valerie kendisine bir araba almış, araba kullanmayı öğrenmişti. Carmel ise ders alıyordu. Bu bile onun için büyük bir adımdı.

Valerie, Lizzie'yle aynı evde kalmayı çok seviyordu. Evlerini çok güzel dekore etmişlerdi. Kızların eski moda mobilyalarını nasıl modernize ettiklerini görünce etkilenen Carmel, kızının dergilerinden birkaç yaprak alarak kendi evinde de birtakım ufak değişiklikler yapmıştı. Su yeşili ve krem rengi çiçek desenli bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kumaş alıp perde yapmış, ona uygun olarak diktiği yatak örtüsünün uçlarına da fırfır eklemişti. Bu, yatak odasına yepyeni ve taptaze bir hava vermişti. Valerie, annesinin yapmış olduğu değişiklikleri gördüğünde annesine övgüler yağdırmış, sonra da ona yatağının üzerine koyması için birkaç kırlent almıştı.

Carmel cumartesi günlerini kızıyla birlikte şehirde geçirmekten çok hoşlanıyordu. Carmel, Rockland'den kalkan otobüse atlardı, Valerie de onu Bus Aras Terminali'nde karşılardı. Kızının birkaç ay içinde şehri bu kadar iyi tanıyıp trafikte bu kadar rahat araba kullanabilmesini takdir ediyordu. Onu daha önce hiç gitmediği yerlere götürmüştü. Carmel'in doğum gününde, Royal Dublin Otel'de yemeğe gitmeden evvel Dandelion Çarşısı'nda ve Grafton Caddesi'nde alışveriş yapmışlar, çok güzel bir gün geçirmişlerdi. Valerie başlangıç yemeği olarak tütsülenmiş somon sipariş etmişti. Carmel balığın ucundan azıcık tatmış ama hiç hoşlanmamıştı. İşini şansa bırakmamış, her zamanki gibi karides kokteyli istemişti. Fakat Valerie'nin ısrarları sonucunda tavuk supreme denemiş, çok da beğenmişti. Kızı doğum gününü kutlamak için bir bardak şarap içmesi konusunda ısrarcı olunca da kendisini kasabanın en güzel evlerinde yaşayan "elitler" gibi hissetmişti. Elit insanlar öğle yemeklerini her zaman şık otellerde yerlerdi. Sonra da Valerie onu, evinin hemen karşı tarafında yer alan Ulusal Botanik Bahçesi'ne götürmüştü. Bu harikulade bahçenin güzelliği ve etrafa yayılan kokular nefes kesiciydi. Yaprakları kıvrım yaparak akan nehrin içine sarkan salkımsöğütler ortama o kadar huzurlu bir hava veriyordu ki insan orada saatlerce kalabileceğini düşünürdü.

Valerie'nin hafta sonu için eve geleceğini öğrenince Carmel masasına elindeki en iyi keten masa örtüsünü sermiş, gümüş takımlarını çıkarmış, özel sunum olarak da bir şişe Black Tower şa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rabı almıştı. Şansları da yaver gitmişti. Terence fazla mesai yapmak zorunda kalmıştı. Eve en iyi ihtimalle saat onda gelecekti. Böylece anne kız hiçbir gerginlik yaşamadan rahat rahat yemeklerini yiyebilecekti. Valerie'yi bu kadar solgun, güçsüz ve gözlerinin etrafında siyah halkalarla göreceğini hiç ummamıştı. Valerie, yıllar önce annesinin halasının evlilik hediyesi olarak verdiği Waterford kristal bardaklarıyla şarap içmek şöyle dursun, doğru dürüst yemek bile yememişti. Bardak o zamandan bu yana bir kez bile kullanılmamıştı. Fakat Carmel bugün öyle özenmişti ki bardakları pırıl pırıl parlayana kadar cilalamıştı.

"Bugün pek havanda değil gibisin. Biraz solgun görünüyorsun," dedi Carmel, Valerie sosundan ufak bir çatal alırken.

"Biraz keyifsizim."

"Tüh! Şarabı seversin diye düşünmüştüm. İkimiz için özel olarak almıştım."

Valerie annesine gülümsedi. "Teşekkürler, anne."

"Jeff nasıl?" Yaşadığı hayal kırıklığını saklamaya çalışıyordu. "Bugün onunla da görüşecek misin?"

"İyi. Yarın görüşeceğiz. Bugün bir arkadaşının bekârlığa veda partisi varmış. Anne, sana bir şey söylemem lazım."

Carmel, kızının yüzündeki ifadeyi görünce boğuluyormuş gibi hissetti. Soluk benzi, iştahsızlığı, sıkıntılı hali. *Lütfen, lütfen olmasın*, diye dua etti içinden. "Sorun ne?" diye sordu ellerini sessizce kucağında kavuşturarak.

"Ben hamileyim."

Kelimeler Carmel'in kafasına kocaman taşlar gibi çarpıyordu, her bir darbe kızı için kurduğu tüm hayallerin un ufak olmasına neden oluyordu. "Of, Valerie!" diye fısıldadı. Kendini kusacak gibi hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzgünüm, anne," dedi Valerie sefil bir halde. Kucağındaki peçeteyi sıkıyordu.

"Korunmuyor muydun? Artık kadınlar çok kolay korunabilir. Bizim zamanımızdaki gibi değil." Carmel sesini yükseltmemeye çalışıyordu ama Valerie'nin suratına bir tokat atarak, *"Seni geri zekâlı, aptal kız, elindeki her şeyi mahvettin. Babanın eline büyük bir koz verdin. Seni asla affetmeyecek. Sen Dublin'e çekip gideceksin ama burada kalıp günler ve geceler boyunca onu dinlemek zorunda kalan kişi ben olacağım. Bunu nasıl yaparsın, Valerie? Nasıl?"* dememek için kendisini zor tutuyordu. Kelimeler adeta zihninde feryat ediyordu. Bir an tüm bunları sesli söyleyip söylemediğini merak etti.

"Kondom kullandık," diye mırıldandı.

"Kondoma güvenemezsin ki," dedi Carmel tersçe. "Baban delirecek. Biliyorsun, değil mi? Of, Valerie, senin hakkında atıp tutması için ona fırsat verdin. Benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Üzülme, anne. Her şey düzelecek. Noel'de evleneceğiz. Jeff, ben istediğim zaman buraya gelecek. Aslında size birlikte söyleyecektik..." dedi dudağını ısırarak.

Carmel telaşla, "*Evlenmek mi*?! Böyle alelacele evlenemezsin, Valerie," diye bağırdı.

"Ama o zaman evlenmeden çocuk sahibi olmak zorunda kalırım," diye bağırdı Valerie. Annesinin tepkisi onu çok şaşırtmıştı.

"Hayatta çok daha kötü şeyler var, Valerie. Evlenmeden çocuk sahibi olmak mutsuz bir eş olmaktan iyidir."

Valerie gözlerini yere indirerek, "Biz birbirimizi seviyoruz," diye atıldı. Jeff'in, kızına karşı beslediği gerçek hislerinin ne olduğunu merak eden Carmel'in içi endişe doluydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gidip biraz uzansana," dedi Carmel masadan kalkarken yorgun bir ses tonuyla. "Ben burayı toplarım."

"Özür dilerim, anne." Valerie ağlamak üzereydi.

"Gidip dinlen," dedi tekrar. "Bu işin üstesinden adım adım geleceğiz. Lizzie'nin de sana büyük yardımı dokunacağından eminim."

"Oldu zaten, anne, oluyor da," dedi Valerie. "Ona her zaman güvenebilirim."

"Hayatında güvenebileceğin birilerinin olması çok güzel. Sana tavsiyem pazar gününe kadar bekleyip durumu babana o zaman anlatman. Sonra da Dublin'e gidersin. Böylece ona biraz sakinleşmesi için de zaman tanımış olursun," dedi Carmel yemek artıklarını çöpün içine sıyırırken. "Ayrıca hayatı kendin için zorlaştırma, Valerie. Hayatında en azından bir kere olsun, sana her ne derse desin, babanla tartışma," diye uyardı.

"Tamam, anne. Teşekkürler." Valerie ayağa kalktı. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak artık. Olan oldu. Şimdi bununla nasıl başa çıkacağımızı düşünmemiz lazım," dedi keskin bir edayla. Bir yandan da bulaşıkları hiç de nazik olmayacak biçimde lavabonun içine koyuyordu.

Kızının hole doğru yürüdüğünü duyunda çaresizce başını salladı. Terence çıldıracaktı. Aile onuru kırılacaktı. Üstüne üstlük Rockland'de bir sürü dedikodu ve spekülasyon dönecekti. Carmel ellerini sabunlu suya sokarken, *burasının da diğer küçük kasabalardan hiçbir farkı yok*, diye düşündü. Klostrofobik, boğucu, dedikoduların ve abartılı söylemlerin yuvası.

Carmel'in zaten bir çevresi yoktu. Fakat Terence kiliseye bağlı yardım çalışmalarına katılıyor, iyi işler yapan biri gibi görünmek istiyordu. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman çok fazla önemsemişti. Bu olay onun için büyük bir yıkım olacaktı. Gerçekten çok büyük bir yıkım. Carmel uzun zamandır ilk kez, kocası için gerçekten üzüldü. İnsanları memnun etmek için büyük çaba harcıyordu. İnsanlar tarafından takdir ve kabul görmeye o kadar muhtaçtı ki! Yaşamının merkezinde yer almayan insanlar tarafından onaylanmak onun için bu kadar önemliyken, yaşamının tam merkezindeki, en yakınındaki iki kişi neredeyse o yokmuş gibi davranıyordu. Şimdi de torun geliyordu. Yalnız bu bebek, mutluluk getirmek şöyle dursun, aile içindeki bölünmeyi ve travmayı daha da artıracaktı. Bu sıkıntı hiç bitmeyecek miydi?

Fakat Valerie'nin ona ihtiyacı vardı, tıpkı bir süre sonra torununun da olacağı gibi. Carmel de onlar için elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Zaten yapabileceği tek şey buydu. Terence'ın kendi davranışlarından ve hislerinden sorumlu olması gerekiyordu. Artık ona yüz vermeyecekti. O günler geride kalmıştı.

Valerie'ye söylediği her şey gerçek düşüncelerini yansıtıyordu. Hiç evlenmemek mutsuz bir evlilik yapmaktan çok daha iyiydi. Bedeli ağır olsa da bunu yıllar içinde öğrenmişti. Mutsuz evliliğinde kendi üzerine düşen sorumluluğu almak zorunda kalmıştı. Aslında Terence'la hiç evlenmemesi gerekiyordu. Baba evindeki mutsuzluktan kaçmak için kendi yoluna gitme cesaretini gösterememiş, Terence'la evlenmişti. Fakat bu evliliğin tavadan çıkıp ateşin içine atlamaktan farkı yoktu. Suçlanması gereken birisi varsa o kişi kocası değildi.

En kısa sürede kızıyla konuşup onu da aynı hatayı yapmaktan alıkoymalıydı. Dürüst olmak gerekirse Jeff Egan gerçekten iyi bir çocuğa benziyordu. Kızını da şimdiye kadar hiç üzmemişti. Fakat dünyadaki en iyi adam bile mutsuz bir evlilikte bambaşka birine dönüşebilirdi. Özellikle de zorunlu bir evlilik yapmak zorunda ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lırsa. Terence ne söylerse söylesin –aslında Carmel, Terence'ın er ya da geç durumu kabullenip Valerie'nin evlenmesine razı geleceğini adı gibi biliyordu– Carmel kızını sonu hüsranla bitecek acele bir evlilik yapmaktan alıkoymak için elinden geleni yapacaktı. Mutfak tezgâhında dikilmiş bulaşıkları yıkarken aldığı bu kesin karar, beklenmedik bir şekilde rahatlamasını sağladı.

"Anneme söyledim," dedi Valerie, Jeff'e sahilde yürürlerken.

Jeff kıyıya vurmuş bir deniz kabuğuna tekme vurup, "Ne dedi?" diye sordu. İki eli de cebindeydi ama Valerie elini tutmasını isterdi. Sabahki hava değişmişti. Güneydoğudan esen rüzgâr sahile vuruyor, kum tanelerini havalandırıyordu. Valerie otelin sıkış tepiş lobisinde oturmak istememişti. Biraz temiz hava almak istemiş, Jeff'e sahilde yürümeyi teklif etmişti. Jeff oldukça durgundu. Buluştuklarında onu hafifçe yanağından öpmüştü.

"İlk şoku atlattıktan sonra durumu kabullendi. Babama söylemek için pazar gününü beklememiz gerektiğini düşünüyor. Böylece o öfkeden deliye dönse bile ben Dublin'e döneceğim için o hallerini görmek zorunda kalmazmışım." Carmel'in, alelacele evlenmenin pek de akılcı bir çözüm olmadığını düşündüğünü Jeff'e söylemedi.

Jeff'le buluştukları günün sabahında annesiyle direksiyon çalışmaya gittiklerinde Carmel bu konuyu yeniden gündeme getirmişti. Carmel, Terence'la evden kurtulmak, babasının ve erkek kardeşlerinin sorumluluklarından kaçmak için evlendiğini söylemişti. Bu, hayattaki en büyük hatasıydı. Bir daha hayata gelecek olsa bu hatayı asla tekrar etmezdi. Mutsuz bir evliliğin hem kendisi hem de Terence için dayanılmaz olduğunu itiraf etmişti. Vale-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rie'nin de sırf hamile olduğu için apar topar evlenerek kendisini mutsuz bir evliliğin içinde bulmasını istemiyordu. Annesinin bu kadar net olması Valerie'yi şaşırtmıştı çünkü Carmel evliliği konusunda şimdiye dek çok ketum davranmıştı. Valerie ise onu, Jeff'le ilişkilerinin çok farklı olduğu konusunda ikna ederek hemen konuyu değiştirmişti. Bu konu hakkında konuşmak ona huzursuzluk veriyordu.

Valerie, Jeff'e evlenmeme konusunda en ufak bir açık kapı bırakırsa onun bu fikre, denizde boğulmakta olan bir adamın can kurtaran sandalını sıkı sıkı tutması gibi tutunacağını biliyordu. Bu, sürekli olarak göz ardı etmeye çalıştığı bir fikirdi. Bu uzun ve yorucu yolu Jeff olmadan yürümeyi göze alamıyordu.

"Ben de bizimkilere anlattım," dedi iç çekerek.

"Ne dediler?" Ürkek bir haldeydi. Tessa Egan'ın, son haberlerden çok keyif almadığı muhakkaktı.

"Ee... Çok fazla şey söylemediler. Biraz şaşırıp hayal kırıklığına uğradılar. Tahmin edersin," dedi omuz silkerek. "Babam annemden daha sakindi. Annem biraz... Iııı. Öfkelendi."

Eminim öyledir, diye düşündü Valerie. "Babam, seninki kadar sakin karşılamayacaktır, haberin olsun," dedi. "Sence rahiple düğün hakkında konuşsak mı?" diye ekledi çekinerek.

"İyi olur," dedi Jeff. Sesi son derece isteksizdi. "Ama önce babana söylesen iyi olur."

Valerie yan gözle Jeff'e baktı. "Onun mümkün olduğunca çabuk evlenmemizi isteyeceğine eminim."

"Doğru," dedi Jeff. Gözlerini gökyüzüne dikmişti.

"Jeff, lütfen konuş benimle", diye yalvardı. "Bana karşı çok soğuk ve uzaksın. Bu beni korkutuyor." Gözyaşları gözlerine hücum etmeye başlamıştı.

"Of, ağlama, Val," diye sızlandı Valerie'ye sarılarak. "Yal-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nızca tüm bu olan bitenler beni biraz bunalttı. Baba olup bir bebeğin sorumluluğu almayı hayal bile edemiyorum."

"Ben de anne olmayı hayal edemiyorum."

"Bir sürü karar almalıyız," dedi Jeff yüzünü Valerie'nin saçlarına gömerek.

"Biliyorum." *O da tıpkı benim gibi mücadele ediyor*, diyerek kendini telkin etti Valerie. Bu, Jeff için de çok yeni bir durumdu. Rüzgâr, kum taneciklerini ayak bileklerine çarpıp köpüklü dalgaları sahile vururken birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Valerie gökyüzünü gösterip, "Baksana!" dedi. Gökkuşağı tüm göz alıcı renkleriyle parlıyordu. "Ne kadar da güzel!"

"Bizim için," dedi Jeff gülümseyerek. Bir kolunu Valerie'nin omzuna attıktan sonra sessizce doğanın bu harikulade jestini izlemeye daldılar. Valerie, Jeff'e daha da sokuldu. Korkularıyla yüzleştikleri için ferahlamıştı. Babasıyla konuşma stresinin de bir an önce geçip gitmesini diledi.

Terence, Valerie ve Jeff'in el ele eve doğru yürüdüklerini görünce, "O çocuğu niye buraya getiriyor?" diye söylendi. Tam da Carmel yemeği hazırlarken kendisine bir bardak çay alıp, pazar gazetesine gömülecekti.

"Biraz nazik ol, Terence. Kibarlık parayla alınmıyor, korkma," dedi Carmel. Terence'ın bu tavırlarından bıkıp usanmıştı.

Terence, karısına baktı. Carmel yine o tuhaf ruh hallerinden birindeydi. *Gergin*, diye düşündü. En iyisi yolundan çekilip onu kendi haline bırakmaktı. Uzun bir günün ardından yorgun argın işten eve döndüğünde karısı hâlâ odasında yatıyordu. Bu yüzden yemeğini kendisi hazırlamak zorunda kalmıştı. Dün de Valerie'yle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

direksiyon çalışmaya gidip saatlerce dönmemişlerdi. Döndüklerinde yemek istediğinde karısının, "Git kendin hazırla," demesi duruma tuz biber ekmişti. O da akşam yemeğinde balık ve patates kızartması yemek zorunda kalmıştı. *Kesin yine can sıkıcı bir şeyler olmuştur*, diye düşündü Terence gazetenin spor sayfasını açarken.

"Baba?" Valerie, arkasında Eganların oğluyla kapıda duruyordu.

"Ah, merhaba. Güzel bir gün değil mi? En azından dünden iyi," dedi karısının uyarısını hatırlayarak.

"Sana bir şey söylememiz lazım." Valerie'nin beti benzi atmıştı ve şu Eganların oğlunun da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

"Nedir?" Terence ani bir telaşa kapıldı. Görünüşe bakılırsa iyi bir haber vermeyeceklerdi.

"Bizim bir bebeğimiz olacak," dedi Jeff kolunu korumacı bir tavırla Valerie'nin omzuna atarak.

Terence, Brenda Ryan'ın babasının ona aşağılık köpek deyip çiftlikten kovduğu gündeki gibi hissetti. Değersiz. Çaresiz. Öfkeli. Yetersiz. Panik olmuş. Gazetesini yavaşça kenara koydu. Yerinden kalkıp Valerie'ye bağırmak istiyordu. Ona bir fahişe, sürtük, serseri diye bağırmak istiyordu. Küçük aptal. Onun için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Üniversiteye göndermeyi teklif ettiğinde teklifini geri çevirip küçümseyen gözlerle ona bakmıştı. Oysa şimdiki hali... Hiçbir işe yaramayan ve içinde bulunduğu durumu iyileştirme olanağı olmayan hamile bir kadındı. Valerie Harris, Terence Harris'in kızı, tıpkı piyangocuda söyledikleri gibi "bacaklarını kapatmayı" becerememişti. Piyangocudakilerin ne kadar dedikoducu olduğunu biliyordu. Şimdi bu dedikoduların konusu Harris ailesi olacaktı. Şu Tessa Egan denen kibirli sürtük, elini taşın altına koymazdı. İçi öfkeyle doldu. Ayağa kalkıp parmağını Jeff'e doğru uzattı.

"Sen ailene söyledin mi?" dedi ters ters bakarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, söyledim."

"Onlar ne dediler?"

"Çok memnun olmadılar."

"O halde bu işi halletmek için sizin evinize gidiyoruz. Carmel!" diye bağırdı.

"Buradayım." Karısı kapının eşiğinde duruyordu, solgun ama sakindi. "Bağırmana gerek yok, Terence. Bağırmak durumu çözüme kavuşturmaz."

"O halde olan biteni biliyorsun, öyle değil mi? Git paltonu al. Şu oğlanın ailesine gidip onun doğru olanı yapacağından emin olacağız." Valerie'ye baktı. Kızı, mahcubiyetten ezilmişti.

"Ben Valerie'yle evlenme konusunda ciddiyim, Bay Harris," dedi Jeff sessizce.

"Öyle mi, evladım? Bu konuda aksini düşüneyim deme. Siz ikiniz o işi bir an önce halledeceksiniz."

"Hayır, Terence…"

"Paltonu al, Carmel," dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Baba, bu iyi bir zaman değil…"

"Senden tek kelime bile duymak istemiyorum, küçükhanım. Bacaklarını kapatamadın belki ama şu an çeneni kapa!" diye hırladı.

"Terence, onunla bu şekilde konuşma!" Carmel öfke ve utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Jeff, "Sizin için de uygunsa bir saat içinde otelde buluşabiliriz," dedi.

"Bak evlat, otelde ya da başka insanların olduğu bir yerde buluşmayacağız," dedi Terence saldırgan bir edayla. "Şimdi siz ikiniz beni takip edin bakalım. Bu konuda tartışma istemiyorum."

"Of, Tanrım!" diye fısıldadı Valerie. Tam o anda kusmaktan korkuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu işi bir an önce halletsek iyi olur," diye homurdandı Jeff. "Bana bir kez daha evlat derse onu yere sererim," diye mırıldandı Valerie'ye. Terence'ın onu duyup duymamasına ise hiç aldırmıyordu.

"Çıkmadan evvel fırını kapatayım." Carmel kocasının yanından geçerek fırına yöneldi. Dudakları gerginlikten incecik bir çizgi halini almıştı.

"Siz ikiniz gidip Eganlara bizim de yolda olduğumuzu söyleyin," dedi Terence ön kapıyı açarken. İkisinin de kıçına tekmeyi basmamak için kendini zor tutuyordu.

"Bizi Egan ailesine karşı utandırma," diye uyardı Carmel paltosunu giyerken. "Ayrıca Tanrı aşkına, kızınla ilgili bayağı ifadeler kullanma."

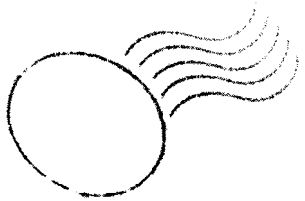
"Ne söylenmesi gerekiyorsa ben onu söylerim," dedi Terence öfkeyle. "Sen de bana arka çık."

"Benim kendi söyleyeceklerim var, Terence. Şimdi gidip şu çileden kurtulalım," dedi tersçe. Karısının arkasından çıkarken, onun ne demek istediğini düşünüyordu.

Valerie'nin arabasının arkasından onları takip ederek ilerlerken aklından bin bir türlü düşünce geçiyordu. Eğer bir an önce evlenirse içinde bulunduğu, hatta bulundukları karmaşadan biraz kurtulacaklardı. En azından Dublin'de yaşıyordu ve taşıdığı utançla kasabada gezip durmayacaktı. Bu bile önemli bir şeydi.

Şu Tessa Egan'a da pabuç bırakmayacaktı. Kızının başına belaya sokan onun oğluydu ve bunu unutmasına fırsat vermeyecekti. Onu ve ailesini küçümsemeye hakkı yoktu. Terence elleriyle direksiyonu sımsıkı kavramış, kendisini olası bir kavgaya hazırlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 22

"Aman Tanrım. Jeff bugün *o kızı* buraya getireceğini bana söylememişti," dedi Tessa, Valerie'nin arabasını görünce. Zaten ocağın üzerinde kaynattığı bezelyeler lapa gibi olmuş, yeşil, köpüklü sular taşmıştı. Bir de Jeff'in hamile kız arkadaşını hiç çekemeyecekti.

Lorcan, "Tessa, lütfen nazik olmaya çalış," diye tembih etti. Masada oturmuş çilekleri temizliyordu.

Tessa, Harrislerin arabadan indiğini görünce, "O da ne? İnanamıyorum, Lorcan! Kızın ailesi de geliyor," diye haykırdı.

"Şimdi dananın kuyruğu kopacak işte."

"Bu insanlar hiç müsaade istemeden nasıl böyle rahatça gelebiliyorlar?" Sinirden saçları adeta diken diken olmuştu. "Şimdi bunları eğlemek zorunda kalırsam öğle yemeği mahvolacak. İnsan böyle çat kapı gelmek yerine önceden arayıp uygun muyuz değil miyiz diye sorar!"

"Öğle yemeği kalabalık olacak. Patateslerin ve bezelyelerin altını kapat. Fırının da sıcaklık ayarını düşür," dedi Lorcan sakince. Çileklerin üzerinde pudraşeker döktükten sonra hepsini dolaba koydu. "Ben onları salona alayım."

"Umarım arka kapıdan girmezler. Jeff onları arka kapıda ge-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tirirse onu öldürürüm," dedi burnundan soluyarak. "Ayrıca şu Terence'ın boş laflarını dinlemek zorunda kalmayız umarım." Saçını kulağının arkasına atıp ocağı kapattı. Oğlunun misafirleri ön kapıdan içeriye aldığını görünce ferahladı.

"Lütfen, kendine hâkim ol, Tessa. Bin düşün, bir söyle," dedi Lorcan omzunun üzerinden hole doğru ilerlerken. "Merhaba, Valerie. Buyurun." Kocasının kibar karşılamasını duyan Tessa içinden, *keşke onun kadar sakin olabilseydim,* diye düşündü. Şöminenin üzerindeki aynada kızarmış suratını gördü. Harrislerin kendisini böyle öfkeli ve şaşkın görmelerini istemediğine karar verdi.

Derin bir soluk alıp hole doğru ilerledi. İlk gördüğü kişi Valerie'ydi. Kız aşırı bitkin ve endişeli görünüyor, Tessa'yla zar zor göz teması kurabiliyordu. *Demek burnumuz bugün öyle havalarda değil,* diye düşündü Valerie'ye bir bakış fırlatırken. "Merhaba, Valerie," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "İçeri gir, salona geç. Jeff sen de ısıtıcının altını açar mısın?"

"Tamam," diye mırıldandı Jeff. "*O* da arkamızdan geldi, üzgünüm," dedi parmağıyla omzunun üzerinden arkayı işaret ederek. "Sabredemedi. Onu vazgeçirmeye ya da otelde buluşmaya ikna etmeye çalıştım ama buraya gelme konusunda ısrarcı oldu."

"Carmel, Terence, buyurun." Kocasının sakin bir tonda Harrisleri karşıladığını duydu. Onun burada, Jeff'in yanında olması içini ferahlattı.

Sonra Carmel'in bir deri bir kemik kalmış bembeyaz yüzünü ve endişeli gözlerini gördü. Tüm öfkesine rağmen Valerie'nin annesine üzüldüğünü hissetti. Kızının hamile kalması ve böyle yontulmamış bir kocaya sahip olmak kadının suçu değildi.

Nazikçe, "İçeri gel, Carmel. Paltonu alayım. Salona geç, lütfen," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler, Tessa. Böyle aniden gelmek zorunda kaldığımız için özür dilerim. Umarım rahatsız etmiyoruz. Tam da öğle yemeği saatiydi," dedi Carmel. Kendisini ne kadar huzursuz hissettiği açıkça görülebiliyordu.

"Olsun, yemek bekleyebilir," diyerek arkadan gelen Terence'a baktı. "Merhaba, Terence," dedi. Sesi sanki birkaç derece birden soğumuştu.

"Merhaba." Terence'ın sesi de en az onunki kadar soğuktu.

Lorcan misafirleri salona alırken, "Çay mı alırsınız kahve mi?" diye sordu.

"Hiçbir şey almayız," dedi Terence kaba bir şekilde. "Misafirliğe gelmedik, konuyu biliyorsunuzdur."

Lorcan sakince, "Bir sohbeti sıcak bir çay ya da kahve kadar yumuşatabilecek hiçbir şey yoktur," dedi. "Carmel, ne alırdın? Ya sen, Valerie?"

"Teşekkürler, Lorcan. Benim için hiç fark etmez, çoğunluğa uyum sağlarım," dedi Carmel sessizce. Kocasının ters bakışlarını umursamıyordu.

"Şahane. Tessa ve ben de birer çay alırız. Valerie, istersen mutfağa geçip Jeff'e yardım et. Sonra çay içerken meseleyi konuşuruz," dedi Lorcan. Valerie, bu teklifi ikiletmeden kalkıp hemen mutfağa koştu.

Carmel, Fransız pencerelerden dışarıya bakarak, "Evinizin manzarası çok güzelmiş, Tessa," dedi.

"Buraya manzarayı konuşmak için gelmedik," diye terslendi Terence. "Sizin oğlunuz benim kızımı hamile bırakmış. Ben de onun doğru olan şeyi yapmasını sağlamak için buradayım."

Lorcan sakin ama otoriter bir ses tonuyla, "Jeff yaptığı şeyin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sorumluluğunu alıp Valerie için doğru olan şeyi yapmaya hazır zaten, bu konuda bir şüphen olmasın," dedi.

"Pekâlâ, o halde düğün hakkında konuşsak iyi olur. Bu iş için bir servet harcamam, bunu tahmin edersiniz herhalde."

"Valerie ve Jeff'in buraya gelmesini beklesek iyi olur bence. Sonuçta söz konusu olan onların düğünü, öyle değil mi?" dedi Lorcan yumuşak bir tavırla.

"Apar topar evlenmelerinin uygun olduğunu düşünmüyorum," dedi Tessa sertçe. O an Carmel'in şaşkın gözlerle kendisine baktığını gördü.

Terence sert bir ses tonuyla, "Ben kızımın bebeği doğurmadan evvel evlenmesini istiyorum," dedi. Dimdik oturuyordu, çenesi öfkeden kilitlenmiş gibiydi. Tam o anda Jeff, üzerinde çay fincanları ve bir tabak çikolatalı bisküvi olan tekerlekli servis sehpasıyla içeri girdi. Onu, Valerie takip etti. Başını öne eğmişti ve ağladığı belli oluyordu.

Valerie ona dumanı tüten kupayı uzatırken, "Porselen fincanlara koysaydınız ya," dedi tersçe.

Lorcan bu sözlere, "Sonuçta içtiğimiz şey çay değil mi? Ne fark eder, öyle değil mi Valerie?" diyerek karşılık verdi. Valerie'nin yediği fırçadan kıpkırmızı olduğunu görmüş, havayı yumuşatmaya çalışıyordu.

"Pekâlâ, mademki hepimiz buradayız," diye söze başladı Terence. Konuya girmek için sabırsızlanıyordu. "Şimdi babana şunu söylüyordum," dedi Jeff'e bakarak. "Bu bebek doğmadan evvel kızımla evlenmeni bekliyorum."

"Bak, Terence," dedi Tessa ayağa kalkarak. Koltuğunda oturan bu adamın diktatör tavırları canına tak etmişti. "Çocukların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

apar topar evlenmesi hiç de akıllıca bir şey değil. Bir kere çok gençler, daha yirmi bir yaşında bile değiller. Bu durum…"

Terence birden, "Bana bak, Tessa. Oğlun bu bebek doğmadan evvel kızımla evlenecek. Ailemde bir piç istemiyorum," dedi. Öfkeden kudurmuştu.

Lorcan sertçe, "Bu tarz bir üsluba hiç gerek yok," diyerek Terence'ı kınadı.

"Bence Tessa haklı," dedi Carmel. Adeta bir mezar taşı gibi dimdik oturuyordu. Çantası kucağındaydı. Ellerini birbirine o kadar sıkı kenetlemişti ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Solgun yanakları pembe bir allıkla renklendirilmişti.

Terence'ın gözleri adeta yerinden fırladı. Âdemelması bir aşağı bir yukarı oynuyordu. Sanki felç geçirecekmiş gibi görünüyordu. "Sen çıldırdın mı?" dedi karısına şaşkınlıkla bakarken.

Valerie, annesinin sözlerine şok olmuştu. Jeff, şaşkınlıkla kendi annesine baktı.

"Çıldırmadım, Terence. Tessa'yla aynı fikirdeyim. Çocuklar henüz çok küçükler. Evlenmek için önlerinde daha çok uzun bir zaman var." Carmel konuşmasını yaparken kocasına bakmıyordu.

"Sana tamamen katılıyorum," dedi Tessa. Böyle beklenmedik bir müttefik bulduğu için gayet mutluydu. "Evlenip çocuk sahibi olmak insanın hayatında bir dönüm noktasıdır. Jeff önümüzdeki yıl bitirme sınavlarını verecek. Böyle büyük sorumluluklar alırsa çalışmalarına yoğunlaşamaz…"

"Oğlunun *finalleri* beni hiç ilgilendirmiyor. Ben kızımın evlenmeden çocuk sahibi olan bir kadın olmasını istemiyorum," diye hırladı Terence.

Tessa, "Bunlar birbiriyle alakasız konular değil, Terence. Jeff'in sınavları ve bu sınavlardan aldığı notlar çocuklarını, yani

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bizim torunumuzu rahatça yetiştirmeleri açısından son derece önemli," dedi. Ses tonu son derece sertti. "Sınavlarında ne kadar başarılı olursa, iyi bir iş bulup Valerie'ye ve çocuğuna destek olması da o kadar kolay olur. Kendi ayakları üzerinde durana kadar bir ya da iki yıl elbette bekleyebilirler. Ayrıca artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Bu durum artık bir namus meselesi değil," dedi şok olmuş gibi duran Valerie'ye bakarak. "Eminim sen de benimle aynı fikirdesindir. Jeff'in son iki yıllık çalışmasının boşa gitmesini istemezsin, öyle değil mi? Onun, teknede çalışırım, dediğini biliyorum fakat bunun son derece zor bir iş olduğunu ve insanın çok uzun saatlerini aldığını sana söyleyebilirim. Ayrıca Jeff'i iki yıldır sırf eğitimini yarıda bıraksın diye de desteklemiyoruz. Jeff'in senin ve bebek için yapacağı en iyi şey, diplomasını alması. Onu gerçekten seviyorsan onun yoluna çıkmayacağını da biliyorum."

Valerie zar zor yutkundu. Tessa'nın sert bakışları insanı huzursuz ediyordu. Jeff'in ortaya atılıp, "Onunla evleneceğim," demesini istiyordu fakat o, bu konuşmaya hiç katılmamayı tercih ediyor, annesinin ve Carmel'in ona attığı can simidine sarılmak istiyordu.

"Şimdi orada durun," diye atıldı Terence konuşmanın seyrini anlayınca. "Erkeklerin bu konuda söyleyeceği hiçbir şey yok mu? Siz kadınlar sağlıklı düşünmüyorsunuz çünkü."

Lorcan, karısına bakıp, "Tessa, Terence kaygılandıran durumları anlayabiliyorum. Fakat Jeff, bebek doğmadan evvel Valerie'yle evlenme konusunda istekli olduğunu belirtmişti," diyerek araya girdi.

"Karar Valerie'ye kalmış. Bırakalım da o bir karara varsın," dedi Tessa. "Jeff'i sevdiğini biliyorum. Hepsi için en doğru kararı verecektir. Ayrıca Lorcan, ben de tabii ki onlar için elimden gelen yardımı esirgemeyeceğim."

Valerie, kazanma ihtimali olmayan bir durum içinde oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu biliyordu. Tessa onu ustalıkla köşeye sıkıştırmıştı. Jeff'le evlenmek istediğini söylerse, Jeff'in mesleğine veda edip hayatını teknede geçirmesi gerekebilirdi. Tabii bu da onların Rockland'de yaşamaları anlamına geliyordu. Tessa, bir açıdan haklıydı. Bunu Valerie bile görebiliyordu. Evlenmek yalnızca kısa vadeli bir çözüm olurdu. Bu çözüm de gelecekteki seçeneklerini büyük ölçüde etkilerdi. Bebeği doğurma konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Fakat evliliği ertelemeyi tercih ederek Jeff'in üzerindeki baskıyı bir nebze olsun azaltacak, onun okuluna devam etmesini sağlayacak, Tessa'nın da dediği gibi, ikisi de kendi ayakları üzerinde durmayı becerene kadar bekleyecekti.

Valerie, Jeff'e dönüp, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. Onun bu işten o kadar da kolay sıyrılmasına izin vermemeye kararlıydı.

"Ben... Iıiıı... Şey... Annelerimiz haklı sanırım. Okuldan mezun olup diplomamı almak doğru bir karar olacaktır," diye kaçak bir yanıt verdi.

"Yani beklemek istediğini söylüyorsun?" diye ısrar etti Valerie.

"Bu sana kalmış, Valerie. Sen ne istersen onu yapacağım." Jeff, topu yine ona atmıştı. Lorcan, anlayışla Valerie'nin gözlerine baktı. Valerie, şu anda onu tek anlayan kişinin o olduğunu hissedebiliyordu.

"Tamam, bekleyelim," dedi. Yenilmişti. Onunla evlenmek için *yalvaracak* hali yoktu ya!

"Ben artık olacak olanlardan sorumlu değilim," dedi Terence. Kupasını sehpaya koyup ayağa kalkarken sesi titriyordu. "Senin için elimden geleni yaptım, Valerie. Sen seçimini yaptın, şimdi de bunun sonuçlarına katlanacaksın. Benim seninle işim bitti. Anneni de eve bırakırsın." Arkasına bile bakmadan hole doğru ilerledikten sonra kapıyı çarparak dışarı çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sakinleşecektir. Yalnızca sizin için elinden gelenin en iyisini yapmak istiyor," dedi Lorcan. Ses tonu rahatlatıcıydı.

Tessa, kocasından da kibar bir sesle, "Hepimizi sizin için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz," dedi.

"Son birkaç gün benim için çok zordu. İzin verirseniz kalkıp Dublin'e dönmem gerekiyor. Anne seni eve bırakıp eşyalarımı alayım," dedi Valerie. Mümkün olduğunca güçlü ve başı dik olmaya çalışıyordu. Jeff'e bakmadı bile.

Lorcan, "Bizimle öğle yemeği yemek ister misiniz? Hiçbir şey yemeden Dublin'e kadar araba kullanamazsın. Öyle değil mi, Tessa?" derken kaygılı gözlerle Valerie'ye bakıyordu.

"Evet, birlikte bir şeyler yiyebiliriz. Sen de kalmak ister miydin, Carmel?" İstediğini yaptırıp oğluna yeni koşullarına alışması için biraz zaman kazandırdığına göre biraz daha yüce gönüllü olmasında sakınca yoktu.

"Teşekkürler, Bayan Egan," dedi Valerie buz gibi bir ses tonuyla. "Bir an önce yola çıkıp trafik başlamadan Dublin'e varsam iyi olur."

"İstersen ben seni götürüp sonra da otobüsle buraya dönerim," diye teklif etti, Jeff. O an babasının kendisini izlediğini fark etti.

Lorcan, "Bu harika bir fikir, Jeff," dedikten sonra, "Valerie'ye iyi bakman gerekiyor. O artık senin sorumluluğunda," diye ekledi.

"O halde çıkmadan evvel bir şeyler yesin," dedi Tessa ayağa kalkarak. "Siz eve gidip hazırlanırsınız, bu sırada Jeff de bir şeyler yemiş olur."

"İyi fikir," dedi Carmel kızının asi ifadesini izleyerek. Ayağa kalkıp kıyafetlerini düzeltti. "Hepimizin Valerie ve bebekle ilgilenmesi gerekiyor," dedi. Direkt olarak Tessa'ya bakıyordu. "Özellikle de evlilik kurumunun koruyucu duvarları olmadan bu cesur kararı aldığı için."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tessa, Carmel'e paltosunu uzatırken, "Tabii ki Carmel, bebeği biz de istiyoruz," dedi. "Bebek sağ salim geldiğinde herkes tarafından çok sevilecek. Lorcan ve ben bu konuda sana söz verebiliriz."

Carmel, "Eminim, öyle olacaktır. Ayrıca bunu duyduğuma sevindim. Kızım son derece yumuşak kalpli ve iyi bir insandır. Ki bunu kanıtladı zaten," diyerek sessizce deri eldivenlerini taktı ve odadan çıktı.

Jeff, annesinin arkasından çıkan Valerie'ye, "Bir iki saate kadar seni almış olurum," dedi.

"Tamam," dedi Valerie tersçe. Jeff'in yüzüne bakmıyordu. Eğer bakarsa gözyaşlarına boğulup kendini rezil edebilirdi.

Terence, Headland'den arabayla inerken direksiyona sımsıkısı sarılmıştı. O kadar hızlı ve dikkatsiz kullanıyordu ki vites değişikliği yaparken arabadan sesler geliyordu. İçi öfke, yetersizlik, nefret ve her şeyden öte –buna kendisi bile şaşırmasına rağmen– hüzün doluydu. Kızı küçük düşürülmüştü. Carmel ise Tessa Egan'la işbirliği yaparak o serseri herifin sorumluluklarından kaçmasına yardımcı olmuştu. Hiçbir şeyden kaçma lüksü olmayan Valerie ise çocuk yetiştirmenin yükünü kendi başına üstlenmek zorunda kalacaktı. Evlenmemiş bir anne olmanın getireceği zorluklardan söz etmeye bile gerek yoktu. *Hayatını mahvetti,* diye söylendi öfkeyle, gözlerine dolmaya başlayan yaşları elinin tersiyle silerken.

Hepsi, hiçbir önem taşımıyormuş gibi, onun fikirlerini göz ardı etmişti. Gerçi Lorcan onu anlamış gibi duruyordu. Terence kendisini, ailesinin onu amcası ve yengesinin yanına göndereceklerini söyledikleri gündeki gibi hissediyordu. Tanıdığı, bildiği yerleri bırakıp ülkenin diğer ucuna gitmek zorunda kalacaktı. Buna şiddetle karşı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkmış, evden ayrılmak istemediğini söylemişti. Fakat tüm protestoları boşa çıkmıştı. Onun duygularının hiçbir önemi yoktu ki. O, babasının kendisine söylediğini yapmak zorundaydı.

O eski, üzücü ve öfkeli duygular zihnine hücum ediyor, kendisini panik içinde ve tedirgin hissetmesine neden oluyordu. Headland'den çıkıp anayola ulaştığında birkaç derin nefes aldı. Bir kez daha küçük düşmüştü. Bundan sonra fikirlerini kendine saklayacaktı. Kızı için elinden gelenin en iyisini yapmış ama bu hiçbir işe yaramamıştı. Kızı, Carmel ve Tessa'yı dinlemiş, Jeff Egan'ın bu işten paçasını kurtarmasına katkıda bulunmuştu. Mademki Valerie ve Carmel ona sırtını dönmüştü, o da aynısını onlara yapacaktı. Kızının karnında taşıdığı o bebek için hiçbir şey yapmayacaktı. Gözyaşları ardı ardına akarken Terence, kendisine üç kuruşluk değer vermeyen insanlar için ağlayacak kadar güçsüz olduğu için kendine küfretti.

"Neden, anne? Neden evlenmememiz konusunda adeta Tessa'yla işbirliği yaptın? Şimdi kasabanın diline düşeceğim. Evlilik dışı çocuk sahibi olan bir kadın! Onun tarafında yer aldığına inanamıyorum." Valerie, Eganların evinin önünden uzaklaşırken gözyaşlarına boğuldu.

"Valerie, o genç adamın henüz evliliğe hazır olmadığını ben bile görebiliyorum. Kendisini kapana kısılmış gibi hissediyor. Evlilik için de elinde hiçbir şey yok. Bak, sana söylüyorum, evlenirseniz beş yıl içinde hiç olmadığınız kadar mutsuz olurdunuz," dedi Carmel kati bir tonda. "Öfkeli ve üzgün olduğunu biliyorum. Fakat sen şu an bunun farkında olmasan bile, senin için en iyisini istiyorum ben."

"Ama Jeff beni seviyor," dedi Valerie karşı çıkarak. "Kendisini evlenmeye hazırlamıştı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evlenmeye hazırlanmak ve evlenmeyi istemek birbirinden farklı şeyler, Valerie. Bunu sana deneyimlerime dayanarak söylüyorum. Seni seviyorsa o halde üzülmen için zaten bir sebep yok. Çünkü uygun zaman geldiğinde seninle evlenmek isteyecektir. Tessa haklıydı. Bırak da okulunu bitirip iyi bir iş bulsun. Sonra gerçekten istiyorsa seninle evlenir zaten. Tessa'nın, oğlunun eğitimine senin engel olduğunu söylemesini de istemezdim zaten." Carmel'in ağzı ince bir çizgi halini almıştı. Parmakları ise çantasına sıkı sıkıya yapışmıştı.

"Herkes beni konuşacak," diye mırıldandı Valerie. Şu anda bir sigara yakmayı o kadar çok isterdi ki.

"Bırak da konuşsunlar. Sen başını dik tut, Valerie. Her zaman!" Carmel uzanıp elini kızının dizine koydu. "Bunu birlikte atlatacağız. Eganların da sorumluluktan kaçmayacaklarını biliyorum. Lorcan iyi bir adam. Mantıklı bir adam. Torununu terk etmez. Ayrıca Lizzie de senin yanında. Lizzie'den daha iyi bir arkadaş bulamazsın," diye kızını rahatlattı eve yaklaşırlarken.

Terence'ın arabası evin önünde değildi. Bu, Valerie'yi rahatlattı. Annesinin arkasından eve girip odasına çıkarak kıyafetlerini bavuluna yerleştirdi. Carmel mutfak önlüğünü takıp rostoyu ısıtmak üzere fırını çalıştırırken, "Öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, anne. Gitmek istiyorum. Şu anda tek istediğim şey Rockland'den bir an önce uzaklaşmak," dedi Valerie. Adeta ruhu çekilmiş gibiydi.

"O halde Dublin'e varınca bana haber ver, olur mu?"

"Tamam. Görüşürüz, anne. Bir süre buraya gelmeyeceğim. Buna dayanamam."

"O halde ben gelir seni ziyaret ederim," dedi Carmel kollarını kızının boynuna dolarken. Valerie kendisini çekip evden dışarı çık-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

madan evvel birkaç dakika birbirlerine öyle sımsıkı sarıldılar.

Valerie, koltuğa oturup kontağı çalıştırdığında kendisini çok kötü hissediyordu. Öfkeli, incinmiş ve üzgündü. Lorcan söylemeseydi Jeff onu Dublin'e götürmeyi teklif bile etmeyecekti. Headland'e doğru arabayı sürerken öfkeyle Jeff'e muhtaçmış gibi davranmamaya karar verdi.

Eve vardığında kapıyı Jeff açtı.

"Bir bardak çay ya da başka bir şey ister misin?" diye sordu ne diyeceğini bilmez şekilde.

"Hayır, sağ ol. Ben yalnızca Dublin'e yalnız başıma gideceğimi söylemek için geldim," dedi tersçe. "Dublin'e geldiğin zaman görüşürüz."

"Seni seviyorum, Valerie," dedi Jeff çaresizlikle. "Seninle ilgilenmeyi, bebek ve senin yanında olmayı gerçekten istiyorum. Bu yolda seni yalnız bırakmayacağım." Üzerindeki baskı kalktığı ve evlenmek zorunda kalmadığı için kendisini rahatlamış hissediyor, kız arkadaşını, ona sırtını dönmediğine ikna etmek istiyordu.

Benimle evlenmek yeterli değil, asıl beni bu utançtan nasıl kurtaracaksın, diye düşündü Valerie tüm umutlarının ve hayallerinin paramparça olduğu evden uzaklaşırken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 23

Lizzie yağmurdan ıslanan şapkasını sallarken, "Tam da şöminenin başında oturup güzel bir film izlerken, bir sürü çikolatayı mideye indirmelik bir gün," dedi. Elindeki poşetleri neredeyse çökecek gibi duran eski mutfak masasının üzerine koydu.

"Evet, ama televizyonda güzel bir şey var mı acaba?" diye esnedi, Valerie. Bir yandan da arkadaşının ne aldığını görmek için poşetlerin içine bakıyordu. "Hımm nefis," dedi biftek etli çörek ve patates püresini görünce.

Lizzie sırıtarak, "En sevdiğinden," dedi. "Annem konserve ve pakette püre yediğimi görse çılgına dönerdi."

Valerie, "Benimki de. Ayrıca her gün gayet sağlıklı besleniyorum ama cumartesi şımarma günüm," diyerek poşetten en sevdiklerinden bir diğeri olan marşmelovlu Jacobs Mikadolar bisküvilerini çıkardı. "Su kaynadı. Ben çayları yapayım."

"Brrr, bir bardak çay için şu an her şeyimi verebilirim. Korkunç bir gündü," dedi Lizzie paltosunu çıkarırken. Valerie de mutfağa girmiş çayı hazırlıyordu.

"Ayy!" diye bir çığlık attı bebeğin sert tekmesini hissedince.

Lizzie başını mutfağa doğru uzatıp, "Ne oldu?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Exorcist filmindeki Regan'dan bile hızlı gelmişti. Arkadaşının doğum zamanı hızla yaklaşırken sinirleri de laçka olmuştu. Acilen erken doğum yapmak zorunda kalmakla ilgili kâbuslar görüyordu.

Valerie güldü. "Yok bir şey. Yalnızca güzel bir tekme yedim. Eminim bir erkek. Görünüşe bakılırsa tıpkı babası gibi futbolcu olacak."

"Ha, tamam. Ben de doğum sancısı gibi bir şeyler sandım."

"Kasılma," dedi Valerie arkadaşını düzeltip ona çayını uzatırken.

Aldıklarını dolaba yerleştiren Lizzie, "Babadan bahsetmişken, Jeff bugün saat kaçta gelecek?" diye sordu.

"Gelmeyecek. Hafta sonu evde kalıp çalışmasını söyledim. Yarın görüşeceğiz. O yüzden giyinmeme ya da saçlarımı yıkamama gerek yok. Tüm günü pijamalarımla geçireceğim! Kendimi enkaz gibi hissediyorum!" diyerek tekrar esnedi. Bir yandan da bisküvileri tabağa koyuyordu.

"Vah zavallı arkadaşım benim. O kocaman karnı nasıl taşıdığını bir türlü anlayamıyorum. Neyse birkaç haftaya kadar doğurmuş olacaksın umarım."

"Sabredemiyorum. Ne kadar erken gelirse o kadar iyi. Doğar doğmaz izne ayrılacağım."

"Sen ve o minik, içeri gidip ayaklarınızı uzatın bakayım. Ben de şömineyi yakayım. Bayan M, saat on ikide televizyonda gündüz oyunu olduğunu söylemişti. Koltuklarımıza gömülür onu seyrederiz. Ayrıca *Photoplay, Woman's Way* ve *Company* aldım. Bütün günü dergi okuyarak geçirebiliriz."

Pencereden dışarıya bakan Valerie, "Oooooh, gerçek bir tembellik olacak desene," dedi. Güçlü sağanak arka bahçedeki oluk-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ların içine hızla düşüyor, çamurlu suları dışarıya fırlatıyordu. Kasvetli gökyüzü simsiyah, tehditkâr bulutlarla kaplıydı. Rüzgâr, ağaçları zorluyor, elma ağacının erken açan çiçeklerini koparıyordu. Nisan sabahından ziyade karakış gibiydi. Eski moda fakat rahat salonlarında oturup tüm gün tembellik etmek için mükemmel bir gündü.

"Aklıma gelmişken, Bayan M, bebeğin hırkasını haftaya kadar bitireceğini söylememi istedi," dedi Lizzie, Valerie'ye iki paket cips, iki Cruchy bir de koca bir paket Maltesers uzatıp, bu günakâr alışverişine bir kılıf bulmaya çalışarak, "Hepsi film için," diye ekledi.

"Bayan M, çok sağlam kadın!" Valerie'nin ses tonu sıcaktı. Ev sahibesi, hamile olduğunu öğrendiğinden beri ona son derece nazik davranıyordu. Valerie, bu yaşlı kadının, hamile olduğunu öğrendikten sonra kontratı yenilemeyeceğini düşünmüştü. Evlilik dışı bir ilişkiden çocuk sahibi olduğu için kendisini yargılayacağını ya da üst katında sürekli ağlayan bir bebek istemeyeceğini sanmıştı.

Fakat kadın hiçbir şey söylememişti. Ta ki Valerie'nin yağmurlu bir günde kadını yolda görüp onu arabasına aldığı Noel arifesine kadar.

"Sen çok nazik bir kızsın," demişti koltuğa yerleşip emniyet kemerini takan yaşlı kadın. "Şu kemerlerden de nefret ediyorum. İnsan rahat rahat hareket bile edemiyor."

Sonra dönüp Valerie'yi incelemiş, gayet açıksözlü bir ifadeyle, "Buradan bakınca çok kilo almış gibi görünüyorsun. Kemeri bile zor takmışsın baksana," demişti. Valerie, Bayan M'yi çok dikkate almaması gerektiğini biliyordu. Bir yandan da ev sahibesinin bu net tavrına alışkındı. İğneleyici tavrına rağmen çok yumuşak bir yüreği vardı. "Tabii bir sürü çikolata ve yağlı çörekler, değil mi? Siz gençler hiç sağlıklı beslenmiyorsunuz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Valerie kendi kendine gülerek, *fıstık ezmesi, kremalı pastalar ve şekerli içeceklerden kaynaklı kilo,* diye düşünmüştü. Yolcu koltuğundaki konuğu, bir şeyleri açıklaması için ona fırsat vermişti. Derin bir nefes aldı. "Bayan Maguire, aslında bir süredir ben de size söylemek istiyordum... Yani... Benim bir bebeğim olacak. Nisan ayında. Umarım bebekten sonra da bizimle kontratı yenilersiniz."

"Bebek mi?!" Yaşlı kadın şok olmuştu.

İç çekerek, "Evet," demişti Valerie. Yaşlı kadının kendisini kınamasını, hatta daha da kötüsü, bebeği kucağına aldıktan sonra kendine yeni bir yer bulması gerektiğini söylemesini beklemişti.

"Biraz şişkin, hatta tombul görünmenin nedeni şimdi anlaşıldı. Öğleden sonraları biraz uyuman çok zaruri. Ben hamileyken akşamüzerleri şöyle bir güzel kestirirdim. Şimdi bir de merdivenlerin en üst kısmına bir kapı taktırmamız gerek, bebek emeklemeye başladığında düşmesini kimse istemez, öyle değil mi?"

"Evet!" demişti Valerie belli belirsiz. Kadının bu beklenmedik tepkisine çok şaşırmıştı.

Bayan M kaşlarını çatarak, "Tabii sen de istersen. Ama bence bu konuda bir şeyler muhakkak yapılmalı," demişti.

"Ah! Evet, evet' Tabii ki! Ben yalnızca evinizde bebek isteyip istemeyeceğinizden emin değildim."

"Ne? Sizi evden çıkaracağımı mı düşünmüştün yoksa?"

Valerie, "Ben... Yani... Şey... Emin değildim açıkçası," derken, arabayı evin önüne park ediyordu.

"Neden böyle bir şey yapayım ki? Sen ve şu delifişek arkadaşın evimi kiralayan en tatlı çiftsiniz. Bana çok iyi davranıyorsunuz, ufak tefek alışverişlerimi yapıyorsunuz ve ne zaman ihtiyaç duysam yanımdasınız. Endişelenme, Valerie. Bebeğin burada çok rahat edecek," demişti nazikçe Valerie'nin eline pat pat vurarak. "Umarım babası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arada sırada ziyarete gelen şu genç ve yakışıklı adamdır."

"Evet, Jeff," diyerek gülümsemişti Valerie.

"Gerçekten şahane bir delikanlı. Birkaç hafta önce evimi fareler basınca gelip evin çeşitli yerlerine kapan kurmamış mıydı? Artık böyle davranan gençler pek kalmadı. Vallahi bu beni çok etkiledi. Ne kadar da beyefendice bir davranıştı o öyle. Umarım ailelerinizle aranız iyidir. Şimdi gitsem iyi olur. Dizim başlayacak, kaçırmayayım. Bir ara şu merdiven meselesini konuşuruz. Aslında çok geciktirmeden ip alayım da minik böcek için bir şeyler örmeye başlayayım. Şöyle sarılı, yeşilli, eflatunlu bir şeyler örebilirim. Kız da olsa erkek de olsa giyebilir."

Arabadan inip evine girerken Valerie ağzı bir karış açık arkasından bakakalmıştı.

Ertesi gün üniversitenin kantininde Jeff'le buluştuklarında "Yaşlı kadına tam not verdim," demişti Valerie'nin anlattıklarından memnun vaziyette. "Sen otur, ben yiyecek bir şeyler almaya gideyim." Kalabalığın konuşma sesleri, çatak bıçak şıngırtıları ve zemine sürtünen plastik, kırmızı sandalyelerin gıcırtısı... Bu seslere o kadar alışmıştı ki artık hiçbirini fark etmiyordu bile. Bir süredir, Jeff derslerine yoğunlaştığı için onunla okul kantininde görüşüyordu. O sonbaharda okul başladığında böyle bir alışkanlık geliştirmişlerdi.

Ailelerin birbirleriyle konuştuğu o gün Rockland'den döndüğünde, hayatının en kötü gününü yaşamış gibiydi. Jeff'in bu işten sıyrılıp kaçıp gideceğinden emindi ve bu durum onu dehşete düşürmüştü. Ağlamaktan gözünde yaş kalmamıştı. Lizzie tüm makul tavrı ve sonsuz desteğiyle yanında olmasaydı, kendini kaybedebilirdi.

"Jeff sana asla kalleşlik yapmaz, Valerie. O öyle bir insan değil. Yalnızca en az senin kadar o da korkmuş. Kısa zamanda baba olma fikrine alışacaktır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama evlenmeme olasılığı ortaya çıktığında üzerine su dökülmüş kedi gibi kaçtı. Beni sevseydi, benimle evlenirdi." Valerie bir türlü sakinleşmiyordu.

"Bak, bence sen evlenmek istediğini söyleseydin seninle evlenirdi."

Valerie ise Jeff'e karşı beslediği sonsuz nefret ve öfkeyle, "Bunu asla bilemeyeceğiz, öyle değil mi?" demişti.

"Kes şunu, Valerie. Böyle zırlamayı da bırak artık. Bu, bebek için hiç de iyi bir şey değil. Stresli ve gergin olursan bunu o zavallı varlığa da yansıtırsın."

"Sence beni seviyor mu?"

"Valerie, kim sevgiyle ilgili gerçekten bir şey bilebilir ki?" demişti Lizzie iç çekerek.

"Ama ben onu seviyorum."

"Onu seviyorsan, zamanı geldiğinde doğru olan şeyi yapacağı konusunda ona güvenmelisin," diyen Lizzie, ona sabırla karşılık vermişti.

"Peki ya sevmiyorsa?" diye sormuştu Valerie burnunu çekerek.

"Artık sakin ol ve kafandan olasılıklar oluşturmayı bırak, lütfen. Neyi yaşaman gerekiyorsa onu yaşarsın. Annem her zaman böyle söyler."

"Umarım haklıdır," diye mırıldanmıştı Valerie.

Jeff'in telefonunu beklemek gerçekten sinir bozucuydu. Telefon her çaldığında midesi düğüm düğüm oluyordu. Fakat Jeff o gün Valerie'yi işyerinden aramamıştı. Aramak için akşam eve dönmesini beklemişti.

"Acaba dün eve sağ salim gelip gelmediğim pek umurunda oldu mu?" diye saldırıya başlamıştı Valerie hemen.

"Bana çok kızgın olduğunu biliyordum. O yüzden biraz sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kinleşmene izin vermek istedim," demişti Jeff kendini savunarak.

"Güzel bahaneymiş!"

"Yarın gelmemi ister misin?"

"Gelmeyi *istiyor* musun?"

"Bana ters davranıp görmezden geleceksen istemiyorum tabii," demişti Jeff sitemle.

"O zaman hiç zahmet etme," demiş, telefonu çarparak gözyaşlarına boğulmuştu yeniden.

Yarım saat sonra telefon yeniden çalmıştı.

"Artık kavga etmeyelim, Val."

"Tamam. Lütfen, yarın gel." Valerie, Jeff yeniden telefon edince çok rahatlamıştı.

"Gelirim. Teknede işim biter bitmez çıkarım. Sonra da seni yemeğe götürürüm. Gallagher'a gideriz."

"Ama artık para biriktirmeye başlamamız lazım."

"Son kaçamağımız olur," demişti Jeff. Valerie, erkek arkadaşının telefonda gülümsediğini hissedebiliyordu.

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

İlk buluştuklarında ikisi de biraz gergindi. Valerie hâlâ Jeff'in kendisini reddettiğini düşündüğü için buruktu. Her şey normalmiş gibi davranamamıştı. Jeff, sonraki birkaç ziyaretinde Valerie'nin kaprislerine ve değişken ruh haline sabırla katlanmak zorunda kaldı. Okul için Dublin'e döndüğünde işler kolaylaşmış, Valerie de hamileliğin şokunu üzerinden atmıştı. Günler kısalıp geceler soğuk ve rüzgârlı sonbahar havasına döndükçe Valerie, değişen koşullarına ve Jeff'le farklı bir boyuta giren ilişkisine de alışmıştı. Jeff, kendi payına düşeni yapıyor, iyi bir baba olmaya çalışıyordu. Valerie bunu, Jeff bir gün elinde ana kucağıyla çıkıp geldiğinde anlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu benimmiş. Evde, tavan arasında buldum. Biraz temizledikten sonra dikiş konusunda harikalar yaratan halama götürdüm. O da bir güzel yeniledi. Nasıl, beğendin mi?" diye sormuştu gururla. Elinde ana kucağıyla Jeff'i gören Valerie gözyaşlarına boğulup Jeff'in kollarına atılmıştı. O gün, Valerie hamile olduğunu söylediğinden bu yana ilk kez sevişmişlerdi.

Sevişme sonrasında Jeff'in kollarında yatan Valerie'nin içi iyimserlik ve huzurla doluydu. Gelecekte olacaklarla birlikte başa çıkacaklardı. Bebek doğunca, Jeff de sınavlarını bitirince nerede yaşayacakları konusunda planlar yapmaları gerekiyordu. Bayan Maguire'nin onları evden çıkaracağıyla ilgili korkusu da çok şükür ki gerçekleşmemişti. Bu küçük ve sıcak yuvasında istediği kadar kalabilecekti.

Mutfakta dikilip dur durak bitmeyen yağmuru ve rüzgârın yerle bir ettiği bahçeyi seyre dalan Valerie, kısa süre sonra doğum yapacağına inanamıyordu. Dokuz ay uçup gitmişti bile. Noel'de bile Rockland'e ayak basmamıştı. Jeff, Noel'i geçirmek üzere yanına gelmişti. Lizzie de annelerine gidince Jeff'le birlikte birkaç gün kalmışlardı. O birkaç gün hayatının en güzel günlerindendi. Aziz Stephen günü de Carmel, yanında ev yapımı nefis bir kek ve bir bavul dolusu bebek kıyafetiyle gelmişti. Büyükanne olacağını öğrendiğinden beri bebek kıyafetleri alıyordu. Valerie, Terence'dan hiç haber almamıştı. Evi aradığında telefonu Terence açarsa hiç konuşmuyor, hemen Carmel'e sesleniyordu. Aslında bunu babasından bekliyordu. Fakat bu durum canının acımasına engel olmuyordu. Ne olursa olsun o, Valerie'nin babasıydı.

İş arkadaşları ve müdürleri de son derece destekleyici olmuşlardı. Sabahları mide bulantıları artınca, bir öğle arasında durumu onlara da anlatmıştı. Söyleyeceklerini daha önceden tasarlayıp kısa bir konuşma hazırlamıştı ama söyleme zamanı geldiğinden ağzın-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dan çıkan şey, "Kızlar, ben hamileyim," olmuştu. Söylediklerinin insanlar üzerinde yarattığı şaşkınlığı görebiliyordu. Hemen etrafı onu kutlayan, ikinci el karyola ve bebek arabaları teklif eden, kendisini evli arkadaşlarından hiç farklı hissetmemesi için elinden geleni yapan insanlarla dolmuştu. Bu işi de atlatınca büyük rahatlık duymuştu. Hamileliğinin ilk ayları, sabah bulantıları haricinde gayet olaysız geçmişti. Lizzie, salondan, "Film başladıı!" diye seslenirken Valerie, özellikle de kliniklerde duyduğu diğer anne adaylarının hikâyelerini hatırlayınca ne kadar da şanslı olduğunu düşündü.

"Sen olmasan ben ne yapardım? Sen harika bir arkadaşsın, Lizzie," dedi Valerie koltuğa yerleşirken. Lizzie de kırlentlerden biriyle arkasını destekledi.

"Hiç korkma, küçükhanım. Ben de ileride aynılarını senden bekleyeceğim," dedi Lizzie arkadaşına cips paketini uzatırken.

"Kesinlikle yanında olacağım."

Lizzie de, eski fakat rahat koltuğa oturup, "Biliyorum," dedi. "Hayat böyle işte, Valerie. Ne kadar da şanslıyız, öyle değil mi?" O sırada ekranda rahibe kostümü içindeki Deborah Kerr belirmişti. Bayan M'nin tavsiyesi üzerinde *Black Narcissus*'u izliyorlardı. Himalayalar'da geçen hikâyede, Rahibe Ruth'un çıldırmasına tanıklık eden Rahibe Clodagh'ın bir yandan da seksi Bay Dean'e karşı hisleriyle savaşması anlatılıyordu.

"Şahane filmdi. Tanrım, Rahibe Ruth aklını yitirdiğinde ne kadar da korkunçtu, öyle değil mi? Hele şu ruj sahnesi, o da apayrıydı," diye haykıran Lizzie, şömineye birkaç parça daha odun koydu.

Valerie gerinerek, "Bay Dean tam yemelikti," dedi. "Göğüs kılları bile ne kadar seksiydi."

"O eşeğin üzerinde biraz salak görünmesini saymazsak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iyiydi. Ayakları neredeyse yere değiyordu," dedi Lizzie alay ederek. "Bence eşeğe değil de ata binseydi daha iyi olurdu. Ya da bana." Şu Lizzie ne uslanmaz kızdı!

Valerie yavaşça, "Kız olursa bebeğe bir isim buldum," dedi.

"Kız olursa Cora, erkek olursa da Ronan koymaya karar verdiğini düşünmüştüm."

"Tabii tabii. Rahibe Ruth'un küçük çocuğa, rahibelerden birine sütünü verip vermediğini sormasını hatırlıyor musun?"

"Joseph, rahibelere sürekli Lemenie diye seslenen şu küçük aptal? Joseph nasıl?" Lizzie şömineye koyduğu odunları tutuşturdu. "Tanrım! Kız olursa *Lemenie* koymayacaksın, değil mi?"

"Hayır, şapşal şey. Ruth küçük oğlana, Rahibe *Briony*'ye sütünü verip vermediğini sormuştu. Briony ismi nasıl sence?" diye sordu. Bir yandan karnını ovalıyordu.

"*Şahane*! Harika. Çok sevdim," dedi Lizzie coşkuyla.

"O halde kız olursa, Briony Harris olacak. Umarım Jeff de beğenir."

"Briony Egan demeyi düşünmüyor musun?" diye sordu Lizzie bir kaşını kaldırarak.

Valerie bu soruya kesin bir edayla, "Bunu Jeff benimle evlenirse derim ancak," diyerek karşılık verdi.

"Haklısın," diye onayladı arkadaşı. "Ayy, Valerie, çok heyecanlı, öyle değil mi? Sabırsızlanıyorum."

"Ben de! Bu kadar güzel bir isim bulduğuma göre umarım kız olur. Ve içime kız olacakmış gibi doğuyor." Bebek tekme attığında Valerie'nin gözleri ışıldadı. "Baksana, tekme atıyor. Bence adını duydu."

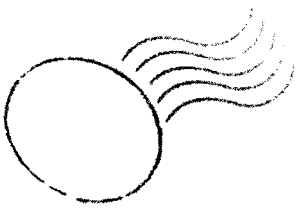
"Bir daha söyle," dedi Lizzie, arkadaşının önünde diz çöküp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elini karnına koyarak.

"Briony. Briony. Briony," diye mırıldandı Valerie şarkı söylüyormuş gibi. Bebek bir tekme daha savurduğunda ikisi de kahkahalara boğuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 24

Briony, köpük köpük olmuş dalgalar tembelce kıyıya vurup mavi-siyah bir renge bulanmış gökyüzündeki yıldızlar birer birer parlamaya başlarken, elindeki bir kadeh soğuk beyaz şarabı yudumluyor, tabağındaki olgun yeşil zeytinleri kemiriyordu. Ufuktaki turunculuk son demlerini yaşıyordu. Briony, Afrika kıyısında yaşayan insanların da İspanya kıyısından göz kırpan minik ışıkları izleyip izlemediğini merak etti. Oradan görünen ışıklar çoğu zaman yalnızca gemilere ya da balıkçı teknelerine ait olmasına rağmen, insanları bu kıyıyı izlediklerini hayal etmek hoşuna gidiyordu. Minik camlarından dışarıya ışıklar sızan bir tur gemisi tüm ihtişamı, pırıltısı ve neşesiyle dalgalı deniz üzerinde Cebelitarık'a doğru süzülüyordu. Etrafından gelen konuşma ve gülüşme sesleri kendisini daha da hüzünlü hissetmesine neden oluyordu.

Keşke Finn yanında olsaydı da sıkıntısını onunla paylaşabilseydi. Kocası hayatın iniş çıkışlarıyla, çok sakin biçimde başa çıkabiliyordu. Briony de onun tavsiyelerini herkesten daha fazla önemsiyordu. Çantasında kalmış telefonunu şarj etmemiş olması iyice sinirlerini bozmuştu.

"Sipariş vermek ister miydiniz, sinyora?" Bir garson, elinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elektronik not alma aletiyle gülümseyerek başında bekliyordu.

"Iııı..." Mönüyü tekrar inceledi. "Balık dolması alayım," dedi garsona gülümseyerek mönüyü geri uzatırken. Bir şey yemeyi planlamıyordu. Uzunca bir süre öfkeli ve hızlı adımlarla sahilde yürüdükten sonra susamış, İspanya'ya daha önceki seyahatlerinde Valerie'yle sık sık gittikleri deniz kenarındaki *chiringuito*lardan birine girerek kendisine insanlardan uzak bir masa bulup bir bardak şarap sipariş etmişti. Garson mönüyü getirdiğinde de biraz acıkmış olduğunun farkına vararak başlangıç yemeklerine göz atmıştı. Eve gitmek için acelesi yoktu. Valerie'yle aynı yerde olmaya tahammül edemezdi. Annesinin yalanları, onu hayatındaki en sevgi dolu ve rahatlatıcı ilişkilerden mahrum etmişti. Belki de şimdiye dek hiç karşılaşmadığı kuzenleri vardı. Baba tarafı onun için bir muammadan ibaretti. Bir amcaya, halaya ve kuzenlere sahip olmak ne kadar da güzel bir histi kim bilir? Briony'nin ne kardeşleri ne de babası vardı. *Sahip olduğum tek şey, bencil ve yalancı bir anne,* diye düşündü. Şarabından büyük bir yudum aldı. Körkütük sarhoş olmak istiyordu. Katie olmasa sarhoş olana kadar içer, sonra da sahilin üst kısımlarına, Don Carlos'a giden taksilerden birine atlar, cebindeki tüm parayı oradaki lüks otellerden birine verip, geceyi orada geçirirdi. Sabah ilk yapacağı şey bir internet kafeye gidip uçak biletlerini ayarlamaktı. Valerie'yle gerektiğinden bir dakika bile fazla zaman geçirmek istemiyordu.

Acaba Tessa onu görmek ister miydi? Rockland'e gidip hatırladığı kadarıyla büyükanne ve büyükbabasının evini bulmalı mıydı? Oraya vardığında evi, birilerinde sora sora da bulabilirdi aslında. Keşke anneannesi Carmel'le konuşup ondan tavsiye alabilseydi. Fakat yaşlı kadın kendi dünyasında yaşıyor, sık sık ziyaret etmesine rağmen Briony'yi tanımıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Garson, elinde kıtır kıtır dolmayla gelerek, tabağı masaya yerleştirdi. "Bir şarap daha alır mıydınız, sinyora?"

"Olabilir."

"Tatilde içilir," dedi gülümseyerek. Sonra da şarabı getirmek üzere uzaklaştı. *Tuhaf bir tatil,* diye düşündü alaycı bir edayla balığın bir kısmını çatalıyla bölüp ağzına atarken. Balık o kadar güzel pişmişti ki ağızda dağılıyordu. Yanındaki salata da son derece lezzetliydi. Kendini o kadar kötü hissetmesine rağmen yemekten böyle keyif alabildiğine şaşırdı. Kendine kızarak, *her zamanki halim*, diye düşündü. Travma ya da stres anlarında asla iştahı kaçmazdı. Tam tersine, böyle anlarda yemek yemek onu rahatlatırdı. *Tabii bu aslında can sıkıcı bir durum,* diye iç çekti Briony. İspanya'ya gelmeden önce sıkı bir diyet yaparak verdiği kiloları da geri alacaktı. Tabaktan bir zeytin daha alıp, koca bir dilim tereyağlı ekmekle ağzına atarken, Valerie'nin cevap verecek çok fazla sorusu olduğunu düşündü. Bir porsiyon daha patates söylememek için kendini zor tutuyordu. Fakat yürüyerek gideceği için zorlanacağını düşünerek kendisini doyduğuna ikna etti. Ekmeğini bitirerek şarabından koca bir yudum daha aldı.

Yan masada oturan ve yemeklerinin sonuna gelmiş bir grup kadın kahkahalarla gülüyordu. Şampanyalarını neşe içinde tokuşturan bu kadınların neşesini kıskandı. Hepsini teker teker inceleyerek, *kızlar buluşması*, diye düşündü. Eğlenip gülen kaygısız kadınlar etrafta ne olup bittiğiyle ilgilenmiyorlardı. Bir erkek ve zarif bir de kadın garson, kısa bir anlığına bu kadınlar grubunun eğlencesine katılıp onlarla kısa bir süre sohbet etti. Birkaç dakika sonra da dört koca bardak Baileys ikram olarak kadınların masasına gitti. Kahkahalar gece boyunca devam etti. Briony şakaklarındaki zonklamayı biraz olsun dindireceğini umarak koca bir yudum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şarap daha yuttu. Yemeğinin de son lokmasını alarak tabağı itti.

"Başka bir şey alır mıydınız, sinyora? Şarap, kahve?" diye sordu dikkatli ve profesyonel garson.

"Hayır, teşekkürler. Her şey çok lezzetliydi. Bana bir taksi çağırır mısınız, lütfen? Bir de *la cuento, por favor*?" dedi okuldan hatırladığı birkaç kelime İspanyolcayla.

"*Si, senora, momento*." Garson, restoranın cam bölmeli kısmına geçerek telefonla El Zoco'ya giden bir taksi çağırdı. İki kadeh şarap içtikten sonra ve üstelik stresli bir günün sonunda, kendisini bu kadar bitkin hissederken karanlıkta bütün geldiği yolu geri yürümek istemiyordu. Birkaç dakika sonra taksi geldi. Hesabı ödedikten sonra taksiciye Valerie'nin adresinin yazılı olduğu kâğıdı vererek deri koltuğa gömüldü. Konuşacak hali yoktu. Anahtarını bulmak umuduyla çantasını karıştırdı. Bulamazsa kapıyı çalıp annesiyle karşılaşması kaçınılmazdı.

Neyse ki şanslıydı. Annesinin ona verdiği yedek anahtarı buldu. Böylece sessizce eve girip Katie'yi kontrol ettikten sonra uykuya dalabilecekti.

On dakika sonra taksi evin önüne vardığında Valerie'nin odasının ışığının açık olduğunu gördü. Kapıyı mümkün olduğunca sessiz açmaya çalıştı. Şansına, salondaki ufak lambalardan biri açıktı da bir şeylere çarpmadan eve girebildi. Katie, derin uykulardaydı. İpek gibi sarı saçları yastığının üzerine dağılmıştı, kucağında da en sevdiği oyuncağı Ayıcık Ted vardı. Briony, kızını kaldırıp onu öpücüklere boğmamak için kendini zor tutuyordu.

Yıllar önce Tessa'nın da kendisini böyle izlediğinden emindi. *Hayata veda eden oğlunun acısını atlatamadan torununu kaybetmek ne büyük bir acı,* diye düşündü. Bir süre sonra gözlerini tavana dikmiş bir halde yatağında yatarken annesinin ne kadar katı yürekli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu düşündü. Şimdi aynı şeyleri o tadacaktı. Briony, Katie'yi de alarak buradan uzaklaşacak, bir daha kızı da kendisi de İspanya'ya gelmeyecekti. Valerie'yle arasındaki bağ onarılmaz biçimde hasar görmüştü. Buradan gitmek için sabırsızlanıyordu. Annesinin Mısır işi pamuklu çarşaflarında uyumak için çırpınarak bir o yana bir bu yana dönüp dururken, yaşamının ansızın nasıl bir kâbusa dönüştüğünü düşündü.

Valerie, panjurlarına yansımış olan gölgeli siluetlere baktı. Odasının duvarlarına astığı origami çerçeveler onu genelde mutlu ederdi. Fakat bugün hiçbir şey onu mutlu etme gücüne sahip değildi. Saat gece üçtü. Küçük alarm saatindeki parlak yeşil rakamlar, dakikaların ne kadar da yavaş geçtiğini gösteriyordu.

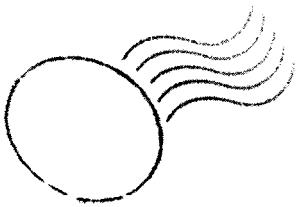
Saatler önce evinin önünde duran taksinin sesini duymuş, parmaklarını göğsünün üzerinde iç içe geçirerek kapının çalmasını beklemişti. Kısa süre sonra kızı anahtarıyla kapıyı açarak içeri girince derin bir soluk almıştı. Onunla yüzleşmeyi isteyip istemediğinden emin değildi. Briony'nin Katie'nin odasına girdiğini duymuş, kızının yanına gelip konuşmak isteyip istemeyeceğini merakla beklemişti. Bir yanı bunu ümitsizce istiyordu. Sonrasında ise kızının salondaki seslerini, lambayı kapattığını, ardından da yatmak üzere hazırlandığını duymuştu.

Hayal kırıklığına eşlik eden beklenmedik gözyaşları birden gözlerine hücum edince, hıçkırarak başını yastığına gömdü. Kalbi ağrıyordu. Başucundaki ışığı kapatırken, *işler nasıl bu noktaya geldi*, diye düşündü. Briony, yaşadığı birtakım olayların Valerie'yi bu noktaya sürüklediğini hiç mi düşünmemişti? *Bu noktaya sürüklendim,* diye düşündü acıyla. Valerie'yi o korkunç ifadelerle ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kötü niyetli ifadelerde suçlayan Tessa Egan, bu yabancılaşmayı kendisi yaratmıştı. Briony, Tessa'ya yanlış yapıldığını düşünüyordu. Peki, ya Valerie? Valerie, Jeff'in annesinden çok çekmişti. *Bu gece artık bitmeyecek mi,* diye düşündü uykunun ona biraz teselli vermesini ümit ederek. Bir gün Briony, annesinin çektiği acıları ve babaannesinin yanlış davranışlarını da öğrenecekti. Çünkü bu mektup Pandora'nın kutusunu açmıştı bir kere. Artık hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu. Valerie yan döndü. Hatırlamak istemediği anılar bir bir zihnine üşüşüp ona eziyet ederken dışarıda esen meltem hızını artırarak gölgelerin karşı duvarda yeniden dans etmesini sağladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 25

Topuk sesleri Teknoloji Enstitüsü'nün parke zemininden etrafa yayılan Valerie, kütüphanenin ağır kapısını iterek içeri girdi. Görevli masasının önündeki uzun kuyruğun yanından geçerek çalışma alanına ulaştı. Önlerindeki kitaplara gömülmüş olan öğrencilere şöyle bir göz attı. Kitabına gömülmüş, bir yandan da hırsla notlar alan Jeff'i gördüğünde kalp atışları hızlandı. Kütüphane sıcak ve kalabalıktı. Buraya tıkılmış sınavlarına çalışan öğrencilere hiç özenmedi. *Üniversite okumaktan çok da keyif almazdım herhalde,* diye düşündü. Çalışıp, faturalarını düzenli olarak ödeyebilmeyi seviyordu. Babası gibi faturaları düşünüp uykuları da kaçmıyordu.

Kimsenin masasına çarpmamaya çalışarak aralardan yürüdü. Masalar arasında kalan geçiş yolları dardı. Kocaman göbeği de dengesiz ve sakar gibi davranmasına neden oluyordu. "Affedersiniz," dedi çarptığı birinden sessizce özür dileyerek. Kendisini aptal gibi hissediyordu.

"Selam, bebeğim," diye fısıldadı Jeff'in yanına ulaşınca. "Çıkmaya hazır mısın?"

Kitaplarını toplayan Jeff, "Ah! Selam Val! Hastane macerası nasıldı?" diye fısıldadı. Yan masada oturan sıska, kısa saçlı ve göz-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lüklü kız öfkeyle ağzını büzerek onlara baktı. Tam konuşmak üzere olan Valerie, kızı görünce sustu.

"Çıkınca anlatırım," diye mırıldandı. Sıska kızın hâlâ kendilerine baktığını hissedebiliyordu.

Jeff, kitapları görevliye teslim ettikten sonra çıktılar. Valerie, koridordaki asansöre doğru yürürlerken, "Yanında oturup bize gözlerini dikip bakan o sıska kimdi?" diye sordu. Koridorun camlarına mevsiminden erken vuran güneş, içeriyi ısıtmıştı. Valerie göbeğinin üzerinde gerilmiş, kalın, kışlık paltosunun içinde çok terlemiş ve rahatsız hissediyordu. Sıska kız iyi ki ağzını açıp bir şey söylememişti çünkü Valerie, hızla çalışan hormonlarından ötürü ustura ağzı kadar keskin ve yakıcı olabilirdi.

"Örümcek bacaklıyı mı diyorsun? Amaan, ona aldırma, davranış problemi olan ineğin biri işte," dedi Jeff esneyerek.

"Ne dedin?" Doğru duyup duymadığından emin olamadı.

"Örümcek bacaklı. Sınıftaki çocuklardan biri ona bu adı taktı."

Valerie kıkırdadı. "Kadınlara dersiniz ama siz çok daha kötüsünüz," dedi. Lakabı, kıza cuk oturmuştu. Sıska, çelimsiz bacaklı, üzeri tüylü bir örümceğe benziyordu.

"İyi, değil mi? Dub'ın başının altından çıktı. Bu konularda efsanevidir kendisi," dedi Jeff sırıtarak. "Bence asla kot pantolon, mini etek filan giymemeli. Göz zevkimiz bozulur sonuçta. Asansörü mü kullanmak istersin merdivenleri mi?" diye sordu Valerie'nin karnına pat pat vurarak.

"Asansör. Bu kalın bacaklarla bile asansör," diyen Valerie, Jeff'in koluna girdi. "Kendimi tekerlek kadar yuvarlak hissediyorum."

"Az kaldı, geçecek. Hastanede ne dediler? İsteseydin seninle gelirdim, biliyorsun," dedi eski asansöre girerlerken. Jeff, elini Valerie'nin omzuna atmıştı. Gıcırdayan asansör yavaş yavaş alt kata indi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum, teşekkürler," derken Jeff'e sokuldu. "Fakat tezini bitirmen gereken şu günlerde orada öyle boş boş beklemenin âlemi yoktu. Doğum perşembeye kadar başlamazsa hastaneye yatırıp suni sancı vereceklermiş. Umarım buna gerek kalmaz. Böylesinin daha ağrılı olduğunu duymuştum," dedi Valerie yüzünü buruşturarak.

"Kliniktekileri ve acıklı hikâyelerini dinleme," diye uyardı Jeff. Üniversitenin yan kapısından çıktılar. "Tavuklu mantarlı volovan yemeye Conway'e mi gidelim, çorba ve sandviç yemeye Bolton Horse'a mı? Sen seç," diye sordu Jeff.

Valerie yolun karşısındaki kafeye bakınca ruh halinin şamatacı öğrencilerle dolu bir yere gitmeye uygun olmadığının farkına vardı. "Volovan," dedi King's Inn Caddesi'ne girerlerken.

"Eninde sonunda Volovan'a döneceksin," diye takıldı Jeff.

"Biliyorum. Conway'e gidene kadar daha hiç tatmamıştım ama şimdi bayılıyorum," diye itiraf etti. "Rockland'de hiçbir yerde volovan bulamazsın. Yiyebileceğin en iyi şey kupkuru tavuk rosto," dedi Valerie, Loftus Lane'den geçerlerken.

"Haklısın, gerçekten de çok lezzetti," dedi Jeff. "Yahniyi de çok güzel yapıyorlar. Ev yapımı gibi. Arabayı nereye park ettin?"

"Otoparkta. Bak, şurada, ortada." Arabalarla dolu otoparkın orta kısmını işaret etti. "Hastanede işimin ne kadar süreceğinden emin değildim. Onun için çekilme ihtimaline karşı hastane kapısına bırakmadım. Burası ikimiz içinde çok uygun, öyle değil mi? Hastaneye de üniversiteye de eşit uzaklıkta. Hem en sevdiğimiz kafe de hemen yolun aşağısında."

"Evet, tam planladığım gibi," dedi Jeff gülerek.

Valerie, Jeff'le buluşmadan önce arabayı üniversitenin arka tarafındaki otoparka bıraktıktan sonra badi badi yürüyerek hastanedeki randevusuna gitmişti. Kahvaltı yaptığından beri neredeyse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

asırlar geçmişti. Çok acıkmıştı ve Jeff'le öğle yemeği yemek için can atıyordu. Hamilelik izninin ikinci gününde olduğu için, özgürlüğün tadını doya doya çıkarabilirdi. Ne de olsa önümüzdeki birkaç ay boyunca masa başına dönmeyecekti.

Neyse ki kafeye öğle kalabalığı bastırmadan gelmişlerdi. Valerie hemen penceredeki masalardan birini seçti. Kafeyi saran sigara kokusu hoşuna gitmesine, hatta bir Dunhill içmek için ölüp bitmesine rağmen hamileliği boyunca sigaradan zor da olsa uzak kalmayı becerebilmişti. Siparişleri hemen alındı. İçeceklerinin servis edilmesini beklerken arkalarına yaslanıp rahat rahat oturdular.

Garson dumanı tüten bir tabağı Valerie'nin önüne koydu. Ağzı sulanan Valerie iştahla krema soslu katmerine saldırdı. Fakat tabağın yarısını yedikten sonra bile kendini patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Ne oldu?" Valerie'nin yemeyi bıraktığını gören Jeff'in yüzünden bir panik dalgası geçti.

"Panik olma," dedi Valerie gülerek. "Yalnızca burada yer kalmadı." Karnına pat pat vurdu.

"Ben yerim, uzat bana," dedi Jeff kendi tabağında kalan sosu çatalındaki son patateslerle sıyırırken.

Valerie tabağını Jeff'in önüne itip sevgi dolu gözlerle ona bakarak, "Obur şey," dedi. Jeff'in, kendi yemeğinin kalanlarını da bitirmesini izlerken kendisini çok mutlu hissediyordu. Hamileliğin ilk dönemlerindeki gerginliği atlattıktan sonra aralarında bağ çok daha kuvvetlenmişti. Ortak bir hedefe sahip olan bir takım gibiydiler. Valerie onu çalışmaları konusunda destekliyor, tezini temize çekiyor, hatta daha önce hiç duymadığı teknik terimleri yazarken fazlasıyla dikkatli davranıyordu. Kaynakça, içerik ve teşekkür kısmını da yazdıktan sonra tez bitecekti. Valerie'nin de tezde Jeff kadar emeği vardı. Cilt için renk bile tavsiye etmişti. Jeff'in seçtiği

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kırmızı ve siyah renklerdense, yeşil üzerine altın rengi harflerin çok daha zarif duracağını söyleyince Jeff de ikna oldu.

Jeff'in gözlerine ve gömleğinin yakasına doğru dökülen saçlarını görünce berbere gitmesinin iyi olacağını düşündü. Birden kendisini kocalarının üstüne başına dikkat eden kadınlar gibi hissetti. Jeff'in sınavlarını iyi notlarla bitirip güzel bir iş bulmasını diledi. Sonra da evlenebileceklerdi. Jeff, ona ve bebeklerine bağlılığını göstermişti. Şimdi, Valerie'ye kendisini güvende ve mutlu hissettirmek için yapması gereken şey evlilik teklifiydi.

Hastanelerden nefret etmesine, hatta kapıdan girer girmez stresten yüzü sapsarı olmasına rağmen Valerie'ye kontrollerinin çoğunda eşlik etmişti. Doğum esnasında da yanında olmaya söz vermişti. Valerie aslında bunu pek istememiş, konuyu birçok kez Lizzie'yle konuşmuşlardı.

"Gelirse yalnızca yüzüne bakmasını söyle. Erkeklerin doğum olayına tanık olduktan sonra çok uzunca bir süre seksten soğuduklarını duydum," diye uyarmıştı Lizzie.

"Biliyorum, en azından ben altta neler olup bittiğini görmeyeceğim," demişti Valerie ürpererek. Doğum yapmaktan aşırı derecede korkuyordu. Doğum öncesi eğitimlerini hiç sevmemiş, özellikle de bebeği emzirme ve süt salgılanmasından bahsedilirken Jeff'in dehşet içindeki yüz ifadesini görünce çok utanmıştı. En sonunda Jeff'e eğitimlere gelmemesini söylemiş, o da bu teklifi ikiletmemişti.

"Düşünsene orada durmuş sana bakarken sen de öyle bacaklarını ayırmış yatıyorsun, sonra o uzun kordon ve yapış yapış plasenta geliyor. Iyyy! Yeniden seks yapmaya başladığınızda aklına o görüntüler gelecek! Evlenip hamile kalırsam Dara'nın asla doğum sırasında yanımda olmasını istemem!" demişti Lizzie. "Doğumda yanında ben olursam da yalnızca yüzüne bakacağım, söz. O görün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tülerin aklıma gelmesini ben de istemem," diye de eklemişti.

"Jeff, beni hayal kırıklığına uğratmamak için yanımda olmak istiyor. Belki de bir açıdan iyi olur ama ben, orada *acı çektiğimi* görüp sonra kendisini suçlu hissetmemesi için doğuma girmesini istemiyorum. Klinikteki birçok kadın, ne çektiklerini göstermek için partnerlerinin ya da kocalarının doğuma girmesini özellikle istiyor. Ancak benim Jeff'i orada isteme nedenim bu değil. O, bunu istediği için, sürecin bir parçasını olmayı istediği için gelecek. Bunun da bizi yakınlaştıracağını düşünüyorum. Yine de orada beni izleyip dehşete düşmesini de istemem."

"Ben de. Dara'nın beni üretken doğa anadan ziyade bir Tanrıça olarak görmesini dilerdim. Feministler bunu duysa beni öldürür ama böyle hissediyorum, ne yapabilirim?" Pamuklu pijamaları ve ayağında kalın çoraplarıyla odada kırıta kırıta yürümüştü sonra. "Bir şey daha var. Feministlerin bir kez daha hedefi olacağım ama doğum esnasında yanımda bir kadın olmasını daha çok isterdim."

"Tanrıça! Keşke!" diye sırıtmıştı Valerie, Madonna gibi poposunu kıvırtarak yürüyen Lizzie'ye bakarak. "İşyerinde, feminist olmakla övünen Orla diye bir kadın var. Sabah akşam bize ne kadar feminist olduğunu anlatıp duruyor. Kariyer basamaklarını hızla tırmanan şu aşırı becerikli kadınlardan."

"Onlar yeterince seks yapamıyorlar," demişti yeni erkek arkadaşıyla mükemmel bir seks hayatı olan Lizzie. Sonunda aradığı kişiyi bulmuştu.

"Sonra Orla'nın kocası tenis kulübünden genç bir kızla ilişki yaşamaya başladı. Orla bunu öğrenince, her şeyin *kendi* hatası olduğunu düşündü. Çünkü kendisini işine çok fazla adamış, kocasını ihmal etmişti. Şimdi ise seksi olmak için elinden geleni yaparak kocasının etrafında dört dönüyor," demişti öfkeyle. "Bu durumun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

keyfini de o korkunç adam çıkarıyor! Görmelisin! Saçlarını geriye doğru yapıştıran akneli bir tip! Niye onu geri kazanmak için çabalıyor ki? Ben olsam o solucanı direkt çıktığı taşın altına geri gönderirdim ama bir de sözde feministin yaptıklarına bak. Bence gerçek feminizmin ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yok." Orla Finley'den pek hoşlandığı söylenemezdi.

Valerie'nin hamile olduğu haberleri ofiste yayıldıktan sonra Orla onu bir kenara çekmiş, Jeff'in ona ve bebeğe karşı tutumuyla maddi destek sağlayıp sağlamadığı hakkında sorular sormuştu. Valerie kibarca kadının arsızlığına ne kadar sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak, "Bu, Jeff ve benim haricimde kimseyi ilgilendirmez," demişti.

"Ben yalnızca genç kızların erkekler tarafından kullanılmasına, erkeklerin de eylemlerinin sorumluluğunu almamasına sinirleniyorum. Bu tip şeyleri etrafımızda çok sık görüyoruz. Erkeklerin, bu durumun kabul edilemez olduğunu anlamaları gerekiyor. Biliyorsun, senin de birtakım hakların var. Biz kadınlar, karşımıza çıkan her şeyi itirazsız kabul eden bir tür değiliz. Senin de hakların ve bu haklarını seslendirme özgürlüğün var. Bunu kullan. O adamın sorumluluğundan kaçmasına izin verme."

"Bunları biliyorum, Orla. Teşekkürler," demişti Valerie konuşmayı kestirip atmak istercesine. Kendisinden yaşça büyük bir kadının feminizm propagandasına katlanmak hiç içinden gelmemişti. Hamile kalmasında, en az Jeff kadar sorumlu olduğunu düşünüyordu. Valerie'nin her zaman bağımsız bir doğası vardı, her iki cinsiyet arasındaki eşitliğe inanıyordu. Orla'nın da bilip bilmeden kendisi hakkında rahatsız edici varsayımlarda bulunması onu kızdırmıştı.

Üzerinden bunca ay geçmiş olmasına rağmen, kadının küstahlığı aklına gelince hâlâ sinirleniyordu. Valerie'ye göre Orla,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

özel hayatında "feminizm"den çoktan vazgeçmişti.

"Kesinlikle sorunları olan bir tip," demişti Lizzie kadını hafife alarak. "Bu tip insanlar sorunlarından kaçıp, kendilerini belli platformlarda kabul ettirmek için hiç olmadıkları halde böyle davranabiliyor. Benim şu anki en büyük 'sorunum' ise evde hiç çikolata kalmamış olmaması. Biliyorsun, ben 'çikolatakolik' bir kadınım. Ne yapabilirim?" Son derece zarif bir yürüme pozu takınarak Valerie'nin karşına gelmiş, kadınsı bir eda takınıp ardından da kahkahalara boğulmuştu. Lizzie'nin bu komik halleri hamileliği boyunca Valerie'yi son derece rahatlatmıştı.

"Niye gülüyorsun?" diye sordu Jeff, onu bulunduğu ana geri getirerek.

"Aklıma Lizzie'yle yaptığımız bir konuşma geldi de, deli kız."

"Mükemmel bir arkadaş," dedi Jeff gülümseyerek. "Ne konuşmuştunuz?"

"Iıı… Doğum hakkında bir şeyler. Jeff, gerçekten doğum esnasında yanımda olmak istiyor musun yoksa orada olmamayı mı tercih ederdin?" diye sordu Valerie direkt konuya girerek.

"Şey… Yani hastanelerle aramın nasıl olduğunu biliyorsun! Fakat tüm bu süreci yalnız başına geçirmene de gönlüm elvermiyor. İnsanın kendi çocuğunun doğumuna tanık olması da çok önemli bir şey," dedi. Soru soran gözlerle Valerie'ye bakıyordu. "Neden sordun?"

Valerie ona, doğum anını izledikten sonra seksten soğumasından korktuğunu, ona farklı bir gözle bakmasını istemediğini söyleyemedi. Çünkü kendisi de Jeff'i tüm savunma duvarları çökmüş, duygusal olarak çıplak bir halde görmeyi isteyip istemeyeceğinden emin değildi. Birlikte yaşamadıkları için, bu eylemle gelişen mahremiyeti de paylaşmamışlardı. Birbirleri hakkında öğrenecek daha çok şeyleri vardı. Valerie, Jeff'i seviyordu elbette. Fakat ondan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok daha olgundu. Jeff'in yakın gelecekte bir ilişkiye bağlanıp bebeğin sorumluluğunu almaktansa, arkadaşlarıyla dilediği gibi takılıp kaygısız ve özgür olmayı tercih ettiğini tahmin edebiliyordu.

Gizli kaygılarını ve korkularını paylaştığı kişi Jeff değil, Lizzie'ydi. Ayrıca sınavları da yaklaştığı için dikkatinin dağılmaması gerekiyordu. İyi notlar almazsa, Tessa'nın eline Valerie'yi suçlamak için bir koz geçmiş olurdu. Valerie, bu konu hakkında baştan beri ekstra hassas davranmıştı. Fakat tüm bunları erkek arkadaşına söyleyemiyordu. Bazı şeylerin dile getirilmemesi çok daha uygundu. Lizzie'nin doğum anında yanında başka bir kadın olmasını tercih ettiğini söylemesi ona da çok mantıklı gelmişti. Bu dünyada onu Lizzie'den daha iyi kimse tanıyamazdı. Bir erkeği delice sevebilirdin, o da aynı şekilde seni sevebilirdi. Fakat kimse seni en iyi arkadaşın kadar iyi tanıyamazdı.

"Benim orada olmamı istiyor musun?" diye sordu Jeff yeniden.

"Bayılmandan ya da fenalaşmandan korkuyorum. Ayrıca başka kadınların da inleyip acıyla haykırmasını duyacaksın. Doğumhanede bölümler yalnızca perdelerle ayrılıyor."

"Bayılmayacağıma söz veremem ama bayılmamaya çalışacağımı söyleyebilirim. Sonuçta o kadar kanlı balık bağırsağı gördüm," dedi yüzünü ekşiterek.

"Jeff!"

"Şaka yapıyorum," diye sırıttı.

"Şuna ne dersin? Doğumun başında, işler çok ürkütücü bir hale gelmeden yanımda sen olursun, sonra da Lizzie girer. Bebeğin doğduğu an yeniden gelebilirsin," diye önerdi kelimeleri dikkatle seçerek.

"Bu *şahane* bir fikir!" diye haykırdı. "Emin misin?"

"*Sen* emin misin?" diye sordu Valerie. Onu, çok değerli bir andan mahrum bırakıyormuş gibi hissetmek istemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok eminim, hem de çok." İçi fazlasıyla ferahlamıştı. Birbirlerine bakıp kahkahalara boğuldular.

"Biraz muhallebi çocuğuyum, öyle değil mi? Şu 'sert erkek'lerden değilim," dedi biraz mahcup.

"Hiç de değil," dedi Valerie ciddi bir tonda. "Doğum anında orada olmak sana rahatsızlık verecekse, buna bozulmam, rahat olabilirsin. Ayrıca son dakika içeriye girdiğinde de yüzüme bak, oraya... Aşağıya bakayım deme," diye uyardı.

"Annem yanında olmam gerektiğini düşünüyor," diye itiraf etti.

"Baban, annenin tüm doğumlarında yanında mıymış?" Valerie, Jeff'in, annesiyle kendisi ve aralarındaki ilişkiyle ilgili konuşmasına hâlâ alışamamıştı. Bu durum biraz canını sıkıyordu fakat düşüncelerini kendisine saklıyordu. Jeff, annesini seviyordu, Tessa'ya göre de Jeff hâlâ onun küçük oğluydu.

"Tanrım! Tabii ki hayır! O zamanlar erkeklerin doğumhaneye girmesine izin verilmiyordu. Hepimiz evdeydik. Bizimle ilgilenmek için bir dadıyla komşulardan biri gelirdi. Tabii bir de anneannem ve teyzem olurdu."

"Kulağa hoş geliyor," dedi, Valerie iç çekerek. "Son derece stressiz ve doğal. Etrafında seni tanıyan, doğum yapmanın ne demek olduğunu bilen kadınların olması çok güzel. O zamanlar bu işler biraz daha kalabalıkla oluyormuş."

"Şimdi her şey çok farklı. Fakat bebeği besleyip bezini değiştirme konusunda elimden geleni yaparım," diye söz verdi dürüstçe. "Sen işe döner dönmez de birlikte yaşayacağımız bir eve taşınırız."

Valerie sandalyesinde pozisyonunu değiştirerek, "Evet, planımız aynen böyleydi," dedi. Bacakları her zamankinden daha fazla ağrıyordu, onları ileriye uzatıp gerinmek istiyordu. "Sen artık kütüphaneye dönsen iyi olur. Ben de Roches&Arnotts'a gidip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bebek için birkaç parça şey bakayım," dedi ayağa kalkarak.

"Tamam, ben hemen hesabı ödeyeyim."

"Ben seni kapıda beklerim," sıcak basmıştı, bacaklarındaki ağrı ise keskin bir acıya dönüşmüştü. Dışarı çıkıp duvara yaslanarak derin derin nefes almaya başladı. Yolun karşısında hastaneyi görebiliyordu.

Jeff yanına geldiğinde ağrısı biraz azalır gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Jeff dikkatle Valerie'ye bakarak. "Yüzün kıpkırmızı."

Tam o anda bacaklarının arasından sular aktı.

"Aman Tanrım! Bu neydi?" diye sordu Jeff. Yüzü bembeyaz oldu. "Sen... Yoksa... İnanamıyorum!"

Valerie'nin kesesi patlamıştı. Doğum başlamıştı. Artık bunu durdurmanın imkânı yoktu. Korku dolu bilinmezlik anları onu bekliyordu. "Beni hastaneye götür, sonra da arabayla hemen eve gidip çantamı al ve sonra da Lizzie'ye haber ver," dedi Valerie mümkün olduğunca sakin davranmaya çalışarak. Çünkü Jeff yeterince panik olmuştu zaten.

"Tamam! Tamam! Karşıya geçebilecek misin yoksa ambulans çağırayım mı?" diye bir şeyler geveledi. "Bence ambulans çağırayım." Aşırı telaşlıydı, gözleri yuvalarından çıkmış gibiydi.

Valerie, onun elini tutarak yürümeye başladı. "Yalnızca yolun karşısına geçeceğiz, Jeff. Yalnızca beni oraya kadar götür. Beni içeri aldıkları zaman da hemen eve gidip Lizzie'ye haber ver," dedi yavaş ve kibarca. Yolun başında durmuşlar, Parnell Caddesi'nden geçmek için trafiğin durmasını bekliyorlardı. İç çamaşırı sırılsıklam olmuştu. Bir an önce çıkarıp çantasına tıkmak istiyordu. *Şimdi böyle yapsam Jeff dehşete kapılır,* diye düşündü kendi kendine eğlenerek.

"Niye gülüyorsun?" diye sordu. "Komik değil. Hiç komik değil, Valerie! Sesi gittikçe yükseliyordu. Aşırı derecede panik olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yolun karşısına geçerlerken, "Sakin ol, neredeyse geldik," diye Jeff'i yatıştırdı. Birden çok daha şiddetli bir sancı hissetti. Hızlı hızlı solumaya başladı.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Jeff, yerinde duramıyordu. "Derin nefes al! Derin nefes al!" diye bağırdı telaşla. Etraftan gelip geçenler onlara bakıyordu.

"Lütfen sus, Jeff!" dedi zar zor merdivenlerin tırabzanlarına yapışarak.

"Ben birini çağırayım," dedi. Tam gidecekken Valerie, kolundan tuttu.

"Hayır. Şimdi geçer," dedi Valerie, Jeff'e bakarak. "Sancılar birkaç saat sürecek. Dersleri hatırlasana." Şimdi böylesine sancısı varsa, kim bilir doğum anı yaklaştığında nasıl olacaktı? Lizzie'nin kesinlikle yanında olması gerekiyordu.

"Tamam bitti, bitti," dedi ıslak iç çamaşırının el verdiği ölçüde yürümeye çalışarak. Zar zor hastaneye girmeyi başardı.

"Kız arkadaşım doğum yapıyor! Lütfen, çabuk olun," diye haykırdı Jeff. Telaşını saklayamıyordu. Fakat hastanenin güvenli duvarları arasında olmak onu biraz olsun rahatlatmıştı.

"Sakin ol, evlat. Telaşlanacak bir şey yok. Her şey normal," dedi hizmetli sakince. Uzun yıllardır aynı senaryonu binlerce kez izlemişti.

Jeff, adamın söylediklerine aldırmadan, "Suyu geldi, sancısı var, bebek geliyor," diye devam etti.

Valerie, "Jeff, ben konuşabiliyorum. Ses tellerim hâlâ sağlam. Şimdi lütfen, eve gidip çantamı getir, sonra da Lizzie'yi ara," dedi ve Jeff'e nazikçe kapıyı gösterdi.

"Tamam. Tamam. Hemen dönerim."

"Hayır. ARABAYI DİKKATLİ KULLAN," dedi tane tane tıpkı bir çocuğa söyler gibi. Sonra da paltosunun cebinden araba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nın anahtarlarını çıkararak Jeff'e uzattı.

"Tamam. Görüşürüz. Seni seviyorum," dedi tazı gibi koşarak.

"Affedersiniz. Yerleri kirlettiğim için de ayrıca özür dilerim," dedi Valerie.

"Sorun değil, küçükhanım. Erkek arkadaşınız kısa süre içinde sakinleşir, yerleri de düşünmeyin, hastanemizde bir sürü paspas var," dedi hizmetli, Valerie'nin danışmaya doğru gitmesine yardım ederek. Valerie'nin üzerinde sıra dışı bir sakinlik çöktü. Carmel böyle olacağını söylemişti. Annesi, her şeyi unutup yalnızca bebeğe odaklanacağını söylemişti. Neyse ki Jeff gitmişti de bir de onu sakinleştirmek zorunda kalmayacaktı. Şu anda endişelendiği tek şey bebeğini sağlıklı bir şekilde dünyaya getirmekti.

Jeff, Whackers Pet Shop ve Peats Elektronik'in önünden fişek gibi geçerken, "Of Tanrım! Of Tanrım!" diye söyleniyordu. Yoldan karşıya geçerken bile dikkat etmiyor, son sürat koşarak otoparka gidiyordu. Telaşla etrafı taradıktan sonra Valerie'nin kırmızı Mini'sini orta sıralarda bir yerde gördü. Koltuğu, uzun bacaklarına uyacak şekilde geriye iterken stresten elleri titriyordu.

Bebek şu ana dek onun için yalnızca üzerinde konuştukları bir konuydu. Onun hakkında konuşurlar, planlar yaparlardı. Sonrasında ise Jeff her şeyi unutup çalışmalarına, arkadaşlarıyla takılmasına ve futboluna dönerdi. Yarın bu vakitlerde, her şey yolunda giderse, baba olacaktı. Bundan böyle hayat gerçekliği; acıkan, susayan, ilgi ve altının değiştirilmesini bekleyen minik, gerçek bir canlı olacaktı. Bu konuyu daha önce hiç bu denli ciddiyetle kavramamıştı. Bu hiç ummadığı türden sorumluluk, onu aşırı derecede korkutuyordu. On yaş daha büyük olsaydı, önünde yaşayacağı tasasız yıllar olsaydı ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

disini bu kadar kapana kısılmış gibi hissetmezdi. Valerie'ye destek olmak, ona kendisini ne kadar tedirgin ve köşeye sıkışmış hissettiğini belli etmemek için çok fazla çaba sarf etmişti.

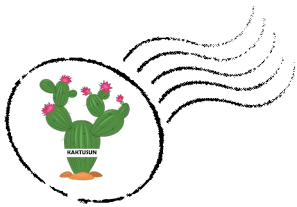
Korkularını bilen tek kişi annesiydi. Tessa'yla bu konu hakkında konuşabiliyordu. *O, gerçekten de çok anlayışlı bir anne,* diye düşünüyordu annesine büyük minnet duyarak. Eğer o olmasaydı şimdiye evlenmiş olurdu. Kaçacak hiçbir yeri, yapacak hiçbir şeyi olmazdı. En azından teknik olarak hâlâ özgür bir adamdı. Arkadaşlarından birisinin kız arkadaşı, kendisine yeterince "bağlı" olmadığını söyleyerek genç adamı terk etmişti. Arkadaşı o zamandan sonra parmağına taktığın halkayla boynundaki halkanın birbirinden hiç de farklı olmadığını söylemişti. Fakat Jeff parmağına yüzüğü takmaktansa "bağlı" olmayı tercih ettiğini söylemişti şakayla karışık. Genç adam, kız arkadaşından ayrıldığından beri her hafta sonu Leeson Caddesi'ndeki gece kulüplerine gidiyor, her gün başka bir kızla takılıyordu. *Şanslı herif,* diye düşündü Jeff biraz da kıskanarak. O da bazı geceler dışarı çıkıp eğlenmek, "kuş avına" çıkmak isterdi elbette.

Kontağı çalıştırıp geri geri park yerinden çıkarken bu tür düşüncelere sahip olmanın Valerie'ye karşı çok ayıp ve sadakatsizce olduğunu düşündü. Görevliye park ücretini ödeyip Glasnevin'e doğru yol alırken kendisini biraz pişman hissederek, *iyi ki düşüncelerimi okuyamıyor,* diye düşündü.

Daha sonra üzerinde düşündüğünde bu anı belli belirsiz hatırladığını fark etti. Tek hatırlayabildiği şey telaşla eve girip Lizzie'yi arayarak, "Lizzie, Lizzie, hemen hastaneye gelebilir misin? Sana ihtiyacımız var," demesiydi.

"Sakin ol, Jeff," dedi Lizzie telaşa kapılmadan. "Hemen geliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 26

"Hadi, Valerie. Az kaldı," dedi Lizzie arkadaşının alnındaki terleri silerken.

"Üzgünüm, Lizzie," diye inledi Valerie. "İstersen eve gidebilirsin."

"Eve filan gitmiyorum. Yalnızca sana biraz acele etmeni söylüyorum. Birazdan sıcacık bir çay içeceğini düşün. Çantamda sana almış olduğum nefis çikolatalar var ayrıca. En sevdiklerinden."

"Rüşvetçilik seni hiçbir yere götürmez," diye inleyen Valerie bir sancı daha geldiğinde, "Aaaahhhh!" diye bağırdı ve Lizzie'nin elini sıktı.

Yan taraftaki bölmede, kocasına bağıran kadının sesini duydu. "Bir daha o şeyini asla içime sokmayacaksın anladın mı? AAAAAAHHHH!" Acı çekiyor, bütün dünyanın çektiği acıyı bilmesini istiyordu. Valerie, *keşke şu kadın biraz sesini kıssa,* diye düşündü. Kadını duymak onu huzursuz ediyordu. Tessa'nın kendi yatak odasında, güvendiği kadınların arasında doğum yaptığını hatırlayıp onu kıskandı.

"Seni hadım etmeleri gerekiyor. AAAAAHHHHH!"

"Yazık adama," diye fısıldadı Lizzie.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Valerie, zar zor kıkırdadı. Yan taraftaki kadın son beş saattir avaz avaz bağırıp tiz çığlıklar atıyordu. Lizzie kahve ve tuvalet arası vermek için dışarı çıktığında Valerie'nin yanına giren Jeff, kadının çığlıklarından dehşete düşmüştü.

"Niye ortalığı ayağa kaldırıyor ki?"

Valerie, Jeff'in eline sımsıkı yapışırken, "Çünkü insanın canı çok yanıyor," diye inledi. Bir sancı daha gelmişti ve Jeff'in yüzü yine bembeyaz olmuştu.

Jeff telaşla, "Ona bir şeyler verin, petidin verin," dedi. Valerie sancıdan kıvranıyordu.

"Az kaldı." Ebe nazikçe Jeff'in sırtına vurdu. "İyi iş çıkarıyorsun, Valerie. Nefes egzersizlerini hatırla."

"Tanrım!" diye inledi Valerie sancılar birbirini izlerken. Erkek arkadaşının beti benzi atmıştı. Şu anda Jeff'in ne gördüğü ya da ileride Jeff'e nasıl görüneceği umurunda bile değildi. Tek istediği bebeğin artık doğmasıydı.

"Çok az kaldı, Valerie," diyen ebe, o sırada içeri giren Lizzie'yi görünce rahatladı.

Jeff, "Ben biraz dışarı çıkayım, bayılıp buradaki işlere de engel olmayayım" dedikten sonra Valerie'nin yanağına bir öpücük kondurup kendini doğumhaneden dışarı attı. Kadınlar birbirlerine gülümsediler. "Bekleme odasında kalması daha iyi," dedi ebe. "Neredeyse yere yığılıp kalacaktı ki şu anda en son ihtiyacımız olan şey bu.

"Asıl ben yığılıp kalacağım," diye inledi Valerie. Doktorun içeriye girmesinin üzerinden bir saat geçmiş gibi hissediyordu ama esasında yalnızca on dakika geçmişti. On dakika önce gelen bir doktor perdeyi açmış, sahte bir neşeyle, "Nasıl gidiyor bakalım?" diye sormuştu. Valerie ise tam o anda aşırı bir sancı çekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doktor, ebeyle konuşurken, "Sanki koca bir top doğuruyor gibiyim," diye mırıldandı.

Doktorun kendisini muayene ettikten sonra, "Şahane, hadi bakalım," dediğini duydu. "İyi kız." Valerie'nin dizine pat pat vurup yeniden gitti.

İyi kızmış, diye düşündü Valerie. Sonuçta o da bir erkekti, burada patronluk taslıyordu. Ayrıca nasıl bir acı çektiğini anlamasının imkânı bile yoktu. Bir sancı daha geldi. Valerie, kendisini tükenmiş hissediyordu. *Daha ne kadar sürecek,* diye düşündü çaresizce. Tüm bu inleme seslerinin kendisinden nasıl çıktığına inanamıyordu.

"Şimdi, Valerie, sana söyleyene kadar sakın ıkınma. Çok az kaldı gerçekten," dedi ebe. Ortamı bir heyecan ve beklenti havası kaplamaya başlamıştı. Etraftan gelen tüm sesler bulanıklaşmıştı. Sanki orada yalnızca kendisi vardı. Evet, sonunda! Bebek geliyordu. "Dur! Dur! Şimdi it bebeği, ıkın…"

"Görebiliyorum! Valerie, bu harika. Saçları göründü!" diye bir çığlık attı Lizzie.

Valerie çaresizlik içinde, "Tanrım! Tanrım! Yardım eeeeeeet!" diye yalvardı. Son gücünü de bebeği dışarı itmeye harcarken gözyaşlarına boğulmuştu.

Lizzie heyecanla, "Kız! Kız! Valerie, bir kızın oldu! Seninle gurur duyuyorum," diye haykırdı. Bir yandan da arkadaşının yüzündeki terleri siliyordu.

"Sağlıklı mı peki? Hemen Jeff'e haber ver," dedi Valerie. Bebeğinin ilk çığlığını duyduktan sonra hissettiği ferahlamayla yastığına gömülmüştü. Sonunda başarmıştı. Bitmişti işte. Artık bir anne olmuştu.

Kadın doğum uzmanı, "Her şey yolunda. Üç buçuk kilo ağırlığında, sağlıklı bir kızınız oldu," dedi. Hemşire bebeği kundaklayıp Valerie'nin kucağına verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Valerie kendisine bakan bir çift kahverengi gözü görünce, "Aman Tanrıım!" diye ufak bir çığlık attı. "Mükemmel bir şey buuu!" Kucağındaki minik kafası siyah tüylerle dolu, hokka burunlu, gül tomurcuğuna benzeyen dudaklı, kahverengi gözlü bebeğe bakınca içi inanılmaz bir hisle doldu. *Daha önce hiç bu kadar güzel bir bebek görmedim,* diye düşündü serçeparmağını kızının avucunun içe uzatırken. Bebek, Valerie'nin parmağını sımsıkı tuttu.

"Ah, Valerie. Bu şahane bir bebek," dedi Lizzie ağlayarak. "Çok güzel! Ben gidip Jeff'i çağırayım."

"Her şey için teşekkürler, Lizzie. Hakkını nasıl öderim bilmiyorum."

Lizzie, "Ödedin bile, tatlım. Senin sayende gururlu bir teyze ve vaftiz anne oldum. Ne kadar da şanslıyım," diyerek bebeğin yanağına dokunduktan sonra, Jeff'e çok güzel bir kızı olduğu müjdesini vermeye gitti.

Jeff, kız arkadaşını kollarında bebekle görünce bir an söyleyecek tek kelime bile bulamadı. Böyle bir şeyi daha önce hayal bile etmemişti. Bu, tüm hayatını değiştirecek bir andı. Artık baba olmuştu. Valerie'yle anne baba olmuşlardı.

"Kucağına al," diye gülümsedi Valerie yorgun yorgun gülümseyerek.

"Oh, hayır. Tutmasam daha iyi," dedi Jeff kaygıyla.

Valerie, "Al onu, o senin kızın," diye ısrar ederek bebeği ona uzattı.

Jeff, büyük bir dikkatle bebeği kucağına alıp koluna yerleştirdi. Bebek, gözlerini kapatıp uykuya dalmadan evvel bir an ona baktığında Jeff, gülümsediğinden emindi. "Buna inanabiliyor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

musun? Onun bizim bebeğimiz olduğuna inanabiliyor musun?" dedi Jeff. Bir eliyle bebeği tutarken diğeriyle de Valerie'nin elini sımsıkı tutarken, bir yandan da kucağında uyuyan güzelliği izlemekten kendini alamıyordu.

"Çok güzel, öyle değil mi? Gözleri ve çenesi aynı sana benziyor. Bu keskin hatlı minik çeneye bakar mısın?" dedi Valerie. "Tam bir Briony, değil mi?"

"Adı da çok yakıştı," dedi Jeff. "Tanrım, Val, harap olmuş gibi görünüyorsun. Son anlar çok acı verdi, öyle değil mi?" diye sordu. *Keşke doğum anında bu kadar korkup odadan çıkmasaydım,* diye düşünüyordu.

"Biraz zor oldu tabii," dedi Valerie yastığına yaslanarak. Saçları nemli ve cansız görünüyordu, yüzü kâğıt gibi beyazdı, gözlerinin etrafında da siyah halkalar oluşmuştu. On dört saattir doğum yapmaya çalışıyordu. Jeff için bu hayatının en uzun günüydü. *Kim bilir zavallı Valerie kendini nasıl hissetti,* diye düşündü. Kız arkadaşının cesaretine hayran kalmıştı. "Sen asıl kendine bak," diye takıldı Jeff'in kirli sakallı çenesini okşayarak.

Jeff, aniden eğilip Valerie'yi öptükten sonra yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum, Valerie. Bana böyle güzel bir kız verdiğin için teşekkür ederim," dedi. O an, Valerie'nin gözlerinin mutluluktan ışıldağını gördü.

"Lizzie'yi eve götürsen iyi olur, Jeff. Yarın çalışması lazım. Beni birazdan odaya alıp emzirmem için bebeği getirecekler."

"Tamam," dedi bebeği Valerie'nin kollarına bırakarak. "Bizimkilerle sizinkileri arayıp haber vermemi ister misin?"

Bu duyan hemşire, "İsterseniz ben kız arkadaşınızın kendisini toparlamasına, üstünü başını düzenlemesine yardım edeyim. Sonra da tekerlekli sandalyeyle telefona götürebilirsiniz. Biz hazırlanana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar siz birkaç dakika dışarıda bekleyebilirsiniz," dedi.

Dışarıda durup Valerie'nin hazırlanmasını beklerken Jeff'in zihninden bin bir türlü düşünce geçiyordu. Bebeğini kucağına almak, içini tanımlayamadığı hislerle doldurmuştu. O kadar minik, o kadar harikulade bir bebekti ki... *Onu mutlu etmek ve tüm ihtiyaçlarını karşılamak için elimden gelen her şeyi yapacağım,* diye yemin etti camdan karanlık, boş sokaklara bakarken. Sokak o kadar sessizdi ki, bu sessizliği bozan tek şey, rüzgârın sürüklediği boş bir bira kutusuyla, aya bakarak uğultuya benzer sesler çıkaran bir sokak kedisinin sesiydi.

Lorcan gibi bir baba olacaktı. Dünyaya gözlerini açtığından beri babasının ona sınırsızca verdiği sevgi ve desteği düşünürken içi minnetle doldu. Tessa'yla Lorcan'a müjdeyi vermek için sabırsızlanıyordu. Tessa, oğluna yanında olmasını isteyip istemediğini sormuştu. Fakat Jeff, Tessa'nın bekleme odasında bulunmasının Valerie'nin keyfini kaçıracağını düşünerek bu teklifi reddetti.

Kapı açıldı, hemşire tekerlekli sandalyede Valerie'yi çıkardı. "Lütfen, çok oyalanmayın," dedi. "İşiniz bittikten sonra hastayı buraya getirirseniz iyi olur. Taze bir bardak çayı çoktan hak etti."

"Sadece ailelere haber vereceğimiz kısa bir telefon görüşmesi olacak," diye söz verdi Jeff.

"Önce annemi arayabilir miyim?" diye sordu Valerie. "Meraktan kendi kendini yemiştir."

Telefona doğru ilerleyen Jeff, "Tabii ki," dedi.

Numarayı tuşlayıp jetonları attıktan sonra telefonu Valerie'ye uzattı.

"Merhaba, anne. Benim," dedi Valerie heyecanla. Telefonu o kadar çabuk açmıştı ki Jeff, Carmel'in telefon başında oturup beklediğini düşündü. *Zavallı kadın,* diye düşündü. Terence'ın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bütün gece onunla haberleri beklemediğinden emindi. En azından Tessa'nın, ona destek olacak bir kocası vardı.

"Kızımız oldu, anne. Son derece sağlıklı, çok güzel bir kız. Çok uzun konuşamayacağım. Hemen odaya dönmemiz gerekiyor. İyi geceler, anneciğim. Sana bu küçük kızı göstermek için sabırsızlanıyorum. Yarın tekrar konuşuruz." Jeff, Valerie'nin babasıyla ilgili tek kelime söylemediğini fark etti. Şimdi kendisi de çiçeği bir burnunda bir baba olarak aile ilişkilerinin ne kadar da karmaşık olabileceğini düşündü. İleride Briony'yle büyük sorunlar yaşayıp tıpkı Valerie'yle Terence gibi birbirlerinden uzaklaşırlarsa nasıl olur diye düşündü. Artık Terence'ın, Valerie'yi kemerle nasıl dövdüğünü hayal bile edemiyordu.

Valerie telefonu Jeff'e uzattı. Valerie, onun annesiyle konuşmasını istiyordu.

"Merhaba, Bayan Harris... Iıı... Bu kadar geç haber verdiğimiz için kusura bakmayın ama her şey yolunda, çok tatlı bir bebeğimiz oldu. Umarım siz de en kısa sürede görürsünüz."

"Ben de torunumu görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Carmel. Jeff, Carmel'in konuşurken gülümsediğini hissedebiliyordu. "Kızıma iyi bak, Jeff."

"Tabii ki, Bayan Harris," dedi Jeff. Hüzünlenmişti. "Siz hiç merak etmeyin. İyi geceler."

"Sıra sende," dedi Valerie esneme hissini bastırmaya çalışarak. Tıpkı Harrislerin evindeki gibi, Eganlar da ikiletmeden telefona cevap verdiler. Tessa heyecan dolu bir sesle telefonu açtı. "Doğum nasıl geçti?"

"Kızımız oldu," dedi Jeff gururla. "Tam üç buçuk kilo." Gözlerinin içi gülüyordu.

"Bu harika bir haber, Jeff. Valerie nasıl?" diye haykırdı Tessa.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi. Şu anda yanımda, veriyorum." Telefonu Valerie'ye uzattı. "Annem."

"Ah!" Valerie'nin şaşkınlıktan eli ayağına dolaşmıştı. Telefonu aldı. "Merhaba, Bayan Egan."

"Valerie, tebrikler. Umarım çok zorlanmamışsındır? Doğum nasıldı?" diye sordu sıcak bir ses tonuyla.

"Iıı… Biraz zordu ama bebek çok güzel. Jeff'le Lizzie de yanımda," dedi. Tessa'nın samimi tavrı onu yumuşatmıştı. "Birazdan odaya geçip çay içeceğim."

"Afiyet olsun. Yarından sonra sizi görmeye geleceğiz. Hem sen de bu arada biraz toparlanmış olursun."

"Görüşürüz o halde. Jeff'i veriyorum. İyi geceler, Bayan Egan."

"Valerie… Lütfen, bana Tessa de," dedi Jeff'in annesi.

"İyi geceler, Tessa," dedi Valerie yorgun bir ses tonuyla. Daha fazla konuşacak hali kalmamıştı.

Valerie'nin solgun yüzüne bakan Jeff, "Anne. Yarın tekrar ararım. Şimdi Valerie'nin odasına gitmesi gerekiyor," dedi. "Çok kısa babamla da konuşayım."

"Minik bir kız demek," dedi Lorcan neşe içinde telefonu aldığında. "Tebrikler, oğlum. Valerie'ye de tebrik ettiğimi söyle. Ona çok iyi bak."

"Söylerim, baba." Jeff, babasının sesini duyduğunda boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Sen de eve gidip bir güzel uyu. Muhtemelen deliksiz uyuyacağın son uyku olacak," dedi Lorcan kıkır kıkır gülerek. "Annen bir şey söyleyecekmiş."

"Çalışmalarını ihmal etmemeye çalış, Jeff. Sınavlara çok az zaman kaldı. Sonunda çektiğin her şeye değecek, göreceksin."

"Endişelenme, anne. Her şey kontrol altında," dedi annesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rahatlatarak. "İyi geceler." Tam telefonu kapattığında Lizzie koridorun köşesini dönerek yanlarına geldi.

"Mükemmel zamanlama," dedi Jeff Valerie'ye bakıp gülümseyerek. Eğilip Valerie'nin başını öperken de "Ben Lizzie'yi eve götüreyim, sen de biraz uyumaya çalış. Yarın görüşürüz. Çok iyi iş çıkardın, Valerie. Her şey çok daha güzel olacak," diye ekledi.

"Al bakalım," diye çantasından çıkardığı bisküvilerle çikolataları uzattı Lizzie. "Bunları hak ettin. Afiyetle ye."

"Tabii ki yerim," dedi Valerie hevesle. Hemşire tekerlekli sandalyeyi Jeff'in elinden alarak koridorda ilerlemeye başladı.

"Hadi bakalım, babişko. Biz de gidelim" diyerek sırıttı Lizzie. Jeff de ona güldü. Babasının sözleri kulaklarında çınlıyordu.

"Sen de eve gidip bir güzel uyu. Muhtemelen deliksiz uyuyacağın son uyku olacak."

Tam o anda bir bebek çığlığı duyunca, *umarım Briony değildir,* diye endişelendi. İçi aniden, kızının yanına gidip onu tekrar kucaklama hissiyle doldu. Fakat Briony'yi çoktan bebek odasına götürmüşlerdi. *Umarım beşiğinde üşümüyordur, derin, rahat uykulara dalmıştır,* diye düşündü.

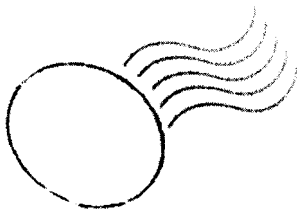
Tam kapıdan çıkarlarken, genç bir adam telaşla koşarak içeri girdi. "Karım doğum yapıyor! Bebek geliyor!"

"Ben sıramı savdım" dedi Jeff, Lizzie'ye bakarak. "Zavallı adamcağızı çook uzun bir gece bekliyor."

Lizzie, "Karısını da," diye yanıtladı.

"Ah, tabii ya," diye mırıldandı Jeff. Kadınlar*! Her zaman son sözü onlar söyler*. Fakat düşüncelerini kendisine saklamayı tercih etti. Şimdi hayatına yepyeni bir kadın daha girmişti. Etrafı kadınlarla çevriliydi fakat bundan şikâyeti yoktu. Hastanenin döner kapısından çıkarken, *aslında bu hiç de fena bir şey değil,* diye düşündü neşeyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 27

Carmel odasına geri dönerken Terence'ın, odasından seslenerek, "Eee ne olmuş?" diye sorduğunu duydu.

"Üç buçuk kilo ağırlığında bir kız," dedi Carmel, Terence'ın kapısında durarak. *Tüm olan bitenin ardından bu soruyu sorması bile iyi,* diye düşündü Carmel. Valerie'nin hamilelik haberiyle Eganların evindeki tatsız görüşmeden beri Terence içine kapanmış, evlilikleri daha da olumsuz bir boyuta taşınmıştı. Carmel, Tessa'yı destekleyip ona karşı çıktığı için kocasının kendisini asla affetmeyeceğini biliyordu. Valerie'nin doğuma girdiğini söylediğinde dahi gözlerini gazetesinden kaldırmadan bir şeyler homurdanmıştı. Tüm bunların ardından, "Ne olmuş?" diye sorması bile Carmel'i çok şaşırtmıştı.

"Bir doktor ya da avukat olabilecek potansiyele sahipken gidip bir de bebek yaptı. Ben onun için elimden geleni yaptım. Fakat beni dinleyen yok ki. Her şey çok farklı olmalıydı. Jeff, onunla evlenmeliydi. Sen de bu konuda bana destek olmalıydın," dedi Terence öfkeyle.

Carmel yorgun bir edayla, "Şimdi tek önemli olan şey Valerie'yle bebeğin sağlıklı olması," diyerek karşılık verdi. "Hastaneye gelecek misin?"

"Hayır!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kızını ve torununu görmeye tenezzül bile etmediğin için kendinden utanmalısın."

"Hayır, Carmel. Utanması gereken kişi ben değilim. Utanması gereken kişi *o*. İkinize de bundan sonra hiçbir şeye karışmayacağımı söylemiştim. Bunu söylerken ciddiydim. İyi geceler."

Carmel ümidini tamamen kaybetmişti. Odasına gitti. Kocası şimdi inatçılık ediyordu ama ileride yaptıklarına pişman olacaktı. Olaylara bu şekilde bakan kocası için üzüldü. Terence'ın aksine Carmel, kızıyla torununu görmek için sabırsızlanıyordu. Yorgun argın yatağına girdi. Çok uzun bir gün geçirmişti. *En azından Valerie'nin yanında Lizzie'yle Jeff var,* diyerek kendini avuttu.

Yorganını çenesine kadar çekip yastığına iyice gömülürken derin bir nefes aldı. O, Valerie'ye doğum yaparken etrafında bir sürü yabancı insan vardı. Nazik ve becerikli doktorlarla hemşireler. Fakat sonuçta her biri yabancıydı işte. Terence birkaç saat bekleme odasında beklemiş, fakat gece ilerleyip karısı hâlâ doğum yapmayınca eve girmişti. Zaten sonunda bebeği sezaryenle almak zorunda kalmışlardı.

Valerie'nin yanında ise sevdiği iki insan vardı. Bu açıdan çok şanslıydı. Uykuya dalarken bunu düşünerek rahatladı.

Tessa, Lorcan'ın omzuna yaslanarak, "Tanrı'ya şükürler olsun her şey çok iyi gitmiş," dedi ve kocasının yaptığı sıcak çikolatasından bir yudum aldı.

"Kesinlikle haklısın," dedi Lorcan. "Keşke koşulları biraz daha pürüzsüz olsaydı."

"O kadar da kötü değil ki. Valerie'nin iyi bir işi var. Jeff de okulunu bitirince güzel bir iş bulacak. En kötü ihtimali bile düşü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nürsek kendi ayakları üzerinde durana kadar teknede çalışabilir," dedi Tessa esneyerek.

"Biliyorum ama Valerie evde kalıyor, Jeff ise hâlâ pansiyonda. Artık Valerie'nin yanında olması gerekiyor."

"Şu anda birlikte eve çıkmaya paraları yetmez. Yapacak başka bir şey yok. Jeff'in bir an önce diplomasını eline alması önemli."

"Biz onlara yardımcı olabiliriz. Birlikte eve çıkarlarsa, Jeff'in payına düşenin yarısını ödeyebiliriz en azından," diye bir teklifte bulundu Lorcan.

"Jeff'in sınavları bitene kadar bu şekilde devam etsinler bence."

"Bu öneriyi onlara sunup ne söyleyeceklerine bir bakabiliriz en azından. Bir çözüm yolu bulabiliriz, ne dersin?" diye ısrar etti Lorcan. Çatık kaşlarının oluşturduğu çizgiler, güneşten yanmış yüzünde derinleşiyordu.

"Bence işlerine çok fazla karışıp baskı uygulamamalıyız." Tessa, kocasının konudan vazgeçmesini ümit ediyordu.

"Yalnızca Jeff'in, Valerie'nin yanında olup ona yardımcı olması gerektiğini düşünüyorum. Bu, kız için de çok yeni bir durum. Bu sebeple de ne kadar yardım alırsa o kadar iyi olur. İlk kez bir bebek sahibi olmanın ne demek olduğunu sen çok daha iyi bilirsin," dedi Lorcan. Karısının kızmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Ama yanında Lizzie var," diye hatırlattı Tessa.

"Bu Lizzie'nin görevi değil ki."

"Bence bekleyip işlerin nasıl gittiğini gözlemleyelim. Bize ihtiyaç duyarlarsa bir şeyler düşünürüz," dedi Tessa esneyerek.

"Pekâlâ." Lorcan ayağa kalkıp elini karısına doğru uzattı.

"Hadi bakalım, babaanne. Benim yarın sabah güne erken başlamam gerekiyor. Senin gibi yastığıma sarılıp öğlene kadar uyumayacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aaahh, Lorcan, ne kadar kötüsün," diye inledi. "Böyle demek zorunda mısın? Ben bunu unutmuştum. Tanrım, kendimi ne kadar da yaşlı hissediyorum."

Lorcan sırıtarak, "Yok canım, bir babaanne için hiç de kötü görünmüyorsun," dedi.

Tessa, "Kesinlikle bana babaanne demelerine izin vermeyeceğim," dedi kocasıyla merdivenleri çıkarken.

"Nine?"

"Hayır!"

Lorcan kıkırdayarak, "Büyük ninecik?" diye sordu.

"Tessa'nın suyu mu çıkmış?" dedi homurdanarak.

"Yok canım. Tessa harika bir isim. Fakat bence bir çocuğun bir büyükanneyle büyükbabasının olması çok güzel bir şey. Miniğin bana büyükbaba demesini dört gözle bekliyorum." diyen Lorcan perdeleri kapattı.

"O halde belki büyükanne olabilir. Ben de küçükken öyle derdim. Sanki kulağa babaanne kadar yaşlı gelmiyor. Tamam bu olur. Büyükanne Egan," diye karar verdi Tessa.

"Büyükanne kulağa güzel geliyor," dedi Lorcan ayakkabılarıyla kemerini çıkartırken ve karısı sutyeniyle kazağını çıkartırken de ona, "Hem de gayet seksi bir büyükanne," diye takıldı.

Tessa, "Kes şunu," diyerek güldü ve pantolonunu çıkardı.

Lorcan "Bu kadar yorgun olmasaydım, sana kanıtlardım," derken, mavi gözleri neşeyle pırıldıyordu.

"Artık yat, uyu. Böyle şeyler için çok yaşlandık, artık büyükanneyle büyükbaba olduk," dedi Tessa geceliğini giyerken. Yatağa girip başuçlarındaki lambaları kapattılar.

"İyi geceler, büyükanne." Lorcan, karısına sokulup sarıldı.

"İyi geceler, büyükbaba," diye gülümsedi Tessa karanlıkta.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni seviyorum, Lorcan."

Kocası uykulu bir sesle kollarıyla ona sımsıkı sarılarak, "Ben de seni seviyorum," dedi.

"Gerçekten mi? Gerçekten seviyor musun, Lorcan?" diye sordu Tessa.

"Tabii ki, Tessa. Lütfen, yeniden başlayıp ikimizin de canını sıkma," dedi Lorcan iç çekerek.

"Tamam." Tessa, durgunlaşmıştı.

"Artık mutlu mutlu uyu. Bu, ailemiz için çok güzel bir akşam."

"Evet, biliyorum."

"Tessa, lütfen. Geçmişi geçmişte bırak artık. Her şeyin üzerinden çok uzun bir zaman geçti. Artık her şeyi hallettik."

"Tamam, Lorcan. İyi geceler," dedi Tessa mırıldanarak.

Kocası, onu omzundan öpünce biraz rahatladı. Geçmişi yeniden gündeme getirmek aptallıktı. Kocası haklıydı. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Fakat geçmişte kalan olaylar, hiç beklenmedikleri bir anda tuhaf bir şekilde insanın aklına geliveriyordu işte.

Of, Lorcan, keşke her şey yıllar önce çok daha farklı gelişseydi, diye düşündü efkârla. Kocası çoktan uykuya dalıp horlamaya başlamıştı. Körfezden sis düdüğünün inlemeye benzer sesi geliyordu.

Carmel, torununu kucağına alırken, "Aaah, Valerie bu ne kadar da minik bir şey!" diye çığlık attı ve bebeği inceleyerek, "Biliyor musun? Tıpkı senin ilk doğduğun zamanlardaki haline benziyor," diye ekledi. "Burnu, uzun parmakları aynı sen."

"Sağ salim aramıza katıldığı için çok mutluyum," dedi Valerie. Doğumun ilk şokunu atlatıp sağlıklı bir bebek doğurduğu için ferahladıktan sonra, kendisini biraz keyifsiz hissediyordu. Yorgun

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olmasına rağmen pek iyi uyuyamamıştı. Hemşire, bunun normal bir durum olduğunu söylemişti. Tüm gece bir o yana bir bu yana dönmüştü; zavallı alt bölgeleri sanki hiç iyileşmeyecek gibiydi. Neyse ki verdikleri ağrı kesici işe yaramıştı da güneş doğmadan biraz evvel uykuya dalmıştı. Fakat sabahın çok erkek saatlerinde sedyelerle tekerlekli sandalyelerin seslerini duyup yeniden uyanmıştı.

"Jeff'le Lizzie'nin burada, senin yanında olmaları beni çok rahatlattı. Doğum yapmak hiç de kolay değildir," dedi Carmel kızının ne kadar bitkin göründüğüne bakarak. "Eve geçtiğinde birkaç gün seninle kalmamı ister misin? Lizzie için de sorun olmazsa salonda, koltukta yatabilirim."

"Kalır mısın?" diye sordu Valerie şaşırarak.

"Sen istersen tabii ki."

"Peki, ya babam?"

"Ne olmuş babana? Kendine gayet de iyi bakabilir. Ben onun hizmetçisi değilim ki," dedi Carmel.

Valerie, "Bu şahane olur, anne. Bebekle eve gitmek beni biraz endişelendiriyor," diye itiraf etti.

"Pekâlâ, ziyaret saati bittikten sonra eve gidip hazırlanayım. Sen hastaneden çıkacağın zamanı bana haber verince hemen gelirim. Yalnızca Lizzie'nin bundan rahatsızlık duymayacağına emin olmak isterim."

"Olmaz, anne. O, dünyanın en iyi arkadaşıdır ama tabii ki fikrini sorarım. Anne, teşekkürler. Şimdi biraz rahatladım. Sana minnettarım." Valerie'nin gözleri yaşlarla doldu.

"Minnettar olmana gerek yok. Ben senin annenim. Tabii ki seninle olacağım. Şimdi ağlama bakalım," dedi kızının başını öperek. "Hormonların işbaşında. Bir dakika kahkahalarla gülüp sonraki dakika hıçkıra hıçkıra ağlayabilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Valerie, burnunu sildi. "Biliyorum, allak bullak oldum.

"Bu çok normal. Her şey düzelecek. Vücudunun büyük bir değişim geçirdiğini unutma. Doğumun etkilerinden kurtulup eski haline dönmek biraz zaman alabilir."

"Babam bir şey söyledi mi?" diye sordu Valerie tereddütle.

"Doğumun nasıl geçtiğini sordu," dedi Carmel bebeğin çenesini okşayarak. "Her şeyin sorunsuz olması onu rahatlattı."

"Bu kadar, öyle değil mi?"

"Duruma alışacaktır. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun," dedi Carmel. Ses tonu yumuşaktı. "Tüm bunların canını sıkmasına izin verme. Sen artık yalnızca bu küçük meleği düşünmelisin."

Valerie üzüntü içinde, "Onu asla kabullenmeyecek," dedi.

"Kabullenmezse bu, onun için çok büyük kayıp olur Valerie. Onun için gerçekten üzülürüm," dedi Carmel sessizce. "Ne kaçırdığına bir bakar mısın? O anda Briony iri gözlerini açarak aguladı.

"Evet, sen küçük bir meleksin," diye fısıldadı Carmel. Gözlerini bu harikulade varlıktan bir dakika olsun ayıramıyordu.

Valerie, bebeğe alçak sesle bir ninni söylerken annesini inceledi. Carmel'in bu yönüne daha önce hiç tanık olmamıştı. Torunuyla paylaştığı bu mutlu, nazik ve huzur dolu enerji çok hoşuna gitmişti. Yastığına yaslanıp onları izlemek çok rahatlatıcıydı.

Carmel, "Briony, bize bir hediye. Tıpkı yıllar önce senin bana bir hediye olman gibi, Valerie. Bunun tadını çıkar," dedikten sonra vedalaşmak için eğilip Valerie'yi öptü. Ziyaret saatlerinin sona erdiğini gösteren zil çalıyordu.

"Her şey için teşekkür ederim, anne. Seni çok seviyorum," dedi Valerie, annesine sarılarak. Umarım ben de senin kadar iyi bir anne olurum."

"Ben de seni çok seviyorum, canım." Kızının bu beklenme-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dik sevgi sözcükleri Carmel'i çok mutlu etmişti. Daha önce hiç birbirlerini sevdiklerini dile getirmemişlerdi.

Carmel, otobüsle Rockland'e dönerken, birkaç saat evvel yaşadığı anın, hayatının en önemli anlarından biri olduğunu düşündü. Camdan dışarı baktığında gördüğü, toprağı süslemiş olan rengârenk sarı katırtırnakları mutluluğuna mutluluk kattı. Kucağında torununu tutmak, uzun zamandır zihninin derinliklerine gömülmüş olan Valerie'nin doğumuyla ilgili anıları su yüzüne çıkarmıştı. Evliliğinin mutlu anlarından biri olduğunu hatırlayarak şaşırdı. Çocuk sahibi olmak hem onu hem de Terence'ı çok mutlu etmişti. Artık birbirleriyle uğraşmayacaklardı. Kızları için ellerinden gelenin en iyisini yapmak gibi ortak bir hedefleri vardı. Birkaç yıl onlar da tıpkı tanıdıkları diğer çiftler gibi huzurluydu. Evet, bir zamanlar evliliklerinde sevgi olmasa da muhabbet ve memnuniyet vardı. Bunlar da Valerie'nin hediyesiydi.

Kocası tüm biriktirdikleriyle öfkesini geride bırakabilse, Briony onun için de çok güzel bir hediye olup, onu iyileştirebilirdi. Fakat "her türlü haksızlığa uğrayan zavallı ben" inancı tüm benliğine o kadar işlemişti ki, dışarıda onu bekleyen güzel şeyleri bile göremez olmuştu.

Carmel, Rockland'de otobüsten iner inmez Aziz Anthony Kilisesi'ne giderek Kutsal Rahibe'nin ruhu için birkaç mum yaktı.

"Teşekkürler, Kutsal Rahibe. Kızımı ve torunumu kutsal ışığınla kutsa, tüm annelerin annesi. Kocamın kalbini onlara karşı yumuşat. Bana da ona karşı daha merhametli olma gücü ver," diye dua etti tüm içtenliğiyle.

Carmel, bu derece coşkun olmasına kendisi bile şaşırmıştı. Normalde pazar ayinleri dışında kiliseye gidip dua etmezdi. Fakat o güzel bebeği görmek, ona, sahip olduğunu bile unuttuğu sevgiyi ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tırlatınca Kutsal Rahibe'nin yardımını istemek üzere buraya geldi.

Terence eve Carmel'den önce gelmiş, karısının onun için hazırladığı yemeği yemişti. *Benim için sofrayı hazırlayıp yemeğin altını açsa ne kadar güzel olurdu,* diye düşündü masayı kurarken. Ona ne yaptığını bile sormamıştı. Hemen televizyonun başına geçip haberleri izlemeye başlamış, tüm dikkatini vahim ekonomi haberlerine, Kuzey'deki sorunlara ve politik entrikalara vermişti. Haughey'in gücünü yeniden kazanmasına memnun olmuştu. Carmel tam bir politikacı olan bu tutarsız, güvenilmez ve bencil adamdan nefret ediyor, Terence ise büyük bir hayranlık besliyordu. *Ne kadar çok ortak noktaları var,* diye düşündü Carmel Haughey'in genizden konuşmasını duyunca.

Terence, kendi öz çocuğunun doğumuna nasıl bu kadar ilgisiz kalabiliyordu? Kendi kanından, canından olan torununa? Onlara sırtını nasıl bu kadar kolay dönebiliyordu? Bebeği görse değişir miydi acaba? Belki de Briony'yi görse kalbi biraz yumuşardı. *Valerie biraz toparlanınca onu birkaç günlüğüne buraya getirmeye çalışayım*, diye düşündü Carmel yemeğini yemek üzere masaya otururken. Kocası bir kere görse tıpkı onun gibi torununa âşık olurdu. Tüm öfkesiyle kırgınlığı da geçmişte kalırdı.

"Nasıl uyudun?"

"Eh işte. Sen?"

"Benim de çok iyi uyuduğum söylenemez."

Valerie, Briony'yi emzirirken Jeff'le birbirlerine gülümsediler. Yatağını çevreleyen perdeler kapalıydı. Doğum servisinin tüm hareketliliğine ve gürültüsüne rağmen burada kendilerini ipekböceği misali kozaya sarılmış gibi hissediyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sütünü lıkır lıkır içiyor, değil mi?" diye sordu Jeff kızını hayranlıkla izlerken.

"Evet, sonunda. Memeye alışması biraz zaman aldı. Biberondan beslemek zorunda kalacağız diye düşünmüştüm. Neyse ki hemşireler çok kibar ve sabırlıydı da bu sorunu halledebildik. Fakat yine de biberona süt sağıcıyla biraz süt koymaya çalışırım. Böylece sen de onu besleme zevkinden mahrum kalmamış olursun," dedi Valerie neşeyle. Bebeği sonunda sütünü anne memesinden memnuniyetle içtiği için kendisini çok rahatlamış hissediyordu. Bunu yalnızca Lizzie'ye itiraf etmişti ama Briony memesini kabul etmeyince, bunu annelikle ilgili bir başarısızlık olarak gördüğü için değil, biberonla beslemek çok daha zor olduğu için üzülmüştü. Şişeleri sütle doldurmaya uğraşmaktansa bebeği hemen kucağına alıp besleyivermek çok daha kolaydı. Tabii bir de bu durumun daha hızlı kilo verme gibi bir bonusu da vardı.

"Annemle babam, bebeği görmek için sabırsızlanıyor," dedi Jeff.

Valerie birden büyük bir sıkıntı hissetti. Doğum yapmanın şaşkınlığı, ardından da Carmel'ın ziyareti derken, kızının iki tane büyükannesi olduğu gerçeği aklından uçup gitmişti. Şimdi de Tessa ve Lorcan'la ilgilenmesi gerekecekti. Lorcan'ı seviyordu, onunla bir sorunu yoktu. Son derece nazik bir adamdı. Fakat Tessa söz konusu olduğunda işler bu kadar kolay değildi. Jeff'le hâlâ evlenmemiş olmalarının nedeni Tessa'ydı. Onu, kendi annesinden çok daha fazla suçluyordu. İşler o raddeye gelirse annesi artık sorun çıkarmazdı. Fakat Tessa için aynı şey söz konusu değildi.

Valerie, erkek arkadaşına baktı. Jeff gözlerini uyuyan kızlarına dikmişti. Başparmağı, bebeğin minik parmaklarının arasındaydı. Tabii ki o, Carmel'in ziyaretini nasıl dört gözle beklediyse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jeff de kızını ailesine göstermek isteyecekti. Onun da nazik davranması yakışık alırdı.

Valerie bir gülümseme takındı. Sonra da başarabildiği kadar içten olmaya çalışarak, "İlk torunlarını görmek çok hoşlarına gidecek," dedi. "Bebeği ziyaret saatlerinden önce beslemeye çalışırım. Onların önünde rahatsız olurum çünkü.

"Tabii ki," dedi Jeff. "Bu arada annem vaftiz töreniyle ilgili de bizimle konuşmak istiyor. Bir ara evde bizim için küçük bir aile töreni yapmak istiyormuş. Güzel olmaz mı?"

"Ah, evet!" dedi Valerie. Canı sıkılmıştı. Briony'nin vaftiz törenini hiç düşünmemişti. Tessa işlerine burnunu sokmaya başlamıştı bile. Valerie daha bebeğiyle Rockland'e gidip komşularla yüzleşmek isteyip istemediğinden bile emin değildi.

Peki, ya Carmel? Onu da davet edecekler miydi? Terence bir daha Eganların evine adımını atmazdı; orası kesindi. Neden Tessa işleri biraz oluruna bırakmıyordu ki? Sorunlar artık biraz daha farklı bir biçim alacaktı.

"Bak, şu anda kesin kararlar almayalım, derim. Önce bir bebeği eve götüreyim, yerleşelim. Dublin'de yaşayacaksak belki onu burada vaftiz ettirmemiz daha iyi olur. Bunları ben hastaneden çıkınca konuşuruz, olmaz mı?" dedi geceliğinin düğmelerini iliklerken. O an Jeff'in yüzünden geçen hayal kırıklığı dalgasını da görmedi.

"Ah, olur," dedi Jeff içini çekerek.

Ziyaretin sona erdiğini bildiren zil çaldı. "Hadi sen de gidip biraz çalış. Annenin, çok fazla dikkatini dağıttığımızı düşünmesini istemem," diye ısrar etti. Tessa'nın vaftiz töreni teklifini duyduktan sonra çok öfkelenmişti. Görünüşe göre Tessa'yı her duruma burnunu sokmaması için yakın markaja alması gerekecekti. Tavrını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önceden belli etmeliydi ki Jeff'in annesi bir daha hayatına karışmasın. Valerie, Jeff'in bebeği nazikçe beşiğine yatırmasını izlerken, ailesinin yaklaşan ziyaretini düşünerek huzursuz oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 28

Tessa, Terence'ın, elinde çim biçme makinesiyle Bayan Breen'in ön bahçesinden çıktığını görünce kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı. Derin bir nefes alıp yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. Geçen yıl evlerindeki görüşmeden beri Terence'ı bir kere bile görmemişti.

"Terence, nasılsın?" diye selamladı kibarca. "Valerie ve bebekle ilgili haberler ne kadar güzel, öyle değil mi? Tanrı'ya şükür ki her şey çok rahat geçmiş. Yarın onları görmeye gideceğiz. Ayrıca bebek için bir vaftiz töreni de planlıyoruz. Seninle Carmel'i de orada görmekten mutluluk duyarız." Terence'ı davet etmesi gerekiyormuş gibi hissetmişti. Davet etmemek büyük kabalık olurdu.

"Merhaba, Tessa," dedi Terence buz gibi bir sesle.

"Yoksa sen de gidip bebekle Valerie'yi gördün mü? Jeff, Carmel'in bugün orada olduğunu söylemişti." Tessa, gereksiz konuştuğunun farkındaydı.

"Hayır," dedi Terence duygusuz bir ifadeyle.

"Ah, öyle mi? Tabii, doğru ya işteydin."

"Gidip görme gibi bir planım yok," dedi Terence. Suratı asılmıştı. "'Artık bu işten elimi eteğimi çekiyorum' derken gayet ciddiydim. Ayrıca vaftiz törenine filan da gelmiyorum, teşekkürler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama Terence," diye haykırdı Tessa. Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. "Böyle hissetmen ne kadar üzücü. Harika bir torunun var."

"*Evlilik bağı* içinde doğmuş harika bir torunum olmasını tercih ederdim fakat sayende bu gerçekleşmedi," dedi. Öfkeden çenesi kasılmıştı, gözlerinden ise kin okunuyordu.

Tessa hararetle, "Ama bu konuda Carmel de bana destek oldu," dedi.

"Bana kalırsa ikiniz de yanıldınız," dedi kestirip atmak istercesine. Kasılıp incelen dudaklarından ve sert bakışlarından ne kadar öfkeli olduğu rahatlıkla anlaşılabiliyordu.

"Ama Terence evlenmeleri için daha önlerinde zaman var. Çok küçükler. Sence de birbirlerine olan sevgilerinden emin olmaları daha iyi değil mi?"

"Oğlun için iyi tabii."

"Bak, Terence. Oğluma destek oldum çünkü ben bir anneyim. Tüm anneler böyle yapar. Onun bir hatasının üstüne başka bir hata daha yapmasına izin veremezdim," dedi Tessa tersçe.

"Ben de, her ne kadar hiçbir işe yaramasa da kızıma destek olmaya çalıştım. Hiçbiriniz bunu anlamıyor mu?" İçerlemişti. "Aynı şey *senin* kızının başına gelse sen ne yapardın, Tessa? Tabii ki onun evlenmesini isterdin, öyle değil mi? Ya de sen Valerie'nin yerinde olsaydın. Bunu kendine sor, Tessa. Onun yerinde olsaydın sen kendini nasıl hissederdin?"

Onun yerinde oldum zaten, diye sessiz bir çığlık attı. *Onun yerinde oldum*!

Bir an aklından geçenleri gerçekten sesli söylediğini düşündü.

Terence zafer kazanmışçasına, "Gördün mü? Buna verilecek

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir cevabın yok işte," dedi.

Tessa, "Böyle hissettiğin için üzgünüm," diyerek yoluna devam etti. Kendini toparlamaya çalıştı fakat çabaları hiçbir işe yaramadı. Hızla arabasına doğru yürürken yaşlar, gözlerine hücum ediyordu. Kilise komitesinden sorumlu, keskin gözlü ve her şeye burnunu sokan Nellie Andrews'a yakalanmadan kendini arabanın içine atmak istiyordu. Nellie ters yönden hızla geliyordu fakat Tessa çabuk davranarak kendisini arabanın içine atıp hemen motoru çalıştırdı. Araba hızlanırken Nellie'ye bir el hareketiyle selam verip uzaklaştı.

Tam o anda tüm soğukkanlılığını kaybederek, çok derinlerinden gelen, hayvansı bir ulumayı andıran sesle ağlamaya başladı. Hemen kasabadan dışarı çıktı. Oradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşıp üzüntüsüyle baş başa kalmak istiyordu. Jeff'in ona, Valerie'nin hamile olduğunu söylemesinden bu yana içine attığı keder patlak vermişti.

"Onun yerinde olsaydın sen kendini nasıl hissederdin?" Terence'ın bu cümlesi işkence gibiydi. O, kızların evlilik dışı hamile kaldıkları zaman bir böcek gibi aşağılandıkları zamanlarda hamile kalmanın ne demek olduğunu herkesten daha iyi biliyordu zaten. Arabanın tekerlekleri, yalnızca kasabada yaşayanların bildiği saklı kumsala çıkan dar yola saparken, o ıstırap dolu günleri nasıl atlattığını düşündü.

Valerie'nin kendisinden nefret ettiğini biliyordu. Tessa evlenmek için beklemeleri gerektiğini söylediğinde Valerie'nin yüzündeki dehşet ve nefreti görmüştü. Valerie'nin tüm ümidi kırılmıştı. Tessa'nın, inadına böyle davrandığını düşünmüştü. Zaten başka türlü düşünmesinin imkânı bile yoktu. Keşke genç kadın, Tessa'nın onu, kendisinin de evliliği boyunca çektiği ıstıraptan kurtarmaya çalıştığını bilseydi. Lorcan'ın onu *gerçekten* sevdiğinden hiçbir zaman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

emin olamamış, bu bilinmezlik tüm hayatını ve kocasıyla olan ilişkisini de etkilemişti. İşler farklı olsaydı kocası, zorunlu olduğu için değil, yalnızca *gerçekten istediği için* onunla evlenir miydi, diye düşünmüş, evliliği boyunca kendisine eziyet etmişti.

Lorcan iyi bir adamdı. Hatta mükemmeldi. Her zaman sadık ve destekleyici bir koca olmuştu. Fakat kocasını çok iyi tanıyordu. Lorcan, bir şeyi kafasına taktığı zaman elinden geleni yapar, yeteneklerini sonuna kadar kullanırdı. Sıkı bir disipline ve irade gücüne sahipti. Tessa ona hamile olduğunu söylediğinde hemen ona evlenme teklif etmiş, sonra da evine destek olmak için gece gündüz demeden çalışıp elinden geleni ardına koymamıştı. Fakat Tessa, Lorna'yla karşılaştıktan sonra Lorcan'ın gerçekten öyle hissettiği için değil de yapabileceğinin en iyisini yapmak zorunda olduğu için kendisini sevdiği izlenimine kapılmıştı.

Lorcan birçok kez bunun aksini ifade etse de Tessa, çok derinlerine attığı bu korkunç habis şüpheden asla kaçamamıştı. Aslında, özellikle de evliliğinin ilerleyen yıllarında –ki bu dönem evliliğinin en mutlu dönemiydi– bu konuyu çözümleyip ardında bıraktığını düşünmüştü. Fakat Jeff bir gün eve gelip Valerie'nin hamile olduğunu söylediğinde her şey hızla yeniden su yüzüne çıkmış, bu habis şüphe tek düşünebildiği şey halini almıştı.

Valerie, Tessa'nın kötü niyetinden ötürü böyle davrandığını düşünüyordu, fakat durum böyle değildi. Parkasını giyip rüzgârlı sahilde yürümek için arabasından inerken, *ne kadar da zor ve acı bir deneyimdi,* diye düşündü. Güneş batmış, alacakaranlık gökyüzüne hâkim olmaya başlamıştı. Fakat havanın tam anlamıyla karanlık olmasına yarım saat daha vardı.

Tessa, kum tepeciklerini aşarak sahilde dolaşırken Jeff'in Valerie'yi eve getirdiği ilk gün ondan pek hoşlanmadığını hatırladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapısında, sanki dünyalara sahip bir kız görmüştü. Kendisine ait arabası, son moda kıyafetlerle makyaj malzemelerine harcayacak parası olan, şehirde yaşayan bir kız. Tessa'nın genç, güzel ve köy yaşamının dar sınırlarından kaçmak isteyen genç bir kadınken sahip olmayı istediği her şey bu kızda vardı. Şimdi Tessa için tüm bunlar, tıpkı gençliği gibi geride kalmıştı. Bunu kabul etmek çok güçtü ama artık o, kanatlarını açıp uçma imkânı olmayan orta yaşlı bir kadındı. Menopozun korkunç etkilerini vücudunda hisseden bir kadın. Vücudu değişiyor, esnekliğini kaybediyor, ağrıları artıyordu ve yaşadığı her şey ona, artık genç olmadığını hatırlatıyordu. Bir zamanlar tüm ihtişamıyla parlayan saçları griye dönüyor, ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyordu. Ve evet, Tessa'yı kıskanıyordu. Böyle hissetmesinin hiç güzel ve mantıklı olmadığını biliyordu ama en azından dürüsttü.

Valerie, arabası ve tarz kıyafetleriyle son derece sofistike ve kendine güvenli görünüyordu. *Benim gençken yalnızca eski, hantal bir bisikletim vardı,* diye düşündü içi cız ederek.

Evet, gerçekten de başlangıçta Jeff'in kız arkadaşını ölesiye kıskanmıştı. Çünkü Valerie'nin, onun hep istediği ve değer verdiği her şeye sahip olacağını düşünmüştü. İlanıaşk, romantik bir evlilik teklifi, nişan töreni, beyaz gelinlik, romantik bir balayı ve en doğru zamanda da bir bebek.

Onun için işler hiç de hayal ettiği biçimde gerçekleşmemişti. Lorcan'la bir senedir çıkıyorlardı. Onu tüm kalbiyle seviyordu. Lorcan o zamanlar Dublin'de ziraat okuyordu. Tessa, şehirli ve sofistike bir kızın Lorcan'a pençelerini takıp onu ayartacağından korkuyordu. Sıcak bir yaz akşamı birlikte eğlenmeye gitmişler, çok fazla alkol almışlardı. Geceyi ise Tessa'nın babasının çiftliğinde, samanlıkta geçirmişlerdi. Lorcan'ın kollarında olmak harika

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir histi. Lorcan da Tessa'yı en az onun kendisini istediği kadar istiyordu. O ana dek çok dikkatli olmuş, kendilerini frenlemişlerdi. Fakat o gece arzularına yenik düşmüşlerdi. Tessa bekâretini erken yaşta kaybetmiş, hayatının geri kalanında da tedbirsizliğinin bedelini ödemişti.

Hamile kalmış, mecburi bir evlilik teklifi almış, yalnızca Lorcan'ın ve kendi ailesinin katıldığı, kız kardeşinin nedime, erkek kardeşinin sağdıç olduğu bir törenle, soluk mavi bir takım giyerek evlenmişti. Tüm bunlar yalnızca üç ay içinde olup bitmişti. Ailesi, kızlarının aileye yaşattığı utançtan ötürü hem korkmuş hem de öfkelenmişti. Kızlarının, köyden mümkün olduğunca çabuk bir şekilde uzaklaşmasını istemişlerdi. Düğün de son derece tatsızdı. Sabah sekizde evlenmişler, rahip onaylamadığını belli eden bakışlar atmış, annesi elinde mendille ağlayıp durmuş, babası kaşlarını çatıp sert bakışlarla izlemişti. Düğün kahvaltısı etmemişlerdi. Konuşma yapılmamış, çiçek fırlatılmamıştı. Tören biter bitmez Lorcan'la arabaya binip vakit kaybetmeden Dublin'e gitmişlerdi.

Balayı dedikleri şey Dublin'de Wynn Hotel'de geçirilen bir hafta sonuydu. Dedikoduların hedefi olduğu köyünü terk etmek zorunda kalmış, kendilerine ait bir ev için para biriktirene kadar Lorcan'ın yaşlı halasının Rockland'deki derme çatma evinde yaşamak zorunda kalmışlardı. Lorcan okulu bırakıp babasının balıkçı teknesinde çalışmaya başlamıştı. Bunun üzerine Tessa, Lorcan'ı hep kaçmak istediği işe mecbur bıraktığı için kendini ayrıca suçlu hissetmişti.

Kocası, değişen koşullarına sabırla uyum sağlamıştı. Fakat Tessa, Lorcan'ın kendisiyle, onu sevdiği için değil bir görev bilinciyle evlendiği düşünmüş, pişmanlık ve üzüntüsünü bastıramaz olmuştu. Lorcan'ın eski sevgilisi Lorna Burton'la karşılaştığı gün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de, hislerinin hiçbir şüpheye yer vermeyecek biçimde doğru olduğuna ikna olmuştu.

Lisa doğduktan kısa bir süre sonra bir cumartesi günü ikindi güneşi içini ısıtırken, kendisini şaşırtıcı derecede mutlu hissediyordu. Kızını da alıp yürüyüşe çıkmaya karar vermişti. Yürürken Lorna Burton'un karşıdan hızlı adımlarla yürüdüğünü görmüş, kalbi heyecandan hızla atmaya başlamıştı. Lorcan, Lorna'yla bir yıl çıkmış, ondan ayrıldıktan sonra Tessa'yla çıkmaya başlamıştı. Lorna, sürekli erkeklerle cilveleşen, onları birbirine düşüren sarışın, seksi ve vamp bir kızdı.

"Bu, Lorcan'ın kızı olmalı!" demişti Lisa'nın bebek arabasına doğru gelişigüzel bir bakış fırlatarak. "Güzel bebek, Tessa. Hamile kalmak da zekice bir hareket. Tebrikler. Fakat sen hamile kalmasaydın Lorcan bana dönecekti biliyorsun, değil mi?" Lorna, yeşil gözleriyle Tessa'ya buz gibi bakışlar fırlatıyordu.

Tessa, kendini kontrol etmek ve Lorna'nın sözlerinin kendisini nasıl yaraladığını belli etmemek için büyük çaba sarf etti.

"Lorcan istediğini yapma konusunda özgürdü, Lorna. Buna emin olabilirsin. Seni isteseydi sana dönerdi zaten," Bebek arabasıyla yan tarafa doğru manevra yapan Tessa'nın sesi buz gibiydi.

"Söylediğim gibi, Tessa, hamile kalmak gayet zekice bir davranış. Fakat benim bir erkeği elde etmek için kullanacağım türden bir davranış değil," dedi kaşlarını çatıp omzunun üzerinden seslenerek. Tessa, bebek arabasını sımsıkı kavramış, ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

Bu soğuk ve sert sözler onun yüreğini yaralamış, Lorcan'ın aksi yöndeki savunmalarına ve onu gerçekten sevdiğini söyleyerek güvenini kazanma çabalarına rağmen, evliliğinin temellerini sarsmıştı. Bu temel bir kere sarsılınca da Tessa, kocasının söyledikle-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rinin doğru olduğu konusunda kendini bir daha asla tam olarak ikna edemeyecekti.

Tessa, çocukları arasında yerini ayrı tuttuğu Jeff'in eve getirdiği bu kızda, yıllar önce hamileliğin ondan çaldığı hayallerini görmüştü. Tam da menopozun ve bu durumun beraberinde getirdiği tüm zorlukların içine tepetaklak düştüğünde tüm eski korkuları ve pişmanlıkları da yeniden su yüzüne çıkmıştı.

Jeff bir gece kız arkadaşının hamile olduğunu söylediğinde Tessa, sanki Lorcan'la yaşadıklarını bu kez oğlu yaşayacak gibi hissetmişti. Eski bir hikâye tekrarlanıyordu. *Fakat artık hiçbir şey eskisi gibi değil,* diye kendisini rahatlattı Tessa. Dalgalar nazlı nazlı kıyıya vuruyor, rüzgâr saçlarını yüzüne doğru savuruyor ve bir balıkçı teknesinin motorunun belli belirsiz duyulan pat pat sesi limana doğru yaklaşırken akşamın sessizliğini bozuyordu. Arkasını dönüp arabasına doğru yürüdü. Valerie şu anda ondan nefret ediyor olabilirdi. Fakat gün gelecek, Tessa ve Carmel, onu apar topar evlenmekten ve bu maceranın beraberinde getireceği şüphelerle yaşamak zorunda kalmaktan alıkoydukları için onlara minnet duyacaktı.

Belki de Jeff ileride onunla evlenmek isteyecekti. Oğlu bunu gerçekten isterse Tessa da onlar için mutlu olurdu. Fakat şu anda oğlunun kariyerine odaklanması gerekiyordu. Babası gibi okulunu bırakmak zorunda kalsaydı Tessa kahrolurdu. Oğlunun hayatını mahvetmesine izin veremezdi. Oğlunun önünde çeşitli seçenekler vardı. Tessa da oğlunun kendisi, bebeği ve Valerie için en uygun olanı seçmesi konusunda elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Bu esnada da onları elinden geldiğince destekleyecekti.

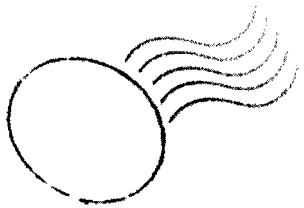
Şimdiki planı ise Briony için aile üyeleri ve dostlarından oluşan güzel bir vaftiz töreni organize etmekti. Bu tören kendi kızının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vaftiz törenine benzemeyecekti. Yalnızca Lorcan'la kendisinin katıldığı, kutlama havası taşımak şöyle dursun, utanç verici ve sönük geçen o törenden farklı olmalıydı.

Briony'nin vaftiz töreni ise çok farklı olacaktı. Kilise, aile üyelerinden, Jeff ve Valerie'nin arkadaşlarından oluşacak, herkes neşe içinde olacaktı. Carmel'in de gelmesini gerçekten umut ediyordu. Valerie de bu töreni bir zeytin dalı olarak görecekti. Terence konusunda ise yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hangi koşullar altında olursa olsun bir bebeğin aileye katılması son derece özel bir durumdu. *Eski hikâyeler aynen tekrar edecek diye bir şey yok,* diye düşündü Tessa. Kum tepeciklerini aşıp arabasına dönerken içinin enerji dolduğunu hissetti. Bu, herkes için geçmişi arkada bırakıp taptaze bir döneme başlama fırsatıydı. Terence Harris ne düşünürse düşünsün bebeğin doğumu, uzun zamandır heyecanla beklenen ve kutlanması gereken bir şeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 29

Valerie, üzerinde geceliğiyle yatağının kenarında oturmuş yavaşça Briony'nin sırtını okşuyordu. Minik kızı, geğirerek gazını çıkardıktan sonra kirpikleri titreyerek yanaklarına doğru eğildi. Uykuya dalmıştı. "Seni güzel, küçük kız," diye mırıldandı Valerie kızını beşiğine yatırıp üzerine battaniyeyle örterken.

Hemşirelerden biri, Valerie'nin kaldığı bölmenin perdesini açıp başını içeriye sokarak, "Valerie, bebeği topuktan kan alma testi için almam gerekiyor," dedi.

"Canı çok acır mı?" diye sordu Valerie yüzünü ekşiterek.

Hemşire, Briony'nin beşiğini iterek koridora çıkarırken, "Hayır, korkma," dedi. Bebek gittikten sonra minik oda Valerie'ye tuhaf derecede boş göründü. Perdeyi aralayarak yan tarafta yatan kadına gülümsedi.

"Sanırım bir koşu tuvalete gidip yüzüme gözüme bir şeyler sürsem iyi olacak. Öğleden sonra Jeff'in ailesi gelecek, biraz şık ve bakımlı görünsem iyi olur."

"Gerçekten koşabileceksen buna şapka çıkarırım. Zira benim hareket etmeye bile halim yok," dedi orta yaşlı kadın inleyerek. Valerie'yle aynı gece, üçüncü çocuğunu doğurmuştu. Sıcak ve iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalpli bir kadındı. İkisi de, doğum yaptıkları gece çığlıklar atarak ortalığı ayağa kaldıran o kadınla aynı koğuşta olmadıkları için memnun olduklarını birbirlerine itiraf etmişti.

Valerie, çantasıyla havlusunu alarak tuvalete doğru gitti. Neyse ki tuvalet boştu da dışarıda beklemek zorunda kalmadı. İç çekerek kapıyı kapattı. Sessiz sakin bir ortamda kalmak ne kadar da güzeldi. Hastane sürekli kalabalık ve gürültülüydü. Sürekli bir hareket vardı; bebeklerin kakafonisi de bu duruma tuz biber ekiyordu. Gece iyi uyuyamadığı için kendisini çok bitkin hissediyordu. Hafta sonu eve gidip deliksiz bir uyku uyumak için can atıyordu. Lizzie, hafta sonu için Rockland'e gideceğini söyleyerek, yatağını Carmel'e bırakmayı teklif etmişti. Evdeki ilk iki gece, arkadaşını sürekli ağlayan bir bebekle rahatsız etme kaygısı yaşamayacağı için biraz rahatlamıştı.

Yüzünü yıkayıp biraz makyaj yaparken, *derbeder görünüyorum,* diye düşündü. Sanki on yıl yaşlanmış gibiydi. Göğüsleri acıyor, sürekli akıyordu. Göbeği puding gibi löp löptü. "Tanrıçalıkla alâkam bile yok," demişti Lizzie'ye. Yeniden çekici ve seksi görünmeyi hayal bile edemiyordu.

"Doğumun etkilerinden kurtulana kadar sabret," demişti ne yaşadığı konusunda en ufak bir fikri bile olmayan arkadaşı.

"Acaba her yanımın daha fazla sarkma ihtimali var mı?" diye sordu Valerie endişeyle.

"Şu konuştuğumuz egzersizleri yapıyor musun?"

"Hem de hiç aksatmadan."

Valerie, bir gün önceki konuşmalarını hatırlayıp gülümsedi. Lizzie, içinde çeşit çeşit şekerleme, ped, göğüs pedi, yeşil çiçekli şirin bir gecelik ve iki çift kocaman pamuklu külot olan bir çantayla hastaneye gelmişti. "Bu çirkin şeyleri bir erkeğin görmesine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sakın izin verme," demişti çantayı uzatırken. "En azından normale dönene kadar işini görürler."

Acaba ne zaman normale döneceğim, ya da dönebilecek miyim, diye düşündü Valerie suratını ekşiterek. Bir yandan da saçlarını tarıyordu. *İyi ki doğumdan önce kısa kestirmişim,* diye düşündü. Bu aralar uzun saçla hiç uğraşacak durumda değildi. Koridordan gelen seslerden, ziyaret saatinin başladığını anladı. Boynuna ve bileklerine elma esanslı parfümünden sıktıktan sonra malzemelerini çantasına koyarak kaldığı bölmeye doğru ilerledi. Sonra da etraftaki birkaç parça dağınıklığını toparladı.

Hemşire, Briony'yi getirmişti. Kızı, gözyaşları içinde kalan minik suratını buruşturmuştu. Hemen onu beşiğinden alıp kucakladı. Sonra da tatlı sözler mırıldanarak kollarında uyuttu. Uyuduktan sonra bebeği tekrar beşiğine yerleştirdiğinde kendisini birden çok bitkin hissetti.

Kendini sızlanarak yatağa bıraktı. Doğumdan sonra basur şikâyeti başlamış, doğum sonrası sıkıntılarına bir yenisi eklenmişti. Başucundaki derginin sayfalarını karıştırdı. Fakat kendisini o kadar gergin hissediyordu ki tek kelime okuyamadı. Eganların bir an önce gelip gitmesini istiyordu. Onu gecelikle göreceklerini düşünerek biraz canı sıkıldı. Neyse ki yüzüne biraz makyaj yapmıştı.

Vaftiz töreni konusundaki nazik teklifiniz için çok teşekkürler ama biz henüz töreni nerede yapacağımıza kadar vermedik, diye tekrar etti sessizce. Kendi kendine yalnızca kararlı ol, diye telkinde bulundu esneyerek. Arkasındaki yastıklara iyice yaslandı. Güneş yüzüne vurdukça kendisini çok daha fazla uyuşuk hissetmeye başladı. Ziyaretçileri gelene kadar biraz kestirmeye karar verdi.

"Onu uyandırma," diyen bir erkek sesiyle kendine geldi. Çenesine doğru ıslak bir şeyler akıyordu. Mahmur gözlerini açtığında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşısında Jeff, Lorcan ve Tessa'yı gördü.

"Ah, uyuyakalmışım," diye mırıldandı çenesine doğru akan ağzının suyunu eliyle silerek. Onlara bu şekilde yakalandığı için utanç duydu. *Ağzımın suları akar vaziyette uyuyakalmışım, umarım bir de horlamamışımdır,* diye düşündü kendi kendine.

Tessa nazik bir sesle ona güzelce sarılmış hediye paketini uzatırken, "Canım, çok mu yorgunsun?" diye sordu.

"Iııı, evet... Çok teşekkür ederim, Bayan Egan," dedi kibarca. *Umarım şu anda beni öpmeye kalkmaz,* diye düşünüyordu.

"Tessa de, lütfen. Sen 'Bayan Egan' deyince kendimi çok yaşlı hissediyorum," diye karşı çıktı Tessa. *Hiç de yaşlı görünmüyor,* diye düşündü Valerie. Kendisiyle karşılaştırıldığında son derece zinde ve sağlıklı görünüyordu. Üzerinde siyah pantolon, ince fitilli krem rengi polo yaka bir kazak ve son derece şık, gri kemerli bir trençkot vardı. "Bebeği görebilir miyiz?" diye sorduktan sonra beşiğe doğru eğildi.

Jeff heyecan içinde, "Kucağına alsana, anne," dedi.

"Ama şu an *uyuyor*!" dedi Valerie, Jeff'e bir bakış fırlatarak.

"Annem uyandırmaz," dedi Jeff, aynı bakışla karşılık verirken.

Tessa, Valerie'ye baktı. "Kucağıma almam senin için sorun olur mu?" diye sordu. Herkesin dönüp Valerie'ye baktığı o an, odada rahatsız edici bir sessizlik oluştu.

Jeff'in annesinin torununu kucaklamasına izin vermemek son derece kaba bir davranış olurdu. Ayrıca Tessa, kendisinden izin de istemişti. En azından Valerie'ye sormadan eğilip bebeği kucaklamamıştı.

"Olmaz tabii ki," dedi mümkün olduğunca cana yakın davranmaya çalışarak. Tessa, zaten daha fazla ısrar beklemiyordu. Hemen battaniyesini kaldırarak bebeği kucakladıktan sonra dik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

katle torununu incelemeye başladı.

"Çok güzel," dedi kısık sesle. Tessa'nın gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını gören Valerie, bir şaşkınlık yaşadı.

Lorcan, karısının kucağındaki torununu incelerken şefkatle, "Musluklar da hemen açıldı," dedi.

"Bu çok değerli bir an," dedi Tessa yutkunarak. "İlk torunumuz. Jeff'in kızı. Biraz ağlamaya hakkım var herhalde, öyle değil mi?"

"Baksanıza, Valerie, bebeğin çenesinin bana benzediğini düşünüyor," dedi Jeff dikkatleri bebeğe toplayarak.

"Tanrı'ya şükür ki kulakları sana benzememiş," diye takıldı Lorcan. Hepsi güldü.

Tessa, Briony'nin çenesini okşarken, "Tombik bir bebek, güzel besleniyor olmalı," dedi. Kucağında bebekle birlikte Jeff'in getirdiği bir sandalyeye oturmuştu.

"Hem de nasıl, hapur hupur yiyor," dedi Jeff gururla.

"Valerie'ye sormuştum," dedi Tessa gülerek.

"Tanrı'ya şükür, yeme konusunda hiç sıkıntı çıkarmadı minik obur," diye yanıtladı Valerie. Karşısında oturan kadının, Jeff'le evlenmemeleri için elinden geleni yapan katı ve inatçı kadınla aynı kişi olmadığını düşünüyordu. Tessa bugün çok daha nazik, çok daha yumuşaktı. Valerie, Tessa'nın getirdiği paketi açtı. Lila rengi minik tulum ve onunla uyumlu boneyi ne kadar beğendiği gözlerinden okunuyordu. Bunlardan başka, üzerinde Briony'nin adı yazılı olan bir zarf içinde iki adet hediye çeki ve Valerie için de şık bir gecelikle, onunla uyumlu bir sabahlık vardı.

"Hepsi çok güzel," dedi Valerie, Tessa'nın kendisini de düşünmesine şaşırarak. "Keşke bu kadar zahmet etmeseydiniz."

"İnsanın her zaman torunu olmuyor." Tessa'nın sesi içtendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ayrıca o bizim ilk torunumuz, onu şımartmamız lazım. Hem kendimden hatırladığım kadarıyla insan doğum yapınca en çok ihtiyacı olan şey de gecelik oluyor."

"Tekrar teşekkürler, hepsi gerçekten çok işe yarayacak," dedi Valerie. Tessa'nın düşünceli tavrını takdir etmişti.

Hastane, hava durumu ve birkaç önemsiz konudan söz ettikten sonra Tessa, "Ee, hafta sonu hastaneden çıkıyor musun?" diye sordu. "Annende kalmaya Rockland'e gelecek misin?"

"Hayır, kendi evime döneceğim. Annem birkaç gün gelip burada benimle kalacak. Jeff'in çalışmalarına engel olmak istemiyorum," dedi Valerie, Tessa'nın planları için siper alarak.

"Bu da önemli tabii," dedi Tessa. Valerie, kadının asıl söylemek istediği şeyi anlayıp anlamadığından emin olamadı. Acaba ne demek istediğini anlamış, ama bunu göz ardı etmeyi mi tercih etmişti?

"Rockland'e ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Tessa, bebeği Lorcan'ın kollarına bırakırken.

"Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum," dedi yavaşça. Konuşmanın nereye gittiğini anlamıştı.

Tessa sonunda, ağzındaki baklayı çıkararak, "Vaftiz töreni için herhangi bir plan yaptınız mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Ah! Ben de Jeff'e Briony'nin sağ salim aramıza katılmasını kutlamak için bir vaftiz töreni düzenlemek istediğimizi söylemiştim. İstediğin herkesi davet edebileceğin, aile üyeleri ve arkadaşlardan oluşan bir tören."

"Bu kulağa çok güzel geliyor," dedi Jeff araya girerek.

Valerie, Jeff'i terslememek için kendisini zor tuttu. Erkek arkadaşı, bu fikirden hoşlanmadığını biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hımm... Aslında Jeff'le bu konuyu ayrıntılı olarak konuşmadık. Kızımın Rockland'de vaftiz edilmesini istediğimden emin değilim. Ayrıca henüz oraya gitmeye hazır olup olmadığımı bile bilemiyorum. Yine de teklifin için teşekkürler, Tessa. Biz son durumu sana haber veririz, öyle değil mi Jeff?" dedi yatağının ayakucunda duran erkek arkadaşına bakarak.

"Tabii, Valerie kararını verdiğinde biz size haber veririz," dedi Jeff. Sesindeki iğneleyici tavır rahatlıkla sezilebiliyordu.

"Şu anda zaten yeni bir duruma alışmaya çalışıyorsunuz. Tören planlamak için çok zamanınız olacak," dedi Lorcan, Valerie'ye bakıp gülümseyerek. O kadar hassastı ki, Valerie kalkıp ona sarılmamak için kendisini zor tutuyordu. O anda işyerinden iki arkadaşı gelince, Tessa'nın sorusuna kesin bir yanıt vermekten de kurtulmuş oldu. *Mükemmel bir zamanlama,* diye düşündü Valerie, odadakileri birbiriyle tanıştırırken.

Lorcan, bebeği son bir kez kucaklaması için Tessa'ya uzatırken, "Artık gitsek iyi olur, Valerie'yi daha fazla yormayalım," dedi.

Tessa, Jeff'e, "Bebeği beşiğine koymak ister misin?" diye sorduktan sonra Briony'yi nazikçe yanağından öptü ve trençkotunu giyerken Jeff de yavaşça bebeği yatırdı.

Lorcan'a gülümseyen Valerie, "Geldiğiniz için çok teşekkürler," dedi.

"Kendine iyi bak, kendini uygun hissettiğin zaman yeniden seni görmeye geliriz, değil mi Tessa?"

"Umarım bu mümkün olduğunca çabuk olur," dedi Tessa, beşiğe bakarken. Şimdiden torununa özlem duymaya başlamıştı sanki. "Kendine dikkat et, Valerie."

"Ederim, size de iyi yolculuklar," dedi Valerie. Bu sıkıcı ziyaret için memnundu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jeff de, "Akşama görüşürüz," dedikten sonra Valerie'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Aslında bugün evde kalıp çalışsan daha iyi olur," dedi Valerie. Törenin muhteşem bir fikir olduğunu söylediği için ona öfkelenmişti. Ayrıca Tessa'ya karşı talepkâr görünmek de istemiyordu.

"Yarım saatliğine de olsa uğrar, bebeğe iyi geceler öpücüğünü veririm," dedi Jeff kararlı bir şekilde.

"Tamam," dedi Valerie soğuk bir ses tonuyla. Başkalarının önünde onunla tartışacak değildi. Tessa'yla Lorcan'a hediyeler için tekrar teşekkür etti. Onlar dışarı çıkarken, iş arkadaşları da beşiğin üzerine eğilmiş bebeği inceliyorlardı.



"Bu bebeği istediğimiz kadar çok göremeyeceğiz," dedi Tessa, Lorcan'a Rockland'e dönüş yolunda. Keyfi kaçmıştı.

"Öyle söyleme," diye çıkıştı kocası."

"Söylediklerini duymadın mı? Rockland'e ne zaman geleceğini bile bilmiyor. Vaftiz törenini orada yapıp yapmayacağı bile kesin değil. Sanki Jeff'in bu konuda hiçbir şey söyleme hakkı yokmuş gibi, onu konuşturmadı bile," dedi kasetçaları çalıştırmaya çalışırken.

"Babasıyla arası iyi değil, Tessa. Bunu unutma. Terence'ın son durumlar hakkında ne düşündüğünü bile bilmiyoruz," dedi Lorcan.

"Babası onu evde istemezse bizimle kalabilir," dedi Tessa tersçe.

"Bizi doğru dürüst tanımıyor bile."

"Biraz tanımaya başlasa iyi olur. O bebek bizim torunumuz," diye hatırlattı Tessa kocasına.

"Bebeğin adı Briony Harris, Briony Egan değil, Tess," dedi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kocası sessizce.

"Biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum, Lorcan. Bileğindeki isim kartında gördüm zaten," dedi Tessa terslenerek. Sonra da eve gidene kadar ağzını açıp tek bir kelime bile etmedi.

"Annemin tek istediği Rockland'e bir vaftiz töreni yaptırmak. Bunu nesi kötü anlamıyorum." Valerie, Jeff'le birlikte koridordan geçerek hastanenin çıkış kapısına doğru yürürken erkek arkadaşının bu gece ne kadar saldırgan olduğunu gördü. Neyse ki bu gece eve gidip ders çalışacaktı da bütün gece birbirleriyle atışmak zorunda kalmayacaklardı.

"Senin için bir sorun yok tabii. İnsanlar orada seni parmakla göstermeyecek," dedi Valerie öfkeyle.

"Gösterseler ne olur ki? Onları kafasına takan kim?"

"*Ben* takıyorum, Jeff."

"Peki sen Rockland'e gelmezsen, annemle babam bebeği nasıl görecek?"

"Dublin'e gelebilirler," dedi Valerie, Jeff'in gözlerinin içine bakarak.

"Bak, Briony onların torunu. Ben de onların oğluyum. Onların, kızımın yaşamında büyük bir yeri olsun istiyorum."

"Öyle mi?" dedi Valerie buz gibi. "Kusura bakma, Jeff ama acaba benim mi bir algılama sorunum var? Babam bizi peşinden sürükleyip size götürdüğünde, annen yapılması gerekenleri ardı ardına sıralarken hiç de öyle hissetmemiştim ben. Ayrıca hatırlatırım, ben senin *karın* değilim. Yani onlar da benim kayınvalidemle kayınpederim olmuyorlar. Hatırlarsan sen de böyle istemiştim. İstediğin oldu işte. Her şeyi istediğin gibi yapamazsın, Jeff. Tessa da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öyle!" dedi dobra dobra. Çıkış kapısına gelmişlerdi. Jeff'e, "İyi geceler," diyerek fiziksel durumunun el verdiği ölçüde hızla yeniden içeriye girdi. Jeff, duyduklarının etkisiyle orada öylece kalakalmıştı.

"... Sonra ben de, 'Ben senin *karın* değilim. Yani onlar da beni kayınvalidemle kayınpederim olmuyorlar. Hatırlarsan sen de böyle istemiştim. İstediğin oldu işte. Her şeyi istediğin gibi yapamazsın, Jeff. Tessa da öyle,' dedim." Valerie, yirmi dakika sonra gelen Lizzie'ye başından geçenleri zafer kazanmış bir komutan edasıyla anlatıyordu. Arkadaşı ziyaret saatinin son on dakikasına yetişmiş, Jeff'i kıl payı kaçırmıştı. "İyi demiş miyim?" diye sordu. Sonunda otoritesini gösterip durumun kontrolünü eline aldığı için gayet memnundu. Valerie, kişisel sınırlarını çizdiğine göre Tessa Egan, her şeye o kadar da kolay karışamayacaktı. Jeff'in de olaylarla ilgili düşündüğü kadar yorum yapma hakkına sahip olmadığını görmesi iyi olmuştu. Evli olsalardı her şey çok daha farklı olabilirdi.

Lizzie, ıslık çaldı. "Hiç sakınmadan Jeff'e her şeyi söylemişsin. Eminim Tessa da bundan sonra sana sormadan plan yapmadan önce iki kez düşünecektir. Ancak senin en eski ve yakın arkadaşın olarak sana bir şey söyleyeyim mi, Valerie?"

"Devam et," dedi Valerie yavaşça. Lizzie'nin aklından geçenleri hiç saklamadan söyleyeceğini biliyordu. Şimdi ağzının payını bir güzel verecekti. Yüzündeki ciddi ifadeden bunu anlayabiliyordu. Arkadaşı yatağın üzerinde oturmuş ona bakıyordu. "Yanlış anlama, Val. Biliyorsun, ben her zaman senin tarafındayım fakat içinde bulunduğun durumla ilgili ahkâm keserken kendini çok kaybetme, tatlım. Bu, seni olduğu kadar Jeff'i de ilgilendiriyor. Siz Briony'nin anne babasısınız. Lütfen bebeği Jeff'e ve ailesine karşı bir silah gibi kullanma."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama," dedi Valerie. Havası sönmüş bir lastik gibiydi. "Ben sadece kendimi savunmaya çalışıyordum."

"Biliyorum, fakat hayat zor. Seninle Briony'nin çok fazla yardıma ihtiyacınız olacak. Kendini ve kızını, size destek olmak için ellerini uzatan insanlardan ayırma. Geleceğin ne getireceğini bilemezsin. Bu nedenle, etrafında güvenebileceğin insanların olması her zaman iyidir. Yalnızca bunu söylüyorum."

"Ama yalnızca bebeği doğurduğum için bu konuya dahil olmak istiyorlar. Normal şartlar altında beni evlilik bağıyla ailelerinin bir parçası olacak biri olarak görmüyorlar ki," dedi Valerie suratını asarak.

"Sen, Tessa Egan'ın kayınvaliden olmasını *gerçekten* istiyor musun?" diye sordu Lizzie bir kaşını kaldırarak.

"Bebekle Rockland'e dönmek zor olacak. İnsanların orada ne laflar edeceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Valerie. Kaşları çatılmıştı.

"Kendini gitmeye hazır hissettiğin zaman bana söyle, ben seninle gelirim. Orada başın dik yürüyeceksin, küçükhanım. Ben de senin yanında olacağım. Bırak da ne derlerse desinler. Ayrıca kasabada yaşayan ve bunu sorun etmeyecek birçok iyi insan var," dedi Lizzie nazikçe. "Bu konunun canını daha fazla sıkmasına izin verme."

"Biliyorum. Yalnızca kendimi darmadağın olmuş hissediyorum. Tessa da beni iyice sinir ediyor," dedi Valerie ağlamaklı. Lizzie'nin söyledikleri, ne kadar kindar olduğunu görmesini sağlamıştı. İçinde bir yerlerde onlara kötü davrandığını biliyordu. Fakat o kadar incindikten sonra öyle davranmak biraz içini soğutmasını sağlıyordu.

"Kadın seni gerçekten sinir etmeye çalışmamıştır. Aslında iyi kalpli biri. Lorcan da çok tatlı bir adam. Onlara karşı durmaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değil, onlarla birlikte olmaya çalış. Briony'nin hatırı için," diye ısrar etti Lizzie.

"Peki, tamam," dedi Valerie ziyaret saatinin sona erdiğini bildiren zil çalarken. Keyfi kaçmıştı.

"Seni eleştirmiyorum, yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi Lizzie kalkarken. "İyi bir vaftiz anne, vaftiz evladı için elinden gelenin en iyisini yapmalı." Sonra da beşiğe doğru eğilerek, başının üst kısmındaki bir şeyi dikkatle inceleyen Briony'yi öptü.

"Ah, şuna baksana, Valerie. Meleklerle oynuyor," dedi Lizzie sevgiyle. "Ne kadar harikulade!"

"Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim, Lizzie," dedi Valerie sürüklenerek yataktan kalkıp arkadaşının yanına giderken.

"Her şey düzelecek," dedi Lizzie arkadaşına sarılarak. "Hafta sonu görüşemeyeceğiz, buzdolabında yeterince yiyecek var. Ben bir şeyler almıştım. Ayrıca sana birkaç sürpriz atıştırmalık da aldım."

"Erkek olsaydın seninle evlenirdim," diye takıldı Valerie, paltosunun düğmelerini ilikleyen arkadaşına.

Lizzie, "Erkek olsam ben de kendimle evlenirdim," diye karşılık verdikten sonra arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu, ardından da yüksek topuklu ayakkabılarıyla arkasında tak tuk sesleri bırakarak odadan çıktı.

Valerie, eğilip kızını alarak kucakladı. Parmağını sımsıkı tutmasına bayılıyordu. Lizzie son derece açık konuşmuştu. Fakat söylediklerinde haklıydı. Valerie, istemese de bunu kabul etmek zorundaydı. Briony'yi karşı tarafa gol atmak için kullanmamalıydı. Onu bir "silah" olarak kullanmamaya çalışacaktı ama hiç yokmuş gibi de davranmayacaktı. Tessa ve Jeff, ne kadar isterlerse istesinler, onun hayatını kontrol edemezlerdi. Gerçek şuydu ki, durumlar

BELONGS TO KAKTUS TEAM

değişene ya da en azından Jeff'le birlikte aynı evde yaşamaya başlayana kadar o bekâr bir anneydi. Her zaman kendisi ve kızı için elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Aile önemliydi. Briony'yi bu bağdan mahrum bırakmak ona haksızlık olurdu. Valerie, hastaneden eve döndükten sonra gündelik hayatın ritmine alışınca şu vaftiz meselesi üzerinde düşünecek, herkesi memnun edecek bir sonuca varmaya çalışacaktı. Bundan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Jeff, defterinin kenarına aldığı notları gözden geçirmeye çalışıyordu. Fakat şu anda çalışmaya yoğunlaşması o kadar zordu ki. Valerie, çok ters davranmıştı. Neredeyse onun, kendisini hayatında istemediğini düşünmeye başlayacaktı. Hatasını başına kakmış, hiçbir şey söylemeye hakkı olmadığını hissetmesine neden olmuştu. Briony'nin sahibi değildi ki! *Fakat konuşmalarından sanki öyleymiş gibi hissettiği anlaşılıyor,* diye düşündü gücenerek. Ayrıca ailesinin de, torunlarının vaftiz töreniyle ilgili bir şeyler söylemeye hakkı vardı.

Tanrım, hayatım nasıl da karmaşık bir hal aldı, diye düşündü başını ellerinin arasına alarak. Yeni baba olmuştu, sınavları yaklaşıyordu, kız arkadaşı iyice huysuz biri olup çıkmıştı ve annesi de kendisini dışlanmış hissediyordu. Kadınlardan bıkmıştı. Evet, hepsinden bıkmıştı. Dışarı çıkıp körkütük sarhoş olmak, arkadaşlarıyla bir gece kulübüne gidip hiç tanımadığı kızlarla beraber olmak, sonra da onları bir daha görmemek istiyordu. Haftalardır Valerie'yle seks yapmamışlardı. Şimdi de kız arkadaşı tüm dikkatini bebeğe vermişti. *Hayatımı daha başlamadan ne kadar da karmaşık bir hale getirdim,* diye düşündü içi kasvetle dolarak. O sırada holde çalan telefonun sesini duydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jeff, telefon sana," diye bağırdı ev sahibesi.

"Teşekkürler," diye bağırarak hole çıktı. Muhtemelen annesi arıyordu, sağ salim eve vardıklarını söyleyecekti.

"Selam, benim. Bugün biraz çirkef gibi davrandığım için özür dilerim," dedi Valerie pişmanlıkla.

Kız arkadaşının sesini duyunca içinde büyük bir ferahlık hissetti. Valerie'nin bu huyunu seviyordu. Hatalı olduğu zaman özür dilemekten kaçınmaz, ona karşı kin beslemezdi.

"Tamam Valerie, sorun yok. Aradığın için memnun oldum. Artık tartışmayalım. Her şeyi halledeceğiz," dedi portmantoya yaslanarak. İçindeki tüm gerginlik adeta vücudundan akıp gidiyordu.

"Biliyorum, Jeff. Yalnızca bu aralar biraz fazla dağıldım. Hormonlarım da çok dengesiz. Ayrıca, en azından bir süreliğine Rockland'e gitme düşüncesiyle yüzleşemiyorum," diye açıkladı hissettiklerini.

"Tamam, Valerie. Vaftizle ilgili de kendimizce bir şeyler ayarlarız," diye yatıştırdı kız arkadaşını. "Kızımız nasıl?"

"Mızmızlanmaya başladı, gidip emzirsem iyi olacak," dedi Valerie. Bunları söylerken Jeff'in gülümsediğini hissedebiliyordu. "İyi geceler, Jeff."

"İyi geceler, Val. Yarın görüşürüz." Telefonu kapatarak odasına geçti. Bir engelin daha üstesinden gelip, bir krizi başlarından savmışlardı. Annesinin gönlünü bir şekilde alırdı. Önümüzdeki aylarda bu tip gerginlikleri sık sık yaşayacaklarından kuşkusu yoktu ama en azından şu an için Valerie'yle aralarındaki bu sorunu halletmişlerdi. Odasının kapısını kapatırken gözü masanın üzerindeki kitaplara takıldı. Kitapları görecek gözü kalmamıştı. *Lanet olsun,* deyip dışarıya çıkmaya karar verdi. Valerie, kısa süre sonra hasta-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neden çıkıp bebekle birlikte gelecekti. Bu, özgür geçireceği son gece olabilirdi. Arkadaşlarından biri gün içinde arayıp, bebeği kutlamak için dışarıda bir şeyler içmeye davet etmişti. Valerie'yle tartışmalarının gerginliğini üzerinden atamadığı için teklifi biraz tereddütle karşılaşmıştı. Fakat şimdi her şey hallolmuştu. Islık çalarak, dolabının içinden temiz bir gömlek ve iç çamaşırı aradı. *İnsan şu hayatı yalnızca bir kez yaşıyor,* diye düşünmeye başlamıştı. Onun da eğlenmeye hakkı vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 30

"Ah, hayır! Rahip O'Shea," diye mırıldandı Valerie, Lizzie'ye bakarak. Rockland'in kilise rahibi, Triangle tarafından onlara doğru geliyordu. Elleriyle bebek arabasının tutacaklarına sımsıkı yapıştı.

"Sakin ol, adam öcü değil sonuçta," diye mırıldandı ağzının kıyısından. Rahip iyice yaklaşmıştı.

"Selam, kızlar," dedi neşeyle. "Uzun zamandır ikinizi de buralarda görmedim. İkiniz de şehre gittiğinden beri kilise korosu bir daha hiç eski performansını yakalayamadı."

"Merhaba, Peder," diye yanıtladılar aynı anda.

"Burada kim varmış bakalım? Misafirimiz mi var yoksa?"

Yaşlı rahip eğilip bebek arabasının içine bakarken, "Ne kadar da minik bir şeymiş bu böyle!" diye haykırdı. "Sen nasılsın Valerie?" diye sorarken nazikçe doğrulmuş, mavi gözleriyle Valerie'ye bakıyordu.

"İyiyim, Peder, teşekkür ederim." Endişe içinde, rahibin bir sözüyle kendisini kınamasını bekliyordu.

"Güzel, işe döndün mü?"

"Evet, Peder. Yaz sonunda döndüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bebeği evde bırakıp işe dönmek çok zor olmuştur eminim. İkinizin de iyi olduğunu görmek çok güzel, kızlar. Ayrıca yabancı gibi de davranmayın. Yarın kilise korosu performansı var. İkinizi de orada görmekten mutluluk duyarım. Ufaklık büyüdüğünde de hafta sonları çocuk korusu için onu kiliseye getirebilirsin, Valerie. Size iyi yürüyüşler. Buranın havası da insanı bebek gibi uyutur," diye takıldıktan sonra elini sallayarak yanlarından ayrıldı.

"Tam bir şampiyon, değil mi?" dedi Lizzie rahibin arkasından. "Tanrı onu kutsasın. Ne yargıladı ne de uzun uzun nutuk attı. Yalnızca son derece nazik, sevgi dolu ve durumu kabullenerek yaklaştı. Rahip dediğin işte böyle olur. Dara'yla nikâhımızı onun kıymasını çok isterim."

"Yoksa bir şeyler mi planladınız?" diye sordu Valerie, şaşkın gözlerle arkadaşına bakarak.

Lizzie mutlulukla, "Evet," dedi. "Tören bitene kadar sana bir şey söylemeyecektim ama Londra'ya gitmeyi planlıyoruz."

"Londra mı?" diye bir çığlık attı Valerie.

"Şşşş, Franny Powell geliyor. Dedikodu konusunda ne kadar başarılı olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı Lizzie.

"Aaa, Valerie, bu senin bebeğin mi? Uzun süre Rockland'e bebekle gelemedin tabii, öyle değil mi? Gerçi içinde bulunduğun durumu düşününce seni anlayabiliyorum. Peder O'Shea'yla konuştuğunuzu gördüm. Tabii sana bu konuda birkaç şey söylemiştir, öyle değil mi?" dedi dudaklarını bükerek. Bir yandan da bebeğe bakıyordu.

"Hiçbir şey söylemedi, Franny. Yalnızca bizi pazar günkü ayine davet etti. Bir de bebek büyüdüğü zaman onu da çocuk korosuna beklediğini söyledi. Peder O'Shea, gerçek bir Hıristiyan, gösteriş yapan sahtekârlardan değil. Sanırım İncil'de böyle sahte sofulara ri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakâr deniyordu, öyle değil mi?" dedi Lizzie gülümseyerek.

"Öyle miymiş?" diye sordu Franny. Burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu. "Senin İncil okuduğunu düşünmezdim."

"İnsanları dış görünüşlerine bakarak yargılama, Franny," diye zekice lafı yapıştırdı Lizzie. "Hadi hoşça kal. Biz kiliseye mum yakmaya gidiyoruz. Seni de dualarımıza dahil ederiz."

Lizzie, bir manevrayla Briony'nin arabasını Aziz Anthony Kilise'sine doğru döndürüp, Franny'den hızlı adımlarla uzaklaşırken Valerie, arkadaşına bakarak, "Ne fenasın," diye kıkırdadı. Kiliseye doğru yürümeye başladılar.

"Kendini beğenmiş acuze, yılan gibi sivri dili var. Bahse girerim her gece İncil okuyordur, gerçi pek işe yaramış gibi durmuyor ama," dedi hayatı boyunca İncil'in kapağını bir kere bile açmamış olan Lizzie.

Valerie, içinden umarım yanlış duymuşumdur, diye geçirerek, "Londra'ya gitmekle ilgili ne söylüyordun?" diye sordu.

"Düşünüyoruz. Çalıştığı şirket, Dara'yı Londra ofisinin satış ve pazarlama bölümüne göndermeyi düşünüyor. Kira yardımı ve daha bir sürü ek ödeme planlıyorlar. Bu, onun için harika bir fırsat. Evlenirsek ben de tazminat alarak işten ayrılabilirim. Yani ciddi ciddi gitmeyi düşünüyoruz," diye anlattı neşeyle.

"Ne diyorsun sen, Lizzie! Ben... Ben, içinde senin olmadığın bir hayatı düşünemiyorum," dedi Valerie. Altdudağı titriyordu.

"Sakın! Sakın ağlayayım deme, seni uyarıyorum," diye uyardı Lizzie. "Hiçbir şey söylemek istemiyordum ama bunu kendime saklamak çok zorm ama dinle," dedi hevesle. "Jeff, artık ev aramak zorunda değil, ikiniz bizim evde kalmaya devam edebilirsiniz. Sonunda birlikte olacaksınız, düşünsene!"

"Sanırım bu gitme fikrini zihninde biraz daha kolaylaştıracak,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi Valerie, bağış kutusuna birkaç bozukluk atıp bir avuç mum alırken. "Baktığımız evlerden bütçemize uygun olanları, Bayan M'nin evinin eline su dökemez. Birçoğu küçük, kirli ya da bebek için uygun değil. Kreşe ve eve çok uzak. Hoşuma giden tek bir yer bile görmedim. Zaten alıştığımız yerde kalabilirsek bizim için harika olur."

"Törenden sonra Jeff'e söylersin. Onun için keyifli bir gece olacak. Bebeğinin doğumunu kutlamak, sınavlarını başarıyla bitirmek... Bir de ev işinin hallolduğunu öğrenince buna bayılacak," dedi Lizzie.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Büyük bir şaşkınlık yaşayıp kendini bana bağımlı hissedebilir..."

"Bu kadar negatif olmayı *keser* misin, Valerie? Artık, ikinizin birlikte bir geleceği olduğuna inanman lazım. Siz Briony'nin ailesisiniz. Şimdi şu saçmalıkları zihninden atıp gecenin tadını çıkar, beni duyuyor musun?"

"Evet, Lizzie," dedi Valerie süklüm püklüm.

"Pekâlâ, hadi. Anneme bebekle birlikte ona uğrayacağımız konusunda söz vermiştim. Onu kucağına almak için sabırsızlanmıştır." Lizzie, agulayarak etrafı izleyen vaftiz kızının arabasını dışarıya sürmeye başladı.

Valerie, zihninde bin bir türlü düşünceyle Lizzie'yi takip etti. En iyi arkadaşı İngiltere'ye taşınıyordu. Kardeş gibi sevdiği, iyi kötü her anında yanında olan, en büyük dayanağı Lizzie gidiyordu. Ayrılırken bile ona, Jeff'e ve Briony'ye gerçek bir aile olma fırsatı veriyordu.... Tabii erkek arkadaşı bunu isterse. Acaba Jeff bunu isteyecek miydi? Valerie'yle aynı eve taşınmak onun için çok büyük bir adım mı olacaktı? Tessa'yla Lorcan, Jeff'in sınavlarını kutlamak ve Briony'nin gecikmiş vaftiz törenini gerçekleştirmek için bir parti veriyorlardı. Jeff, bunu dört gözle bekliyordu. Valerie

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ise bu günün geçip gitmesi için elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Fakat şu anda kendisi tüm enerjisi çekilmiş gibi hissediyordu. Tam hayatında her şey normalleşmişken ve bebekli bir hayata alışmaya başlamışken, bu yeni durum her şeyi yeniden altüst edecekti.

Valerie, bir saat sonra hayatının büyük bölümünü geçirdiği odasında oturmuş bebeğini emziriyordu. Bebeği doğalı altı ay olmuştu. O zamandan beri Rockland'e ilk gelişiydi. O hafta resmi tatil vardı. Kasabaya gelip babasıyla, komşularıyla karşılaşmaktan, Tessa'yla Lorcan'ın Jeff için organize ettiği partiye katılmaktan büyük bir endişe duyuyordu.

Fakat şu ana kadar her şey umduğundan kolay olmuştu. Kucağında bebekle eve girince Terence, asık suratla ağzında, "Merhaba," diye bir şeyler gevelemişti. "İstersen çaydanlıkta yeni demlenmiş çay var," diye eklemiş, gazetesini koltuğunun altına sıkıştırarak oturma odasına gitmişti. Briony'ye bakmamıştı bile.

"En azından beni tamamen görmezden gelmedi," dedi Valerie, hevesle torununu kucağına alan annesine.

"Sen ona kafanı takma. Ben hiç umursamıyorum. Vaftiz törenine dahi gelmediğinde, onun için tek bir şey bile yapmamaya karar verdim. Şimdi ben kendi işlerimi görüyorum, o kendi işlerini," dedi Carmel torununu tekrar öperek. "Kafasının tepesindeki şu saçlara bakar mısın?" Valerie, annesi ve kendisi için çay koyarken Carmel de hayranlıkla torununu izliyordu. *Evde olmak çok tuhaf ama şaşırtıcı şekilde güzel,* diye düşündü, Carmel'in torununu nasıl da sevdiğinden memnuniyet duyarak.

Terence'ın bebeğin doğumdan bir ay sonra Dublin'de düzenledikleri küçük vaftiz törenine katılmaması Valerie'yi umduğundan çok incitmişti. Tören Rockland'de düzenlenmediği ve kasaba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya dedikodu malzemesi verilmeyeceği için babasının Dublin'e geleceğini düşünmüştü.

Fakat Carmel ona vaftiz planlarından söz ettiğinde bu teklifi gayet duygusuzca reddetmişti.

"Yalnızca o ikisi evlendiği zaman bu tür etkinliklere katılırım," demişti. Sonra da ağzını açıp tek kelime etmemişti.

Kilisede yapılan törene Carmel, Jeff'in ailesi, Lizzie ve Dara katılmıştı. Törenin ardından yakınlardaki bir otele gidip öğle yemeği yemişlerdi. Aslında her şey gayet eğlenceli geçmişti. Valerie ve Tessa birbirlerine daha önce hiç olmadığı kadar iyi davranmışlardı. Valerie, Tessa'nın gönlünü almak için, Jeff'in sınavları bittiğinde tüm aile toplanmayı teklif etmiş, Tessa da seve seve kabul etmişti.

Jeff'in ağabeyi ve ablası da son derece sıcak insanlardı. Onlarda da iyi anlaşmıştı. Otel ve kilise gibi tarafsız mekânlarda oldukları için Valerie de son derece rahattı. Tüm bu insanların evine gelip özel alanını ihlal etmeyeceklerini bilmek güzeldi. Valerie, Tessa'ya evini ziyaret etme konusunda birtakım katı kurallar koymak zorunda kalmıştı. Fakat Tessa'nın bu kurallara uyma konusunda pek istek göstermeyeceğini de biliyordu. Orası Lizzie'nin de eviydi. Zaten arkadaşı Valerie'nin hayatındaki büyük değişimlere onunla birlikte alışma konusunda bir arkadaştan da öte tavır sergilemişti.

Son altı aydır hayatı hiç olmadığı kadar inişli çıkışlıydı. Tüm bu süre boyunca Lizzie, özellikle de Carmel, Rockland'e döndükten sonra Jeff ve bebekle baş başa kalan Valerie'ye büyük destek olmuştu. Valerie ilk birkaç hafta boyunca geceleri uyanmış, Briony'nin nefes alıp almadığını ağzına ayna tutarak kontrol etmişti. Bir gece Briony, ateşten alev alev yanarken ve Valerie'nin eli aya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğına dolanmışken tüm sakinliğiyle duruma el koymuştu. Bebeği alıp hemen Temple Caddesi'ndeki çocuk hastanesine götürmüş, bütün geceyi orada Valerie ve bebekle geçirdikten sonra sabah eve bile uğramadan işe gitmişti. Bir cumartesi sabahı, Valerie'nin işe döndüğü ilk hafta sonu, ikisi de gecelikleriyle koltukta yayılmışken Tessa habersiz geliverdiğinde bile ağzını açıp tek kelime söylememişti.

Zil çalınca ikisi de birbirlerine şaşkın gözlerle bakmış, *cumartesi sabahı bu saatte bize kim gelir ki,* diye düşünmüşlerdi. Lizzie, yatak odasının penceresinden aşağıya baktığında kapıda durup yukarıya bakan Tessa'yı görmüştü.

Kafasını salonun kapısından uzatıp, "Tessa'ymış, kapıyı açsam iyi olacak," diye seslenmişti.

"Hay aksi!" demişti Valerie kurumuş mısır gevreği kâseleri, yerdeki boş fincanlar ve koltuğun üzerine yığılmış ütülenmesi gereken kıyafetlere bakarak. Dergiler bir yana savrulmuştu ve boş bir şarap şişesi şöminenin üzerinde duruyordu. Bir gece önce Jeff'le Lizzie kafayı çekerken o, tonikle yetinmek durumunda kalmıştı. Valerie, merdivende Tessa'nın ayak seslerini duyunca şişeyi hemen kömür kutusuna sıkıştırmış üzerini de briketlerle kapatmıştı. Bu saatte, üzerinde gecelikle ve evi darmadağınken Tessa'ya yakalanmak hiç iyi olmamıştı ama işteki ilk haftasıydı ve yorgunluktan ölüyordu. Bütün hafta boyunca bu cumartesi gününün hayaliyle çalışmış, bebeğiyle rahat rahat ilgilenip Lizzie'yle sohbet etmek için can atmıştı. Şimdi Tessa *nasıl* böyle çat kapı gelivermişti? Tessa, bebek doğduktan sonra haftada bir kez gelmeye başlamıştı. Fakat sonra birlikte ziyaret günleri ayarlamışlar, Valerie de Tessa gelmeden evvel evi tertemiz yapar olmuştu. Tabii bu süre boyunca doğum iznindeydi. Artık işe döndüğüne göre, Tessa'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da böyle her hafta sonu çat kapı gelip değerli zamanını çalmadan önce iki kez düşünmesi gerekiyordu.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi Jeff'in annesi Lizzie'nin arkasından oturma odasına girerken. "İşteki ilk haftandan sonra nasıl olduğunu merak ettim. Ayrıca ufaklığı bir an önce görmek için sabırsızlandım. Saat on birde kalkmış olacağınızı düşündüm," dedi saatine bakarak.

"Aslında erken kalktım ama üzerimi değiştirmemiştim," dedi Valerie kendini savunarak. "Aslında ilk hafta korkunçtu, diyebilirim; yorgunluktan öldüm. Şimdi de yoğun bir haftanın ardından Lizzie'yle biraz keyif yapmak istedik. Çay alır mısın, Tessa?" diye sordu biraz ilgisiz bir edayla.

"İyi olur aslında. Bebeği kucağıma alabilir miyim?" Tessa, koltuğun kenarına oturdu.

"Ben çayı yapayım," dedi Lizzie.

"Hayır, Lizzie. Bu senin tatil günün. Benim misafirlerim için çay yapmak zorunda değilsin. Ben şimdi hallederim," dedi Valerie iğneleyici bir tonda. "Mamasını bitirsin veriyorum," diye ekledi kollarını açmış Briony'yi almak için bekleyen Tessa'ya bakarak.

Lizzie, "O zaman ben gidip bir duş yapayım," diyerek salondan çıktı.

"Sana yardım edebileceğim bir şey var mı? İstersen bardakları yıkayayım? Ya da çayı yapabilirim," dedi Tessa gözlerini odada gezdirerek. Valerie neredeyse kalp krizi geçirecekti. Dün gece yedikleri Çin yemeğinden kalanlar hâlâ mutfak tezgâhının üzerindeydi ve lavabonun içinde yıkanmayı bekleyen bir sürü bulaşık vardı. Pis kokulu bulaşık beziyle havlular da bulaşık kovasının içindeydi.

"Hayır, hayır, gerek yok," dedi Valerie. "Bebeği besler bes-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lemez çayı yaparım." Valerie kelimeleri zar zor toparlıyordu, çok öfkelenmişti. Kendi annesi bile haber vermeden gelmezdi. Tessa Egan, bu rahatlığı nereden buluyordu? Nerede nasıl davranacağını bilmiyordu; en büyük sorunu buydu.

"Sen ayrılmadan evvel Jeff evde miydi?" diye sordu Valerie. Jeff, sabah erkenden antrenman için Rockland'e gitmiş, birkaç gün Lorcan'a teknede yardım edip sonra geleceğini söylemişti.

"Evdeydi. Ona kahvaltı hazırlarken, Briony'den bahsedince birden bebeği çok özlediğimi hissettim. Dikiş makinemi tamir ettirmem de gerekiyordu. Ben de bari Dublin'e getireyim, Briony'yi de görmüş olurum diye düşündüm," dedi Valerie'nin kucağından Briony'yi alırken.

"Ben de çayı yapayım," dedi Valerie doğrularak.

"İstersen, çaydan sonra sen hazırlanırken ben de Briony'yi alıp yürüyüşe çıkayım. Yağmur da durdu. Onu botanik bahçesine götürebilirim. Açık hava iyi gelir, hem acelem de yok," dedi Tessa agulayan Briony'yi dizlerinde hoplatarak.

Valerie'nin mümkün olduğunda kibar olmaya çalışarak, "Hoplatmasan iyi olur Tessa, biraz evvel süt içti," demesine kalmadı, Briony tüm yediklerini tulumunun üzerine doğru kustu.

Aptal kadın, diye düşündü Valerie öfkeyle. Bir yandan da, *keşke onun üzerine kussaydı,* diye geçirdi içinden.

"Aman Tanrım!" diye bir çığlık attı Tessa. "Sen çayı hazırlarken ben de bebeği yıkayayım da üzerini değiştireyim."

"Tamam," dedi Valerie tüm teslimiyetiyle. "Lizzie'nin banyoda işi bitmiştir."

Tessa, Valerie'nin bütün hafta boyunca dört gözle beklediği tatili mahvetmişti. Tessa, banyodan sonra bebeği botanik bahçesine götürdü. Valerie, bir yandan evi toparlayıp mutfağı temizliyor,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yandan da tüm öfkesini kendisini dinleyen Lizzie'ye kusuyordu.

"Ne kadar da arsız ve sinir bozucu bir kadın. Görüyorsun, değil mi? Hafta sonu habersiz gelip tüm mahremiyetimizi ihlal etmesi yetmezmiş gibi bir de Briony'yle geçireceğim değerli zamanı çaldı. Zaten çalışırken bebeği bakıcıya bırakıp onunla yeterince zaman harcayamamak yeterince canımı sıkıyor, şimdi bir de bu çıktı. Buna tahammül edemiyorum, Lizzie, edemiyorum!" diyerek sinirden gözyaşlarına boğuldu.

"Sakin ol, daha ilk kez oldu ve muhtemelen de bir daha olmaz," diye arkadaşını yatıştırmaya çalıştı Lizzie. Bir yandan da tabakta kuruyan pilavı çöpe boşaltıyordu.

Valerie burnunu çekip gözyaşlarını silerken, "Olmasa iyi olur," dedi. Jeff'in annesinin kendisini ağlarken görmesini istemezdi. "Bir daha olmasa iyi olur."

Fakat durum hiç de beklediği gibi olmadı.

Tessa, iki hafta sonra yine bir cumartesi günü, bu kez gün ortasında çıkıp geldi. Neyse ki bu kez Valerie'nin üzerinde gecelik yoktu, bebeği de giydirmişti. Güneşli bir gündü. Valerie, Briony'yi yakındaki bir parka götürmeyi, bebek hava alırken de oturup gazete okumayı planlıyordu.

"Dikiş makinesini tamirden alacaktım, hazır o işi hallederken de güzel torunumu göreyim diye düşündüm," dedi gayet rahat bir tavırla. "Hem size tart ve çörek de getirdim."

"Teşekkürler, Tessa, çok naziksin. Biz de tam çıkıyorduk. Bir arkadaşımla öğle yemeği planı yapmıştık," diye bir yalan uydurdu Valerie.

Tessa'nın yüzü düştü. "Tüh, istersen sen yemeğe giderken ben de bebeğe bakayım," dedi Tessa hevesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, Tessa, gerek yok. Teşekkürler. Ben de bebekle biraz vakit geçirmek istiyorum, bütün hafta boyunca onunla pek ilgilenemedim," dedi pat diye. Ne kadar da duyarsız bir kadındı böyle, Valerie'nin çocuğuyla vakit geçirmek *isteyebileceğini* düşünemiyor muydu?

"Ah, tabii tabii. Çalışırken birlikte vakit geçirmek zor olmalı," dedi Tessa.

"Evet, hem de *çok*," dedi Valerie son kelimesini vurgulayarak. Tessa'nın, çalışmaya başladıktan sonra ilk hafta sonu damlayıp gelmesini, kendisi bebeğiyle vakit geçirmeyi dört gözle beklerken buna duyarsız kalıp bebeği alıp dışarı çıkmasını hâlâ unutamıyordu. Bebeğini, ne kadar becerikli ve iyi olsa da yabancı bir bakıcının insafına bırakmak yerine evde kalıp onunla ilgilenmeyi ne kadar çok isterdi. *Bu bana ne kadar büyük bir ödül olurdu,* diye düşündü efkârla.

"Çalışmaya başladıktan sonra doğum izninde olduğum kadar rahat olamıyorum ve bebekle daha fazla vakit geçirmek için can atıyorum ama bebeği görmek istiyorsan yarım saat kadar daha evde kalabilirim," dedi Valerie. Aslında, "Bak Tessa, artık işe başladığım için cumartesi günleri benim için pek uygun olmuyor," deyip bu işten kurtulabilirdi. Tabii bu durumda Tessa da Jeff'e yakınırdı.

"Ne zaman senin için uygun peki? Çünkü ben de bir şekilde torunumun hayatına dahil olmak isterim," dedi. Saklamaya çalışsa da öfkesi sesinden hissedilebiliyordu. "Lorcan bile bebeği yalnızca birkaç kez gördü."

Valerie *bunu işimize burnunu sokup evlenmemize engel olmadan önce düşünecektin,* dememek için kendisini zor tuttu.

"İçinde bulunduğumuz şartları düşünürsek, bu biraz zor gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rünüyor. Sonuçta burası Lizzie'nin de evi. Onun bebekle bana karşı ne kadar anlayışlı davrandığının farkındayım ama bu iyi niyetini de suistimal etmek istemem," dedi Valerie açık açık.

"Peki, hafta sonları Rockland'e gelip bizimle kalamaz mısın? İstersen Jeff'in odasını sizin için düzenleyebilirim," diye önerdi Tessa.

"Bak, Tessa. İşte geçirdiğim yorucu bir haftadan sonra bir de Rockland'e taşınıp durmak istemiyorum. Hem evde bulaşık ve ütü gibi yapılması gereken işler oluyor. Ayrıca ben de Briony'yle nitelikli zaman geçirmek istiyorum," diyerek konuyu daha açılmadan kapattı.

Tessa öfkelenerek, "Sen bana Briony'yi hiç göremeyeceğimizi mi söylemeye çalışıyorsun? Bu hiç de adil değil, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Böyle bir şey söylemiyorum, Tessa. Briony tam olarak sütten kesildiği zaman çok daha sık gelebiliriz. Özellikle de Jeff'in maçının olduğu pazar günleri çok uygun olur. Annem de bebeği daha sık görmek istiyor. Fakat içinde bulunduğumuz zorlukların farkında. Bunun için de bize en uygun zaman dilimlerinde gelmeye çalışıyor," dedi Valerie, Tessa'ya inceden inceye dokundurarak.

Tessa soğuk bir ses tonuyla, "Tabii ki ben de işlerine engel olmak istemem," dedi. "Bir dahaki sefere önceden arayıp uygun olup olmadığını sorarım."

"Bu çok güzel bir fikir," dedi Valerie, Briony'yi onun kucağına verirken. Tessa'nın iğneleyici tavrını görmezden gelmişti. Tessa'nın kucağına geçen Briony'nin yüzü gülünce Valerie biraz bozuldu. Jeff'in annesinin, bebeği aşırı sevdiğini biliyordu. Bu, çok da güzel bir şeydi. Fakat hafta sonları da onun için çok değer-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

liydi. Bu değerli zaman dilimini de pek sevmediği bir kadınla geçirmeyi pek tercih etmiyordu. Bu durum onu aksi ve çekilmez bir kadın haline getiriyorsa bile buna hiç aldırdığı yoktu. Jeff, zamanının yarısını Rockland'de çalışarak geçirmekten şikâyetçi değildi. Çalışma günleri daha esnekti. Ayrıca oraya gittiğinde Carmel ya da Terence'ı eğlemek zorunda da kalmıyordu. Valerie'nin yerinde olsa o da aynı şeyleri hissederdi.

"Ekim ayının sonundaki resmi tatilde Jeff için vereceğiniz parti için zaten Rockland'e geleceğiz. Bu sırada bebekle de yeterince zaman geçirmiş olursunuz. Hem Noel'de de geleceğiz. Belki o zaman geldiğimizde Jeff'le birlikte sizde kalırlar. Hem ben de o sırada yıllık iznimi kullanacağım. Hepimiz için çok rahat olur," dedi Valerie. Durumu düzeltmek için biraz çaba harcaması gerektiğini biliyordu.

"Ah! Tatilin gelmesini dört gözle bekleyeceğim," dedi Tessa. Biraz yumuşamıştı.

"Ayrıca Jeff işe girdikten sonra birlikte yaşamaya başladığımızda işler biraz daha kolaylaşır. Özür dilerim ama şimdi çıkmam lazım yoksa geç kalacağım," dedi Valerie. Sabrını tüketmişti ve Tessa'nın bir an önce gitmesini istiyordu. Zaman ilerliyordu. Bu güzel havayı kaçırmak istemiyor, kızıyla birlikte dışarı çıkıp biraz temiz hava almak için can atıyordu. "İyi yolculuklar," dedi kibarca Tessa'yı ön kapıya doğru yolcu ederken.

"Birisiyle yemeğe çıkacağından bahsetmemiştin," dedi Jeff akşam telefon ettiğinde.

"Planlı bir şey değildi. İşyerindeki Marino'da yaşayan kızlardan biri arayıp bebeklerle birlikte bir öğle yemeği teklif etti." Jeff'e yalan söylediği için hiç vicdan azabı duymamıştı. O, Tessa'nın istediği zaman gidip bebeği görebileceğini düşünüyordu. Liz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zie'nin her ne olursa olsun nezaketini koruyacağını düşünüyordu. Fakat Valerie, arkadaşının iyi niyetini suiistimal etme konusunda hiç de istekli değildi.

"Nereye gittiniz?"

"Drumcondra'da küçük bir İtalyan restoranına. Neden sordun?"

"Merak ettim. Annem, Briony'yle çok az zaman geçirdiği için biraz üzülmüş." Sesindeki sitem hissedilebiliyordu.

"Ona gelmeden evvel aramasının iyi olacağını, hafta sonları her zaman uygun olmadığımı söyledim. Ayrıca dürüst olmak gerekirse Lizzie'ye de ayıp ettiğimizi düşünüyorum. Sonuçta burası onun da evi ve cumartesi sabahları pijamalarını çıkarmadan biraz keyif yapma hakkı var."

"Annem ona kendisini huzursuz hissettirmez ki," dedi Jeff öfkeyle.

"Konu bu değil, Jeff. Biz onun evine yerleştik ve kız ne olursa olsun ağzını açıp tek kelime bile söylemedi. Sonuçta her insanın bir tahammül sınırı var. Söz konusu olan senin ailen de olsa benimkisi de olsa bu böyle. Birileri bundan hoşlansa da hoşlanmasa da şu an içinde bulunduğumuz durum bu," dedi Valerie.

"Tamam tamam, sinirini benden çıkarma," diye homurdandı Jeff. "Yarın ararım, iyi akşamlar."

Valerie ters bir edayla, "Sana da," dedi ve telefonu kapattı.

Arkadaşının öfkeyle salona girdiğini gören Lizzie, "Ne oldu?" diye sordu. Dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Üzerine tam oturan siyah kırmızı ceketiyle çok şık görünüyordu.

"Tessa hemen gidip Jeff'e sızlanmış. Ne yapsaydım yani? Tüm hafta boyunca dört gözle beklediğim tatilimde hiçbir plan yapmadan oturup onu mu bekleseydim? Bu durum artık iyice ca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nımı sıkmaya başladı," diye şikâyet etti.

Lizzie siyah kirpilerine bir kat daha maskara sürerken, "Onunla evli olduğunuzu düşün. Belki de öyle olmadığınız için bu kadar öfkeleniyorsundur," dedi. Valerie, ona imrenerek baktı. Gece dışarı çıkıp biraz eğlenmek için neler vermezdi. Aylardır dışarı çıkmamış, ağzına bir yudum içki sürmemişti. Lizzie onu öpüp, White Linen kokusunu ardında bırakarak merdivenlerden inerken, *ben artık bir anneyim, hareketli yaşamım çok eskilerde kaldı*, diye düşündü.

Ev ansızın gözüne bomboş göründü. Lizzie, birkaç arkadaşıyla birlikte birkaç günlüğüne Yunanistan'a gitme planları yapıyordu. Eskiden birlikte yurtdışına çıkma planları yaparlardı. Artık bu hayallerinin gerçekleşmesine imkân yoktu.

Sosyal hayatım bitti, diye düşündü ön kapının kapanma sesini duyduğunda. Koltuğun üzerinde durmuş yıkanmayı bekleyen bebek kıyafetlerini gördüğünde gözleri doldu.

Kapının arkasına astığı, Tessa'nın düzenlediği vaftiz töreninde giydiği kıyafeti görünce o gün, tüm berraklığıyla gözünün önüne geldi. Briony'nin sırtını okşayıp gazını çıkarmasına yardım etti. Hayatı tamamen değişmişti. Artık bebeğine bağlıydı, birtakım sorumlulukları vardı ve asla önce kendisini düşünemeyecekti. Bazen eski yaşamına büyük bir özlem duyuyor, kendisini huzursuz ve güvensiz hissediyordu. *Fakat şimdi de çok tatlı bir bebeğim var,* diye düşündü gülümseyerek. Briony bir kez daha geğirdi. Kızının, karnı doyduktan sonra omzunda uykuya dalmasını çok seviyordu. Onun hayatında da iyi şeyler *vardı.* Bu gece dışarı çıkmadan evvel sütünü makine yardımıyla biberona dolduracaktı. Jeff'in partisinde de kendisini biraz şımartacaktı. Bebeğin bir gece Tessa'da kalmasının ne zararı olacaktı ki? Valerie, biraz kendini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

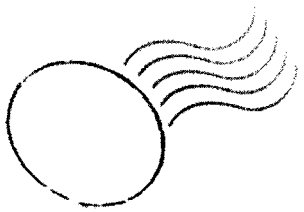
bırakıp eğlenecek, eve gelip kendisini yatağa atıp sabah da uzun uzun yatak keyfi yapacaktı. Bu anı dört gözle bekliyordu. Ayrıca Jeff'in bir gece boyunca bebekle ne yapacağını da çok merak ediyordu. Jeff, Briony'yle ilgilenme konusunda gayet başarılıydı. Fakat hiç onunla tek başına kalmamıştı.

Artık Lizzie de Londra'ya taşınacağı için Jeff'in buraya taşınması için önünde hiçbir engel yoktu. Bayan Maguire'nin bu konuda sorun çıkarmayacağından emindi. Aksi takdirde Valerie'nin kendisine başka bir ev arkadaşı bulması gerekirdi ki bu da çok zordu. Kim çocuklu bir anneyle ev arkadaşı olmak isterdi ki?

Jeff, Lizzie'yle ilgili haberleri duyduğunda nasıl tepki verecekti? Ayrıca Jeff'le yaşamaya başladıkları takdirde Tessa'yı eskisinden çok görmek zorunda kalacağının da farkındaydı. Bu durumda Jeff'in ailesinin eve gelmesini istememe konusunda bir bahanesi de olmayacaktı. Jeff'le aynı evde yaşamasının birtakım zorlukları olacaktı elbette. En büyük zorluk da Tessa'ydı.

Valerie, Briony'yi ana kucağına yatırarak duşa girdi. Tessa'nın partisine hazırlanması gerekiyordu. Bu, Jeff'in gecesiydi. Onun uzun zamandır bu anı beklediğini biliyordu. Bu nedenle o da elinden geldiğince *iyi* davranmaya çalışacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 31

Tessa, koca bir karides tabağını uzun yemek masasına, sos tabaklarının arasına yerleştirdi. Masa salata çeşitleriyle, ev yapımı ekmeklerle ve kabarmış kurabiyelerle doluydu. Bir adım geride durarak hazırladığı sofraya baktı. Karidesler, ıstakoz ve deniztarakları daha sabah yakalanmıştı. Ayrıca Jeff'in çok sevdiği balık çorbasından da pişirmiş, strogonofu bir gün önceden hazırlamıştı. Masanın kenarı çeşit çeşit içki ve şarapla doluydu. Tam ortada da, özel günler için pasta siparişleri alan bir kadına özel olarak yaptırdığı üzeri süslenmiş kocaman bir pasta vardı. "Tebrikler" yazısının pembe olmasını istemişti. Çünkü bugün babasının mezuniyetiyle birlikte Briony'nin doğumunu da kutlayacaklardı.

Aile üyeleri, arkadaşlar ve komşular davetliydi. Carmel Harris, Valerie'yle birlikte gelecekti. Tessa, Terence gelmeyeceği için son derece mutluydu. Baskın yapar gibi geldikleri o günden beri o adamı evinde görmeyi hiç istemiyordu.

En güzeli de torununun bu gece onunla birlikte kalacak olmasıydı. Bugün Briony yalnızca ona ait olacaktı. Bu anı uzun süredir sabırsızlıkla bekliyordu. Ev misafirlerle dolu olacağı için de Valerie'yle çok fazla zaman geçirmek zorunda kalmayacaktı. Ara-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dan geçen zamanda Jeff'in kız arkadaşını sevmeye başladığı da söylenemezdi. Duş yapıp üzerini değiştirmek için üst kata çıkarken yüzünü buruşturdu. Torununu görmeye gittiği o gün Valerie'nin bir randevusu olduğunu söyleyip onu kovarcasına göndermesini hiç unutmamıştı. Tessa o gün kendisini çok aşağılanmış hissetmişti. O gün yaşadıkları içine dert olmuştu.

Rockland'e dönerken yol boyunca söylenmiş, oğlunun bu sinir bozucu kıza bulaştığı güne lanet etmişti. Carmel Harris'in, kendisi gibi habersiz gelse bile, öyle bir muamele görmeyeceğinden emindi. Tessa, eve gelir gelmez Lorcan'ı karşısına almış, bağıra çağıra ona durumu anlatmıştı. Fakat Lorcan, hiç de kendisinden beklenmeyecek biçimde anlayışsız davranmış, sonra da tartışmışlardı. Genelde sakin bir insan olan Lorcan çok nadir kendini kaybedip bu kadar sinirlenirdi. Fakat Tessa, Valerie'nin münasebetsizliğini anlattığında Lorcan'ın sesi hiç olmadığı kadar öfkeli bir tona bürünmüştü.

"Tanrı aşkına! Biraz huzur ver, Tessa! Kız haklı. Bebeğiyle geçirecek yalnızca bir hafta sonu var. Ayrıca evini Lizzie'yle paylaştığı için onu da düşünmek zorunda. Bir dahaki sefere böyle stres yaşamamak için telefon açıp geleceğini söyler, kendini bu duruma düşürmezsin," demişti sinirli bir şekilde.

"O bizim torunumuz. Onunla vakit geçirmek de en büyük hakkım. Bunu neden anlamıyorsun? Hem neden her zaman bana onu savunuyorsun?" diye sormuştu Tessa. Kocasına içerlemişti.

"Tessa, bundan sıkıldım artık, bıktım anlıyor musun? Sana ne oldu? Neden böyle davranıyorsun? Kendini topla, o kıza da biraz huzur ver. Senin olduğundan çok daha zor bir durumda, bunu unutma." Öfkeyle karısına bakarken çenesi sinirden kasılmıştı. Hemen hemen hiç tartışmazlardı. Tessa, bu kez çizgiyi aşıp koca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sının sabrını taşırdığının farkındaydı.

"Bu haksızlık," demişti kocasının söylediklerini protesto ederek.

"Hayır, değil. Uzun zamandır dilimi tutuyordum. Ayrıca bir şey daha var, Tessa. Tanrı aşkına, Jeff'i de rahat bırak. Bırak da ana kuzusu olmasın, bir erkek için bundan daha kötü bir şey olamaz." Kocasının söyledikleri Tessa'yı çıldırttı. Lorcan da o kadar öfkelenmişti ki sandviçine ve kahvesine elini bile sürmeden dışarı çıkmıştı.

Kocasıyla tartışmalarını hatırlayınca Tessa'nın kaşları çatıldı. Kocası sözünü sakınmamıştı. Bir açıdan kocasının haklı olduğunu biliyordu. Valerie konusunda acımasızdı, Jeff'e karşı ise aşırı korumacı bir tavır sergiliyordu. Fakat Jeff onun hem en küçük, hem de doğumuyla ona en çok mutluluk veren çocuğuydu. Kızına tamamen kazayla hamile kalmış, bu hamilelik onun için bir hayal kırıklığı olmuştu. İki yıl sonra, kocasının kendisini gerçekten sevip sevmediği konusunda hâlâ net bir karara bile varmamışken büyük oğluna hamile kalmıştı. Fakat Jeff'e hayatının en mutlu döneminde hamile kalmıştı. Jeff, tüm korkularından ve endişelerinden arındığı, Lorcan'la mutlu oldukları bir dönemde dünyaya gelmişti. Hamileliğinin her bir dakikasından büyük keyif almıştı. Jeff'i ilk kucağına aldığında Lorcan da kocaman gülümsemesiyle elini omzuna atmış, yanı başında otururken, kendisini dünyanın en mutlu insanı gibi hissetmişti.

Mutlu hali evliliğini de olumlu yönde etkilemişti. Artık Lorcan'a karşı duygusal olarak talepkâr davranmıyordu. Sürekli olarak kocasının onu sevdiğini kanıtlamasına ihtiyacı kalmamıştı. Kocasının kendisini sevdiğine inanmıştı. Fakat Jeff, o gün kız arkadaşının hamile olduğunu söylediğinde tüm o kara düşünceler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeniden su yüzüne çıkmıştı. Dişi bir şeytana döndüğünü kendisi de kabul ediyordu ama Valerie, yanlış adımlar atmıştı. *Şimdi de beni deli edecek bir adım atıyor,* diye düşündü Tessa sinirle. Duşun altına girip yüzünü başlığa doğru kaldırdı. Tazyikli su hızla yüzüne çarpıyor, üzerindeki gerginliği bedeninden sıyırıp atıyordu.

Vaftiz töreni, Valerie'nin emri üzerine Dublin'de gerçekleşmişti. Tüm konuklar kilisede buluşmuş, törenin ardından öğle yemeğine gitmişlerdi. Fakat yemeğin ardından Valerie, onları eve davet etmemişti. Bu ayrıcalık, geceyi orada geçiren Carmel'e aitti. Terence, törene katılmamıştı. Jeff, Tessa'ya Valerie'nin babasının onlar evlenene kadar aileyle ilgili herhangi bir toplantıya katılmama kararını söylemişti.

Oğlu, Terence'ın tebliğini kendisine bildirdiğinde Tessa da, "O huysuz Ayetullah'ın sana her istediğini yaptırmasına izin verme," demişti. O iğrenç adam, kendi davranışları bu kadar berbatken oğlunun davranışlarını nasıl yargılayabiliyordu? Duydukları Tessa'yı aşırı derecede kızdırmıştı ve gidip o adama ağzının payını vermek istiyordu. Fakat Jeff'le Lorcan onun bu olaya dahil olup, her şeyi daha da karıştırmasına çok kızardı, bunun da farkındaydı.

Valerie'yle sorun yaşadığı zamanlarda, Terence'ı söz konusu etmeden kinini yutmak zorunda kalmak, onun için son derece zordu. *Babası bu kadar sinir bozucu olan kızın sinirden ülser geçirmemesi bile mucize,* diye düşündü Tessa iç çekerek. Bir yandan da şampuanı duruluyor, saç kremini sürüyordu. Bu akşam Jeff'le Briony için organize ettiği kutlamanın en güzel şekilde geçmesi için elinden geleni yapacaktı. Torunu neredeyse altı aylıktı ve bugün ilk kez büyükannesinin evinde kalacaktı. Valerie Harris'in buna sebep olduğu için kendinden utanması gerekti. Neyse ki to-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

runu Valerie'nin ailesinin evinde de ilk kez kalacaktı, bu yüzden onların torunlarına daha rahat ulaştıklarını düşünüp üzülmesine gerek yoktu. Valerie'nin Rockland'e gelme konusunda bu kadar isteksiz olmasının nedenlerini anlamaya çalıştı. Lorcan haklıydı. Tessa'nın durumu Valerie'ninkinden çok daha kolaydı. Lisa'yı doğurduğunda işe gitmek zorunda kalmadan kızıyla evde kalabilmişti. Ayrıca onu doğurduğunda Lorcan'la evliydi de. Evlenmeden çocuk doğurmak, şu anda, seksenli yıllarda bile hiç kolay değildi. Fakat yine de insanların tutumu o zamandan bu yana çok değişmişti. Tüm köyün kendi dedikodusunu yaptığını hatırlayınca canı sıkıldı. Zavallı annesi dedikodular yüzünden insan içine çıkamaz olmuştu.

Tessa eskiye dair düşünceleri zihninden kovmaya çalıştı. Geçmişi düşünmek istemiyordu. *Bugün, geçmişi arkamda bırakacak geleceğe bakacağım,* diye kesin bir karar aldı kendi kendine. Lorcan merdivenleri çıkıp odaya girdiğinde kurulanıyordu.

"Ev, yemekler her şey harika görünüyor. Sen de müthiş bir kadınsın, Tessa," dedi kocası onu överek.

"Öyle miyim?" dedi Tessa. Kocasının takdiri onu mutlu etmişti.

"Evet, öylesin. Ben de çok şanslı bir adamım," dedi nemli saçlarına ve ıslak vücuduna aldırış etmeden karısına sarılarak. "Şimdi beni dinle. Valerie'yle aranızdaki gerginlikten ötürü bir şeylerin senin için hiç de kolay olmadığının farkındayım ama bugün her şeyi geride bırakıp gecenin tadını çıkaralım, olmaz mı? Kutlayacak ve şükredecek çok fazla şeyimiz var, öyle değil mi?"

Tessa, kocasının mavi gözlerinin içine baktığında gördüğü şey sevgi ve nezaketti. İçinden, çok nadir hissettiği büyük bir mutluluk dalgası geçti. Lorcan ne kadar da anlayışlı ve nazik bir adamdı. Her türlü değişken ruh halini ve güvensizliğini son derece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyük bir olgunlukla kabul ediyordu.

Aradan geçen bunca yıldan sonra bile neden hâlâ onun sevgisinden şüphe ediyordu ki? Kocası,i sevgisini bin bir farklı yoldan kanıtlamasına rağmen Tessa bu sevgiden şüphe duymaya devam etmişti. *Ne kadar da aptalım,* diye düşündü Lorcan'ın yüzünü ellerinin arasına alırken.

"Evet, şükredecek çok fazla şeyimiz var, Lorcan. En başta da senin gibi bir kocam olduğu için şükrediyorum. Seni çok seviyorum. Hep sevdim ve hep seveceğim."

Lorcan, "Ben de seni seviyorum, Tessa," diyerek karısını öpmek için başını eğdi. Sonra geri çekilip birbirlerine gülümsediler. Tessa, bu değerli anı zihninin derinliklerine sakladı. Bu tür beklenmedik sevgi gösterileri, anı onun gözünde daha değerli kılıyordu.

"Bir an önce duşunu yapsan iyi olur," dedi Tessa kocasını hafifçe dürterek.

Lorcan, "Tüh be! Keşke yirmi dakika önce gelseymişim, birlikte duş alırdık," diye takıldı ve banyona giderken karısına ufak bir çimdik attı.

"Anne? Baba?" Kızları, merdivenin başında durmuş yukarıya sesleniyordu.

"Hoş geldin, Lisa. Hazırlanıyoruz," dedi Tessa. Tırabzanlardan bakıp kızına gülümsedi.

"Kremalı pasta, çikolatalı ekler ve biraz da çikolatalı Rice Krispie keklerinden getirdim," dedi kızı hevesle. Lisa, çok iyi ve güvenilir bir kızdı. Her zaman yardıma hazırdı, sorumluluktan da hiç kaçmazdı. Sürekli insanları memnun etmeye çalışır, beceremezse endişeye kapılırdı. Acaba annesinin karnındayken onun korkularını ve endişelerini mi içselleştirmişti? Annesinin sorunlarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

halletme ve ailesinin hayatında ters giden şeyleri iyileştirme gibi bir görevi olduğunu mu hissetmişti? Yoksa ilk doğan çocukların tümü bu "sorumluluk geni"ni taşır mıydı? Lisa kişilik olarak olmasa da görüntü olarak annesine çok benziyordu. *Tipi babasına benziyor,* diye düşündü Tessa kızına gülümseyerek bakarken. Omuzlarına düşen parlak, kahverengi saçlı fidan boylu, narin bir kızdı. Mavi gözlerini babasından almıştı. Paha biçilemez, iki mavi pırlantaya benzeyen gözleri kalp biçimli yüzünde parlıyordu. Çenesinin keskin hatlarını annesinden almıştı. Kafasına bir şeyi taktığı zaman son derece inatçı olabiliyordu. Şimdi ise evliliğin ilk aylarındaydı. Evliliğin o kaygısız ve keyif verici aşamasının keyfini çıkarıyordu. Tessa, *umarım hep böyle mutlu olur,* diye içinden dua etti.

"Isıtıcıyı çalıştır. On dakika içinde aşağıda olurum. Biraz makyaj yapsam hiç de fena olmaz. Siz gençlerin yanında sönük kalacağım yoksa," diyerek kızına takıldı. Saçlarını kurutup makyajına her zamankinden fazla özen göstererek yanaklarına allık sürdü ve normalde pek huyu olmadığı halde gözlerine sürme çekti. İşini bitirdikten sonra şöyle bir durup kendisini inceledi. "Fena değil," dedi aynada gördüğü sonuca bakarak. Sürme, gözlerini büyütüp vurgulamıştı. Dumanlı, gri gölgeler, yaşına parlak maviden çok daha uygundu. Zaten parlak maviyi bu aralar Prenses Diana'yı örnek alan genç kızlar kullanıyordu.

Daha dün kestirdiği saçları parlak ve biçimliydi. Canını sıkan tek şey dağınık beyaz tellerdi. Lorcan'ın çok beğendiği, vücut hatlarını ortaya çıkaran V yakalı jarse ipek karışımı elbisesini giymişti. Topuk kısmı açık siyah ayakkabıları ve boynundaki inci kolye de görüntüyü tamamlamıştı. Aynadaki yansımasından tatmin olarak, *istediğim zaman gayet şık giyinebiliyorum,* diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tessa'yı gören kocası uzun bir ıslık çaldı. "Yatak odama harikulade bir kuş mu girmiş?" diye sordu gururla gülümseyerek karısına bakarken. Tessa gülümsedi. Lorcan, beline sardığı havluyla orada öylece durmuş karısına bakıyordu. Bronz teni ve geniş omuzlarıyla hâlâ son derece zinde ve biçimli görünüyordu.

"Bu seksi adam da kimmiş?" diye soran Tessa, parmağını kocasının göbeğinin üzerindeki tüylerde gezdirdi.

"Beni biraz daha baştan çıkarırsan şimdi seni yatağa atıp üstünü başını dağıtırım," diye karısını uyardı Lorcan hınzır gözlerle bakarak.

"Tanrım! Yatağa atılmayalı o kadar uzun zaman oldu ki! Keşke giyinip hazırlanmasaydım," dedi Tessa. Orada öylece dikilmiş duran kocasının siyah beyaz kırçıllı kısa saçlarına, düzgün yüz hatlarına ve o çok sevdiği biçimli ağzına bakarken birden ona karşı büyük bir arzuyla doldu.

Tessa "Lorcan Egan, orada öyle durup beni baştan çıkarmayı bırak da üzerini giyin," diyerek arkasını döndü ama kocası arkasından gelip, elleriyle göğüslerini avuçladı.

"Şu elbiseyle o kadar seksi görünüyorsun ki suç asıl sende," dedi kulağına fısıldayarak.

"Kes şunu! Lisa aşağıda," diye kıkırdadı Tessa.

"Şipşak seks ister miydiniz, güzel bayan?" dedi Lorcan karısını kendisine doğru çevirip gülerken. Sonra da onu tutkuyla öpmeye başladı.

Tessa kocasını itip, "Hayır, aşağıda bizi bekleyen bir parti var," dedi.

"Öyle mi? Beş dakikadan bir şey çıkmazdı aslında." Lorcan'ın gözleri tutku ve neşeyle parlıyordu. Tessa'yı yeniden, bu kez yavaş yavaş ve uzun uzun öptü. O kadar tutkulu bir öpücüktü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki Tessa buna karşı koyamıyordu.

Lorcan bir adım geriye çekilirken, "Bu evet anlamına mı geliyor?" dedi.

"Tamam, kapıyı kapat," dedi Tessa istekle külotlu çorabını ve iç çamaşırını çıkarırken. Kocası ona yatağa fırlatırken, elbiseyi beline doğru kaldırıp, "Elbiseye dikkat et!" diye mırıldandı. Bacaklarıyla kocasını sararken, zevk inlemeleri duyulmasın diye başını da onun omzuna gömdü.

Hızlı, tutkulu ve tatmin edici sevişmeleri bittiğinde derin derin iç çekti. Seks onun için son zamanlarda şaşırtıcı derecede tatmin edici olmaya başlamıştı. Bir arkadaşı bunun nedeninin, östrojen hormonunun tamamen yok olmadan evvel ara ara şaha kalkıp insanı kudurtması olduğunu söylüyordu. Nedeni her ne olursa olsun, Lorcan'la güçten düşmeden evvel anın tadını çıkarıyorlardı.

"Hemen kalkıp kendime çeki düzen vermeliyim," dedi Tessa.

"İyi olur. Saçın darmadağın olmuş," dedi karısının dağılmış saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Şu genç diye geçinenler bizim elimize su dökemezler, Tessa. Sanki seksi onlar icat etmiş gibi davranıyorlar," dedi Lorcan sırıtarak. Sonra yine karısını tutkuyla öptü.

"Seni seviyorum, bunu hiç unutma olur mu?"

"Unutmayacağım, hiç unutmuyorum," zaten dedi Lorcan ciddi bir tonda. Sonra Tessa kalkıp makyajını tazelemeden evvel birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Tessa mutfağa girdiğinde kızı, "Vaay! Anne, harikulâde görünüyorsun!" dedi.

"Teşekkürler, hayatım. Çay hazır mı?" diye sordu Tessa kızını öperken.

"Hazır. Babam bir bardak içer mi acaba?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım ister. Hazırlanıyordu. Birazdan iner."

"Bebeği görmek için sabırsızlanıyorum. Tıpkı oyuncak bebeğe benziyor, öyle değil mi?" diye sorarken bardakları hazırlayıp kurabiyeleri tabaklara yerleştirmeye başlamıştı.

"Sen de düşünüyor musun?" diye sordu gülümseyerek.

"Biraz," diye itiraf etti Lisa. "Ama çocuk yapmadan evvel biraz daha evliliğin tadını çıkarmak istiyoruz."

"İyi fikir. Çocuklar olduğu zaman ilişkinin boyutu da değişiyor. Ayrıca birbirinize eskisi kadar vakit ayıramıyorsunuz."

"Babamla sen bu konuda pek fena değildiniz ama.

"Evet, fena değiliz," dedi Tessa. Kızı on dakika önce yaptıklarını bilse ne yapardı acaba? *Çocuklar, ebeveynlerinin seks yaptığını akıllarına bile getirmiyor,* diye düşündü Tessa gülümseyerek. Lorcan haklıydı, gençler onların eline su dökemezdi. Aslında yaşlandığını söyleyerek yakınmayı bırakmalı, Valerie'yle iyi geçinmeli ve sahip olduklarının tadını çıkarmaya çalışmalıydı.

Lisa, çakıltaşlarını ezen tekerleklerin sesini duyunca pencerede dışarıya baktı. "Jeff'le Valerie geldi."

Tessa, ansızın midesinin düğümlendiğini hissetti. Şu ana kadar kendisini o kadar iyi hissediyordu ki olumsuz hislerin içini sarıp bunu mahvetmesine izin vermek büyük bir aptallık olurdu. Derin bir nefes alıp arka kapıya doğru yöneldi. "Hoş geldiniz!"

"Merhaba, Tessa," dedi Carmel nazikçe. Bu eve son geldiğinde kızının geleceğiyle ilgili önemli kararlar almışlardı. Aslında buraya ölene kadar tek bir adım bile atmaya niyeti yoktu ama kızını hayal kırıklığına uğratmak istememişti. "İlk gelenler biz miyiz yoksa?"

"Diğerlerinden önce gelmenize memnun oldum. Zaten Jeff'e konuklardan önce gelmesini söylemiştim. Birlikte çay içip biraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rahat rahat sohbet edebiliriz," dedi Tessa. O sırada Valerie, kucağında bebekle içeriye girdi. "Aman Tanrım! Şuna bak, ne kadar da büyümüş!" diye bir çığlık attı Briony'yi görünce. "Valerie, o harika görünüyor. Ne kadar da hızlı büyüyor, öyle değil mi?" Torununun birkaç hafta içinde bu kadar hızlı büyümesine inanamıyordu. Briony başını dimdik tutmuş, ilgiyle etrafı inceliyordu; o çaresiz minik bebek görüntüsünü geçmişte bırakmıştı.

"Onu kucağına almak ister misin?" diye sordu Valerie. Bunu duyan Jeff, onaylayan bakışlarla kız arkadaşına baktı.

Tessa, "İstemez miyim hiç?" diyerek torununu almak için kollarını uzattı. "Lütfen, siz de rahat olun. Jeff, sen de çayları koyar mısın? Ben şu an çok meşgulüm," dedi keyifle torununu öpüp koklarken. "Zaman nasıl da uçup gidiyor, öyle değil mi?" diye sordu masaya oturan Valerie'yle Carmel'e. Lisa, onlara kendi yaptığı kremalı keklerden koydu.

"Geçen yıl bu zamanlar hamileydim," dedi Valerie, eklerinden bir ısırık alırken.

Lisa, "Bir de şimdi kendine bak," diyerek gülümsedi. "Muhteşem bir bebeğin var, vücudun da kısa sürede normale döndü bile," dedi hayranlıkla. "Ayrıca harika görünüyorsun, üzerindekilere de bayıldım."

"A-Wear'dan aldım." Lisa'nın iltifatları hoşuna gitmişti. Jeff'in ablasını seviyordu. Lisa, sıcakkanlı ve iyi huylu bir kadındı. Bebeği de çok seviyordu.

"Vatkalara bayıldım," dedi Lisa hayranlıkla. Valerie'nin üzerinde siyah pantolon, siyah renk, askılı ipek bluz ve mor renk bir ceket vardı. Prenses Diana tarzı, göz alıcı bir ceketti. Valerie, Tessa'nın ne kadar da zarif giyindiğini görünce, *iyi ki ben de bunları giymişim,* diye düşündü. Jeff, ona muhteşem göründüğünü söyle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti. Valerie de son derece şık olmak için elinden geleni yapmıştı. Bir cumartesi Jeff bebekle ilgilenirken, Valerie ve Lizzie de şık kıyafetler bulmak için mağazaların altını üstüne getirmişti.

O sırada mutfağa giren Lorca, "Herkese selamlar, hoş geldiniz," diye seslendi. Üzerinde son derece şık, gri bir pantolon ve boyun kısmını açık bıraktığı siyah bir gömlek vardı. Briony'yi gördüğünde yüzü aydınlandı. "Ne kadar da minik ve güzel, öyle değil mi?" dedi gururla gülerek. Dedesini gören Briony ona bakarak aguladı ve dişsiz ağzını açarak kocaman gülümsedi.

"Hahaha, işte Eganlara has bir cazibe," dedi gülümseyerek. Sonra da Valerie'ye bakarak "Nasılsın Valerie?" diye sordu.

"İyiyim, Lorcan.Teşekkür ederim."

"Yeniden çalışmaya alışabildin mi?"

"Sanırım alıştım ama Briony'yi bakıcıyla bırakıp işe gitmek hâlâ çok zor geliyor," dedi yüzünü ekşiterek.

"Emimin öyledir. Ancak en azından kendisini biraz toparlamış, baksana nasıl da büyüyüp serpilmiş," dedi nazikçe.

"Mamaya bayılıyor, en sevdiği de muz püresi, patates ve havuç," dedi Jeff gururla. Kızının hakkında konuşulması hoşuna gidiyordu.

"Ee, babasının kızı," dedi Tessa gülerek. "Hiç boğazını tutamazdın."

"Hâlâ tutamıyorum. Balık çorbasını görmediğimi mi sandın? Ellerine sağlık, anne. Sen harikasın," dedi annesini başının tepesinden öperek.

"En sevdiğin çorba. Ayrıca bu senin partin, tabii ki yapacaktım," dedi Tessa, bebeği sabırsızlıkla onu kucaklamayı bekleyen Lisa'ya verirken. "Sen de biraz alıştırma yapmış olursu hem," diye takıldı kızına. Tessa'nın şakasına hepsi güldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tessa, Lorcan'a bakıp gülümsedi. Rahatlamaya başlamıştı. Kendisini mutlu ve memnun hissediyordu. O an Valerie'nin bakışlarını yakaladı. Kızın gözlerinde öfke ya da saldırılara karşı tetikte olma anlamında en ufak bir şey yoktu. Jeff, Valerie'ye çayını uzattı. Sonra da elini kız arkadaşının omzuna attı. Tessa, *Jeff onu seviyor,* diye düşündü içinde ince bir sızı hissederek. Fakat o an Lorcan'ın söylediklerini hatırladı... "Jeff'i biraz rahat bırak."

Bugünün, taptaze bir geleceğe ilk adımı atmak için ideal bir gün olduğunu düşündü. Zaten doğru olanın bu olduğunu hissedebiliyordu. Tessa, zeytin dalını uzattı. "Umarım bu küçük kutlamamızı beğenirsin, Valerie. Briony'yi, onu henüz görmemiş olan büyük ailemize tanıtmayı ve tabii Jeff'in sınav sonuçlarını kutlamayı uzun zamandır sabırsızlıkla bekliyordum. Bu süreç boyunca çalışmaları konusunda ona büyük destek olduğunu biliyorum. Sana bunun için teşekkür ederim," dedi. Konuşmasını yaparken Lorcan da bir elini karısının omzuna atmış, onu sımsıkı tutuyordu.

"Ben de bir şeyler söyleyeyim. Bu akşam, bu minik kızın bir araya getirdiği büyük ailemiz için çok güzel bir anı olacak. Umarım sen de Carmel de partiyi beğenirsiniz," dedi Lorcan, Carmel'e gülümseyerek.

Herkesin dönüp Valerie'ye baktığı bu anı, "Bu kadar konuşma yeter, artık balık çorbamı içmek istiyorum," diyen Jeff sona erdirdi.

Valerie, hafif kızarmıştı. Tessa'nın ona, ilişkilerinde yeni bir dönemi başlatacak beklenmedik bir fırsat verdiğini anlamıştı. Jeff'in ailesinin üzerine titrediği kızına baktı. Lizzie'nin kelimeleri kulağında yankılandı. "Siz Briony'nin anne babasısınız. Lütfen, bebeği Jeff'e ve ailesine karşı bir silah gibi kullanma. Hayat zor. Seninle Briony'nin çok fazla yardıma ihtiyacınız olacak. Kendini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve kızını, size destek olmak için ellerini uzatan insanlardan ayırma. Geleceğin ne getireceğini bilemezsin. Bu nedenle, etrafında güvenebileceğin insanların olması her zaman iyidir."

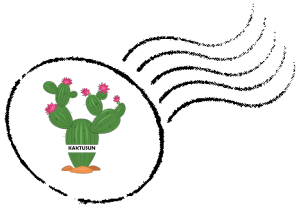
Aralarının iyi olması için bir şeyler yapması gereken tek kişi Valerie değildi elbette. Tessa çaba harcarsa, Valerie de harcardı. Derin bir nefes aldı. "Iıı... Tessa, Lorcan, ikinizi de her şey için çok teşekkür ederim. Annem de ben de burada olmaktan çok mutluyuz. Bizim için bu kadar zahmete girip uğraşmanı çok zarifçe bir davranış. Jeff'le beni her zaman desteklediğiniz için size minnettarız. Briony de gerçekten çok şanslı bir bebek."

Jeff, "Briony'ye," diyerek neşe içinde bardağını kaldırdı.

Lorcan da, "Jeff ve Valerie'ye," diye ekledi.

Zil çalıp misafirler ardı ardına gelmeye başlamadan evvel çay kupalarını neşeyle tokuşturdular. Briony de bu neşeye, gülümseyip sesler çıkararak eşlik etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 32

Valerie, İspanya'da yatağında yatıp geçmişin anılarını zihninde bir bir canlandırırken, Tessa ve Lorcan'ın partisinin yepyeni bir başlangıç olduğunu hatırladı. O geceden, dört yıl sonra Jeff'in hayatını kaybetmesine kadar gayet mutlu olduğunu hatırlayıp şaşırdı. Her zaman öyle olurdu: İnsan içinde bulunduğu anda ne kadar mutlu olduğunu hiç anlayamaz, bunu ancak geçmiş yılları düşünüp, "Aslında ne kadar da mutluymuşum," dediği zaman algılayabilirdi.

O dönem yaşadığı tek üzüntü, bir sonraki bahar Lizzie'nin, Briony'nin birinci yaş gününden bir hafta sonra Londra'ya taşınması oldu. Valerie adeta Lizzie ölmüş gibi üzülüp yas tutmuştu.

Bugün bile, Lizzie'nin gitmesinin ardından kendisini nasıl da biçare hissettiğini hatırlayabiliyordu. O gün Valerie, Briony'yi Jeff'e bırakarak Lizzie ve Dara'yla havaalanına kadar gitmişti. Lizzie ve Dara, bagajlarını teslim ettikten sonra hep birlikte oturup bir şeyler içerken gülüp eğlenmişlerdi. Fakat ayrılık zamanı geldiğinde tek bir kelime bile edemeden birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı. Ta ki Dara nazikçe, "Tatlım, artık uçağa binmemiz gereki-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yor," diyene kadar. Bu, hayatında yaşadığı en kötü anlardan biriydi. Valerie, arkadaşı gümrükten geçerek gözden kaybolunca gözyaşlarına boğulmuş, kendisini terk edilmiş gibi hissetmişti. Yaşadığı duygu yoğunluğuyla kendisini arabasına atmış, eve gidene kadar da bağıra bağıra ağlamıştı. İlk birkaç ay boyunca Lizzie'yi hayatında daha önce kimseyi özlemediği kadar özlemişti.

Valerie, yatağından kalkarak kendisine bir bardak çay yapmak için sessiz adımlarla mutfağa gitti. Briony'nin de Katie'nin de odasından hiç ses gelmiyordu. *Umarım Briony hâlâ uyuyordur,* diye düşündü. Sabaha kadar biraz sakinleşmiş olurdu.

Çayını ve bisküvisini alarak odasına döndü. Fotoğraf albümünü yeniden kucağına alıp, Lizzie'nin düğününe gelene kadar sayfaları çevirdi. Lizzie'yle birlikte çekildikleri fotoğrafı görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı. Lizzie, topuzundan aşağı doğru süzülen uzun duvağı ve kayık yaka, beyaz, saten gelinliğiyle göz alıcı görünüyordu. Valerie ise buz mavisi, ipek bir nedime elbisesi giymişti. Kısa süre sonra ayrılacaklarını bilen iki arkadaş, el ele tutuşmuş kameraya gülümsüyordu. Arkadaşlıklarının başladığı ilkokuldan bu yana neredeyse her gün birbirlerini görmüşlerdi. Birbirleri hakkında bilmedikleri hiçbir şey yoktu.

Fotoğraflara teker teker bakan Valerie, *ne kadar da güzel bir düğündü,* diye düşündü. Arkadaşını kıskanmamak için kendisini tutmuştu. Dara, yüzüğü Lizzie'nin parmağına takarken, Jeff'in ona hayatı boyunca bir yüzük takıp takmayacağını merak etmişti. Bunca yıl sonra, şu anda bile, yaşasaydı evlenip evlenmeyeceklerini merak ediyordu. Birlikte çok mutlu günler geçirmişlerdi. Ona, en bunalımlı anlarında huzuru veren şey ise Jeff'in gerçekten muhteşem bir baba olmasıydı. Briony'yi tüm kalbiyle sevmişti. Ölene

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kadar kızının ve Valerie'nin tüm hayatıyla ilgilenmiş, onların hayatının merkezi olmuştu.

Jeff'in kucağında Briony, yanında da Valerie'yle olan fotoğrafını kopyalatıp çerçeveletmişti. Kilisenin önünde kameraya poz vermişlerdi. Briony'nin kocaman gülümsemesi ve yeni çıkmış ön dişleri fotoğrafa bakar bakmaz tüm dikkati çekiyordu. Jeff, takım elbisesiyle son derece yakışıklı görünüyordu. Gülümseyen kahverengi gözlerine bakmak, yıllar sonra bile hâlâ yüreğini sızlatıyordu. Çerçevelettiği fotoğrafı yıllar önce Briony'ye vermişti. *Acaba hâlâ duruyor mudur,* diye düşündü.

Lizzie, Valerie ve Bayan Maguire'ye ait bir başka fotoğraf dikkatini çekti. Bayan Maguire, kızıyla birlikte Lizzie'nin düğününe davet edildiği için çok mutlu olmuştu. O kadar eğlenmişti ki düğün sonunda kafayı bulmuş bir haldeydi. Valerie, Lizzie'yle sohbet ederlerken ev sahibesinin gelip, "Kızlar, son zamanlarda erkekler ve kadınlar arasında olduğu söylenen plutonik ilişkinin ne demek olduğunu bana açıklar mısınız?" dediğini hatırlayınca kendi kendine güldü.

"Sanırım platonik demek istediniz," diye düzeltmişti Lizzie, Valerie'ye bakıp göz kırparak.

"Hayır, tatlım, plutonik," diye ısrar etmişti Bayan M, kendinden gayet emin.

"Sanırım bir erkekle bir kadın yalnızca arkadaş olduklarında... Yani... Aralarında romantik şeyler olmadığı durumlarda kullanılıyor."

"Aha... Anladım. At sırtında tilki avına çıkmak yok yani," diye başını sallamıştı Bayan M.

"Aynen öyle!" diye onaylamıştı Lizzie, ifadesiz bir suratla. Bu sırada Valerie gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, evet. Ne yazık ki bende de öyle erkeklerden bolca var. Gerçi benim tilki avıyla bir sorunum yok. İkinizin de sevgililerinizle plutonik bir ilişkiniz olmadığına adım gibi eminim ama," diye kıkırdamıştı topukları üzerinde dönüp bir kadeh daha içki almak üzere uzaklaşmadan evvel. Geniş kenarlı pembe şapkası her adımında dalgalanıyordu.

O uzaklaşır uzaklaşmaz Lizzie'yle birlikte nasıl da kahkahalara boğulmuşlardı. "Nasıl da eşsiz bir kadın. Onu çok seviyorum. Çok da özleyeceğim," demişti Lizzie gözlerini silerken.

"Kes şunu. Ayrılıktan bahsetmek yok," diye uyarmıştı Valerie. Arkadaşının gideceğini hatırlayınca içi yine o tanıdık sıkıntıyla dolmuştu.

Lizzie buketini ona fırlattıktan sonra Dara'nın kolunda, arkadaşlar ve aile üyelerinin arasından geçerek dışarıda onları Malta Adası'na götürmek için bekleyen arabaya bindiğinde, kendisini tutamayıp hüngür hüngür ağlamıştı.

Jeff onu dışarıya çıkardıktan sonra erkek arkadaşına sarılıp gömleğini sırılsıklam yapana kadar ağlamıştı. "Ben ve Briony yanındayız," diye teselli etmişti Jeff. "Hem Londra'ya onları ziyaret etmeye de gideriz. Ayrıca kısa süre içinde yanına taşınacağım. Sen de kendini yalnız hissetmeyeceksin."

Yaşadığı tüm kargaşanın arasında başına gelen en iyi şey Jeff'in yanına taşınmasıydı. Jeff, Lizzie'nin gittiği hafta eşyalarını taşımış, onun yerleşmesine yardım etmek, içindeki yalnızlığı bir nebze olsun soğutmuştu. Briony'nin hayata geldiği ilk yıllar hayatının en mutlu yıllarıydı. Eğer Jeff'le evli olsaydı her şey tam anlamıyla mükemmel olurdu. Fakat Jeff, ekonomik durumunu düzeltip kendi evlerini satın alana dek evlenmeyi istemiyordu. Valerie, bunun Jeff'in evlenmemek için gizli bir bahanesi olduğunu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir gün onu terk edip kendisine yeni birini bulacağını düşünmekten kendini alamıyordu.

Fakat Jeff'e Lizzie'nin altı ay içinde Londra'ya taşınacağını söylediğinde onunla aynı evde yaşama fikrini heyecanla karşılamış, bu da Valerie'yi çok sevindirmişti. Tabii ki birlikte yaşamaya alışmak inişli çıkışlı bir süreçti. Bazen ilişkileri için Jeff'ten daha fazla çaba sarf ettiğini düşünüyordu. Çalışan anne olmak çok zordu. Özellikle de Briony diş çıkarmaya başladığında ya da buna benzer sıkıntılar olduğunda hem çalışıp hem de bebekle ilgilenmek çok zor oluyordu. Uykusuz geceler hayatını çok zorlaştırıyordu. Sürekli olarak kendisini çok yorgun hissediyordu. Valerie, iç çekerek bir arkadaşının yirmi birinci yaş gününe gitmeyi planladıkları hafta sonunu hatırladı. İkisi de bu günü dört gözle bekliyordu. Valerie de en sevdiği blucinlerinin içine yeniden sığabildiği için son derece mutluydu. Omuzları açıkta bırakan, boyundan bağlı yeni bir bluz almış, saçlarını da çok tarz bir şekilde kestirmişti. Uzun süredir ilk kez dikkat çekici ve stil sahibi olduğunu düşünüyordu. Bayan Maguire'nin torunlarından biri akşam Briony'ye bakıcılık yapacaktı. Valerie, uzun zaman sonra Jeff'le dışarı çıkacağı için çok heyecanlıydı. Fakat o gün Briony sürekli mızmızlanmış, yanakları kıpkırmızı olmuş ve sürekli salya akıtmıştı. Valerie, kızının nasıl da alev alev yandığını görünce telaştan kalbi sıkışmıştı. Bebeğinin koltuk altına termometreyi koyduğunda gördüğü dereceye inanamamıştı.

"Tamam, endişelenme, iyi olacak. Ona şu Calpol ilacından filan veremez misin?" diye sormuştu Jeff çaresizce. Hevesle beklediği, gece dışarı çıkma planlarının suya düştüğünü anlamıştı. Briony, yeni çıkmaya çalışan dişinin verdiği acıyla inleyip çığlıklar atıyordu.

Bakıcı geldiğinde Valerie, kucağındaki Briony'yi sakinleş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tirmek için tüm evde tur atıyor, Jeff ise saklayamadığı bir sabırsızlıkla kız arkadaşının bir an önce hazırlanmasını bekliyordu. Tam o anda Briony tüm yediklerini Valerie'nin yeni bluzunun üzerine çıkarıverdi. Acı ve öfkeyle bağırıp ağlıyor, ortalığı ayağa kaldırıyordu.

"Onu böyle bırakıp gidemem," demişti Valerie pes ederek. "Evde kalacağım. Üzgünüm, Maria. Bu akşamı iptal etmek zorundayım."

"Hiç sorun değil. Ben de dışarı çıkıp arkadaşlarla buluşabilirim. Umarım Briony de kısa sürede iyileşir." Valerie, Maria'nın arkasından bakakalmış, onun özgürlüğünü kıskanmıştı.

"Ben de kalıyorum." Jeff'in hayal kırıklığı gün gibi ortadaydı. Deri ceketini çıkarıp merdiven parmaklıklarına doğru fırlatıp atmıştı.

"İstersen sen gidebilirsin. İkimizin de partiyi kaçırmayalım bari," demişti Valerie. Ona biraz özgürlük alanı tanıması gerektiğini hissetmişti.

Jeff, Valerie'nin teklifini ikiletmeden ceketini kapmış, yarım ağızla, "Emin misin? İstersen kalabilirim," demişti.

"Hayır, sen git, sorun yok." Jeff, "Teşekkürler, Val. Çok geç kalmam," deyip merdivenleri ikişer ikişer inerken Valerie de yaşadığı öfke ve kırgınlıkla Briony'yi banyoya götürüp kusmuklu kıyafetlerini çıkarmıştı.

Valerie, gece saat ikide, yanında uyuyan Briony'yle, baskılayamadığı bir öfkeyle yatıyor, Jeff'in nasıl bu denli bencil ve düşüncesiz olabileceğini anlayamıyordu. Ne kadar da bencil ve düşüncesizdi. Briony *onun* da çocuğuydu. Ona partiye gidebilirsin, dediğinde bunu gerçekten içinden gelerek söylemediğini anlaması gerekiyordu. Biraz olsun anlayışlı olsaydı Valerie'yle kalıp kızıyla ilgilenirdi. Saat dörtten sonra zilzurna sarhoş eve geldiğinde Valerie, onu boğacak kadar sinirlenmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yatağın kenarına oturup ayakkabılarını çıkarmaya çalışırken Valerie, "Koltukta uyuyabilirsin," diye tıslamıştı. "Gecenin geri kalanında yanımda horlayıp durmanı dinlemek istemiyorum."

"O kadar sarhoş değilim."

"Ben öyle düşünmüyorum ama," demişti tersleyerek. Jeff de yastığını alarak salona geçmiş, birkaç dakika sonra da horlayarak uyumaya başlamıştı.

Ertesi gün öğle arasında konuşurlarken işyerindeki kızlardan biri, "Erkek işte, ne bekliyorsun ki?" diye sormuştu.

"Bu da bir şey mi? Benimki gece dışarı çıkıp beni kızamık geçiren bir bebekle yalnız başıma bıraktı. Bu yetmezmiş gibi bir de hafta sonu için gelen anne ve babasıyla ilgilenmek zorunda kaldım. Eve ne zaman geldi biliyor musunuz? Ertesi gün öğleden sonra!"

"Ya benim kocam..." diye başlamıştı başka bir kadın. Kadınlar birbiri ardına kocalarının can sıkıcı davranışlarını anlatırken Valerie, birbirlerine ne kadar da benzediklerinin, erkeklerin ise gerçekten tuhaf yaratıklar olduğunun farkına varmış, öfkesi biraz olsun yatışmıştı. Anne olmak, birkaç yıl boyunca, yeri geldiğinde bir hıçkırığa göre plan değiştirmek anlamına geliyordu.

Jeff'le yaşamak, birkaç gün Rockland'de teknede çalışıp geldikten sonra onunla birlikte akşam yemeğini yemek ya da sabahları birlikte kahvaltı yapmak uzun süredir hayal ettiği şeylerdi. Onunla birlikte Briony'ye banyo yaptırmak, yatağına yatırmak, sonra da oturup televizyon izlerken bir şişe şarabı paylaşmak ne kadar güzeldi. En güzeli de iki kişilik yatakta sevişmekti. Tüm bunlar, anneliğe ve Jeff'le beraber yaşamaya alışmasına yardım ediyordu. En önemlisi de Jeff'le yaşamak Lizzie'nin ayrılışının acısını azaltmıştı. Arkadaşını gerçekten çok özlüyordu. Pazar ge-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

celeri yaptıkları telefon görüşmeleri ikisi için de çok değerliydi.

Jeff, Valerie'nin evine taşındıktan sekiz ay sonra, Arklow'daki bir mühendislik firmasında iş bulmuştu. İlerleme imkânı olan iyi bir işti. Piyasanın son derece durgun olduğu, göç oranlarının arttığı, grevler ve protestoların hüküm sürdüğü bir ekonomik iklimde iş bulması büyük bir mucizeydi. Valerie, tıpkı diğer iş arkadaşları gibi PAYE protestolarına katılmış, Dublin sokaklarında yürüyüş yapmıştı. Babasının teknesinde çalışma imkânı olmasaydı Jeff de ülkedeki binlerce işsizden biri olacak, göç etme zorunluluğuyla karşı karşıya kalacaktı.

Bu yeni gelişmenin hayatlarını nasıl değiştireceğini saatlerce konuşmuşlardı. Jeff, her gün Dublin'den Arklow'a mı gidecekti? Yoksa Rockland'e taşınmaları daha mı mantıklıydı? Valerie, şehirde yaşamayı seviyordu. Burada ihtiyaç duyduğu her şey elinin altındaydı. Onu en çok rahatlatan şey ise, yalnızca bir kez ihtiyaç duymasına rağmen, Temple Caddesi'nde bir çocuk hastanesi olmasıydı. İşe arabayla yalnızca yirmi dakikada gidiyor, böylece değerli zamanını kızına ayırabiliyordu. Sabahları iyice karnının doyduğundan ve üzerinin yeterince sıkı olduğundan emin olduktan sonra Briony'yi bakıcısı Anna'ya bırakıyordu. Rockland'e taşınırlarsa her gün işe Dublin'e gelmesi gerekecekti. Bu da en azından bir saatini alırdı. Fakat Carmel ve Tessa, bebeğin bakımı konusunda onlara yardımcı olmayı teklif etmişti. Hem Jeff hem de Valerie, kızlarının aile ortamında, onu çok seven büyükanneleriyle kalması fikrinden çok hoşlanmıştı. Hem bu sayede kreşe servet harcamak zorunda kalmayacaklar, ev almak için daha rahat para biriktirebilecekler ve iki gönüllü bebek bakıcıları varken istedikleri zaman dışarıya çıkabileceklerdi. Ayrıca ev için de daha az kira ödemek zorunda kalacaklardı. Rockland'e taşınmaları birçok açı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan çok mantıklı bir seçim gibi görünüyordu.

Jeff, Rockland'e dönme konusunda oldukça istekliydi. Böylece, boş zamanlarında babasının teknesinde çalışıp fazladan para kazanıp takımıyla rahat rahat futbol oynayabilecekti. Ayrıca Rockland'de yaşamak Dublin'de yaşamaktan çok daha ucuzdu.

Pazar konuşmalarından birinde Valerie, Lizzie'ye bu konuda ne düşündüğünü sordu.

"Bence denemeye değer. Rockland'de kendi eviniz için çok daha rahat para biriktirebilirsiniz. İşler yolunda gitmezse ya da mutsuz olursanız Dublin'e dönme şansınız hep var. Briony, okula başlamadan evvel birkaç yıl daha hem maddi hem manevi açıdan rahat edersiniz," dedi Lizzie.

"Ama ben Dublin'i seviyorum," dedi Valerie içini çekerek.

"Sahildeki piknikleri, bahçeden cezayirmenekşesi topladığını, sabahları üzerine çiy düşmüş tarlalarda mantar toplayıp kahvaltıda kızarttığını düşün. Mayıs ayında Larkin'in bahçesinde öten guguk kuşlarını, arpa tarlalarında esen rüzgârın fısıltısını, yeni biçilmiş saman kokusunu ve ağustos ayında gökyüzünde pırıldayan yıldızları düşün," dedi Lizzie özlemle. "Tüm bunlara sahipken değerini hiç anlamamışım ama bazen buradayken evde olmak için sahip olduğum her şeyi verirmişim gibi geliyor. Hâlâ oraları çoooook özlüyorum."

"Canım arkadaşım benim. Keşke burada olsaydın. Akşamları birlikte film seyrettiğimiz zamanları çok özledim," dedi Valerie özlemle. "Birlikte ne kadar da çok eğleniyorduk."

"Bence bu konuyu kapatalım, yoksa ağlayabilirim. Okuldaki kızlardan bazıları hâlâ orada. Sonuçta hiç bilmediğin bir yerde yaşamayacaksın." Lizzie konuyu değiştirmek istiyordu. Geçmişten söz etmek kendisini daha yalnız hissetmesine neden oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eminim Carmel, bu fikri çok sevecek."

"Evet, Tessa'nın da annemin de haberlere çok sevineceğinden hiç kuşkum yok. Dürüst olmak gerekirse Tessa harika bir büyükanne. Lorcan da bize karşı çok nazik davranıyor. Tessa eskisinden çok daha iyi. Bize karışmaya başlamadığı sürece sorun çıkacağını sanmam. Bir hafta sonu çat kapı gelip bizi pijamalarla yakaladığı zamanı hatırlıyorsun değil mi?"

"Hatırlamam mı? Kadının canına okumuştun," dedi Lizzie gülerek. "Ayrıca kasabanın merkezinde oturmak zorunda da değilsin. İstersen dış mahallelerden birine yerleşirsin. Karar vermeden önce nasıl bir ev istediğinizi bir düşünün derim."

"İstasyonun oralarda kiralık bir ev var. İki yataklı, sürgü pencereli ve deniz manzaralı bir ev. Pencerelere bayıldığımı söylemeden geçemeyeceğim. Geçen hafta Jeff maç için buraya geldiğinde bakmıştık. Bahçesinde salıncak bile var. Ayrıca merkezi ısıtmaya ek olarak bir şöminesi, kileri ve içinde salıncaklı oyuncak at bulunan bir bebek odası bile var."

"Valerie, sakın kaçırma! Nereden bahsettiğini anladım. Şahane bir ev. Ne Terence'a çok yakın ne de Tessa'ya."

"İkimiz de beğendik," dedi Valerie heyecanla. Lizzie'nin kırsal güzellikleri bu kadar iyi tasvir etmesi ona bazı eski mutlu anıları hatırlatmıştı. Rockland'e geri gelirlerse Briony'nin de ileride bu tür hatıraları olacaktı.

"O zaman hiç beklemeyin."

"Sanırım tutacağız," dedi Valerie yavaşça. Lizzie'yle konuşmak her zamanki gibi zihnini toplamasını sağlamıştı.

"Zavallı Bayan M. Bu duruma çok üzülecek."

"Biliyorum. Son zamanlarda iyice halden düştü. Çok içiyor. Geçen gün bu durumdan ötürü hastanede yatmak zorunda kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızı, yeğeninin gelip annesiyle yaşamasını istiyor. Biz taşınırsak yeğeni de üst kata taşınır."

"Belki de bu durum bile oradan taşınmayı düşünmeniz gerektiğini gösteriyordur. Zavallı kadıncağız ölene kadar kendi başının çaresine bakamaz tabii ki," dedi Lizzie. "Ben de artık kapatsam iyi olur yoksa sevgili kocam telefon faturasını görünce fenalık geçirebilir. Seni seviyorum, Val. Vaftiz kızımı da benim için öp." Valerie, her zamanki gibi, yirmi dakikanın bu kadar hızlı geçmesine inanamıyordu.

Lizzie'ye konuştuğunu söylediğinde Jeff, "Ee? Rockland'e geri dönüyor muyuz?" diye sordu hemen.

"Tabii ki, bunu deneyip nasıl olacağını yaşayarak görelim," dedi Valerie yavaşça. Jeff, heyecanla Valerie'yi kucakladı. Neşe içinde gülerken kollarını erkek arkadaşının boynuna sardı.

"Babam hâlâ evlenmeden birlikte yaşayarak günaha girdiğimizi düşünüyor. Bizi her gördüğünde bu düşüncesini yineleyecek," dedi Valerie, sevişmelerinin ardından birbirlerine sarılmış yatarlarken. Bu, Jeff'in evlilikle ilgili ne düşündüğünü öğrenmek için iyi bir fırsattı.

"Bence şu anda birden çok şeyi aynı anda halletmeye çalışmak zor olur. Önce bir Rockland'e tanışıp yerleşelim, sonra diğer planlarımızı yaparız," dedi uykulu bir tonda. Birkaç dakika sonra da horlayıp uyumaya başladı.

Valerie, bu konuda Jeff'e zorla bir şey yaptırıp kendisini evlenmek *zorunda*ymış gibi hissetmesini istemiyordu. Gönlünden geçen, bunu gerçekten *istediği* için onunla evlenmesiydi. Romantik bir evlenme teklifi ve nişan yüzüğü istiyordu. Fakat mutlu olması için Jeff'in bunu zorla değil kendiliğinden yapması gerekiyordu. Jeff ise gelecekle ilgili planlar yapmadan, hayatın onu sü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüklediği gibi yaşamasını seven bir insandı. Onu tanıdığı kadarıyla Jeff, önümüzdeki altı ay boyunca tüm dikkatini yeni işine verecek, nişan ya da evlilik gibi meselelerin dikkatini dağıtmasını istemeyecekti. Kısa vadede, Bayan Jeffery Harris olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyordu.

Her zamanki gibi pragmatik, diye düşündü Valerie. Bu nedenle o da işleri oluruna bırakmalı, bu konuyu çok fazla kafasına takmamalıydı. Aksi takdirde mutsuz olması işten bile değildi. Bu durumla yalnızca bu şekilde başa çıkabilirdi.

Briony'nin ikinci yaş gününden kısa süre önce, Bayan M'yi gözyaşları içinde bırakarak Rockland'e taşınmışlardı. Yaşlı kadın Jeff'e, "Olur da işler yolunda gitmezse kızlarımı bana geri getir, evlat," demişti. Valerie yol boyunca gözyaşı dökmüştü. Fakat birkaç hafta sonra, Briony'nin doğum gününü kutladıkları gün, nisan güneşi büyük pencerelerden içeri sızarken, tüm ev kahkahalar ve sohbetle cıvıl cıvılken, Carmel yeni pişirdiği kremalı kekini keserken ve Briony pastasının üzerindeki mumları neşeyle üflerken Valerie, doğru olanı yaptığını anlamıştı.

Şimdi, bunca yıl sonra geriye dönüp baktığında, kızının erken çocukluk döneminin ne kadar da mutlu geçtiğini hatırlayıp Eganları hayatlarından çıkarmanın sonuçlarıyla yüzleşirken içi suçluluk duygusuyla dolup taşıyordu.

"Şimdi bunları düşünme," diye mırıldandı kendi kendine.

Fotoğraf albümünün kapağını kapatıp ışığı söndürdü. Kendisini aşırı derecede yorgun hissediyordu. Geçmişte Rockland'de geçirdiği mutlu anları düşünmek daha da üzülmesine neden olmuştu. Çünkü hayatta başına gelen en kötü şey o kasabada gerçekleşmişti. Hayatının geri kalan kısmını belirleyen, onu şu andaki olduğu kişi haline getiren ve davranışlarını belirleyen o şey Rock-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

land'de gerçekleşmişti. Ona dayanılmaz acılar yaşatan o olay yeniden o çirkin yüzünü gösteriyor, çok daha fazla acı çekmesine neden oluyordu. O karanlık pazar günü, yaşama dair tüm umutlarını soldurmuştu. Şu anda bile o günü düşünmeye gücü yokmuş gibi hissediyordu.

Çaresizce, "Başka bir şey düşün, güzel bir şeyler düşün, seni mutlu edecek şeyler düşün," diye mırıldandı kendi kendine. Zihnindeki bu kara düşünceleri dağıtacak güzel bir anı hatırlamaya çalışıyordu.

"Artık seferden dön denizci..." Birden aklına Petula Clark'ın o meşhur şarkısının sözleri geldi. Bu, Jeff'in en sevdiği şarkıydı. Ölümünden bir hafta önce Jeff'in doğum gününü kutlamışlardı. Valerie, ona en sevdiği yemek olan biftek, kızarmış soğan ve patates kızartması yapmıştı. Bir şişe Chianti şarabı almış, masanın ortasına kırmızı mumlar yerleştirmiş ve Jeff'in sevdiği şarkılardan oluşan bir albüm hazırlayıp kasetçalardan çalmıştı.

Petula'nın boğuk notaları gösterişsiz mutfaklarında gezinip şöminede yanan ateşin gölgeleri duvarlara vururken, "Dans et benimle," demişti.

Jeff, yanağını onun yanağına dayamıştı. Valerie, parmaklarını Jeff'in sık saçlarını saçları arasında gezdirirken dakikalarca dans etmişlerdi.

Artık seferden dön denizci
Denizi ardında bırak da dön
Bak sular yükselmeye başladı
Sen artık yuvana ve bir de bana dön.

Dalgalarla boğuşurken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bil ki kalbim yanı başında
Nerede olursan ol, fark etmez
Amsterdam, Capri
Honolulu ya da Siam'da.

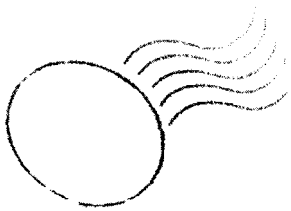
Kalbimin limanları hep açık sana
Ve sevgim rehberindir, al yanına
Denizlere bakıp sesleniyorum sana
Artık evine dön, yanı başıma.

Valerie, dans ederken şarkıyı Jeff'in kulağına doğru mırıldanmış, Jeff de ona sımsıkı sarılmıştı. Titrek mum ışında müziğin ritmine ayak uydurup dans ederlerken Valerie, içinin zapt edilemez bir sevgiyle dolup taştığını hissediyordu.

Jeff, "Evimize, seninle Briony'nin olduğu yere gelmeyi çok seviyorum," diye fısıldamıştı Valerie'nin kulağına. Valerie, içinin mutluluktan dolup taştığını hissediyordu.

Bu, son danslarıydı. Bir hafta sonra Jeff, hayata veda etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 33

"Düşünmeyeceğim. Hayır! Hayır! Hayır! Düşünmek istemiyorum. İstemiyorum. İstemiyorum!" diye inledi Valerie. Jeff'le geçirdikleri son özel zaman dilimini zihninden kovmaya çalışırken başını yastığa gömüp, hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Hatıralar, neden insanın zihninde o ilk günkü canlılığı ve gerçekliğiyle kalıyordu ki? Aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen hiç mi silinmezdi? Hepsi Tessa'nın hatasıydı, Tessa ve şu lanet olasıca mektubunun. Daha önce hayatını mahveden bu kadın, intikamını almak için yeniden çıkıp gelmişti. Jeff'in öldüğü o korkunç günü ve ardından gelen o şiddetli tartışmayı düşünmek, çaresizlik günlerine geri dönmek istemiyordu. Bu, içini paramparça ederdi.

Fakat kalbini paramparça eden o hatıralar, tıpkı durdurulması imkânsız bir fırtına gibi bir bir zihin sandığından çıkıp geliyordu. Ilık bir eylül ikindisiydi. Günlerden pazardı. Jeff maça gitmişti ve, Briony'yle Valerie de sahilde deniz kabuğu topluyordu.

"Aaa, anne! Bak, deniz kabuğuuu!" diye heyecanlı bir çığlık attı Briony. Dalgalar ayaklarına doğru geliyor, geri çekilirken arkalarında parlak yüzeyli deniz kabuklarını bırakıyordu. Hava hafif puslu ama güneşiydi. Denizden batıp çıkarak avlanan martılar ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

niden yükseklere havalanıyordu. İnsanda rehavet yaratan bir hava vardı. Evlerine yalnızca birkaç dakika uzaklıkta olan altın rengi kumlarla kaplı bu kıvrımlı kıyıda yalnızca Briony'yle Valerie vardı. Limanın diğer tarafında kalan sahil ise insanlarla doluydu.

"Valerie, Valerieeeee!" Kum tepeciklerinin oraya doğru başını kaldırıp baktığında kendisine seslenen annesini gördü. Carmel onu neden arıyor olabilirdi ki? Acaba aniden karar verip kızı ve torunuyla piknik yapmaya mı karar vermişti? Fakat annesi el sallayarak onlara doğru koşmaya başlayınca annesinin telaşlı halinin farkına varıp içinde ani bir korku hissetti. Kötü bir şey olmuştu! Ne olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmiyordu ama kötü bir şey olduğundan emindi.

Kovasına su dolduran Briony'yi arkasında bırakarak, hemen espadrillerini ayağına takıp annesine doğru koşmaya başladı. "Ne oldu? Birisine bir şey mi oldu?" Midesi endişeden ağrımaya başladı.

"Jeff'in maç sırasında başı dönüp düşmüş. Ambulansla hastaneye kaldırmışlar. Baban kum tepeciklerinin orada arabada bekliyor, seni hastaneye götürecek. Ben Briony'yle ilgilenirim." Nefes nefese konuşan Carmel'in yüzü bembeyazdı.

"Ne olmuş? Neden başı dönmüş? Kolunu mu kırmış? Bacağı mı kırılmış?" Annesinin telaşı Valerie'yi de sersemletmişti. Futbol oynarken insanların kollarının ya da bacaklarının kırıldığını çok kez duymuştu.

"Hayır, bir yeri kırılmamış. Yalnızca olduğu yerde bayılmış." Carmel'in dudağı titriyordu.

"Tanrım! Anne, beni korkutuyorsun. Jeff iyi mi?" Valerie, kendisini bayılacakmış gibi hissediyordu.

"Hemen git de baban seni hastaneye götürsün," dedi Carmel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kum tepeciklerini işaret ederek. "Hadi, acele et. Ben Briony'yle ilgilenirim. Yedek anahtarların yanımda." Geride kalan Carmel, kızının bembeyaz bir suratla, saçları ardında uçuşarak tepeye doğru koşuşunu izledi.

"Aziz Meryem, Annelerin Annesi, sen oğlunun ölümünü izledin. Kızımın bu acıya dayanmasını sağla, ona ancak sen yardım edersin," diye dua etti gözlerinden yaşlar süzülürken. Torununu almak üzere kıyıya doğru ilerlerken Valerie'yi nelerin beklediğini biliyordu.

Yumuşak kumlar Valerie'nin hızını kesiyordu. Tanrı aşkına, neler oluyordu? Jeff bayılmıştı ya da başka bir şeyler olmuştu ama durduk yerde nasıl bayılırdı? Hiçbir hastalığı yoktu ki! Son derece sağlıklı ve sağlamdı. Sürekli antrenmana gittiği, teknede de yoğun olarak çalıştığı için fiziksel kondisyonu çok iyiydi. Son derece güçlü ve dayanıklıydı. Babası onu hastaneye götürmek üzere orada bekliyorsa kesin başka bir şey vardı, kötü bir şey…

Arabaya ulaştığında yüzü kıpkırmızıydı, nefes nefese kalmıştı. Arabanın kapısı açıktı, motoru çalışıyordu. Valerie, arabaya binince Terence yalnızca, "Emniyet kemerini bağla," dedi.

"Jeff'e ne olmuş?" Kemeri bağlamaya çalışan parmakları tir tir titriyordu.

"Maç sırasında bayılmış, ambulansla hastaneye kaldırmışlar. Seanie Reilly senin gelmen gerektiğini söyledi. Eganlara da haber verildi." Terence gaza bastı. Araba hareketlenmeden evvel tekerlekler yumuşak kumların içinde birkaç tur attı.

"Ama iyileşecek, değil mi?" diye sordu Valerie endişeyle.

"Bak, şimdi sakin ol. Oraya gittiğimizde neler olduğunu anlarız," dedi Terence. Valerie, çocukluğundan beri babasının kendisiyle bu kadar yumuşak bir tonda konuştuğunu hatırlamıyordu. Bu, onu çok daha fazla korkuttu. Babası hızla hastaneye doğru gi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

derken o da ellerini birbirine sıkı sıkıya kenetleyerek oturmuş, tüm bunların kötü bir rüya olup olmadığını merak ediyordu. Acaba birazdan uyanıp, *oh, her şey rüyaymış,* diyebilecek miydi?

Hastaneye varıp, kendilerine gösterilen odanın kapısının önüne gittiklerinde Tessa ve Lorcan'ın şaşkınlıktan kaskatı kesilmiş, perişan suratlarını gördüğünde bunun bir kâbus olmadığını anladı. "Valerie," dedi Lorcan ona ellerini uzatarak. Valerie, duyacaklarından aşırı korkuyordu. Kötü bir şeyler olmuştu ama bunu duymak istemiyordu. Lorcan'ın ellerini sımsıkı tuttu. "Onu görmek istiyorum, onunla konuşmak istiyorum. Jeff'e ne oldu? Şimdi nerede?" diye sordu adeta bir histeri nöbetinin eşiğindeymiş gibi.

"Jeff öldü," dedi Tessa yavaşça kelimelerin anlamını tam olarak idrak etmek istercesine. "Jeff öldü."

"Ne?" Valerie, kadının söylediklerini anlayamadı.

"Jeff öldü," diye tekrar etti Tessa, sersemleşmiş bir vaziyette.

"Hayıııııır!" diye inledi Valerie sesi çıktığınca. Kendisini boğuluyormuş gibi hissediyordu.

"Hayır! Hayır! Hayır!" Elleriyle kulaklarını kapattı. Böyle bir şey olmamıştı. Kelimeleri duymazsa bunun gerçek olmasının imkânı yoktu.

Lorcan, Valerie'nin ellerini tutup kulaklarından uzaklaştırdı. Lorcan'ın dudaklarının kımıldadığını görüyordu ama onu duyamıyordu. Sesler çok uzak bir mesafeden geliyor gibiydi.

"Valerie, onu görmek ister misin, yoksa en son gördüğün haliyle mi hatırlamak istersin? Bir karar verip senin için en doğrusu neyse onu yapmalısın." Yüzü kederden sarkmıştı.

O anda odadan bir hemşire çıktı. "İsterseniz şimdi girebilirsiniz," dedi nazikçe.

Valerie, ellerini hemen Lorcan'ın ellerinden çekip içeri koştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu gerçek olamazdı. Kesin bir hata vardı. "Jeff, Jeff," diye bağırdı telaşla odaya girerken. Tam o anda, vücudu omuzlarına kadar kırışık bir çarşafla örtülmüş olan, mumya gibi yatan soluk yüzlü Jeff'i görünce kaskatı kesildi.

"Jeff," diye fısıldadı. Kafası karmakarışıktı. "Konuş benimle." Jeff' sanki uykudaymış gibiydi, yüzünde yarım bir gülümseme vardı, saçları yastığa gömülmüştü. Ancak solgun, aşırı solgun ve bembeyazdı. Valerie uzanıp sıcak tenini hissetmek istercesine ona dokundu ama tek hissedebildiği mermer gibi, buz gibi bir bedendi. O anda bu korkunç gerçeği idrak etti. Tessa yatağın diğer kısmına gelmiş, gözyaşlarıyla oğluna bakıyordu.

"Jeff, bir tanem, oğlum," diye ağladı. "Tanrım! Onu benden aldığın için seni asla affetmeyeceğim. Oğlum, canım oğlum, beni neden bıraktın, hayattan neden vazgeçtin, yaşanacak çok güzel zamanların vardı. Neden Jeff? Neden?"

"Hayır," diye çığlık attı Valerie ağlayarak. "Kes şunu. O ölmedi. Ölmedi. Jeff, kalk hadi, kalk da konuş benimle. Bizimle uğraşmayı bırak!" Sonra Jeff'in omuzlarından yakalayıp onu kaldırmaya çalıştı.

"Tanrı aşkına, Valerie, kes şunu! Kes şunu!" diye bir çığlık attı Tessa. Korkmuştu.

"Kesmeyeceğim. O ölmedi," dedi Valerie histerik biçimde çığlıklar atarak. Bir yandan da hâlâ Jeff'i kaldırmaya çalışıyordu.

Tessa, hemen yatağın diğer kısmına geçerek onu kolundan yakaladı. "Kendini kontrol edemeyeceksen dışarı çık. Onu öyle sallamayı da bırak. Ne sanıyorsun? Bizimle uğraştığı filan yok, aptal kız, o öldü!" dedi Valerie'ye, onu kapıya doğru çekiştirerek.

"Bırak beni," diye bir çığlık attı Valerie öfkeyle. Tessa, hâlâ kolunu bırakmamıştı. "Beni zorla dışarı çıkaramazsın. Burada en

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

az senin kadar olma hakkım var. Onu ben de seviyorum, bunu bilmiyor musun?"

"Düzgün davranmayacaksan seni oğlumun yanında istemiyorum, beni duyuyor musun?" diye tısladı Tessa. "Ona biraz saygı gösterip adaba uygun davran."

"Odaya girmeme engel olmazsın," diye karşı koydu Valerie. Fakat yaşadığı şok onu güçsüzleştirmişti.

"Olabilirim. Sen akraba bile sayılmıyorsun," dedi Tessa acımasızca.

Valerie, ona öylece bakakaldı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye kekeledi.

"Gerçekleri söylüyorum. Bu nedenle kendine bir çekidüzen verip nasıl davrandığına dikkat et." Tessa titriyordu.

"Hepsi senin hatan. Sen olmasaydın Jeff'le evlenecektik. Briony de gayrimeşru bir çocuk olmayacaktı. Şimdi her şey senin istediğin gibi olduğu için memnun musun, Tessa? Sen bencil ve kötü kalpli bir kadınsın. Şimdi biz ne yapacağız, söylesene!" dedi Valerie. Sesi gittikçe yükseliyordu.

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edersin, Valerie Harris?" Tessa'nın ağlamaktan kızarmış gözleri öfkeyle parlıyordu. Suratı öfkeden öyle bir hal almıştı ki Valerie, geri adım atmak zorunda kaldı. "Şimdi beni dikkatle dinle, küçükhanım. Eğer Jeff isteseydi seninle evlenirdi ama sen hamile kaldığında bana, seni yeterince sevmediği için evlenme konusunda emin olmadığını söyledi. İşte bu yüzden evlenemediniz, anladın mı? Birisiyle gerçekten *istediğin* için evlenirsin, *zorunda* kaldığın için değil!" diye bağırdı Tessa. "Bunu anlayamıyor musun?"

"Tessa! Kes şunu!" Lorcan, karısının kolundan yakaladı. O sırada Terence öylece durmuş olanları izliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oğlunuzu kaybettiğiniz için üzgünüm," dedi. "Ama onun için daha çok üzülüyorum. Kendisine 'dul' bile diyemiyor," dedi parmağıyla Valerie'yi işaret ederek. "Şu zavallı bebeğin de, sırf siz istemediğiniz için doğru dürüst bir babası bile olmayacak."

"Bizimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin, Terence Harris? Jeff, senden çok daha iyi babalık yaptı," dedi Tessa köpürerek. "Asıl sen, kendi torununun vaftiz törenine bile gitmedin. Burada durup *senden* babalık dersi alacak değilim. Şimdi ikiniz de defolup gidin de acımızı yaşamamıza bari izin verin." Tessa, ortalığı yatıştırmaya çalışan Lorcan'dan kurtulup yeniden odaya girdi.

Lorcan, kontrolsüz bir biçimde ağlamaya başlayan Valerie'ye, "Valerie, lütfen. Tessa şu anda sağlıklı düşünemiyor. Birbirinizi daha fazla kırmayın. Jeff, buna çok üzülürdü," diye yalvardı.

"Seni eve götüreceğim," dedi Terence kısık sesle. "Hadi."

"Terence, ben Valerie'nin cenaze töreni konusunda bize yardım etmesini istiyorum. Bu onun da hakkı. Sizinle iletişim kurarım," dedi Lorcan tedirgin bir biçimde. Sonra da karısını teselli etmek üzere yeniden odaya girdi.

Valerie, eve nasıl gittiğine ve yolda neler olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu; o zaman dilimi zihninden silinmiş gibiydi. Jeff'le yaşadıkları eve gidip üst kata, kızının odasına çıktı. Briony, başparmağı ağzında uyuyordu. Saçının bir kısmı yüzüne doğru gelmişti. Kızının saçını kulağının arkasına atıp ona bakarken kendisini o kadar yalnız hissediyordu ki. Briony'ye, babasını bir daha hiç göremeyeceğini nasıl anlatacaktı?

Carmel, pencerenin önünde oturmuş kızının gelmeni bekliyordu. "Ben gece burada kalacağım. Aşağıya gel de sana çay yapayım, biraz sakinleşirsin," diye ısrar etti.

"Sadece uyumak istiyorum," dedi Valerie hissizce. "Yalnız kal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak istiyorum, anne." Yatak odasına girip üzerini çıkartarak, Jeff'in o sabah giydiği tişörtü üzerine geçirdi. Tişört, Jeff'in teniyle Old Spice marka tıraş losyonunun kokusunu taşıyordu. Lizzie, losyonun reklamını televizyonda görünce, "Old Spice, bir erkeğin imzası," diye dalga geçerdi. Lizzie'yi arayıp haber vermeli, sonra da patronunu arayıp bir süre işe gelemeyeceğini söylemeliydi ama şu an buna gücü yoktu. Şu anda aklında yalnızca Jeff vardı.

Kızıla boyanmış gökyüzü yavaş yavaş aydınlığını kaybediyor, denizle birlikte yavaş yavaş kararıyordu. Perdeleri kapatıp yatakta Jeff'in yattığı tarafa yattı. Başını onun yastığına koydu, kokusunu içine çekerek gözlerini kapattı. *O, şu an burada, benimle,* diye düşündü. Onu hissedebiliyor, kokusunu duyabiliyordu. Ölmemişti. Her şey kötü bir rüyaydı. Birazdan içeri girip tüm neşesi ve canlılığıyla "Biz kazandık, biz kazandık. Golü ben attım. Keşke sen de orada olsaydın. Benimle gurur duyuyorsun, öyle değil mi?" diyecekti.

Valerie de her zamanki gibi, "Tabii ki seninle gurur duyuyorum. Sen benim kahramanım değil misin?" dedikten sonra onu tutkuyla öpecekti.

Kendi kendine, *evet, birazdan gelecek,* demeye devam etti. Gökyüzündeki kızıllık önce koyu bir maviye, ardından siyaha döndü fakat Jeff gelmedi. Valerie, hayatının bu kadar kısa sürede değişebilmesine anlam veremiyor, şaşkınlık ve korkuyu aynı anda yaşıyordu. Hayat, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Yaşam Jeff'i ondan aldıysa, Briony'yi, annesini, Lizzie'yi ya da diğer sevdiği insanları da alabilirdi. *Ben bile her an gidebilirim,* diye düşündü şaşkınlıkla.

Ben ölüm için duramadım belki ama
O, benim için durdu nazikçe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

At arabasının içinde yalnızca ikimiz vardık
Bir de ölümsüzlük.

Lise bitirme sınavı için ezberlediği Emily Dickinson şiirinin dizeleri zihninden bir bir geçmeye başladı. Ölüm insana karşı nazik miydi? Yoksa haince mi alırdı insanın canını? Nazikliği yalnızca bir illüzyon muydu?

Ölüm, Jeff'i almak üzere geldiğinde genç adam acı ya da korku hissetmiş miydi? Şimdi neredeydi? Ne yapıyordu? Acaba hâlâ onları görüp duyabiliyor muydu? Yoksa hastanedeki o hareketsiz ve soğuk bedenin içine mi hapsolmuştu? Jeff için her şey, ama her şey bitmiş miydi yani?

"Jeff, neredesin? Bana geri dön," dedi oturarak. Sessizce durup karanlığa kulak verdi. Jeff'in onu terk etmediğini, onu duyduğunu gösterecek bir şey görmek istiyordu. Fakat tüm hissedebildiği, alnını okşayıp geçen belli belirsiz bir esintiydi.

Londra'da sıcak ve bunaltıcı bir hava vardı. Lizzie, Kensal Rise'daki dairesinde, üzerine yalnızca ince bir çarşaf alarak uzanmış, yanında horlayan kocasını dinliyordu. Bütün gün içinde tuhaf bir sıkıntı vardı. Neler oluyordu böyle? Âdet öncesi sıkıntısı mıydı? Bugün Valerie'yle konuşmamışlardı. Çünkü bir düğün törenine katılmışlar, eve çok geç dönmüşlerdi. Birkaç gün sonra Rockland'e gidecekti. Sevdiklerini görmek için sabırsızlanıyordu. Ailesi ve arkadaşları gözünde tütüyordu.

Özellikle de Valerie'yle Briony'yi görmek için can atıyordu. Valerie'yle, bir bakımevinde kalan Bayan M'yi görme planı da yapmışlardı. En yakın arkadaşıyla Dublin'e gitmek çok eğlenceli

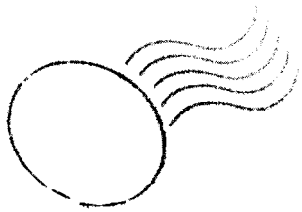
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olacaktı. Ayrıca, Valerie'ye göre hâlâ son derece hayat dolu olan eski ev sahibelerini görmek de çok hoş olacaktı. Zihninde düşünceler uçuşurken uyku ve uyanıklık arasında bir yerlerdeydi. İyice mahmurlaşmıştı. Tam dalıyordu ki pencerede üç kez tık tık tık seslerini duydu.

"Tanrım, o da neydi öyle?" diye mırıldandı yatağında doğrularak. Karısının yaşadığı sıkıntıdan bihaber Dara, yanı başında horlayarak uyuyordu. Lizzie, yataktan kalkıp pencereye giderek sokağa baktı. Her yer bomboştu. Yalnızca sonbahar için kostüm değiştiren ağaçlardan dökülen yaprakların hışırtısı vardı. Lizzie, penceredeki tıklamaların ne olduğunu biliyordu. Daha önce de hem anneannesini hem de babaannesini kaybettiğinde bu sesleri duymuştu. Birisi ölmüştü. Birisi ona veda ediyordu. Aileden biri olsaydı annesi telefon ederdi. Acaba birisi hasta ya da keyifsiz miydi? Lizzie, zihninden hızla yaşlı akrabaları geçirdi. Fakat bu durumda olan kimse yoktu.

Huzursuz bir ruh haliyle yatağa girip Dara'ya iyice sokuldu. "Her kimsen, Tanrı seni kutsasın, iyi yolculuklar," diye fısıldadı, telefonun çalıp kara haberi ulaştırmasından korkarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 34

"Onun buraya, evine gelmesini istiyorum," dedi Tessa mutfakta bir ileri bir geri yürürken. Uykusuz bir gecenin ardından yüzü çökmüş ve solgun görünüyordu.

"O, Briony'nin babası, Valerie'nin partneri. Kızın da bir şeyler söylemeye hakkı var," dedi Lorcan.

"O, *benim* oğlum. Onu ben doğurdum, ben gömeceğim." Tessa'yı yatıştırmak mümkün değildi. Onu toprağa verıneden son kez bu eve gelmesini, son kez denize doğru yatmasını istiyorum. O kız da buraya gelecekse ben üst kata çıkarım. Onun yüzünü bile görmek istemiyorum."

"Of, Tessa, Tanrı aşkına…"

Tessa, "Kapıda birileri var. Onları içeriye al. Ben levazımatçıyı arayacağım," diyerek hızla holdeki telefona doğru gitti. Lorcan başını çaresizce iki yana salladı. Tessa, kontrolsüzce davranıyordu, yaptıklarının hiçbir mantıklı tarafı yoktu.

Lorcan; bir saat sonra Valerie'nin evine gitti. Briony, Carmel'le birlikte bahçedeydi.

"Lorcan, başınız sağ olsun," dedi Carmel, Lorcan'ın ellerini tutarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sağ ol," dedi Lorcan sessizce. "Carmel, eminim olanları duymuşsundur. Tessa'yla Valerie hastanede tartıştılar. Valerie'yle konuşup cenaze töreni konusunda herhangi bir isteği olup olmadığını sormak istiyorum."

"İçeride. Hâlâ şoku atlatamadı. Durumların karışık olduğunun farkındayım ama gerçek şu ki Jeff'le evli olmadıkları için, cenaze hakkında bir şey söyleme hakkı yok. Çünkü yasal olarak akraba değil. Bu nedenle, cenaze konusunda kızımın da fikrini alman gerçekten çok nazikçe. Bunun için sana minnettarım," dedi Carmel üzüntülü bir şekilde. Sorunların asıl kaynağının o olmadığının farkındaydı. Sabah Valerie'ye, son üç yıldır Jeff'le yaşamalarına ve çocuğunun babası olmasına rağmen, yasal olarak bir bağları olmadığı için cenazeyle ilgili işlemlerde herhangi bir şey söyleme hakkına sahip olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Ölü bedeni teşhis etmesi ya da cenazenin teslim edilmesi gereken kişi Valerie değildi.

Valerie o kadar büyük bir şok içindeydi ki Carmel, kızının söylediklerini duyduğundan bile emin olamamıştı. Carmel, Briony'yi bahçeye oynamaya çıkarmadan evvel de, Valerie öylece hareketsiz durmuş denize bakıyordu.

"Jeff için onunla kavga etmeyeceğim. Ona asla rahat vermedi, ona her zaman ne yapması gerektiğini söyledi. Jeff gerçekten isteseydi, annesine karşı koyabilirdi ama hiçbirini yapmadı. Bana onunla evlenmek isteyip istemediğimi bile sormadı. Bu yüzden hem acı çekiyorum hem de öfkeliyim. Hayatımın geri kalan kısmında bununla yaşamak zorundayım. Onunla hastanede tartışmak korkunçtu. Bir daha asla kendimi onun seviyesine indirmeyeceğim," dedi Valerie kararlı bir biçimde.

"O da evladını kaybetti," dedi Carmel nazikçe. "Şu anda buna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

inanamıyorsun fakat zaman ikinizin de acısını hafifletecek. Bu kararara vardığın için memnun oldum. Şu anda senin için de Briony için de en iyisi bu."

"Beni seviyordu, bunu sen de biliyorsun. Yalnızca evlenecek kadar sevmiyordu belki," dedi Valerie. Yüzü buruştu, ardından da gözyaşlarına boğuldu.

"Evet, biliyorum, Valerie. Belki de bir süre sonra seninle evlenecekti." Carmel, yanaklarından gözyaşları akarken kızına sımsıkı sarıldı. Valerie'yi, bu insanın kalbini paramparça eden acıdan korumasının imkânı yoktu. Kendisini son derece çaresiz hissediyordu. Annesinin ne halde olduğunu görmesin diye torununu bahçeye çıkarmıştı. Jeff'in babası çıkıp geldiğinde de çok şaşırmıştı.

Carmel, Lorcan Egan'ın yorgun yüzüne bakarken onun elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünüyordu. "Kızımın kendisini toparlamasına yardım etmek zorundayım. Tessa da cenaze konusunda ne istiyorsa onu yapabilir."

"Anlıyorum, Carmel. Ben de Valerie için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Tessa'yı da bu kadar acımazsızca eleştirmemeye çalışın, lütfen. Acısı o kadar büyük ki ne dediğini bilmiyor," dedi Lorcan. O an kendisine doğru koşan torununu görünce gözleri aydınlandı.

"Dedeee. Dedee." Briony, kendisini dedesinin kollarına attı. Lorcan da her zamanki gibi torununu havaya kaldırıp döndürdü. Briony, neşeyle çığlıklar atıyordu.

"Merhaba, tatlım. Dünyanın en tatlı kızı kimmiş bakalım?" diye sordu her zamanki gibi. Lorcan, Briony'ye baktığında onun Jeff'e ne kadar çok benzediğini düşündü.

"Şimdi annecikle konuşmam gerek, minik kuş. Hemen dönerim, tamam mı?" dedi torununu yavaşça yere indirirken. Sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da Carmel'in ardı sıra eve girdi. Valerie mutfak masasında oturmuş, boş gözlerle pencereden dışarıya bakıyordu.

"İyi misin, Valerie?" diye sordu sırf konuşmayı başlatmak için. Tabii ki iyi değildi. Nasıl iyi olabilirdi ki? "Seninle cenaze töreniyle ilgili konuşmamız lazım," dedi yanına oturarak. "Yapılmasını istediğin herhangi bir şey var mı? Törende okunmasını istediğin herhangi bir ilahi ya da dua? Bu konular hakkında düşündün mü?"

"Hayır, Lorcan," dedi Valerie boğuk bir sesle. "Jeff bana ait değil ki onu gömeyim, cenaze töreni yapayım. O, Tessa'ya ait. Her zaman ona aitti. Bundan sonra da ona ait olmaya devam edecek."

"Hayır," dedi Lorcan başını sallayarak. "O, bizim olduğu kadar senin de. Ayrıca Briony'nin babası. Bunu hiçbirimiz unutmamalıyız."

"Briony neler olup bittiğini anlayamayacak kadar küçük. İleride, olup bitenleri hatırlamayacak bile. Onu törene getirmeyeceğim."

"En azından törene gelsin," diye ısrar etti Lorcan. "Biraz büyüdüğünde, bu törenin onun için bir anlam taşıdığını anlayacaktır."

"Tamam," dedi isteksizce.

Lorcan tereddütlü bir ifadeyle, "Cenazesini evden kaldırmamız senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Valerie, ona baktı. Mavi gözleri kederle doluydu. "Söyledim ya, Lorcan. O, size ait. Ne isterseniz onu yapın."

"Eve gelip onu son kez görmek ister misin? İstersen seni onunla yalnız bırakırız. Yalnızca bana ne istediğini söyle," dedi Lorcan. O kadar içten davranıyordu ki Valerie, onun için üzüldüğünü hissetti. Ona karşı her zaman böyle nazik davranmıştı.

"Pekâlâ, geleceğim ama tek bir şartım var. Tessa'yı görmek zorunda kalmak istemiyorum," dedi sessizce.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam. Bunu ayarlayacağım. Törenle ilgili herhangi bir şey istersen de hemen bana söyle. Saatin kaç olduğuna bakmaksızın, ihtiyaç duyduğun her an beni arayabilirsin, Valerie. *Her an*!" diye vurguladı.

Carmel, Lorcan'a bir bardak çay verirken, "Jeff'e ne olduğunu tam olarak öğrenebildiniz mi?" diye sordu.

"Bugün otopsi yapacaklar ama kalp krizi olduğunu düşünüyorlar." Lorcan zorla yutkundu. Gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı bile.

"Kalp krizi mi! Ama o çok genç. Hem hasta bile değildi!" diye haykırdı Valerie.

Lorcan, başını iki yana salladı. Söyleyecek söz bulamıyordu.

"Lorcan, hayır!" Valerie kalkıp Lorcan'a sarıldı. Birbirlerine sımsıkı sarılarak ağladılar. Gözyaşları birbirine karışıyordu. Carmel, onları kederleriyle baş başa bırakarak bahçeye, salıncakta sallanan Briony'nin yanına gitti.

"Buna inanamıyorum," dedi Lorcan. "O, doğru dürüst hasta bile olmazdı. Turp gibi sağlamdı. Biz onsuz ne yapacağız?"

"Sanki bir rüyadaymışım gibi," dedi Valerie.

"Biliyorum."

"Ona bir mektup yazsam tabutuna koyar mısın?"

"Tabii ki koyarım. Ne istersen, yalnızca bana söylemen yeterli," dedi Lorcan gözyaşlarını koluyla silerek.

"Briony'ye de onun için resim çizdireceğim. Evet, evet. Bir mektup ve bir de resim. Bunları koymanı istiyorum."

"Ölüm nedeniyle ilgili daha farklı bir şey öğrenirsek seni ararım. Sonra da cenazeyle ilgili düzenlemeleri yaparız. Lizzie'ye haber verdin mi?"

"Evet, bu sabah konuştuk. Dün gece penceresinin üç kere tık-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ladığını duyup birilerinin öldüğünü hissetmiş ama ölen kişinin Jeff olduğunu öğrendiğinde büyük şok yaşadı." Valerie'nin altdudağı titriyordu. "Jeff" ve "ölüm" kelimelerini bir arada kullandığına hâlâ inanamıyordu.

"Penceresinin tıkladığını mı duymuş?" Lorcan afallamıştı.

"Bunun bir batıl inanç olduğunu düşünürdüm," diye itiraf etti Valerie.

"Ah, hayır, gerçek. Büyüdüğüm yerde bunun Tanrı vergisi olduğuna inanılır. Ölülerin elveda dediklerini duyabilmek herkesin sahip olmadığı bir Tanrı vergisidir. Lizzie, Jeff'e karşı hep çok nazik davranmıştı. Onun evinizde kalmasına razı oldu. Jeff de her zaman Lizzie'yi över, ne kadar iyi bir insan olduğunu anlatırdı." Valerie, tekrar yanına otururken Lorcan çayından büyük bir yudum aldı.

"Lizzie harika bir arkadaştır, yerini kimse tutamaz."

Lorcan, "Ona güven. Yardım etmek üzere sana elini uzatan insanlara güven. Bana da güven," dedikten sonra gitmek üzere ayağa kalktı. "Tessa'yla aranızdaki gerginlik de zaman içinde yatışacaktır. O, çabuk sinirlenir ama kocaman bir kalbi vardır Valerie. Ayrıca bunu asla dile getirmemesine rağmen Jeff, onun en sevdiği çocuğuydu."

"Biliyorum, Lorcan," dedi Valerie başını sallayarak. Fakat bunu yalnızca onu teskin etmek ve kırmamak için söylemişti. Çünkü Tessa Egan'la bir daha asla muhatap olmayacaktı. Bu kadın onu bir daha asla geçmişte olduğu gibi üzemeyecekti. Jeff'in ölümü Tessa ve Valerie arasındaki tüm bağları da koparmıştı ama Lorcan'ı ayrı tutuyordu.

"Seni yine ararım," dedi Lorcan, Valerie'ye sarılarak evden çıkmadan önce. Bahçede Briony'yi kucaklayıp döndürdüğünü duydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lorcan çıktıktan sonra Valerie mutfakta uyuşmuş gibi oturup kaldı. Her şey çok tuhaftı. Hâlâ Jeff'in birkaç dakika sonra, içinde futbol malzemelerinin bulunduğu çantayla içeri girip, "Hiç çayımız var mı acaba?" diye sormasını, sonra da kirli formalarını makineye doldurmasını bekliyordu. Ya da, "Bugün yemekler benden olsun. Şefin spesiyali coq au vin pişireyim mi?" veya "Acaba bugün bir bakıcı ayarlayabilir miyiz? Sevgilimi bir şeyler içmeye çıkarmayı düşünüyordum da," diyerek içeri girecekti.

Jeff'in bunları söylediğini bir daha asla duyamayacaktı. Onu tabutunda görecek, tabut toprağın derinliklerine gömüldükten sonra ise her şey bitecekti. Bu, Jeff'i son görüşü olacaktı. Lorcan'ın arabasının uzaklaştığını duyduktan sonra Briony'yi içeriye çağırdı.

Kızının iri buklelerini öperken, "Tatlım, içeri gel de babacık için bir resim çizelim. Çünkü o, kısa süre sonra Kutsal Tanrı'ya ziyarete gidecek ve bizim gitme sıramız gelene kadar bir daha görüşemeyeceğiz. Bu yüzden çizebildiğin en güzel resmi çiz. Sonra da onun için güzel bir hediye seç," dedi.

"Ama neden gidiyor? Kutsal Tanrı onu neden istiyor ki?" diye sordu Briony meraklı gözlerle annesine bakarak. "Gözlerin kırmızı olmuş annecik, gözlerin neden kırmızı?"

"Nezle oldum tatlım."

"Kutsal Tanrı, akşam yemeği için babamdan balık mı istiyor?"

"Evet, *aynen öyle,*" dedi Valerie. Küçük kızının zihninin çalışma şeklini seviyordu.

"O zaman ben babacığa denizkızı çizip dün topladığım deniz kabuğunu hediye edeceğim," dedi Briony. Bir yandan da işe hemen başlamak için annesinin elinden kurtulmaya çalışıyordu. Kur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tulur kurtulmaz koşarak salondaki büfenin çekmecesinden boya kalemleriyle defterini çıkarmaya gitti.

Malzemeleriyle mutfağa geri geldiğinde Carmel, "Ben sana yardım edeyim," dedi.

"Ben kendim yaparım, büyükanne," dedi Briony büyük bir kararlılıkla. Sonra da sandalyeye tırmanıp hayatının en önemli resmini yapmaya başladı.

"Ben de Jeff'e bir mektup yazacağım," dedi Valerie.

"O halde ben sizi biraz yalnız bırakıp eve gideyim de yapılması gereken işleri halledeyim. Sonra yeniden gelirim," dedi Carmel, Valerie'nin omzuna dokunarak. Valerie elini annesinin elinin üzerine koydu. "Her şey için teşekkür ederim, anne."

Carmel, "Ben senin annenim. Tüm anneler bunu yapar," diyerek kızını kucakladı. Annesi gittiğinde Valerie, evde kızıyla kalakaldı. Briony başını eğmiş, dilini dışarı çıkarmış pür dikkat resmini çiziyordu. Valerie kalkıp bir kâğıtla kalem aldı. Kızının yanına oturarak yazmaya başladı.

Sevgilim Jeff,

Seni tüm kalbimle sevdiğimi bilmeni istiyorum. Birlikte olduğumuz her an seni sevdim ve her zaman seveceğim. Ben içimde her ikimize de yetecek kadar sevgi biriktirdim. Keşke sen de beni o kadar sevseydin. Keşke beni, benimle evlenecek kadar sevseydin. Gerçek şu ki, şu an kendimi aynı anda öfkeli, üzgün ve gücenmiş hissediyorum. Sana kızmak çok korkunç bir his. Fakat Briony'yle beni terk edip gittiğini hissediyorum. Öyle karmaşık bir haldeyim ki nereye bakacağımı, ne yapacağımı bilmiyorum. Umarım bu hislerim zamanla yatışır da yalnızca sevgiyi içimde hissedebilirim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben hamile kaldığımda kendini kapana kısılmış gibi hissettiğini biliyorum. Bunu ben de istemezdim, emin ol. Fakat sen her zaman benim yanımda oldun. Ayrıca çok da iyi bir babaydın. Briony'yi tüm kalbinle sevdin. Sana da bu yakışırdı zaten.

Dır dır edip başının etini yediğim tüm zamanlar için, antrenmanda zaman geçirmen konusunda sürekli yakındığım için özür dilerim. Futbolu sevdiğini biliyordum ama ben de seni seviyordum ve seninle daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Yine de birlikte çok eğlendik, öyle değil mi? Beni kimse senin kadar güldürmedi... Yani, belki Lizzie güldürmüştür... Şunu hatırladın mı? Bunu hatırladın mı, diye yazmaya başlasam bir kitap olur. Beni çok ama çok mutlu ettiğin anlar oldu. Umarım ben de sana aynısını hissettirebilmişimdir. Bana Briony'yi verdiğin için de teşekkür ederim. O bizim için bir lütuf. Ayrıca her zaman sevgimizin bir sembolü olacak.

Seninle yaşadığımız her anı mutlulukla hatırlayacağım, sevgilim. Fakat, kızımızın doğumundan sonra en çok mutlu olduğum an geçen cumartesi gecesi birlikte dans ettiğimiz andı.

Mekânın cennet olsun, sevgili denizcim. Sular yükselmeye başladığında, seni tüm kalbi, aklı ve ruhuyla seven biri olduğunu asla unutma.

Sevgilerimle,

Valerie

Mektubu bitirdikten sonra yazdıklarını okudu. Bazı nahoş kısımlara rağmen, doğru olanı yazmıştı. Jeff'e öfkeliydi, çok öfkeli. Fakat onu çok ama çok da seviyordu. Mektubu katlayıp öptükten sonra zarfa koydu. Jeff'e doğum gününde hazırladığı, sevdiği şar-

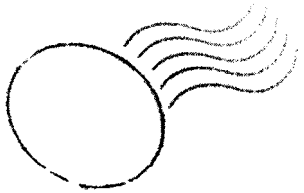
BELONGS TO KAKTUS TEAM

kılardan oluşan kaseti bulmak için bir yığın ıvır zıvırla dolu konsolu karıştırdı. Birlikte dans ettikleri şarkılardan oluşan kaseti. O şarkıları bir daha asla dinleyemeyeceğini biliyordu. Mektubu yeniden açıp bir not ekledi.

Şarkı söyle, benim güzel Jeff'im, şarkılarımızı söyle. Ta ki ben yanına gelip yeniden birlikte dans etmeye başlayacağımız o güne kadar.

Şu anda Jeff, Tessa'nın yanında olabilirdi. *Fakat Jeff'le yaşadıklarımızı asla bilemez,* diye düşündü. Mektupla kaseti zarfın içine koyup bantla yapıştırdıktan sonra üzerine Jeff'in adını yazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 35

Lorcan, Steven ve Lisa'nın kocası, Jeff'in tabutunu, levazımcılarla birlikte eve taşırken Tessa kalbinin sıkıştığını hissetti. Lisa destek olmak için elini annesinin beline dolarken Tessa, *en azından oğlum bu eve gelebildi*, diye düşündü. Oğlunu cenaze töreni için kiliseye teslim etmeden evvel günün geri kalanını ve bu geceyi onunla geçirebilecekti.

Mezarcı Timmy Roche, tabutu salona taşırken, "Onu hazırlayıp yerleştirmemiz için bize biraz vakit ver, Tessa," dedi. Tessa'yla Lisa tüm sabahı odayı hazırlamakla geçirmişlerdi. Cenaze evi havası taşımayan oda, bahçeden toplanmış rengârenk güller ve kılıç çiçekleriyle doluydu. Tessa odanın, dışarıdaki masmavi deniz ve altın rengi ve zümrüt yeşili tarlalarla uyumlu olmasını istemişti. Jeff'in kasvetli ortamlardan hoşlanmadığını biliyordu. Eski teypte Chieftain'in kaseti çalıyordu.

Birkaç dakika sonra Timmy içeriye girip, "Şimdi girebilirsiniz," dedi. Tessa içeriye girince en küçük oğlunun, yüzündeki yarım kalmış gülümsemeyle, gözleri kapalı tabutunun içinde yattığını gördü. O kadar huzurlu görünüyordu ki.

"Güzel oğlum benim," diye mırıldandı, Jeff'in yüzünü na-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zikçe okşarken. "Seni evimize getirdik." Birkaç dakika sonra Lorcan da içeriye girip Tessa'yla birlikte oğluna bakmaya başladı. Tessa, oğluna güzel sözler mırıldanıyor, onu ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Lisa'yla Steven da tabutun diğer kısmına geçti. Diğer aile üyeleriyle arkadaşlar taziye dileklerini sunmak üzere gelmeden önce, Jeff'in yalnızca kendilerine ait olduğu bu değerli anı doyasıya yaşamaya çalıştılar.

Elinde değildi ama Tessa, eve kimsenin gelmesini istemiyordu. Jeff'ten sonsuza dek ayrılmadan evvelki bu son günü yalnızca ailesiyle geçirmek istiyordu. Fakat nazik tanıdıklarla Jeff'in arkadaşları aileye destek olmak için cenaze evine geleceklerdi. Özellikle de herkesin birbirini tanıdığı küçük yerlerde insanlar birbirlerinin acısını paylaşmak üzere cenaze evine mutlaka gelirdi. Fakat Jeff şu an, Jeff yalnızca onlara aitti. Annesi, babası ve kardeşleri Jeff'e onu ne kadar sevdiklerini, onunla gurur duyduklarını ve aralarından ayrıldığı için nasıl bir üzüntü içinde olduklarını fısıldadılar.

Öğleden sonra insanlar ellerinde pastalar, çörekler ve diğer yiyeceklerle gelmeye başladı. Bir grup gittikten sonra Lorcan, Jeff'in yanında oturan Tessa'ya dönerek, "Ortalık hâlâ sakinken Valerie'yi arayıp gelmesini söyleyeyim," dedi.

Tessa boyun eğmiş bir halde, "O buraya gelecekse ben üst kata çıkarım," diye karşılık verdi.

"Bizim, Jeff'in ve Briony'nin hatırı için onunla biraz iyi geçinemez misin, Tessa?"

Tessa, "Yapma, Lorcan! Yapma! Bugün bari beni kendi halime bırak," diye çıkıştı başını ters yöne çevirerek.

"Uzlaşmamız gereken bir şey daha var," dedi Lorcan usulca.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tessa kocasına bakmadan, "Nedir?" diye sordu.

"Valerie kilisede bizimle birlikte en ön sırada oturacak."

"Hayır, Lorcan! Onun yanımda ya da yakınımda istemiyorum."

"Benim ya da Lisa'nın yanında oturabilir," dedi Lorcan sessizce.

"Hayır..."

"Tessa, Jeff'in cenazesiyle ilgili istediğin her şeyi yaptırdın. Bunu *ben* istiyorum ve bu konuşma burada bitti."

Tessa, bu çıkıştan sonra kocasıyla tartışmaması gerektiğini biliyordu. Lorcan bu ses tonuyla konuştuğunda onunla tartışmamayı öğrenmişti.

"Tamam," dedi buz gibi bir sesle bakışlarını kaçırarak. Bu konuda kocasının, Valerie'nin tarafını tutacağını bilmek onu öfkelendirmişti. Tessa, öfke içinde otururken Lorcan başını sallayarak Valerie'ye telefon etmeye gitti.

Tessa'nın tüm karşı çıkışlarına rağmen Valerie, buraya, Jeff'in ailesinin evine geliyordu, kilisede de en ön sırada oturacaktı. Çünkü o, Briony'nin annesiydi, Tessa'nın hayatının bir parçası ve başının belasıydı. O kindar ve sivri dilli küçük hanım olmaksızın oğlunun yasını bile tutamayacaktı. Lorcan'la en çok bir olmaları gereken dönemde, o kız yüzünden ayrı düşmüşlerdi. Bunun en büyük sorumlusu da Valerie Harris'ti.

Valerie'nin arabası evin önüne yanaşır yanaşmaz Lorcan dışarı çıktı. Valerie, onun kendisini beklediğini biliyordu. Lorcan'ı gören Briony, "Dedee!" diye seslendi arabanın arkasındaki bebek koltuğundan.

"Merhaba, miniğim," dedi Lorcan arka kapıyı açarken. "Dün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya'nın en tatlı kızı kimmiş bakalım?" Briony kıkırdayarak kollarını dedesinin boynuna doladı.

"Briony'yi görmek istersin, diye düşündüm," dedi Valerie yavaşça. "Ama onun salona girip Jeff'i öyle görmesini istemiyorum."

"Teşekkürler, Valerie. Briony, insanın yarasına merhem oluyor," dedi Lorcan torununa sıkıca sarılıp buklelerini öperken. "Jeff'le istediğin kadar vakit geçirebilirsin. Kimse seni rahatsız etmeyecek."

Gözleri yaşlarla dolan Valerie, bu manzarayı Briony görmesin diye başını başka yöne çevirdi. Sonra da Lorcan'ın ardından mutfağa girdi. Stresten midesi ağrıyordu. Tessa'yla tartışmasından sonra diğerlerinin kendisiyle konuşmayacağını tahmin ediyordu. Hayatında kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Carmel onunla birlikte gelmek istemiş, fakat Valerie bunu kabul etmemişti. Bu, yalnız başına başa çıkması gereken bir şeydi. Tessa'nın yine zıvanadan çıkıp bağırıp çağırmaya başlamasından korkuyordu. Eğer o tartışma başlatırsa, Valerie de sözünü sakınmazdı. Böyle bir şeyin olmasını hiç istemiyordu.

Lorcan "Briony'yi büyükannesinin yanına çıkarayım. Sen de rahat ol, Valerie," dedikten sonra mutfaktan bir dilim kek alıp torununa verdi.

"Teşekkürler, Lorcan," dedi Valerie minnet duyarak. Briony kekinden bir ısırık alıp neşe içinde "Hımm, nefis, dede," derken, *Veff'in babası, hayatta gördüğüm en düzgün adamlardan biri,* diye düşünüyordu.

İnsanların getirdiği pasta ve çöreklerle dolu olan mutfak, pastaneye benziyordu. Komşulardan birisi güveç, birisi koca bir kâse patates çorbası, diğeri de kabarık poğaçalar getirmişti. Bir orduya yetecek kadar çok yiyecek vardı. Evde gördüğü ilk kişi Lisa oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lisa, yıkadığı bardakları kuruluyordu. Valerie'yi görünce hemen onun yanına gelip boynuna sarıldı. Bu hareketi beklemeyen Valerie, Lisa'nın omzuna yaslanarak gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, Lisa, Lisa, Lisa, ben şimdi ne yapacağım? Buna dayanamıyorum."

"Biliyorum, biliyorum." Lisa, Valerie'nin sırtını sıvazlarken onunla birlikte gözyaşı döktü.

"Hadi, içeri gir de onu gör." Valerie, Lisa'nın ardından odaya girdi. Odaya girdiklerinde orada oturan Jeff'in büyük halası, onları görünce gitmek üzere ayağa kalktı. "Başın sağ olsun," dedi nazikçe Valerie'nin elini sıkarak. Odadan çıktığında Lisa'yla baş başa kaldılar. Valerie, sanki derin bir uykudaymış gibi görünen sevgilisinin yanına yaklaştı.

"Lütfen, bana geri dön, Jeff. Lütfen, ölme," dedi. Jeff, her an gözlerini açıp o kocaman gülümsemesiyle ona bakacak gibiydi. Onu tabutu içinde böyle hareketsiz ama bir o kadar da canlı yatarken görmek içini karmaşık duygularla doldurdu. Jeff *gerçekten* ölmüş olamazdı. O çok gençti, çok genç. O, Valerie'nin sağlıklı, neşeli, canlı bir tanecik Jeff'iydi.

"Of, Jeff. Korkuyorum. Ben bu hayatla sen olmadan başa çıkamam. Lütfen, bize geri dön," diye yalvardı.

Fakat Jeff'in gözleri açılmadı, yüzündeki gülümseme ifadesi hiç değişmedi.

Lisa, "Ben seni onunla yalnız bırakayım," dedi. O tabutun içinde yatan kişi kendi kocası olsaydı nasıl hissedeceğini düşündü. Valerie'yi, Jeff'le son kez yalnız başına bırakmak üzere odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Valerie şaşkın bir halde orada öylece yatan Jeff'e bakınca, onun bir daha asla geri gelmeyeceği gerçeğini idrak etmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni seviyorum, Jeff. Her zaman sevdim," dedi tutkuyla. Ona, kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlattı dili döndüğünce. Sonra çantasını açıp Briony'nin çizdiği resimle deniz kabuğunu çıkardıktan sonra Jeff'nin yanına sıkıştırdı. Mektubunu da son kez öpüp, tam göğsünün üzerine koydu. Ona veda ederken soğukluğunu hissetmemek için yüzünü öpmedi yalnızca dudaklarını saçlarına değdirdi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sanki tüm ev güm güm seslerini duyabiliyordu.

Mutfağa dönerken üzerinde büyük bir uyuşmuşluk hissi vardı. Bunun, Jeff'i son görüşü olduğunu düşünmeye dayanamıyordu. Fakat onu esir almak üzere tetikte bekleyen histeriye de teslim olamazdı. Düşünmesi gereken bir çocuğu vardı. Onu korkutmak istemezdi.

Çayını yudumlayan Lisa'ya, "Bana Briony'yi getirir misin?" diye sordu. "Ben arabada bekliyor olacağım. Ayrıca beni böyle karşıladığın için de sana teşekkür ederim." Bunları söylerken titriyordu.

"Valerie, sen de aileden birisin. Sen, Jeff'in kız arkadaşıydın. Seni başka türlü karşılamam mümkün mü?"

Valerie, "Teşekkürler, Lisa. Bana karşı her zaman çok naziktin," diyerek Lisa'ya sarıldıktan sonra dışarı çıktı.

Dışarıda, bir tarlakuşu son ses şakıyor, ekinleri biçen motorun sesi vızıldıyor, Tessa'nın meltem esintisiyle zarifçe dalgalanan elma ağacının dallarına tünemiş birkaç kumru gugukluyordu. Her şey o kadar normal görünüyordu ki. Oysa aslında hiçbir şey normal değildi. *Bir daha da asla normal olmayacak,* diye düşündü Valerie yüzünü güneşe döndürmüş, kızının gelmesini beklerken.

"Artık gitme zamanı, tatlım," dedi Tessa, makyaj masasının aynasında kendisini inceleyen Briony'ye bakarak. Briony, boynuna

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir kolye, koluna bir bilezik, başına da bir şapka takmış, dudaklarına ruj sürmüş, büyükannesinin yüksek topuklu ayakkabılarından birisiyle yürümeye çalışıyordu. Lorcan ve Tessa, tüm mutsuzluklarına rağmen, üzerindekilerle çok güzel olduğunu düşünen torunlarına bakarak gülümsediler.

"Gel de rujunu silelim," dedi Tessa, makyaj masasının üzerinden bir mendil alarak.

"Lütfen, büyükanne. *Lütfeeeeen,* silmeyelim," diye yalvardı Briony.

"Ama anne bundan pek hoşlanmayabilir."

"Bir şey demez. Ruj sürmeme izin veriyor," diye büyükannesini ikna etti Briony.

"Valerie'nin bir şey söyleyeceğini sanmam," dedi Lisa, Briony'nin üzerindeki takıları çıkarıp minik ayakkabılarını giydirirken.

Tessa kollarını açınca, Briony kendisini büyükannesinin kucağına attı. "Seni seviyorum, büyükanne," dedi minik kollarını Tessa'nın boynuna dolayarak.

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Tessa'nın altdudağı titremeye başlayınca, annesinin gözyaşlarına boğulmasından korkan Lisa, Briony'yi elinden tutarak dışarı çıkardı.

Kızıyla torunu odadan çıkınca Tessa gözyaşlarını salıverdi. Lorcan, hiçbir şey söylemeden karısının başını göğsüne yasladı. Tessa, kocasının kalbinin düzenli ritmini dinleyerek gözyaşı döktü. O sırada zil çaldı. İnsanlar, taziye dileklerini sunmak üzere gelip gitmeye devam ediyordu. "Sen biraz burada kalıp sakinleş," dedi Lorcan, karısına bir mendil uzatarak. "Ben aşağı inip misafirlerle ilgilenirim."

Tessa, gözlerini kurularken, "Teşekkürler," diyerek yutkundu. Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Başucundaki komodine uzana-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak bir kutu ağrı kesici çıkardı. Kutunun içindeki beyaz tabletlere bakarken bir an, hepsini birden yutup bu çaresizliğe ve acıya son verdikten sonra sevgili oğluna kavuşmanın ne kadar da kolay olduğunu düşündü. Fakat düşündüklerinde pişman olarak kutuyu çekmeceye geri koydu. Hayatın getirdiği acılara dayanması gerekiyordu. Lorcan'a ve diğer çocuklarına bunu yapamazdı.

Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdikten sonra, Jeff'in takım arkadaşlarını karşılamak üzere alt kata indi. Üzüntüden harap olmuş ve Jeff'in böyle ani gidişi karşısında şok yaşayan gençler, ne söyleyeceklerini bilemiyordu. Kasabadaki hemen herkes gelip uğramıştı. Jeff'in bu kadar çok sevilmesi Tessa'ya biraz olsun teselli veriyordu.

Valerie, Lisa'nın arabaya getirdiği kızını görünce "O güzel ruju da nereden buldun bakalım?" diye sordu.

"Büyükannem izin verdi. Topuklu ayakkabılarını bile giydim," dedi Briony gururla.

"Topuklu ayakkabılar demek, ne kadar şanslısın!" dedi Valerie kızına gülümseyerek. Bu tepkiyi beklemeyen Lisa, ona gülümsedi. Valerie, Briony'yi arka koltuktaki yerine yerleştirirken Jeff'in kardeşiyle, "Yarın görüşürüz," diyerek vedalaştı.

"Tabutun kapanma merasimine gelecek misin?" diye sordu Lisa.

Valerie başını salladı. "Hayır, bunu görmek istemiyorum. Kilisede görüşürüz," dedi Valerie. Tam o anda evin önüne başka bir araba yanaştı.

Arabadan bir adamla kadın indi. Valerie, yüzüne vuran güneşin altında gelenlerin kim olduğunu seçmeye çalışırken ona doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koşan Lizzie'yi tanıdı. "Lizzie! Lizzie! Lizzie!"

"Tamam bir tanem, ben buradayım," dedi Lizzie arkadaşını kollarıyla sımsıkı sararken.

"Of, Lizzie. Bu acıyla asla başa çıkamayacağım, asla," diye fısıldadı Valerie.

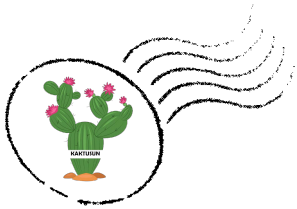
"Atlatacaksın, Valerie, atlatacaksın," dedi Lizzie. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. "Briony var. Bu acıyı yenmene yardımcı olacak. Tanrı'ya yemin ederim ki öyle olacak, bana inan. Ben de cenazede yanında olacağım. Yalnızca şu an her şey sana aşılamazmış gibi geliyor."

"Of, Lizzie. Onu bir görsen, derin bir uykuya dalmış sanırsın. Oysa bedeni çok soğuk, buz gibi."

"Ben şimdi Dara'yla içeriye girip başsağlığı dileklerimi ileteyim. Sonra da annemle babamı görür görmez yanına gelirim. Geceyi de seninle birlikte geçireceğim. Gece boyunca, istediğin kadar konuşuruz. Aklındaki her şeyi anlat bana."

"Teşekkürler, Lizzie, çok teşekkürler. Bunu çok isterim," dedi Valerie. Neler hissettiğini tam olarak anlayabilecek tek kişi Lizzie'ydi. Arkadaşının yanında olması onu her şeyden çok rahatlatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 36

Ertesi akşam Valerie, Lizzie'nin yanı başında durmuş, Jeff'in tabutunun babası, ağabeyi ve arkadaşları tarafından evden çıkarılıp kiliseye götürülmesini izlerken kendisini kötü bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Olan bitenlere bir anlam veremiyordu. Ölüm, adeta bir insanın "kapatma tuşu"na basmak gibiydi.

Oturakların arasında, Lisa'yla Tessa'nın arkasından yürüyordu. Tek istediği, kimsenin onu fark etmeyeceği bir köşede oturmaktı. Fakat Lorcan sabah nasıl olduğunu kontrol etmek üzere evine uğramış, ondan aile üyeleriyle birlikte en önde oturmasını rica etmişti. "Bunu Jeff de isterdi, Valerie. ben de canıgönülden istiyorum," demişti büyük bir kararlılıkla. "Senin yerin bizim yanımızda olmalı."

Valerie, tereddüt etti. "Peki ya Tessa?"

"Aile ailedir," demişti Briony'yi kucağına alıp ona sımsıkı sarılırken. Valerie ona karşı koyamayıp teklifini kabul etmek zorunda kalmıştı.

O an orada olup biten hiçbir şeyi duymuyordu. Tek düşünebildiği, önceki gece Lizzie'yle birlikte soğuk sonbahar akşamında

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaktıkları şöminenin başında oturup saatlerce konuşmalarıydı. Arkadaşına, Jeff'le tüm yaşadıklarını teker teker anlatmış, Lizzie ise onu sabırla dinlemişti. Hatta unuttuğu bazı şeyleri ona hatırlatmıştı bile.

Rosary duası, onu bulunduğu ana geri getirdi. Kutsal Bakire'ye dua ederken, daha önce bu duanın anlamı üzerinde hiç düşünmediğinin farkına vardı. *Aziz Meryem, Mesih'in annesi. Biz günahkâr için, şimdi ve ölüm saatimizde dua eyle. Amin.* Bu sözleri, hayatı boyunca anlamı üzerinde hiç düşünmeden kaç kez dile getirmişti kim bilir. *Şimdi ve ölüm saatimizde*. Jeff'in ölüm saatiydi işte. Bir daha bu sözcükleri ne zaman söylese aklına Jeff gelecekti.

Tessa'nın seçtiği, maun rengi parlak tabuta baktı. Tam o anda Tessa'nın gözlerini üzerinde hissetti. Elinde tespihi, bembeyaz bir suratla oturan Tessa göz göze gelir gelmez hemen başını çevirdi. *Lorcan ne derse desin, Jeff'in annesiyle olan ilişkimizin düzelme imkânı yok,* diye düşündü Valerie, ümitsiz ve üzgün bir halde. Bir yandan bu duruma pek aldırdığı yoktu. Zaten birbirlerini hiç sevmemişlerdi. Valerie'yle Jeff, Rockland'e geri döndüklerinde, ailenin hatırı için biraz çaba sarf etmişlerdi ama her şey o kadar yapay duruyordu ki. Aralarında en ufak bir sevgi bağı yoktu; daha önce de olmamıştı, gelecekte de olmayacaktı. Fakat Valerie, Jeff'in diğer aile üyelerini seviyordu. Asıl sorun da buradaydı zaten.

Peder O'Shea, töreni bitirdiğinde cemaat, aileye başsağlığı dileklerini sunmak için sıraya girdi. Bu merasim de sona erdiğinde Tessa arkasında kalan Valerie'ye bakmadan hızla kapıya doğru yürümeye başladı. Arka sıralarda oturan Lizzie, hemen arkadaşının yanına geldi.

"Seni eve götüreyim," dedi. Tessa'nın, Valerie orada yokmuş gibi davrandığını görmüş, bu tavırdan iğrenmişti. "Yarın gidene kadar Briony'yle ben ilgilenebilirim. Sen de eve gidip başını yas-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tığa gömüp dilediğince ağlayabilirsin," diye ekledi.

Tüm günü yatağında, kimsenin sorumluğunu hissetmeden dilediğince ağlayıp rahatlayarak geçirme düşüncesi Valerie'ye iyi geldi. "Ayin bitince eve gidip kendimi yatağıma atarak dilediğim gibi ağlayabilirim," diye tekrarladı bir mantra söylermiş gibi.

"Anne, bak, hazine sandığı. Neden oraya koymuşlar?" Briony şaşkın bir edayla tabutu işaret ediyordu. Daha önce hiç cenaze töreni görmemişti.

"Çünkü o Kutsal Tanrı'nın bir hazinesi," diye açıkladı Valerie, kızının masumiyetinin ne kadar mükemmel olduğunu düşünürken. Kilise korosu "Yüce Tanrı'ya Daha Yakınsın Artık" ve "İşte Buradayım Tanrım" ilahilerini söylerken Jeff'in, Yaratıcı'nın bir hazinesi olduğunu düşünmek onu rahatlatıyordu. Lorcan ona okunmasını istediği bir dua ya da ilahi olup olmadığı sorduğunda bunları söylemişti.

Törenden sıkılan Briony, Lisa ve Lorcan'ın kucağından geçerek, inci kolyesiyle oynamak üzere Tessa'ya ulaştı. "Büyükanne," dedi, "Yüce Tanrı'nın hazinesini gördün mü?"

Tessa'nın yüzünden bir gülümseme geçti. "Şşş, gördüm, tatlım. Hadi, şimdi iyi bir kız ol da gürültü yapmadan otur, olur mu?"

Tessa'nın söylediklerini duyan Valerie sinirlendi. Briony gürültü yapmıyordu ki. Yalnızca masum bir soru soran ufacık bir kızdı. Törenin geri kalan kısmında öfke içinde oturdu. Tessa Egan kimdi de Briony'ye patronluk yapıyordu? Artık böyle mi olacaktı? Bu stres? Bu itilip kakılma? Hayatının geri kalan kısmında bu kadına tahammül etmek zorunda mı kalacaktı? Peder O'Shea, İncil'den dizeler ve risaleler okurken Valerie'nin zihninden bu düşünceler geçiyordu.

İşe döndüğünde gündelik hayatla eskisi gibi başa çıkabilecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miydi? Normalde Dublin'deki işine yetişmek için sabah yedide evden çıkıyordu. Jeff de Briony'yi giydirip kahvaltısını yaptırdıktan sonra, onu Carmel ya da Tessa'ya bırakıp işe gidiyordu. Şimdi altıda kalkıp, Briony'yi kaldırmak, sonra da onu büyükannelerinden birine bırakmak zorundaydı.

Ayrıca Jeff'le yaşadıkları evin kirasını yalnız başına ödeyebilecek miydi? Hem Rockland'de ona Jeff'i hatırlatacak çok fazla anı vardı. Nereye gitse onu görüyor, geçmişten bir parçayı hatırlıyordu. Gözlerini kapatıp "Ave Maria"nın kilisenin içinde yankılanan notalarına kulak verdi. Aklında o kadar çok soru, o kadar çok alınması gereken karar vardı ki.

Briony kolunu çekiştirip, "Anne, neden gözlerinden yaş akıyor?" diye sordu.

"Gözüme bir şey kaçtı da ondan, tatlım," diye fısıldadı. Rahip, meleklerden Jeff'e cennette eşlik etmelerini istediğinde törenin son kısmına gelindiğini fark edip rahatladı.

Dışarıda takım arkadaşları Jeff'i son yolculuğuna uğurlamak için düzenli bir şekilde sıraya girmiş bekliyordu. Neyse ki Carmel, Briony'yi yanına alarak dondurma almaya götürmüştü. Çünkü bu güçlü genç adamların gözyaşlarının yanaklarına doğru süzüldüğünü gören Valerie de daha fazla kendimi tutamayarak Lizzie'nin omzuna yaslanıp gözyaşlarına boğulmuştu.

Kısa süre sonra etrafı Dublin'den cenazeye gelen arkadaşları tarafından sarıldı. Onların bu inceliğini hiçbir zaman unutmayacak, gelecekte de çok kez söz edecekti. İhtiyaç duyduğu her an Valerie'nin yanında olacaklarını söylemeleri bile onu çok rahatlattı. Gelemeyenler de çeşitli mesajlar göndermişti. Bir tanesi de Bayan Maguire'nin göndermiş olduğu güzel bir nottu.

Jeff'in tabunu mezara indirilirken Lizzie'nin elini sımsıkı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tuttu. Başı öne eğik yüzü acıyla buruşmuş Lorcan'ı ve hıçkıra hıçkıra ağlayan Lisa'yla Tessa'yı gördüğünde Rockland'den uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Onu buraya bağlayan hiçbir şey kalmamıştı. Rockland artık onun için yalnızca mücadele ve acıdan ibaretti. Tessa tabutun üzerine bir gül fırlatıp Valerie'ye doğru bir bakış fırlattığında, buraya bir daha adım atmasa da üzülmeyeceğini düşündü.

Her şey sona ermişti. Ev, tuhaf biçimde sessizdi. Birkaç saat evvel Jeff'in tabutunun bulunduğu oturma odasındaki çiçeklerin boynunu büktüğünü görünce bir şişe alarak sularını tazeledi. Basit de olsa yapacak bir şey bulmak iyiydi. Lorcan, yaşlı akrabalardan birini bakımevine götürmeye gitmişti. Lisa, kiliseden sonra kendi evine geçmiş ama evi toparlamak için Tessa'ya yardıma geleceği sözünü vermişti. Steven ise çelenklerin üzerindeki kartları toplamak üzere mezarlığa gitmişti. Böylece Tessa kime teşekkür ve hatıra kartları göndermesi gerektiğini bilecekti.

Tessa, içinde bir şeyler ölmüş gibi hissediyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar keyifsiz, tatsız ve yalnızdı. "Boşluk" kelimesi içinde bulunduğu durumu anlatmak için yetersiz kalıyordu. Çiçeklerin suyunu değiştirdikten sonra üst kata çıktı. Jeff'in, soluk mavi duvarları hâlâ ergenliğinden kalma yarış arabaları ve Farah Fawcett posterleriyle dolu odasına girdi.

Oğlunun çantası yatağın üzerinde duruyordu. Takım arkadaşlarından biri çantayı hastanede Lorcan'a vermiş, o da hemşireden aldığı Jeff'e ait spor ayakkabıları ve kıyafetleri içine koymuştu. Jeff'in buruşuk formasına yüzünü gömen Tessa, *bunu asla yıkamayacağım,* diye düşündü. Formayı tıpkı bir hazine gibi tutuyordu. Jeff'in kokusu hâlâ üzerindeydi. Bunu kendisine saklayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Odayı da hiç değiştirmeyecek, buraya girdiğinde kendisini oğlunun yanındaymış gibi hissedecekti. Sonra çantadan havlusunu çıkardı. Maçtan sonra yıkanmadığı için havlu hâlâ temizdi. *Bunu Valerie'ye verebilirim,* diye düşündü ama Valerie sonra formayı da isterdi. Hayır, diye düşündü kendi kendine. Onda Jeff'in yeterince kıyafeti vardı zaten. Bu çantayı, içindekilerle birlikte kendisine saklayacaktı. O, Jeff'in annesiydi. *Oğluma ait bir şeyleri elinde tutmaya hakkım var,* diye düşündü harap bir şekilde. Çantanın dibinde iyice olgunlaşıp kahverengiye dönmüş bir muz buldu. Bir keseye sarılı muzu çöpe atmak üzere çıkardı. Çantanın yan gözüne sıkıştırılmış başka bir poşet daha vardı. Onu açında gözyaşlarına boğuldu. Orada durmuş sevgili oğluna ait eşyaları karıştırırken adeta kalbi acıyordu. Çantayı kapattı, gardırobun kapağını açıp çantayı eski ayakkabıların yanında koydu. Oğlundan kalan son parçanın orada olduğunu kendisinden başka kimse bilmeyecekti.

Oğlunun formasını alıp yatağındaki kırkyama yorganın altına girerek ona sıkı sıkı sarıldı. Bir süre sonra yorgunluk galip geldi, gözleri yavaşça kapandı. Oğlunun ölümünden beri ilk kez uyuyordu.

"Burada kalmayı düşünmüyorum," dedi Valerie. Lizzie'yle birlikte şöminenin önünde oturmuş, kakao içip tost yiyorlardı.

"Ani karar verme," dedi arkadaşı eline bulaşan erimiş tereyağını yalarken.

"Burada kalıp Tessa'nın nefretinin ve babamın öfkesinin hedefi olmak istemiyorum. Artık sonsuza kadar evlenmemiş bir anne olarak kalıp, kendi tabiriyle o "damgayı" hep taşıyacağımı düşünüyor. Annem engel olup bizi herkesin önünde rezil edeceğini söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lemese bugün mezarlıkta Tessa'yla tartışacaktı. Onu az çok tanıyorsun. Briony'yle birlikte annemi görmeye gittiğimiz her sefer onun böyle abuk subuk konuşmalarını duymak istemiyorum. Kızım büyüdüğünde bunları duyarak arkadaşlarından farklı olduğunu hissetmesini istemiyorum."

"Eski kafalı olduğunu biliyorum. Londra buradan o kadar farklı ki. Aslında kimsenin bir başkasının hayatını taktığı yok. Herkes son derece özgür. Burada, kilisenin etkisiyle, yaptığımız her şeyden suçluluk duyuyoruz. Toplum da insanı çok yoruyor." Lizzie, ateşe bir tane daha odun fırlattı. Odun, tutuşup kıvılcımlar saçmaya başladı.

Valerie esnedi. Cenaze töreninden sonra kendisini aşırı yorgun hissediyordu. Mezarlıktan sonra, Eganların otelde düzenledikleri anma ve yemek törenine katılmadan direkt eve geçmişti. Tessa onu orada istemezdi. Valerie'nin de gitmeye hiç niyeti yoktu zaten.

Lizzie "Gidip yatsana," dedi.

"Jeff olmadan yatağa girmekten nefret ediyorum. Onun boş sandalyesine bakarak masada oturmaktan nefret ediyorum. Artık bu evde kalamam. Her an kapıyı açıp içeri gelecekmiş gibi geliyor. Bunları düşünmek beni çok mutsuz ediyor," dedi Valerie iç çekerek. "Ayrıca tek maaşla buranın kirasını ödemem de çok zor olacak. Burası Briony'yle benim için çok büyük. Hem her gün Dublin'e gidip gelmek için benzine bir servet ödemem gerekiyor. İşe yetişmek için Briony erkenden kaldırmak da hiç aklıma yatmıyor. Jeff varken her şey çok farklıydı. Jeff..." Valerie yutkundu. "Jeff hayattayken," demeye dili varmıyordu. "O, Briony'yi giydirip anneme ya da Tessa'ya götürüyordu. Çünkü işe gitmeden evvel bir sürü zamanı oluyordu. Benim bunu yapmam imkânsız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dublin'e geri döndüğünü varsayalım. Şehri zaten biliyorsun, senin için yepyeni bir deneyim olmayacak. Hem Briony de artık büyüdü. Daha okula da başlamadı," dedi Lizzie. "Ayrıca orada bir sürü arkadaşın var. Ta Dublin'den buraya gelmeleri bile ne kadar ince bir davranıştı."

"Evet, hepsi gerçekten çok iyidir. Tek sorun Briony'yi, tanıyıp bildiği bir ortamdan uzaklaştırmak olacak. Fakat senin de söylediğin gibi artık büyüdü. Seneye de okula başlayacak. Okulu seveceğini düşünüyorum çünkü son derece sosyal bir çocuk."

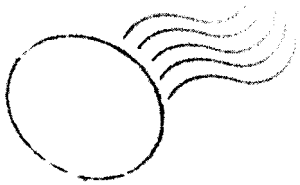
"Tatillerde onu buraya getirebilirsin.

Valerie başını salladı. "Buraya dönmeyeceğim. Annem istediği zaman Dublin'e gelip bizimle kalabilir."

"Peki, ya Tessa?" diye sordu Lizzie mümkün olduğunda ihtiyatla.

"Tessa mı?" dedi Valerie ilgisizce. "O *kadın* bir daha yüzümü bile görmeyecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 37

"Varınca bana haber ver oldu mu, Valerie?" dedi Carmel kederle. Kızı Toyota Corolla marka arabasının bagajını kapatmış, yanına geliyordu.

"İyi ki arabayı geçen sene değiştirmişim. Mini ya da Renault'a her şeyi asla sığdıramazdım," dedi Valerie, arabasının poşetler ve çantalarla dolu ön koltuğuna göz atarken. "Sen de kapıyı kilitledikten sonra anahtarı Donnelly'e verirsin." Son kez bakmak zorunda kalmamak için eve sırtını dönmüştü.

"Büyükanne, Molly'ye bak!" Briony, uzun kahverengi saçlı bebeğini sallıyordu. Bebeğinin saçlarını örüyor, topluyor, onunla konuşuyordu.

"Çok güzel bir bebeğin var, tatlım. Ayrıca bence kuaför olmalısın. Bebeğinin saçını ne güzel yapmışsın baksana. Yeni evinizde çok eğlen olur mu? Ben de hafta sonu sizi görmeye geleceğim. Birlikte parka gideriz, seni salıncakta sallarım."

"Ama çok yükseğe sallanacağız değil mi, büyükanne?"

"Çok yükseğe," diye söz verdi Carmel gülümseyerek.

"Hafta sonu görüşürüz, anne. Her şey için çok teşekkürler. Artık gitsek iyi olur, yoksa ağlamaya başlayacağım." Valerie,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hemen annesine sarıldıktan sonra arabaya binip motoru çalıştırdı. Arkasını dönüp Jeff'le mutlu günlerinin geçtiği eve bakmadan uzaklaştı. Kasabanın içinden geçmek zorunda kalmadığı için memnundu. Bu, onun için çok zor olurdu. Özellikle de bir daha geri dönmemek üzere gittiği için. Arkasında bıraktığı o kadar çok anı vardı ki... Birkaç dakika sonra mezarlığa ulaştı. Arka koltuktan, daha sabah bahçeden topladığı pembe ve sarı gül buketini alarak arabadan çıktı.

"Benimle gelmek mi istersin yoksa arabada kalıp Molly'yle mi oynamak istersin?" diye sordu kızına, arabada kalmayı tercih etmesini umarak.

Bclony neşeyle "Molly'yi de alıp geleceğim," dedi. Bir yandan da emniyet kemerini çözmeye çalışıyordu. "Yine çiçeklerimizle birlikte bahçeye mi gideceğiz?" diye sordu.

"Evet, tatlım. Son kez gideceğiz," dedi Valerie, kızının elini tutarak. Mezarlığın dökme demir kapısından geçerek yürümeye başladılar. Sabah saatlerde denizin üzerini kaplayan sis kalkmaya, güneş yüzünü göstermeye başlamıştı. Mezarlığı çevreleyen meşe ağaçları, kızıl sarı sonbahar yapraklarını kuşanmıştı. Meltem, ağaçlar üzerinde kalan yaprakları hafif hafif dalgalandırıyor, bir kısmını yerlere döküyordu. Valerie, Briony'nin elini bırakarak kapının yanındaki çeşmeden su doldurdu. Nereye gideceğini bilen Briony, seke seke yürümeye devam etti. Jeff'in mezarı, mezarlığın ortalarında, sağ taraftaydı. Kahverengi toprak tepeciğinin üzerindeki küçük tahta haçın üzerindeki altın rengi plakada Jeff'in adı, doğum ve ölüm tarihi yazılıydı. Mezarın etrafı, Tessa'nın ektiği çuhaçiçekleri ve hercaimenekşelerle çevrelenmişti. Bir mezar taşı yapılması ayları bulurdu. Bunu görmeyeceği için bir açıdan memnundu. Mezar taşının yapılması artık her şeyin tamamen bittiği an-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lamına gelecekti. Ölümünden bir ay geçtikten sonra yapılan tören geçen hafta gerçekleşmişti. Valerie, Jeff öleli beş hafta olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Son geldiğinde getirmiş olduğu gülleri kaldırdıktan sonra çiçekliği temiz suyla değiştirip taze gülleri koydu. Son derece göz alıcı ve taze görünen güllerin kokusu burun deliklerinden içeri giriyordu.

"Anne, bunlar çok çok çok güzel," diye haykırdı Briony. Annesinin kendisine doğru uzattığı çiçekliğin içindeki güllere dokunuyordu.

"Bunlar babacık için. O, cennette Tanrı'yla birlikteyken onun için koyduğumuz çiçekleri görebilir," diye açıkladı Valerie.

"Babacığım, babacığım," diye bağırdı Briony gökyüzüne bakıp el sallayarak. "Tanrı'ya artık buraya dönmek zorunda olduğunu söyle. Sonra da beni salıncakta salla," dedi gökyüzünde babasını görmeyi umarak. "Babam da Mary Poppins gibi bir bulutun üzerinde buraya gelir mi?" diye sordu gözyaşlarına boğulmamak için kendisini zor tutan Valerie'ye.

"Hayır. Tanrı, babanın orada biraz daha kalmasını istiyor," dedi Valerie. Kızının kendisine büyük bir güvenle bakan kahverengi gözlerine bakınca kalbinin ağrıdığını hissetti.

"Ama ben babamı özledim. Onu *yıllardır* görmüyorum," dedi Briony hüzünle.

"Ben de öyle," dedi Valerie. Kızının ne hissettiğini o kadar iyi anlıyordu ki! "Artık yola çıkıp Molly'yi yeni evimize götürmemiz gerekiyor." Sonra da yutkunarak mezarın başında diz çöktü. "Jeff, bir daha buraya gelmeyeceğim. Seni annene emanet ediyorum, huzur içinde uyu," dedi vazoyu haçın önüne koyarken. "Seni seviyorum."

"Neden oraya bakarak konuşuyorsun?" diye sordu Briony

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şaşkın gözlerle. "Yukarıya bakman gerekmiyor mu?" Gökyüzünü işaret ediyordu.

"Haklısın, Briony. Sen bana neyi nasıl yapacağımı hatırlatmasan ben ne yapardım bilmem," dedi Valerie eğilip kızını öperek. Haç çıkardıktan sonra kızının elini tutarak çıkış kapısına doğru yöneldi. Çıkarken kapının dışındaki biçilmiş çim yığınının üzerine kurumuş gülleri bıraktı. Arkasına saklandığı gri sisleri aşarak bir zafere ulaşmışçasına gün yüzüne çıkan güneş, arabaya yürürlerken yüzlerine vuruyordu. Valerie, meltemin taşıdığı deniz kokusunu içine çekiyor, mavi gökyüzünü görebiliyor ve ağaçlara tünemiş şakıyan kuşların seslerini duyabiliyordu. Bir an böylesine huzurlu ve sakin bir yerde yatan Jeff'i kıskandı. Kendisi bu kadar acı, pişmanlık ve kederle doluyken Jeff, huzurla uyuyordu. *Keşke onun bizi terk edip gittiğini düşünmekten vazgeçebilsem,* diye düşündü.

Briony'yi koltuğuna oturttuktan sonra sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. Burası son duraktı. Burası, her şeye elveda diyeceği yerdi. Önünde yepyeni bir hayat vardı. İçinde taşıdığı kederle gaza basıp kuzeye doğru yol almaya başladı.

Carmel, elindeki bulaşık beziyle mutfak tezgâhını son kez sildikten sonra bezi, içi toz bezleri ve havlularla dolu çantaya attı. Torununu defalarca kez salladığı bahçedeki salıncağa baktı. Valerie, çimleri biçmiş, yabani otları temizlemişti. Evin anahtarlarını kızının adına Donnelly Emlak Acentesi'ne verdiğinde şikâyet edecek hiçbir şey bulamayacaklardı.

Ev, tuhaf derecede boş görünüyordu. Sanki tüm enerjisi çekilmiş gibiydi. Halbuki bir zamanlar kahkaha sesleri ve bebek çığlıklarıyla dolu mutlu bir evdi. Yeni bir aile taşınınca muhtemelen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yine öyle olacaktı. En azından Valerie'nin geriye dönüp baktığında hatırlayacağı paha biçilemez anıları vardı. Carmel, kızının her şeyi geride bırakıp ona Jeff'i hatırlatmayacak bir yere giderek yeni bir hayata başlama ihtiyacını anlayabiliyordu.

Valerie'nin ev adresini Tessa'ya vermeyeceği konusunda ona söz vermişti. Valerie'nin tası tarağı toplayıp bir daha dönmemek üzere gitmesi konusunda Tessa'nın hiçbir şey bilmemesi Carmel'i biraz rahatsız ediyordu.

Tessa'nın da Briony'yi görme hakkı olduğu söylediğinde Valerie, "Onu hayatımda istemiyorum. Jeff öldüğünde bana korkunç şeyler söyledi. Cenazede dönüp tek kelime bile etmedi. Şimdi bunun sonuçlarına katlanmak zorunda," demişti öfkeyle.

"Mısır'a kaçış," demişti Lizzie, İncil'e göndermede bulunarak. Lizzie'ye güveniyordu. O, gerçek bir arkadaştı. Kızının hayatında Lizzie gibi biri olduğu için çok mutluydu.

İçi kederle doluydu. Kızıyla torununu son birkaç yıldır olduğu gibi her gün göremeyecekti. Onlar, hayatına mutluluk katmış, hayattaki uyanma sebepleri olmuştu. Şimdi yine Terence'la baş başa kalmıştı. İçini çekerek puslu gökyüzünde yüzünü göstermeye başlamış limon rengi güneşe ve çarşaf gibi denizin üzerine düşen güneş ışınlara baktı.

Terence, içi parayla dolu bir zarf vermiş, Carmel de bu zarfı, Dublin'e gidince bulsun diye gizlice kızının çantasına sıkıştırmıştı. Kızıyla vedalaşmaya bile gelmemişti. Torununu tanımak için hiç çaba harcamamıştı. Şimdi de torunu çok uzağa gitmişti ve artık onu tanıma şansı bile olmayacaktı. İnadı ve öfkesi, Briony gibi bir güzelliği tanımasına engel olan Terence için üzüldüğünü hissetti.

Evin mavi renk, ağır ahşap kapısını son kez kilitlerken, "Bize sunduğun her şey için teşekkürler," dedi yüksek sesle. İki yanı lobel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya çiçekleriyle süslenmiş dar yoldan yürüyerek bahçe kapısına ulaştı. Dış cephesine güneş vurmuş evi arkasında bırakarak uzaklaştı.

Terence saatine baktı: on buçuk. Valerie, şu an yolda olmalıydı. Kızı, Rockland'den kurtulduğu için memnundu. Burası, babasız bir çocuk büyütmek için uygun bir yer değildi. Carmel, Valerie'nin daha önce oturduğu yere yakın, güzel bir ev bulduğunu söylemişti. O zaman Valerie, tanıyıp bildiği bir yere gidiyordu. Terence, Dublin'i hiç bilmiyordu ama Carmel'in anlattığı kadarıyla kızının yaşadığı bölgenin çok da fena olmadığını anlamıştı.

Küçük kız olmadan evleri çok sessiz kalacaktı. Tam bir zekâ küpüydü. Onun bebekleriyle konuşmasını dinliyor ve hayal gücüne hayran oluyordu. Fakat hiçbir tepki vermiyor, gazetesini okuyormuş gibi yapıyordu.

Briony. İlk duyduğunda bu ismi hiç beğenmemişti ama şimdi bu ismin tam da ona uygun olduğunu düşünüyordu. Carmel, kızıyla torunu gittiği için derbeder olacaktı. O küçük kız, karısına büyük mutluluk veriyordu. Ancak yine tekdüze hayatlarına dönecekler, karısı mutsuz olup onunla tek kelime bile etmeyecek, işin ceremesini de yine Terence çekecekti.

Her şeyi kafasına göre yapan Valerie, sonuçlarını hiç düşünmeden o evlenmeye razı gelmeyen şımarık ana kuzusundan hamile kalmıştı. Şimdi de ektiğini biçiyordu. Onu dinleseydi şu an dul maaşı alıyor olurdu. En azından zarfa koyduğu para bir iki aylık kirasını ödemesini sağlayacak, yerleşip kendi ayakları üzerinde durana kadar derdine derman olacaktı. Muhtemelen Dublin'e varmak üzereydi. Sabah işe gitmeyip, kızına yerleşmesi izin yardım etmek üzere Dublin'e gitmeliydi. *Lorcan Egan olsa böyle yapardı*,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye düşünerek kaşlarını çattı.

Valerie'nin dediğine göre, kendisini başka bir erkekle karşılaştırmasının bir anlamı yoktu. Kızıyla hiçbir zaman anlaşamamışlardı ve anlaşamayacaklardı. Acaba kızı, çantasındaki parayı memnuniyetle mi karşılayacak yoksa fırlatıp kenara mı atacaktı? Aralarındaki ilişkiyi düşünürse bu, elinden gelen en iyi şeydi. Tüm istediği kızının kendisine biraz saygı göstermesi ve o çocuk doğmadan evvel evlenmesiydi. Bunun nesi kötüydü ki? Yaşadığı süre boyunca, kimsenin neden onu dinlemediğini bir türlü anlayamayacaktı. Başını salladı. Artık olan olmuştu, düşünüp durmanın anlamı yoktu. İşe gitmesi gerekiyordu. Lastik döşeme, sabun, dezenfektan ve kâğıt havludan oluşan bir parti mal gelecekti. Gidip kendisi için de bir şeyler ayırmak istiyordu.

Carmel eve döndüğünde gördüğü ilk şey, geçen Noel'de aldığı oyuncak çay takımıydı. Briony'nin oynamaktan çok hoşlandığı birkaç oyuncağı vardı. Kalbi sıkışıyormuş gibi hissetti. Briony bu eve bir daha ne zaman gelecekti? Valerie, Rockland'e bir daha ayak basmama sözünü tutarsa torunu da bir daha *asla* gelemezdi. Tessa'nın evinde de Briony'nin bir sürü oyuncağı olduğundan emindi. Carmel, uzakta da olsa sevgili torununu istediği zaman görebilecekti ama Tessa ve Lorcan için aynı şey geçerli değildi.

Kendisine bir bardak çay koydu. Çok sıkıntılıydı. Tessa Egan'ı özellikle sevdiği söylenemezdi ama kadın oğlunu kaybetmiş, şimdi sıra torununa gelmişti. Bu, adil değildi. Valerie'nin ona tek bir kelime bile etmeden çekip gitmesi doğru değildi. Valerie'nin Dublin'e taşındığın bir komşudan duyması hiç hoş olmayacaktı. Ne olursa olsun bunu hak etmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carmel, derin bir nefes aldıktan sonra telefon defterini eline alıp sayfalarını karıştırdı. Tessa'nın numarasını tuşladı.

"Alo?" Tessa'nın sesi hâlâ üzgün ve halsiz geliyordu.

Carmel boğazını temizledi. "Merhaba Tessa. Benim, Carmel Harris. Seni aradım çünkü haberleri başka birinden duymanı istemedim. Valerie evi boşaltıp Dublin'e gitti. Artık buraya geri dönmeyeceğini söylüyor. Senin de bilmen gerektiğini düşündüm," dedi.

"Ne demek Dublin'e gitti? Ne zaman geri dönecek? Briony'yi de götürdü mü?" diye sordu Tessa.

"Evet, artık Dublin'de yaşayacaklar. Böylece işe gidip gelirken harcadığı zamanı kızıyla geçirebilecek."

"Nereye taşındılar? Adresleri ne? Neden bir daha geri dönmeyecek? Briony'yi nasıl göreceğim?" Tessa, soruları ardı ardına sıralıyordu.

"Tessa, Valerie buraya geri dönmemek üzere gitti. Adresini vermemi de istemiyor, üzgünüm," dedi Carmel huzursuz bir şekilde.

"Bana adresi *vermelisin*. Briony'yi bu şekilde bizden alıp gidemez." Tessa dehşete kapılmıştı.

Carmel, "Bu konuda Valerie'yle aynı fikirde değilim ama sana adresi veremem, çünkü ona bir söz verdim. Bir zamanlar sen de Jeff için aynı şeyi yapıp kızımı korkunç bir durum içinde bıraktın. Şimdi de ben kızıma verdiğim sözü tutmalıyım. Beni bir anne olarak anlayacağından eminim. Üzgünüm, Tessa. Seni yalnızca nezaketen aradım. Hoşça kal," diyerek telefonu kapattı.

İnişli çıkışlı geçmişlerine rağmen, Tessa için üzülmüştü. Önce oğlunu, sonra da torununu kaybetmenin etkisini muhtemelen asla atlatamayacaktı. Carmel'in şu anda elinden gelen tek şey Va-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerie'nin ileride fikrini değiştirmesi için dua etmekti. Öç almaya çalışması herkesi olumsuz etkilerdi.

"Tanrım!" Tessa, mutfaktaki sandalyelerden birine çöktü. Kendisini çok güçsüz hissediyordu. Jeff'i kaybettiği yetmezmiş gibi şimdi de Briony elinden kayıp gitmişti. Valerie, torunlarını, Jeff'in kızını, alıp Dublin'e giderek onları Briony'yi görmekten nasıl alıkoyabilirdi? Bu konuda bir yasa olması gerekiyordu.

Carmel, onlara Valerie'nin adresini vermeyi reddedip işin içinden sıyrılamazdı, öyle değil mi?

Tessa'nın içi korku ve şüpheyle doldu. Torunu, bir keresinde Lorcan'ın da belirttiği gibi, Briony Egan değil, Briony Harris'ti. Onun üzerinde hiçbir hakları yoktu. Tıpkı Jeff öldüğünde Valerie'nin hiçbir hakkı olmadığı gibi. Onun Valerie'yi cezalandırması gibi Valerie de onu cezalandırıyordu. Briony de ortada kalmış, masum bir kurban olmuştu.

Valerie Harris, taş kalpli bir kadındı ve Tessa'yı alt etmişti. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Her şeyini kaybetmişti.

Kocası, öğle yemeği için kayıkhaneden gelince, "Onu bir daha asla göremeyebiliriz, Lorcan," dedi ağlayarak.

"Yapabileceğimiz tek şey zamanın Valerie'nin acısını dindirip aklının başına gelmesi için dua etmek," dedi Lorcan. Yüzü, bembeyaz olmuştu.

"Tanrı bunu bize nasıl yapabilir? Zaten yeterince acı çekmedik mi?"

Lorcan, tek bir kelime bile etmedi. İçi öfke doluydu. Karısına dönüp bağırarak, "Bunu bize Tanrı yapmıyor, her şeyin sebebi sensin, senin Valerie'ye olan davranışların. Biz, *senin yüzünden* torunumuzu kaybettik. Şimdi memnun musun?" diye bağırmak istiyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Fakat bunları söylerde Tessa'yla aralarında her şeyin biteceğini biliyordu. O yüzden sessiz kaldı.

Kendine bir bardak çay koyarak Tessa'nın yapmış olduğu sandviçle birlikte hiç tat almadan yedi. Arabasıyla tekneye dönerken, yakınında büyükbaş hayvanların otladığı dar bir patikaya yanaşarak, başını direksiyonun üzerindeki kollarının üzerine koyup bağıra bağıra ağladı.

Hafta ortasından ötürü insanlar işte olduğu için yollarda hemen hiç trafik yoktu. Valerie, Dean Grange'dan Merrison Gates'e kadar olan mesafeyi trafik ışıklarına bile takılmadan geçtiği için kendini şanslı hissediyordu. Körfezden geçerken hafta sonları Briony'yi deniz havası alması için buraya getirme konusunda kendi kendine söz verdi. Neyse ki Dublin'i seviyordu. Yoksa buraya dönmek onun için ölümden beter olurdu.

East Link Toll Köprüsü'ne doğru ilerlerken, a*caba bir kapı kapanırsa diğer kapı açılır,* sözü doğru mu diye düşündü? Kiralık ev konusunda son derece şanslıydı.

Jeff'in ölümünün üzerinden iki hafta geçtikten sonra Carmel, Briony'ye bakarken o da Dublin'e gelip bütün gün kiralık ev aramıştı. Beğendiği evlerin kirası o kadar yüksekti ki, hiç istememesine rağmen birileriyle ev arkadaşlığı yapmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Fiyat olarak uygun yerler ise çok bakımsızdı. Baktığı kutu gibi evlerden biri o kadar kirliydi ki leş gibi kokuyordu. Bazı evlerin avuç içi kadar bahçesi vardı, bazılarının ise hiç yoktu. Rockland'de çiçeklerle dolu bir bahçede oynayama alışkın olan Briony için çok üzülüyordu. *Keşke yine Bayan Maguire'nin evinde kalabilseydik,* diye düşündü gün boyu bir sürü eve bakıp hiçbiri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içine sinmeyince.

Ertesi hafta, ev aramak üzere yeniden şehre geldiğinde Ballygall civarında bütçesine uygun bir ev beğendi. Emlak acentesine bir miktar kapora bıraktı. Kiracı, iki hafta içinde evi boşaltacaktı. Eve giderken, sonunda Dublin'de yaşayacak bir yer bulduğu için kendisini çok rahatlamış hissediyordu.

İki gün sonra emlakçı arayıp, ev sahibinin evi yeğenine kiralamaya karar verdiğini, depozitosunu da ona iade edeceğini söyledi. Hayatının gittikçe çıkmaza girdiğini hisseden Valerie, bu telefon konuşmasından sonra çaresizlik içinde, saatlerce ağlamıştı.

On gün sonra yeniden Dublin'e gittiğinde tesadüf eseri birkaç arkadaşıyla karşılaştı. Kızlardan biri ne yapmayı düşündüğünü sorduğunda, bir süredir ev aradığını ama istediği gibi bir yer bulma konusunda şansının pek de yaver gitmediğini söyledi.

"Kız kardeşim uzun süredir bir kiracı arıyor. İlgilenir miydin?" diye sordu arkadaşı Denise. "Beş seneliğine Arabistan'da bir hastanede çalışacak. Evini bu süre zarfında kiraya vermek istiyor ama içine sinecek birilerini bulamadı. Gidip bir bakmak ister misin? Hem daha önce yaşadığın yere de çok yakın."

"Ciddi misin? Oraları çok seviyorum. Briony'yi götüreceğim bir sürü güzel park, iyi okullar ve Botanik Bahçesi için bile yaşanır. Hem işe de çok yakın," dedi Valerie hevesle. "Kardeşin için de uygun olursa görüşmeyi çok isterim."

"Tamam," dedi Denise "Ona telefon edip bugün akşam uygun olup olmadığını sorarım."

"Harika olur," dedi Valerie. "Ama kira çok yüksekse yalnız başıma üstesinden gelemem."

"Bir araya gelince ayrıntıları konuşursunuz."

Ev, Mobhi Yolu çıkmaz sokağındaki diğer evler gibi minik,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düzenli ve iki yatak odalıydı. Yatak odaları, Rockland'de alıştığının aksine oldukça küçüktü ama Briony'nin odasına iki tane yatak sığdırabilirdi. L biçimli mutfağın Fransız kapıları, bodur ağaçlarla dolu, çimleri biçilmiş verandalı bahçeye bakıyordu.

Denise'in kız kardeşi Geraldine, Valerie'ye evi gösterdikten sonra "Kredi taksitlerini rahatça ödeyebilmek için bir süreliğine Arabistan'da kalacağım. Uzun süreli bir kiracı istiyorum, altı ay ya da bir sene kalıp sonra çıkmak isteyecek birini değil. Düşünürsen kirayı da biraz indiririm. Beş yıl boyunca evi tanıdık birine emanet etmek benim de işime gelir. Beğendiysen, ben de tutmanı isterim. Küçük kızınla evimde kalmanız hoşuma giderdi," dedi. Her şey Valerie için çok uygundu. Hiç düşünmeden, "Tutuyorum, ne zaman taşınabilirim?" diye sordu.

"İki hafta uygun mu? Normalde işe bir ay içinde başlıyorum ama Arabistan'a gitmeden evvel, Denise'le tatile çıkarız."

"Gayet uygun. Kasım başında yeniden işe başlıyorum. Böylece yerleşmek için de zamanımız olur," dedi Valerie.

"Umarım hemen alışırsınız," dedi Geraldine. Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. Valerie, bu tepkiye alışındı. Rockland'de yolda karşılaştığı insanlar, Jeff'in ölümünün ardından ne söyleyeceklerini bilemedikleri için onu görmezlikten geliyordu.

O akşam Rockland'e dönerken, şehirdeki bilinmezliğin kendisine iyi geleceğini düşündü. Son durumları anlatmak için Lizzie'ye telefon etti. En sonunda, kendilerine son derece uygun bir ev bulduklarına inanmıyordu.

"Jeff, bir şeylerin yolunda gitmesi için size yardım ediyor."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Valerie şüpheyle. Bir yandan da bunun doğru olmasını ümit ediyordu.

"Tabii ki inanıyorum, küçükhanım. Dikkat et bak. O, hâlâ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sizin yanınızda. Seni ve Briony'yi asla bırakmayacak, Valerie. Söylediklerime güven. Ben de büyükannenim her daim yanımda olduğunu hissediyorum. Yalnızca, seninle birlikteymiş gibi onunla konuşmaya devam et. Bir süre sonra bunu otomatik olarak yapmaya başlayacaksın. Böylece onu asla kaybetmediğini hissedeceksin. Ben, büyükannemin hâlâ yanımda olduğunu hissediyorum. Bir de etrafında uçuşan beyaz kelebeklere dikkat et. Onlar, kaybettiğimiz kişilerin yanımızda olduğunun bir göstergesi." Valerie gülümsedi. Lizzie sürekli, birlikte yaşamaya başlamalarından altı ay önce vefat eden büyükannesiyle konuşuyordu. Hal böyle olunca Valerie bile büyükannenin yanlarında olduğunu hissediyor, Lizzie'nin başucundaki resim gözüne çarpınca, "Merhaba, büyükanne," diye selam veriyordu.

"Denerim," dedi belli belirsiz. Jeff'le çok fazla konuşursa onu kendisini ve Briony'yi terk ettiğini için suçlamaya başlayacağını biliyordu. Fakat yine de, Jeff'in ev bulma sürecinde ona yardım ettiğini düşünmek içini rahatlatıyordu.

Rockland'deki evi eşyalı olduğu için nakliyat şirketiyle anlaşmak zorunda kalmamıştı. İki araba dolusu eşyayla yeni evlerine yerleşmişlerdi. Briony'ye, Tessa'nın yanında ağzından kaçırır diye, Dublin'e taşınacaklarını bir gün öncesine kadar söylememişti. Bir ay sonraki anma törenine kadar Tessa'yı görmemiş, törende de Tessa ona buz gibi davranıp gözlerini kaçırmış, onu eve davet bile etmemişti. Fakat Lorcan sık sık ziyaretine gelmiş, paraya ihtiyacı olup olmadığını, bir şeye ihtiyaç duyarsa yardım etmeye hazır olduğunu söylemişti.

Valerie, "İyiyim, Lorcan. Jeff'le sigorta yaptırmıştık. Prosedürler tamamlanınca toplu bir ödeme alacağım," demişti.

Lorcan da, "Avukatla olan süreçleri hallettikten sonra, Jeff'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ait Kredi Kooperatifi'nden payına düşeni de alacaksın," demişti, Valerie'nin Jeff'in yasal olarak akrabası olmadığı için tüm haklardan otomatik olarak yararlanamayacağının verdiği rahatsızlıkla.

Birkaç kez de Lisa aramış, tereddütle Briony'yi alıp Tessa'ya ziyarete götürüp götüremeyeceğini sormuştu. "Tabii ki götürebilirsin," demişti Valerie. Sürecin mümkün olduğunca normal ilerlemesini istiyordu. Tessa Egan, torunuyla mümkün olduğunca vakit geçirse iyi olurdu çünkü Valerie Rockland'i terk ettiğinde bunu yapması pek mümkün olmayacaktı. Anma töreninden eve döndüğü akşam Tessa bana bir pislik gibi davranıyorsa, davranışlarının sonucuna da katlanmak zorunda, diye düşünüyordu. Jeff'in annesinin ona karşı olan tavrı midesini bulandırmıştı. Yalnızca Lorcan için üzülüyordu. Fakat elinden başka bir şey yapmak da gelmiyordu. Briony henüz çok küçüktü. Babaannesi ve dedesiyle ilgili anıları büyüyünceye kadar silinip giderdi. Yaşı biraz daha büyük olsaydı her şey çok daha zor olabilirdi.

Mohdi Yolu'na doğru ilerlerken, Jeff'in babası için üzüldüğünü hissetti. Lorcan ona her zaman büyük bir saygıyla yaklaşmış, son derece düşünceli davranmıştı. Briony'yi de tüm kalbiyle seviyordu. Tek bir kelime bile söylemeden Dublin'e gitmek onu sırtından bıçaklamaktan farksızdı. Fakat Tessa'nın zehirli enerjisinden kurtulmak için yapabileceği tek şey buydu.

Bugün Lorcan'a bir mektup yazıp postalayacaktı. Önümüzdeki beş yıl boyunca Briony'yle yaşayacakları küçük eve gitmeden evvel, burada kalan son bağlarını da bu mektupla koparacaktı.

Sevgili Lorcan,

Öncelikle, seni tanıdığımdan beri bana ve Briony'ye karşı gösterdiğim olan nazik davranışların için sana ne kadar minnettar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğumu bilmeni isterim. Sen harika bir adam, harika bir baba ve harika bir dedesin. Jeff'in seni ne kadar çok sevdiğini de biliyorsundur, eminim.

Lorcan, ben, yepyeni bir başlangıç yapmak için Rockland'den ayrılıyorum. Rockland'deki ev tek başına üstesinden gelemeyeceğim kadar büyük ve pahalı. Her gün Dublin'e işe gidip gelmek ve bir yandan da Briony'nin bakımıyla ilgilenmek benim için çok zor.

İşimin olduğu şehirde yaşamak benim için çok daha kolay olacak. Böylece Briony'yle de daha fazla vakit geçirebileceğim. Henüz okula başlamadığı için buradan taşınmak onun için çok büyük bir travma da olmayacaktı.

Bunu söylemek çok zor ama artık Tessa'nın bana olan öfkesiyle –ya da benim ona olan öfkemle– artık başa çıkamıyorum. Ciddi bir karar verdim. Bundan sonra Rockland'e dönmeyi düşünmüyorum. Bu sabah mezarlığa giderek Jeff'e veda ettim. Tessa'nın dahil olmamam için elinden geleni yaptığı ailesinin onu orada yalnız bırakmayacağından eminim.

Özür dilerim, Lorcan. Bunun seni çok üzeceğini biliyorum. İnan bana, seni üzmek isteyeceğim son şey olur. Benim için yaptıklarından ötürü sana gönül borcum var. Hamile kalıp Jeff'i kaybettiğimde senin gücünün, nezaketinin ve sevginin beni ne kadar rahatlattığını tahmin bile edemezsin.

Seni seviyorum, Lorcan. Briony de öyle.

Sevgilerimle,

Valerie

Valerie, mektubu okuduktan sonra üzerinde adres olmayan bir zarfın içine koyarak zarfı yapıştırdı. Üzerine dikkatle Lorcan'ın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

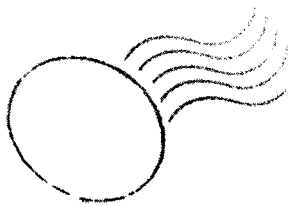
adıyla adresini yazıp bir pul yapıştırdı. Bu mektup onu çok şaşırtacaktı, bundan emindi. Fakat bu, Tessa'nın hatasıydı. Suçlanması gereken biri varsa oydu. Lizzie telefonda Valerie'ye, onlara hiçbir şey söylemeden çekip gitmenin kindarlık olduğunu, Briony'nin bu durumdan etkileneceğini net biçimde söylemişti. Valerie de aynı netlikte, duruma istediği açıdan bakabileceğini söylemişti. Jeff hayattayken bile Tessa'yla uğraşmanın ne kadar zor olduğundan bahsetmiş, şimdi her şeyin daha da çekilmez bir hal aldığını söylemişti. Kendisi için doğru olanı yapacaktı. Bir daha da Lizzie'yle bu konu hakkında konuşmayacaktı.

Telefonu kapattığında kendini çok duygusal hissediyordu. İçi suçluluk duygusuyla dolmuştu. Briony'yi, onu çok seven büyükannesiyle büyükbabasından ayırıyordu. Ancak o henüz çok küçüktü, duruma kısa sürede alışırdı. Şehirde ilgisini çekecek çok fazla şey vardı. Eganlar zamanla her ikisi için de soluk bir hatıra olarak kalacaktı.

"Hadi, Briony," dedi Valerie, Molly'yi yatağına yatıran Briony'ye. "Şu mektubu postalayalım, sonra da seni parka salıncaklara götüreyim. Ne dersin?"

"Yuppiii, salıncaklar!" Kızı, oturduğu yerden zıplayarak kalkınca Valerie de montunun düğmelerini iliklediı. Anne kız el ele yeni evlerinden çıkıp sonbahar güneşinin belli belirsiz sıcaklığı altında, yerde uçuşan yaprakların üzerine basarak postaneye doğru yol almaya başladı. Önlerinde beyaz bir kelebek onlara eşlik ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 38

Dublin'deki ilk birkaç ay Valerie'nin hayatının en karanlık yi hazırlayıp kreşe bıraktıktan sonra yeniden işe gitmek tuhaf ve yorucuydu. Noel, bir kâbustu. Bir ağaç kurup süsledikten sonra, heyecanla Noel Baba'nın gelişini bekliyormuş gibi yapması gerekiyordu. Ayakta kalmasını sağlayan tek şey Briony ve günlük rutiniydi. Carmel, Noel arifesinde Dublin'e gelmiş, Briony'yi hazırlıklarla meşgul ederken Valerie üst kata kaçmış, başını yastığa gömerek ağlamıştı. Briony'yi, başucundan çorap sarkan yatağına yatırıp, başucuna da Noel Baba için bir havuç ve bir bardak süt koyduktan sonra yeniden Rockland'e dönmüştü.

Akşam yemeği için volovan ve patates kızartması hazırlarken, "Diğer günlerden farklı değilmiş gibi davran," demişti kendi kendine. Briony, bir yandan yemekleri iştahla yerken bir yandan da bebeğini oyuncak mamalarla beslemişti. Yemekten sonra oturma odası adeta bir hastane odasına dönmüştü. Valerie, bütün gün bir gözü televizyonda koltukta uzanmış, güneş batınca Noel ağacının parlak ışıkları odayı doldurmuştu. Bu akşamın bir an evvel geçip gitmesini beklemişti. Neyse ki yeni yılın ilk günü işe gitmiş, Jeff'siz geçen bu ilk Noel'i atlatmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üç hafta sonra kreşten bir telefon aldı. Görevli, Briony'nin ateşi olduğunu, Valerie'nin onu alıp eve götürmesi gerektiğini söyledi. Briony'nin kulak iltihabı vardı. Carmel grip olduğu için gelemeyince Valerie, yıllık izninin üç gününü kullanmak zorunda kaldı.

Yalnız başına bir anne olmak kolay değildi. Valerie, sürekli olarak kreşten acil bir telefon alma ya da trafikte kalıp Briony'yi zamanında alamama korkusu içinde yaşıyordu. Neyse ki Dublin'deki arkadaşları nazik ve anlayışlıydı. Carmel de kriz anlarında destek olmak için çıkıp geliyordu. Günler uzayıp da, kış bahara döndüğünde Valerie, çok büyük bir kargaşayı atlatmış gibi hissediyor, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi kötü olmayacağına inanıyordu.

Yaz başında eline beklenmedik bir para geçti. Pazar günkü telefon konuşmalarında Lizzie'ye maaşıyla birlikte belli bir miktar maaş farkı ve vergi iadesini aldığını söyledi.

Lizzie "Birkaç günlüğüne buraya gelsene, seni çok özledim," diyerek ısrar etti Lizzie. "O kadar yalnızım ve memleket hasreti çekiyorum ki," diye tatlı dille ikna etmeye çalıştı.

"Fırsatçı seni, neredeyse beş yıldır oradasın!" dedi Valerie gülerek. "Londra'daki yaşama alışıp sevmeye başladığını söylüyordun halbuki."

"Buraya gelirsen daha çok severim. Gel de yeni evimizi gör." Geçen yıl Kilburn'den Londra'ya taşınmışlardı.

Valerie gülerek, "Bu teklifi düşüneceğim," dedi.

"Hayır, plan yapma, atla gel," diye yeniden ısrar etti Lizzie.

"Bakalım." Telefonu kapatınca, Briony'yi Tessa'ya bırakıp Jeff'le birlikte Londra'ya yaptıkları minik ve eğlenceli kaçamakları düşünmemek için kendisini zor tutuyordu. Aslında Lizzie'yle görüşmek harika olacaktı. Briony'yle birlikte biraz eğlenceyi hak ediyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ertesi gün kreşe gitmek üzere Briony'yi hazırlarken ona, "Uçağa binip Lizzie Teyze'nin yanına gitmek ister misin?" diye sordu.

"Gökyüzünde mi gideceğiz? Babamın olduğu yerde?"

"Evet."

"Molly'yi de götürebilir miyim?"

"Tabii ki götürebilirsin, tatlım," dedi Valerie. Heyecanlanmaya başlamıştı. "Plan yapma, atla gel," demişti Lizzie. Valerie de öğle yemeğinde yıllık izin için başvurup salı günü için uçak biletlerini aldı.

Heathrow Havaalanı'nda onları karşılayan Lizzie, ikisini de sıkı sıkı kucakladı. En yakın arkadaşının ve vaftiz kızının yanı başında durduğuna inanamıyordu. "Birlikte çok eğleneceğiz!" dedi Briony'ye sarılırken. "Tüm Londra'yı görebileceğimiz kocaman bir tepenin üzerinde, birlikte uçurtma uçuracağız."

Valerie, "Kulağa çok güzel geliyor. Nerede peki bu tepe?" diye sordu. Metroya doğru ilerliyorlardı.

"Primrose Tepesi. Bizim eve çok yakın. Hem piknik de yaparız. Hatta bir iki ünlü bile görebiliriz." Bir yandan da Heathrow Ekspres'e biniyorlardı.

"Dara bir kahve içimi bizimle buluşacak." Paddington durağına ulaştıklarında Lizzie'nin içi hâlâ sevinçten kıpır kıpırdı. Misafirlerini, durağın tam karşısındaki şık bir mekâna, The Pride of Paddington'a götürdü. Sandalyede oturmuş, etraftaki kırmızı otobüslerle siyah taksilere şaşkınlıkla bakan Briony, ilk kez geldiği bu şehirden büyülenmiş gibiydi. Dara, ikisini de sıcak bir edayla kucakladıktan sonra, Swiss Cottage'a giden metroya binmeden evvel yarım saat yanlarında oturdu. Lizzie, Briony ve Valerie de yollarına devam ederek iki yanı ağaçlar ve kırmızı kiremitli çatıları olan evlerle dolu olan bir yoldan geçtikten sonra Lizzie'nin evine ulaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lizzie'nin iki yatak odalı dairesinin merdivenlerini çıkarken, Valerie'nin burnunu tuhaf baharat kokuları dolduruyordu. "Aşağıda Mısırlı bir çift kalıyor. Sürekli Arap yemekleri yapıyorlar," dedi Lizzie, krem rengiyle beyaza boyanmış, son derece aydınlık ve havadar evine girerken. İki koltukla kocaman bir televizyon, odanın büyük bölümünü kaplamıştı. Pencereden giren güneş ışınları, küçük kilimli olan ahşap zemin üzerinde parlıyordu.

Lizzie Briony'ye bonsai ağacını gösterirken, "Minimal bir görünüm olsun istedik. İsveç tarzını andırıyor, öyle değil mi?" diye sordu.

Valerie, "Poseur!" diyerek takıldı arkadaşına. "Çok hoş ve düzenli bir ev gerçekten de."

Birbiriyle pek uyumlu olmayan birkaç dolaptan oluşan mutfak da küçük ve sadeydi. "Dara, bir kendin yap uzmanı olduğunu düşünüyor. Eşyaları parça parça alıp evde monte etmeye bayılıyor. Daha dur, gardırobu görmedin," dedi Lizzie sırıtarak. Gri ve beyaz arası bir renge boyanmış yatak odasında bulunan çift kişilik büyük yatağın arkasındaki duvar, pembe lekelerle hareketlendirilmişti.

"Bana kızamığa yakalanmış bir insan suratını andırıyor ama, bunu televizyonda gördükten sonra onu tutamadım, illa ben de böyle boyayacağım diye tutturdu," dedi Lizzie. Boyun eğmiş bir edası vardı.

"Yine de ilginç olmuş bence," dedi Valerie. Cümlesini tamamlar tamamlamaz ikisi de kahkahalara boğuldu.

Bu kaçamak Valerie'ye çok iyi gelmişti. Lizzie'yle birlikte, tıpkı eski günlerdeki gibi sabahın erken saatlerine kadar oturup, bazen ağlayıp bazen gülerek hayatlarının ne kadar değiştiğinden bahsettiler.

Valerie, Primrose Tepesi'nde Dara'nın elinde uçurtmayla koştuğunu ve Briony'nin de heyecanla bağırarak onu takip ettiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görünce izlerken kendisini anlatılmayacak derecede üzgün hissederek *keşke Jeff de burada bizimle olsaydı,* diye düşündü. Arkadaşının yüzündeki ifadeyi gören Lizzie, hiçbir şey söylemeden uzanıp Valerie'nin elini yakalayıp sımsıkı tuttu.

Pazar günü, Dublin'e giden uçağa binen Valerie, buraya yeniden geleceğini biliyordu. Bu, Londra'ya yapacağı birçok gezinin ilkiydi. Jeff'i dayanamayacak kadar özlediği zamanlarda buraya gelmek, dört gözle beklediği, onu hayata bağlayan bir şey olacaktı.

Tessa, Lorcan'ın arabasının motorunun çalıştığını ve yoldaki çakıltaşlarını ezerek hareketlendiğini duyabiliyordu. Motorun gittikçe uzaklaşan sesini dinlerken, kocasının, başucunda duran sehpanın üzerinde bıraktığı çay kupasına uzandı.

Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyor, damlalar pencerelere çarpıyordu. Sıcak çaydan bir yudum aldı. Kupayı sehpaya koyduktan sonra kıvrılıp yattı. Saate baktı. Altıyı birkaç dakika geçiyordu. Ev, sessiz ve bomboştu. Yalnızlık, çaresizlik ve üzüntü duvarlardan sızarak içeri giriyor gibiydi. "Jeff, Jeff, Jeff." Birkaç kez oğlunun adını sayıkladıktan sonra, kimsenin duymayacağından emin olarak bağıra bağıra ağladı. Ailenin diğer üyelerini üzmeden acısını yaşayabildiği için içi rahattı.

Gözyaşları kuruyana kadar ağladı. O kadar çok ağlamıştı ki kendisini yorgun hissediyordu. Oğlunun öldüğü o korkunç günü yeniden yaşıyordu. Uyumak umuduyla saate baktı. Kalbi ağrıyordu. Briony'ye bakma sırası kendisine geldiğinde oğlu yedi buçukta gelmiş olurdu. Tessa'yı görmek için can atan minik torunu da koşarak yanına gelir, birlikte yaşayacakları maceralar ve oynayacakları oyunları dört gözle beklerdi. Tessa, torununu gittikçe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha fazla özlüyordu. Briony, onların yaşama sevinci, Jeff'le olan son bağlarıydı. Valerie'nin, torunlarını da yanına alarak kaçarcasına gitmesi çok acımasızcaydı. *Bu çocuk kaçırma, başka bir şey değil,* diye düşündü Tessa öfkeden kudurarak. Hayatlarının en kötü Noel'i de gelip geçmişti. Carmel, Valerie'nin yeni adresini vermeyi reddetmiş, Tessa'nın Briony'ye aldığı hediyeleri kabul etmemişti.

"Lütfen, Tessa. Bana eziyet etme. Kızımın isteklerine saygı duymak zorundayım. Lütfen Beni de anla. Senin için de gerçekten çok üzgünüm. Belki zaman bir şeylerin ilacı olur, ama ne olur şimdi git," demişti Carmel perişan halde.

Tessa'nın içinden onu öldürmek geçmişti. Carmel'in onun için üzülüp üzülmemesi umurunda değildi. Bu kadın, torununu görmeyi ne kadar çok istediğini, nasıl çaresiz bir durumda olduğunu anlamıyor muydu? O karanlık günlerde yaşadığı acı ve öfkeyi hatırlayarak bir karara vardı. Artık duruma müdahale etmesi gerekiyordu.

Yataktan hızla kalkıp, sabahlığını üstüne geçirdikten sonra koşarak alt kata indi. Telefon rehberini alıp mutfağa giderek, Dublin Şehir Konseyi'ne ait bilgileri aradı ve Valerie'nin çalıştığı departmanın bularak adresiyle telefon numarasını not aldı. Kendisine bir bardak çay koyup çekmecedeki haritayı çıkararak, hangi yoldan gideceğine karar verdi. Jeff öldüğünden beri hayatta ilk kez bir amacı vardı. Duş alıp giyindikten sonra not aldığı numarayı aradı.

Santraldeki görevliye, sesinin titremesinden korkarak, "Valerie Harris'le görüşebilir miyim?" diye sordu.

"Buyurun, ben Valerie Harris," dedi tanıdık bir ses. Tessa hemen telefonu kapattı. Valerie'nin hâlâ orada çalıştığını öğrenmişti. Hemen çantasıyla arabanın anahtarlarını alarak evden hızla çıktı. Kontağı çevirirken elleri titriyordu. *Belki de Valerie, olayla-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rın üzerinden zaman geçince Briony'ye, Jeff'in ailesine ve hatırasına karşı ne kadar haksızlık ettiğini anlamıştır; diye düşündü. Son sürat Dublin'e doğru yol alırken hissettiği duygular, sonsuz bir iyimserlikle insanı hasta edecek bir kötümserlik arasında gidip geliyordu.

Valerie, öğle yemeği için ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra market alışverişi yapmayı planlıyordu. Bu işi Briony'yi kreşten aldıktan sonraya bırakırsa çok daha fazla yorulacağını düşünüyordu. İşyerinin merdivenlerini koşar adımlarla indi. Öğle yemeği vaktinin bir dakikasını bile boşa geçirmek istemiyordu. Tam bu sırada kendisine doğru gelmekte olan siyah trençkotlu kadını fark etmedi. Birisinin adını seslendiğini duyduğundan aklından marketten alacaklarını geçiriyordu. Sesin geldiği tarafa dönüp Tessa'yı gördüğü an midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti.

Yaşadığı şaşkınlık yerini hızla öfkeye bıraktı. "Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordu öfkeyle.

"Valerie, konuşmamız lâzım. Briony'yi bizden, Jeff'in ailesinden uzaklaştırman çok yanlış. O da bunu hiç istemezdi, bunu biliyorsun. Briony'yi, aile bağlarından mahrum bırakarak ona kötülük yapıyorsun. Bu çok bencilce." Tessa'nın suçlamaları yumruk gibi midesine iniyordu.

"Sen buna nasıl *cüret* edersin?" diye sordu Valerie dudakları titreyerek. Tessa'nın ani saldırısına maruz kaldığı için büyük bir şok yaşamıştı.

"Cüret ediyorum çünkü Briony, Jeff'in de kızı…"

"Briony *benim* kızım ve onu Jeff'in de gurur duyacağı bir şekilde yetiştireceğim, Tessa. O öldüğünde bana nasıl davrandığını henüz unutmadım. *Asla* da unutmayacağım ve seni affetmeyece-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğim. Şimdi yolumdan çekil. Bir daha da buraya *sakın* geleyim deme." Valerie'nin sesi titriyordu. Jeff'in annesinin yanından hızla geçip giderken arkasına bile bakmadı.

Valerie'nin kendisinden hızla uzaklaştığını gören Tessa, torununu kaybettiğini anlamıştı. Suçlayıcı bir tavırla yaklaşmak istememişti. Fakat Valerie'nin gün gibi açık olan nefreti sinirlerini hoplatmış, o da istemeden sert ve saldırgan bir havaya bürünmüştü.

Valerie, binanın yan tarafına dönüp uzaklaşırken kendi kendine "Aptal Tessa," diye söylendi. Jeff'in kız arkadaşıyla bir kez daha tartışmak moralini bozup onu afallatmıştı.

Valerie, arabaya binerken kendisini fiziksel olarak çökmüş gibi hissediyordu. Tessa'nın ansızın ortaya çıkmasına çok şaşırmıştı. Onu, işyerinde bile bulduğuna göre nerede yaşadığını da biliyor muydu acaba? Briony'nin hangi kreşe gittiği konusunda bir fikri var mıydı? Bir adım daha ileri gidip Briony'yi kreşten almaya çalışır mıydı? Bunu düşünmesi bile hoş değildi ama yine de böylesi bir durum imkan dahilindeydi. Öfkeyle kontağı kapatıp arabadan indi. Hemen kreşi arayıp görevlilere Briony'yi kendisinden başka kimsenin almaması konusunda talimat vermeliydi. Tessa'nın ne zaman ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Valerie, Tessa'nın nahoş bir şeyler yapmasından korkuyor, yeniden ortaya çıkıp strese neden olduğu için ondan nefret ediyordu. Jeff'in annesine karşı tavrı daha da sertleşmişti. Valerie, her ne olursa olsun, Tessa'nın Briony'nin hayatının bir parçası olmaması konusunda kararlıydı.

Valerie, Jeff'in ilk ölüm yıldönümünde yine Londra'ya, Liz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zie'yle Dara'nın yanına gitti. Valerie, Tessa'nın işyerine yaptığı baskından beri ondan hiç haber almamıştı ve o kadının hayatlarından sonsuza dek çıktığını düşünüyordu. Briony okula başlamış, yeni arkadaşlar edinmiş, nihayet Rockland ve büyükannesiyle dedesinden bahsetmeyi bırakmıştı. Son derece mutlu görünüyordu. Jeff hakkında da eskisi kadar konuşmaması Valerie'yi biraz üzüyordu. Fakat bu, kızının yeni hayat şartlarına alıştığını gösteriyordu. Aynı durum Valerie için de geçerliydi. Jeff olmadan koca bir yılı geçirmiş, kızıyla birlikte yeni bir yuva kurmuştu. Bu, gurur duyulması gereken bir şeydi.

"Canım Briony,

Bugün on sekizinci yaş günün. Umarım çok mutlusundur ve hayatta istediğin şeyleri gerçekleştirebilmişsindir. Artık kendi kararlarını verecek yaşa geldin. Dedenle ben seninle buluşup vakit geçirmeyi ve baban hakkında konuşmayı çok isteriz. Sen her zaman düşüncelerimizde, kalbimizde ve dualarımızdasın. Bizim için çok değerliydin, hâlâ da öylesin. Amcan ve halan için de öyle.

Kuzenlerinle tanışsan ne kadar güzel olurdu. Hepsi seninle tanışmak için can atıyor. Seninle paylaşmak istediğimiz o kadar çok anı ve fotoğraf var ki.

Kapımızın sana her zaman açık olduğunu bilmeni isterim, bir tanem. Biz, seni sevmekten hiç vazgeçmedik.

Sevgilerimle,

Büyükannen."

Tessa, yazdıklarını yeniden okuduktan sonra imzasının altına telefon numarasını ekledi. Mektubu dikkatle katlayıp zarfa koydu.

Öğleden sonra Triangle'ı geçerek Carmel'le Terence'ın yaşa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dığı evin sokağına geldi. Kapıyı çalmadan evvel derin bir nefes aldı.

Tessa, kapıyı açan Carmel'in çökmüş halini görünce büyük bir şok yaşadı. Valerie'nin annesi ciddi derecede yaşlanmıştı. Esasında hiç iyi görünmüyordu.

"Ah, sen misin? Ne istiyorsun, Tessa?" diye sordu Carmel yorgun bir edayla.

Tessa, zar zor yutkundu. "Carmel, bugün Briony'nin on sekizinci yaş günü olduğunu biliyorum. Sana, bu mektubu ona göndermen için yalvarıyorum. Bunca yıldır hep Briony'nin yanındaydın, ondan mahrum kalmadın. Kalbinde, Lorcan'la bana göstereceğin birazcık olsun merhamet varsa bu mektubu ona ilet. Artık on sekiz yaşında olduğu için kendi kararlarını verebilir. Bizimle iletişim kurup kurmayacağına kendisi karar versin. Lütfen, Carmel. İstersen önünde diz çökeyim, sana yalvarıyorum," dedi Tessa.

Carmel'in gözlerinin yaşlarla dolduğunu gören Tessa'nın içi bir anda umutla doldu.

"Lütfen," diye yineledi.

"Pekâlâ, Tessa, mektubu bana ver. Ben, Briony'ye postalarım," dedi "Bunun seninle Lorcan için ne kadar zor olduğunun farkındayım, fakat yıllar önce Valerie'yi acısını yaşayıp olayların etkisini atlatması için yalnız bıraksaydın o da inadından vazgeçip sizinle iletişim kurabilirdi ama sen ona baskı yaptın, Tessa. Onu kızdırıp şansını kaybettin."

"Biliyorum," dedi Tessa içini çekerek. "İnan bana, biliyorum."

"Mektubu Briony'ye göndereceğim Tessa, ama cevap verip vermemek ona kalmış." Carmel'in yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Teşekkürler, Carmel. Sana minnettarım, her zaman da öyle olacağım."

"Mektubun kimden olduğunu söyleyeyim?" diye sordu Car-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mel. Gözleri bulutlanmış gibiydi, sanki Tessa'yı tanımıyormuş gibi bakıyordu.

"Benden, Tessa. Jeff'in annesi," dedi Tessa. Şaşırmış ve endişelenmişti.

"Tabii ya, sen bana bakma, hafızam gidip geliyor," dedi Carmel aceleyle.

"Mümkünse bugün öğleden sonra gönderir misin?"

Carmel, kesin bir şekilde, "Tabii ki," dedikten sonra kapıyı kapattı.

Tessa, bahçe kapısına doğru yürürken Carmel'in hasta olup olmadığını merak etti. Çünkü son derece solgun ve bitkin görünüyordu. Fakat Carmel'in mektubu postalayacağından Tessa'nın şüphesi yoktu. Bu sessiz sakin kadınının prensipleri vardı.

"Lütfen, Jeff. Lütfen," diye yalvardı sessizce "Mektup Briony'nin eline geçsin de torunum bizimle iletişim kursun."

Carmel, üzerine Briony'nin adresini yazdığı zarfı portmantonun üzerine bıraktı. Saat beş postasında daha vakit vardı. Tessa haklıydı: Briony isterse babaannesi ve dedesiyle iletişim kurabilmeliydi. Belki Valerie inadından vazgeçmeyecekti ama Carmel de ne olursa olsun düşüncelerinden taviz veremezdi. Briony artık oy kullanacak yaşa gelmişti. Kendi kararlarını verebilirdi.

Carmel, kendisini çok yorgun hissediyordu. Bu bitkinlikten ötürü sürekli uyumak istiyor, unutkanlaşıyordu. Bu durum çok rahatsız ediciydi. Ters giden bir şeyler vardı ama ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Gidip uzanmaya karar verdi. Biraz dinlenmek daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

Bir saatlik bölük pörçük bir uykudan sonra uyandı. Sersem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibiydi. Yapması gereken bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Kalkıp kendisine çay yapmak üzere mutfağa gitti. Akşam yemeğini hazırlamaya başlaması gerekiyordu. Terence'ın işten gelmesine az kalmıştı. Yemeği hazır olmazsa sinirlenebilirdi.

Eti, patatesi ve karnabaharı doğradı. Tencereye koyduğu havuçları kaynatmayı unutmuştu. *Neyse, havuçları da çiğ yesin,* diye düşündü kendi kendine. Saat altıda kilisenin çanlarını duyunca istavroz çıkardı. Arka bahçeye açılan kapıyı açarken, *ne kadar da güzel bir ilkbahar akşamı,* diye düşündü. Dışarıya bir sandalye çıkardı. Yüzünü güneşe dönmüş otururken, içinin huzurla dolduğunu hissetti.

Ön kapıdan giren Terence yemek kokularını duyunca rahatlayarak derin bir nefes aldı. Carmel yemek yapmıştı. İyi gününde olmalıydı. Son zamanlarda çok tuhaf davranmaya başlamıştı. Sürekli bir şeyleri unutuyor, ihtiyacı olmayan alışverişler yapıyordu. Bir keresinde çarşıya çıkarken evin kapısını ardına kadar açık unutmuştu. Karısının aklını oynatmasından korkuyordu.

Karısının ona gelen mektupları koyduğu portmantonun üzerinde duran bir zarf dikkatini çekti. Zarfı yırtarak açıp hızla mektubu ne olduğunu anlamadan okudu. Sonra kaşları çatıldı. Tessa Egan, Carmel'i bu mektubu Briony'ye gönderme konusunda ikna etmiş olmalıydı. Valerie'nin kızının Eganlara bulaşmaması en iyisiydi. Soruna neden olmaktan başka yaptıkları bir şey yoktu. *Torununa sonsuz sevgisini belirten yüzsüz Tessa,* diye düşündü. Torununu söylediği gibi çok sevseydi, şu serseri oğlu hayattayken onu evlendirir, torununun evlilik dışı doğmasına izin vermezdi. *Sen şansını yıllar önce kaybettin, Tessa Hanım. Şimdi her şey için çok geç,* diye düşündü ilgisizce. Mektubu elinde buruşturduktan sonra cebine attı. Onu yakacaktı. Carmel sorarsa da postaladığını söyleyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 39

"Anne, Bayan Lala çok açıkmış, kahvaltıda Coco Pops yemek istiyormuş." Briony zorlukla gözlerini araladığında bir elinde oyuncak bebeği, diğer elinde ayıcığıyla Katie'nin yüzüne baktığını gördü. Kepenklerin arasından sızan güneş ışınlarına alışmak için gözlerini kırpıştırdı. Birden nerede olduğunu hatırlayıp gerindi. Tatil için İspanya'ya gelmişti. Erken kalkıp çabucak Katie'yi besledikten sonra güne başlamasına gerek yoktu. Bu ne büyük bir nimetti böyle!

Sonra bir önceki gün neler olup bittiğini hatırladı: Tessa'nın mektubunu bulması ve Valerie'nin ihaneti. Gerçeklik tüm sertliğiyle suratına çarptı. Midesi ağrımaya başladı.

"Kahvaltımızı dışarıda yapabilir miyiz, anne? Bugün Zoco'ya gidecek miyiz anne? Anne, bugün birlikte yüzelim mi?" Katie'nin sorularının ardı arkası gelmiyordu.

"Önce kahvaltımızı yapalım, sonra ne yapacağımıza karar veririz, olmaz mı?" dedi Briony, bacaklarını yataktan aşağı sarkıtırken. Birden mide bulantısı hissetti. Şahane! Bir bu eksikti zaten! Sarı bukleli saçları birbirine karışmış, pembe yanaklı Katie gözünü dikmiş ona bakarken derin derin nefes almaya başladı. Briony

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kollarını açınca Katie hemen kendisini annesinin kucağına atarak onu öpücüklere boğdu. "Günaydın, anne."

Briony çalar saate bakıp,"Saat kaç?" diye sorduktan sonra, "Katie, saat daha yedi buçuk, tatilde bu kadar erken kalkılır mı?" diye söylendi.

"Ama Bayan Lala çok açıkmış, hem benim uykum yok ki," diye açıkladı Katie sabırla.

"Ama benim var," dedi Briony. "Hadi, sana kahvaltı hazırlayayım. Sonra da benim odamın kapısını açarım, sen terasta oynarken ben biraz daha uyurum," diye homurdandı yataktan kalkarken.

"Ne yaptığını gördün mü, Bayan Lala? Annemi kızdırdın. Bu kadar erken kalkmamalısın," diye bebeğini fırçaladı Katie.

"Affedersin, tatlım, sana kızmak gibi bir niyetim yoktu." Briony diz çökerek kızını kollarının arasına aldı. "Hadi, kahvaltımızı dışarıda yapalım. Bayan Lala'nın açlıktan ölmesini istemeyiz, öyle değil mi?" diye sordu şakayla karışık.

"Seni seviyorum, anne," dedi Katie. Ne kadar da iyi huylu bir çocuktu. Briony, içinin eridiğini hissetti.

"Ben de seni seviyorum," dedi kızını elinden tutup mutfağa götürürken. Valerie'nin odasının kapısı kapalıydı. İçeriden hiç ses gelmiyordu. *Hiçbir şeyi kafaya takmadan kütük gibi uyuyabilmek ne güzel,* diye düşündü gücenerek. Kendisi sabahı zor etmişti.

Eve döneceklerini Katie'ye nasıl açıklayacaktı? Katie biraz daha büyük olsaydı bu gece İspanya'yı terk edip evine dönerdi ama uçak Dublin'e gece yarısından sonra uçuyordu ve kızını gecenin o saatinde kaldırıp havaalanına götürmek istemiyordu. Bugün onu oyalayıp tatil için biriktirdiği parayı oyuncakçıda harcamasına izin verecekti. Uyku vaktinden önce de Trafalgar Bar'a meyve kokteyli içmeye götürecekti. Katie, bu plana bayılacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Caddeye bakan küçük balkonda oturup, şemsiye biçimli kıvrımlı pipetiyle, maytapla süslenmiş kivi kokteylini içmeyi çok seviyordu. Briony de limonlu romunu yudumlayacaktı. Akşamki eğlenceye Valerie'yi çağırmak gibi bir niyeti yoktu.

Kahvaltıdan sonra uçuşları ve fiyatları kontrol etmesi gerekiyordu. Saat dokuz gibi El Zoco'ya yürüyecek, kızıyla oyuncakçıya gidecek, uçuşları kontrol edecek, Olive Tree Kafe'de bir kahve içtikten sonra Katie'yi denize götürecekti. Akşam da erkenden yemeklerini yedikten sonra kokteyl içmeye gideceklerdi. Annesiyle bir dakika bile geçirme niyeti yoktu. Bir sonraki gün de Dublin'e dönmeyi ümit ediyordu. *Valerie'nin ne hali varsa görsün,* diye düşündü. Annesine olan tüm saygısını yitirmişti. Annesine duyduğu tüm sevgi eriyip gitmiş gibiydi. İncinmişti, içi öfke ve üzüntüyle doluydu. Valerie onu, büyükannesiyle büyükbabasının, halasıyla amcasının sevgisinden mahrum etmişti. *Lisa ve Steven'ın çocukları olmuştur;* diye düşündü. Hiç tanımadığı kuzenleri vardı. Rockland'i düşündüğünde orada çok sevildiğini, değer gördüğünü ve mutlu olduğunu anımsıyordu. Eğer Valerie, onları hayatlarından kesip atmasaydı tüm yaşamı boyunca o güzelliklere sahip olabilirdi. O kadar çok şeyi yitirmişti ki.

Büyüdükçe annesine geçmiş hakkında sorular sormamayı öğrenmişti. Valerie'nin geçmişi yeniden hatırlamak istemediği çok açıktı. Ne zaman bu konu açılsa annesi hüzünleniyordu. Briony de Valerie'yi mutlu etmenin formülünün kendisinde olduğunu düşünüyor, sorularını ve düşüncelerini kendisine saklıyordu.

Dublin'e taşındıkları ilk günler ne kadar da tuhaf ve huzursuzdu. Babasını, eski evlerini, arkadaşlarını, büyükannesiyle bü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yükbabasını özlüyordu. Kreşe başladığı ilk haftalarda annesi onu diğer yetişkinlerin ve çocukların yanına kreşe bıraktığı zaman kendisini terk edilmiş gibi hissetmişti. Valerie ona yeni arkadaşlar edinip güzel zaman geçirip geçirmediğini sorduğunda her zaman olumlu yanıt veriyordu. Çünkü bunun annesini memnun ettiğini fark etmişti. Babasını kaybetmenin acısını hatırladı. Sınıftaki çocuklardan hiçbiri anne ya da babasını kaybetmemişti. Sekiz ya da dokuz yaşındayken öğretmeni, Babalar Günü için herkesin babasına bir mektup yazmasını istemişti. Briony de, "Benim babam öldü," demişti.

"Yine de bir mektup yazıp babanın mezarına bıkabilirsin," demişti öğretmen nazikçe. Briony mektubu yazmış, fakat odasındaki masanın çekmecesine koymuştu. Annesi mezarlıklardan bahsetmekten hoşlanmıyordu. Annesinden mektubu babasının mezarına koymasını bile istememişti. Mektubu hâlâ saklıyordu. Çöpe atmak hiç içinden gelmemişti. Belki de Rockland'e gidip geçmişiyle uzlaşmasının zamanı gelmişti.

Coco Pops'ları kâseye doldururken gözlerinden yaşlar akıyordu. Mikrodalgaya iki tane kruvasan koydu. Briony, yeni hayatına uyum sağlayıp arkadaş edinene kadar ne kadar yalnız olduğunu hatırlayıp, o yalnız çocuk için gözyaşı döküyordu. Zaman içinde yeni hayatına alışmış, Rockland'le ilgili anıları sönükleşmişti. Bunda, hayatının büyük bölümünün yoğun ve mutlu olmasının payı vardı elbette. Büyükannesi her hafta sonu bir sürü hediyeyle ziyarete geliyordu. Zaman geçtikçe Briony geçmişi zihninin gerilerine atmış, şu ana kadar da annesiyle bu konudan hiç bahsetmemişlerdi.

Neden? Neden? Neden? Babasının ailesiyle Valerie'nin arasında ne olmuştu da aralarındaki tüm bağlar kopmuştu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şu anda bunları öğrenmesi ne fark yaratırdı ki? Annesinin açıklamaları umurunda bile değildi. Her şey için çok geçti. O mektubu bulmamayı ne kadar çok isterdi. Cehalet mutluluktur, sözü ne kadar da doğruydu. Kendine bir bardak çay doldurdu. Mısır gevreği ve kruvasanları da tepsiye koyduktan sonra, Katie'nin, bebekleriyle oynayarak onu beklediği verandaya çıktı.

Her şey çok güzel olabilirdi. Tüm stresinden arınıp annesiyle zaman geçirmek ne kadar güzel bir fırsattı halbuki. Valerie'ye o kadar kızmıştı ki kruvasanını bile yiyemiyordu. Zaten midesi de bulanıyordu. Ferah yaz sabahı ve denize vuran limon rengi güneş ışınlarına bakmak bile sıkıntılı halini geçirmiyordu. Kendisini çok gergin ve huzursuz hissediyordu. Evden çıkana kadar annesinin kalkmamasını umut ediyordu. Neyse ki içeride hiçbir hayat belirtisi yoktu. Bir buçuk saat içinde kahvaltılarını bitirip, Valerie'yi hiç görmeden evden çıktılar.

Valerie derin bir uykudan uyandıktan sonra birkaç dakika yatakta huzurla yattı. Ta ki canını sıkan bir şeyler olduğunu hatırlayana kadar. Jeff'in öldüğü ilk günlerde de kendisini normal hissederek sabaha gözlerini açar, sonra her şeyin sonsuza dek geri dönülmez bir biçimde değiştiğini hatırlayıp ani bir şok yaşardı.

Şimdi de Briony'nin Tessa'nın mektubunu bulduğunu hatırladı. Şafak vaktine kadar gözüne uyku girmemişti. Birden diğer sabahlarda olduğu gibi Katie'nin neşeyle şakımadığını hatırladı. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu. İçi korkuyla doldu. Briony gitmiş miydi yoksa? Valerie, üzerindeki çarşafı bir kenara atıp yataktan fırlayarak odasından çıktı. Katie'nin oyuncak ayısını yatağının üzerinde görünce o kadar rahatladı ki tüm gerginliği damarlarından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

akıp gitmiş gibi hissetti. Sonra, Briony'nin eve döneceğini söylediğini hatırladı. Muhtemelen internet kafeye gitmiş uçuş rezervasyonu yaptırmaya çalışıyordu. Valerie, uykusuz geçen bütün gecenin ardından öyle derin bir uykuya dalmıştı ki, tek bir ses bile duymamıştı. Odasına gidip panjurları açtı. Sanki kalbinin üzerinde bir ağırlık varmış gibi hissediyordu. Ceptelefonu çalınca boş bulunup sıçradı. Lizzie arıyordu.

Bahçedeki pembe, mor ve kırmızı çiçeklere bakarken, "Selam," dedi halsizce.

"Nasılsın?" diye sordu Lizzie. "Son durumların nasıl olduğunu merak ettim."

Valerie, "Sanırım Briony uçak bileti almaya gitti," diyerek gözyaşlarına boğuldu.

"Aman Tanrım," diye inledi Lizzie. "Annesinin kızı. Bazen sana o kadar çok benziyor ki."

"Lizzie, ben ne yapacağım?"

"Zırlamayı kes. Bu hiçbir bir işe yaramaz."

"Söylemesi kolay," diyerek burnunu çekti Valerie. "Neler hissettiğimi biraz anlamaya çalış."

"Anlıyorum, tatlım. Fakat bu, eninde sonunda yaşanacaktı," dedi Lizzie iç çekerek.

"Neden, Lizzie? *Neden* tüm bunları yeniden yaşamak zorundayım? Buna dayanamıyorum," diyerek karşı çıktı Valerie. "Dün gece gözümü bile kırpmadım. Tüm yaşadıklarım teker teker gözlerimin önüne geldi. Tanrım, her şey dün gibiydi. Sanki hepsini teker teker yeniden yaşadım. Tüm o acıyı, şoku ve üzüntüyü yeniden yaşadım, Lizzie."

Lizzie sabırla karşılık verdi. "Yüzleşmekten kaçıp çözümleyemediğimiz sorunlar bir gün gelir yine bizi bulur, Valerie. Haya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tına devam etmek için bu sorunu halletmelisin."

"Ama ben hayatıma devam edebildim, her şeyi atlatmıştım. Her şey geçmişte kaldı."

"Iııı… Hayır! Sen sorunlarla yüzleşmedin. Dublin'e kaçıp geri dönmedin. Briony'ye karşı da dürüst olmadın. Bunu eninde sonunda yaşayacaktın. Hayatın bize oynadığı böyle tuhaf oyunlar vardır."

"Neden böyle düşünüyorsun? Hem tüm bunlardan nasıl bu kadar da emin olabiliyorsun, Lizzie," diye sordu Valerie sinirli bir şekilde.

"Neden böyle düşündüğümü biliyorsun. Tüm bunları bana hayat öğretti. Bebeklerimi kaybettiğim zaman cevapları kendi içimde aramayı öğrendim. Acımla ve öfkemle yüzleşmek zorunda kaldım. Senin yaptığın gibi tüm sorunlardan uzun bir süre kaçmadım. Tabii bir süre kendimle yüzleşmekten kaçıp çareyi alkolde aramamı saymazsak. Benim o anları aşmama sen yardım ettin. Tüm bunları seni yargılamak ya da canını sıkmak için söylemiyorum, bunu sen de biliyorsun. İçinde bulunduğum durumdan kurtulmak için yardım istedim ve istediğim yardım da beni buldu. Şimdi de sen sınanıyorsun. Hayat sana, çözümlenmesi gereken sorunların derinlere gömülmediğini, gömülse bile bir gün gelip seni bulacağını öğretiyor. Fakat güzel olan bir şey var, Valerie. Bununla yalnız başımıza mücadele etmek zorunda değiliz."

"Ama ben geçmişi yeniden gündeme getirmek istemiyorum, Lizzie," diye yakındı Valerie.

"Her ne kadar istemesek de bazen bunu yapmak zorunda kalırız. Briony'nin, Tessa'nın mektubunu tam da Jeff'in doğum gününde bulmasının tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?"

"Ah, evet o durum biraz tuhaf oldu gerçekten de," dedi Valerie kabul ederek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç de tuhaf değil. Ayrıca bu bir tesadüf de değil. Bayan M'nin de dediği gibi bu tevafuk, tatlım."

"Tanrı aşkına neler diyorsun sen, Lizzie?" Valerie öfkelenmişti.

Lizzie güldü. "Olaylara farklı bir açıdan bak, Valerie. Briony'yle Tessa'nın, hatta seninle Tessa'nın uzlaştığını kim görmek isterdi, bir düşün bakalım."

"Lorcan? Ama o tüm bunları nasıl planlamış olabilir ki? Onu yıllardır görmedim bile."

"Lorcan değil, ama yaklaştın."

"Lisa?"

"Çok daha farklı bir açıdan bak, Valerie."

Valerie, arkadaşının ne demek istediğini anlamıştı. "*Jeff!* Sen bütün bunları Jeff'in planladığını mı söylemek istiyorsun?

"Sana her zaman onun yanında bir yerlerde olduğunu söylemedim mi? Annelerimizin ve babalarımızın bize rehber olup, bizim için en iyisini istediklerini söylemedim mi?

"Babamın da mı bu olayla ilgili olduğunu söylüyorsun yani?" diye bağırdı Valerie alaycı bir biçimde. "İşte şimdi çıldırdığına *emin* oldum!"

"Tabii ki ilgili," dedi Lizzie hiç istifini bozmadan. "O, senin için de Briony için de en iyisini istiyor. Sır perdesini araladığı için hayatın anlamını ve neden burada olduğumuzu biliyor. Kim olduğunu ve nereden geldiğini hatırladı. Sana olan sevgisi artık koşulsuz. Onunla uzlaşırsan buna çok mutlu olacak. Tüm bu olan bitenin bir sebebi var, Valerie. Artık iyileşme vakti geldi. Huzur bulmak istiyorsan geçmişinle uzlaşmalısın," dedi Lizzie tatlı tatlı. "Eski üzüntülerden ve acılardan kurtulmanın vakti geldi. Artık onlara ihtiyacın yok. Onlar, seni geriye götürmekten başka hiçbir işe yaramıyor. Hepsi toksik enerji. Onlardan kurtul artık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani sen Tessa'yla iletişim kurmamı mı söylüyorsun?" diye ciyakladı. Duyduklarına inanmak istemiyordu.

"Briony'nin onlara ulaşmaya çalışacağını düşünüyorum. Sen, hayatının geri kalanını sırtındaki o yükle geçirip mezarında huzur bulmadan büzülüp kalmak mı istiyorsun?"

"Tanrı aşkına, Lizzie. Ben huzursuz filan değilim," dedi Valerie kendini savunarak.

"Emin misin?" diye sordu Lizzie kupkuru bir sesle.

"Değilim."

"Yalnızca tüm bu yükü taşımak isteyip istemediğini soruyorum, Valerie," diye sordu Lizzie yeniden. "Şimdi kapatmam gerek, Lady Gaga'yı okula götürmem gerek. Burası Costa del Sol'a benzemez biliyorsun. Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyor."

Valerie, morali bozuk olmasına rağmen güldü. "Sevgili kızım nasıl bakalım?"

"Öfleyip pöfleyerek, ayaklarını çarpa çarpa üst kata çıkıyor. Çünkü dediğine göre bu evde onu kimse anlamıyormuş? Biz hayatını *mahvediyormuşuz*. Artık kendisini Amerikan dizilerindeki repliklerle ifade ediyor, adamım."

"Ben de gençlerin söylediklerini hiç anlayamıyorum. Sanki söyledikleri her şey çok saçmaymış gibi geliyor, adamım da neymiş?" diye yanıtladı Valerie. "Hem hayatını nasıl mahvediyormuşsunuz acaba? Yediği önünde yemediği arkasında."

"Çünkü istediği iPhone'u almıyoruz. Sapasağlam bir BlackBerry'si var halbuki. Ağlaması gereken kişi benim aslında. Hâlâ tarih öncesinden kalma bir Nokia kullanıyorum," dedi Lizzie gülerek.

"Bizim zamanımızda iPhone'la Blackberry mi vardı?"

Lizzie, "Aman Tanrım! Valerie, *ne* diyorsun? Bunu bize annelerimiz söylerdi. Yaşlandıkça annelerimize benziyoruz," diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haykırdı. "Hop dedik! Ben anneme filan benzemiyorum adamım, çaktın mı?"

"Çaktın mı? O da ne demek?"

"Anladın mı demek, tatlım? Sen de gençlerin dilinden hiç anlamıyorsun. Şimdi kapatmam gerek. Seni seviyorum. Olan bitenden beni haberdar et."

"Ederim, Lizzie. Hoşça kal. Aradığın için teşekkürler. Sen çok iyi bir arkadaşsın."

"Söylediklerimi tekrar düşün. Kendini olayların akışına bırak. Eninde sonunda bizim için en iyi olan şeyi bulacağız."

"Tamam," dedi Valerie isteksizce.

"Bu konuda bana güven. Olan biten her şeyin bir nedeni var. Bu söyleyeceğimin seni çıldırtacağını biliyorum, çünkü zor zamanlarımda ben de aynı senin gibi düşünüyordum. Ancak şunu bil. Başına gelenlerin dünyanın en kötü şeyi olduğunu düşünüyorsun. Fakat ileride geçmişe dönüp baktığında aslında yaşanması gerektiğini anlayacaksın," dedi Lizzie kesin bir edayla. "Sonra yine konuşuruz."

Lizzie haklı mıydı? Bu son olay hepsinin yararına olabilir miydi? Hatta tüm bu olan biteni gerçekten de Jeff sağlıyor olabilir miydi? Valerie yatağını düzeltip yastığını kabartırken bunları düşünüyordu. Babasının ona yakın olmak isteyeceğini varsaymak biraz tuhafına gitmişti. Sonra aklına, Dublin'e ilk taşındığı zaman çantasının gözünde bulduğu, üzerinde Terence'ın elyazısıyla adı yazılı olan içi para dolu zarfı hatırladı. O zamanlar bu sürpriz paranın nereden çıktığını pek anlamamış, ileride ihtiyaç duyma ihtimaline karşı birikim hesabına yatırmıştı. İşin tuhaf yanı bu paraya ihtiyaç duymamıştı. Zaman zaman maddi olarak zorlanmasına rağmen, o parayı çekip kullanmayı düşünmemişti. Bir şekilde işin üs-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

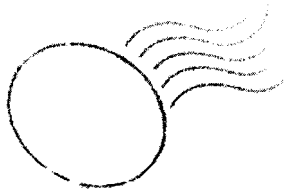
tesinden gelebilmişti. Lorcan, Carmel'le birlikte sigorta şirketinden gelen paraya karşılık gelen bir çekle mektup yollamış, Valerie de bu parayı Briony'nin eğitimi için ayırmıştı. Lorcan mektubunda, Rockland'e geri dönmeye hazır olduğunda hem Valerie'yi hem de Briony'yi mutluluk ve sevgiyle karşılayacaklarını, bu günün en kısa sürede gerçekleşmesini ümit ettiğini yazmıştı.

Valerie iç çekti. Zavallı Lorcan. Yaptıklarıyla Lorcan'ı üzdüğü için kendisini hep kötü hissetmiş, ama Tessa'yı hiç affetmemişti. Şimdi ikisi de yaşlanmıştı. Yetmişli yaşlarında olmalıydılar. Buna inanması güçtü. Lizzie haklı olabilir miydi? Briony mektubu bulduğuna göre onları görmek için çaba harcaması mı gerekiyordu? Onu karşılarında görünce kapıyı yüzüne çarparlar mıydı? Yapsalar bile buna şaşırmazdı. Birbirlerine çok öfkeli ve kırgınlardı. "Bazen affetmek imkânsızdır," dedi kendi kendine. Bazı şeyler asla çözümlenemez.

Birden sağ tarafında bir hareketlenme olduğunu hissetti. Başını çevirdiğinde iki beyaz kelebeğin uçuştuğunu gördü. Ne kadar tuhaf! Lizzie, her zaman işaretlere dikkat etmesini söylerdi. Bu, Jeff'ten ya da babasından gelen bir işaret olabilir miydi?

Hayır, bu tam bir saçmalıktı. *Lizzie bu tür bir düşünce tarzı olabilir ama böyle düşünmek bana göre değil,* diye düşündü Valerie. Eğer istersen her şeyi bir işaret olarak görmek mümkündü. Kelebek kelebekti, altında başka bir anlam aramanın âlemi yoktu. Sonra Dublin'deki ilk günlerini hatırladı. Briony'yle birlikte, Lorcan'a yazdığı mektubu postalamaya giderlerken beyaz bir kelebek onlara eşlik etmişti. O an, Jeff'in kendileriyle birlikte olduğundan emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 40

"Uçak rezervasyonunu yaptırdın mı?" Kilometrelerce uzakta olan Lizzie'nin sesi çok net geliyordu.

"Katie harçlığını harcar harcamaz gidiyoruz. Arap şeyhlerini bile utandıracak kadar çok para harcıyor," dedi Briony şaşkın bir şekilde. "Gideceğimi nereden öğrendin. Annem her şeyi anlatmak için sabredemedi, öyle değil mi?" diye ekledi iğneleyici bir edayla.

"Annenle konuştum, evet." Lizzie oldukça sakindi. "Ama ona *ben* telefon ettim."

"Bunca yıl bana nasıl yalan söylediğini de anlattı mı? Benden yıllarca sakladığı büyükannemin mektubunu?"

"Büyükannenle ilgili her şeyi biliyorum, Briony," dedi Lizzie nazikçe. "Annen ve babanla ilgili her şeyi biliyorum. Bu, çok uzun ve karmaşık bir hikâye. İşte bu yüzden hemen uçağa atlayıp eve dönmeni istemiyorum. Senin yaşadıklarının aynısını Katie'nin de yaşamasını mı istiyorsun? Katie'nin yıllar sonra yanına gelip, neden anneannesini görmesine engel *olduğunu* sormasını mı istiyorsun? İstediğin bu mu?"

Briony karşı çıkarak, "Sen onun tarafını tutuyorsun," dedi. Oyuncakçıda, Çinli tezgâhtar kızdan başka kimse olmadığı için

BELONGS TO KAKTUS TEAM

memnun oldu. Konuşmasını duyacak kimse yoktu, Katie de alışverişiyle meşguldü. Para harcamaya istekli ufak bir kız için burası bir deryaydı. Briony, kızını uzaktan izlerken konuşmasına devam etti. "Annemin yaptığı affedilemez, Lizzie. Onun kendinden utanması gerekiyor. Sen de onun davranışlarını savunmamalısın."

"Ben hiçbir şeyi savunmuyorum. Kimsenin tarafında da değilim, canım. Senin için, Lorcan ve Tessa için üzgünüm. Ancak Valerie'nin bu kararı almasına nede olan şeyleri de biliyorum. Hayatının çok, ama çok zor bir zaman dilimiydi. Bana bir konuda söz verir misin?"

"Ne konuda?" Briony'nin suratı asıldı.

"Gitme kararını vermek için en az bir gün daha bekle. Annenle de tartışma."

"Ama ben eve dönmek istiyorum," dedi Briony karşı çıkarak.

"Biliyorum, hayatım ama lütfen bir iki gün daha bekleyip öfkenin yatışmasına izin ver. Kararını sonra verirsin," diye yalvardı Lizzie. "Katie'nin hatırı için."

"Ama Lizzie, bu adil değil. Bu, duygusal şantaj."

"Biliyorum, ama ben senin vaftiz annenim. Yolundan şaşmamanı sağlamak benim görevim. İleride Katie'nin seninle aynı duruma düşmesini istemezsin, öyle değil mi? Buna dürüstçe cevap ver."

"Pekâlâ o zaman," dedi Briony isteksizce.

"Sen dünyanın en iyi vaftiz çocuğusun." Briony, bunu duyunca yaşadığı sıkıntıya rağmen güldü.

"Tanrı aşkına, Lizzie. Artık üç yaşında değilim. Otuz yaşında bir kadın oldum."

"Biliyorum, ama yine de dünyanın en iyi vaftiz çocuğusun,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tatlım. Konuşmak istersen beni ara olur mu?"

"Tamam, ararım."

"Şimdi bir süreliğine aklından her şeyi çıkar da o harikulâde miniğinle eğlenmeye bak. Güneşin de keyfini çıkar. Burada şakır şakır yağmur yağıyor ve hava buz gibi. Güya eylül ayındayız ama kışın ortasındaymışız gibi. Hoşça kaaaal."

Lizzie çok başka, diye düşündü Briony, Katie'nin elindeki bileklikleri dikkatle incelemesini izlerken. Minik kız daha şimdiden İspanyol tarzı bir oyuncak bebek, pufuduk bir oyuncak bir de saç bandı almıştı.

"Son parçanı da al sonra buradan çıkıp kahveyle limonata içmeye gidelim, Katie."

"Valvi'ye de yunus balıklı bileklik alacağım anne, çünkü büyükannem bileklikleri çok seviyor. Sana da yıldızlı almak istiyorum," dedi kızı büyük bir ciddiyetle. "Babama da bir hediye almak istiyorum."

Briony gururla, "Sen ne kadar nazik bir kızsın öyle," dedi. Katie'nin harçlığının bir bölümünü, hiç öyle söylenmediği halde hediyelere harcamayı düşünmesi çok hoşuna gitmişti. Katie'nin gittiği kreşteki çocukların çoğu şımarık ve bencildi.

Briony telefonunu çantasına koydu. Finn'i arayıp ona içini dökmek istiyordu. Kocası kesinlikle onun tarafını tutar, ne kadar incindiğini anlardı. Ancak yine de dikkatli olmalıydı. Katie'nin, yetişkin sorunlarının bir parçası olmasını hiç istemezdi.

Vaftiz annesi, Briony'ye kendisini suçlu hissettirmek için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Acaba Lizzie yıllar önce Valerie'nin Eganları hayatından çıkarma kararı konusunda onunla konuşmuş muydu? Küçük bir restoranın gölgeli bahçesinde şekerli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kahvesini yudumlayıp kızının oyuncak bebeğinin ayağını çeşmede yıkamasını izlerken, aklında bu soru vardı. El Zoco'nun mağribi esintiler taşıyan bir atmosferi vardı. Kemerler ve kızıl renkli mimari, huzursuz ruhuna iyi geliyordu.

Anıları gözünün önünden film şeridi gibi geçiyordu. Ağlayarak annesine babaannesiyle dedesini özlediğini söylediğinde Valerie, onların çok uzakta yaşadığını ama onu her hafta sonu görmeye gelen büyükannesi Carmel olduğunu söylemişti.

Yaşı biraz daha büyüyünce diğer çocukların babası varken, kendisinin babasının neden onlara dönmediğini sorduğunda Valerie nazikçe babasının öldüğünü söylemişti.

Sonra yedi ya da sekiz yaşındayken annesine Carmel'i, babaannesini ve dedesini görmeye Rockland'e gidip gidemeyeceğini sormuştu. Valerie ise babaannesiyle dedesinin artık onları görmek istemediğini çünkü babası öldüğü zaman kendisine küstüklerini söylemişti. Neden küstüklerini anlamamış, bu küslüğün nedeninin kendi yaptığı bir şeyden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmişti. Annesinin ya da herhangi bir yetişkinin ona yalan söyleyebileceği hiç aklına gelmediğinden, annesinin söylediklerini kabul etmişti. Annesinin ona yaşattığı travmanın şokunu hâlâ üzerinden atamıyordu.

Çantasından telefonunu çıkarıp Finn'in numarasını tuşladı.

"Selam, şu anda konuşamam, bir toplantıya girmek üzereyim. Daha sonra arar mısın?" Kocasının sesi yorgun geliyordu.

"Of, Finn, seninle konuşmam gerekiyor. Orada saat daha dokuz bile değil," dedi bıkkın bir halde.

"Pazar günleri, kahvaltı saatinde başlayıp arka arkaya toplantılara girdiğimizi biliyorsun," diye hatırlattı. "Ne oldu? Katie iyi mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, Katie iyi. Annemle benim hakkımda. Babaannemin bana yıllar önce yazdığı mektubu buldum. Annem bunca yıl bana yalan söylemiş. Şu an burada kalmak istemiyorum. Bir an evvel eve dönmek istiyorum," dedi Briony. Yan masalarda oturan kimse olmadığı için memnundu.

"Ne? Eve dönmeyi mi istiyorsun?" Finn şaşkına dönmüştü.

"Annem, babamın ailesinin beni görmek istemediği konusunda yalan söylemiş. Bu iğrenç. Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Büyük bir yıkıma uğradım. Bir an evvel dönüş biletimi alacağım. Eve dönmek istiyorum," diye tekrarladı.

"Bak, acele karar verme. Şu anda konuşamam, kapatmam lazım. İlk fırsatta seni arayacağım, tamam mı?" dedi. Sesi endişeli geliyordun. "Özür dilerim, Briony. Kapatmam gerekiyor."

Briony, "Her zamanki gibi," diye mırıldandıktan sonra telefonu kapattı.

"Bu günün eninde sonunda geleceğini biliyordum. Şimdi her şey karmakarışık bir hal aldı," dedi Lizzie kendisine bir fincan kahve yapıp İspanya'daki son durumları kocasına iletirken.

Dara, "Neden oraya gidip aralarını bulmuyorsun?" dedikten sonra, tostunun son lokmasını ağzına atıp kahvesini bitirdi.

"Nasıl yani? İspanya'ya mı?" Lizzie'nin duyduklarından emin olmamış bir hali vardı.

"Bak, kıskanmak gibi olmasın ama Valerie'yle birbirinize göbekten bağlı gibisiniz," dedi sırıtarak. "Her zaman birbirinizin yanında oldunuz. Valerie'nin geçmişini biliyorsun. Briony'yi de kızın gibi seviyorsun. Belki arabuluculuk yapabilirsin. Tabii bu yalnızca bir tavsiye."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dara, sen dünyanın en nazik kocasısın." Lizzie kollarını kocasının boynuna doladı.

"Biliyorum," dedi Dara kendini beğenmiş bir edayla. "Sana borçlanmıştım zaten. Killian'la Avrupa Kupası'na gitmeme izin vermiştin. Hatta bana forma bile almıştın. İspanya'ya sorun çözmeye gitmek futbol maçına gitmek kadar eğlenceli olmayacaktır elbette ama gitmek istersen seni havaalanına götürürüm."

"Peki, ya küçükhanım ne olacak?" diye sordu üst katta son ses Katy Perry dinleyen kızını kastederek.

"O öfkeli ergenin icabına ben bakarım. Killian iyi kötü kendi başının çaresine bakıyor. Sen ucuz bilet bulmaya bak. Durumu düzelttikten sonra biraz dinlenmek de iyi gelir hem."

"Peki, ya iş ne olacak? Biraz emrivaki olacak." Böyle söylemesine rağmen gitme fikri oldukça hoşuna gitmişti. Dünyada en sevdiği iki insanı görmek için ayarlayacağı bu beklenmedik gezi ve biraz güneş ışığı ona çok iyi gelecekti. Evet, Briony'yle Valerie'nin arasındaki limoni duruma rağmen bu gezi, Lizzie'ye kesinlikle çok iyi gelecekti.

"Bugün işlerini hallet. Ya döndüğün zaman yapmak üzere planla ya da birisinden seni idare etmesini rica et. Sonuçta yalnızca birkaç günlüğüne gideceksin ve bu acil bir durum," dedi Dara kesin bir edayla.

"Emin misin?" Lizzie şüpheyle kocasını izleyip portmantoya doğru ilerledi.

"Tabii ki. Sonuçta bir sonraki Dünya Kupa'sında sana yine işim düşecek. Beni arayıp uçağının saat kaçta olduğunu haber verirsin, ben de işleri seni havaalanına götürecek şekilde ayarlarım," dedi kapıyı açarken." Tanrım! Hâlâ nasıl yağıyor. Metro tıklım tıklımdır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En azından seni işe bırakayım. Hadi, Rachel," diye bağırdı üst kata bakarak. "Daha babanı işe bırakacağız, yolumuz uzayacak."

Rachel merdivenleri pat pat inerken, "Ama önce işe uğrarsak ben geç kalırım," dedi. Bir yandan dik dik bakıyordu.

"Hallederiz," dedi Lizzie canlı bir ses tonuyla. Güneşli bir memlekette gençlerin kaprislerinden uzak birkaç gün geçirecek olma düşüncesi çok hoşuna gitmişti.

"Bu senin için Valvii." Katie, elinde hediye paketiyle bahçeye koştu. Diz çökerek çiçeklerin dibindeki otları temizleyen Valerie'nin gözleri, kendisine doğru koşan torununu görünce aydınlandı.

"Benim için mi?" diye sordu bağırarak. Gözucuyla baktığında Briony'nin salonun sürgülü kapısının önünde dikildiğini gördü.

"Bu neymiş acaba?" Katie'nin heyecanlı suratını, neşeyle pırıldayan mavi gözlerini görünce kalbi sevgiyle doldu. Katie, minik kollarını boynuna dolayıp yanağına sevgi dolu bir öpücük konduruken içi cız ederek, *bazen Jeff'e ne kadar da çok benziyor,* diye düşündü.

Valerie, anın tadını çıkararak torununa sımsıkı sarıldı. Birden aklına o korkunç düşünce düştü. Bu kez ondan kaçamadığını ya da yaptıklarını haklı bulamadığını hissetti. Briony, Tessa'nın mektubunu bulduğundan beri Valerie, içini yiyip bitiren suçluluk duygusunu göz ardı etmeye çalışıyordu. Tessa'yla Lorcan'ı böyle anlardan mahrum bırakmıştı. Daha da kötüsü kendi kızını koşulsuz ve bitmek tükenmek bilmeyecek bir sevgiden mahrum bırakmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayatta en çok sevdiği insana karşı korkunç bir haksızlık yapmıştı. Şu ana dek yaptıklarıyla hiç yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Briony'yi babaannesiyle dedesinden, Tessa'yla Lorcan'ı da Briony'den ayırmasının ne gibi sonuçları olabileceğini aslında hiçbir zaman *anlamamıştı*. Ne yaptığını, kızı onu bir daha Katie'yi görmesine izin vermemekle tehdit ettiği zaman idrak etmişti. Bu korkunç bir şeydi? Son derece ruhsuz ve bencil davranmış ama yaptıklarını hiç ciddi ciddi düşünmemişti. Bu yaptıkları onun hakkında, nasıl bir insan olduğu hakkında neler söylüyordu? Nasıl olup da hiç suçluluk duygusu hissetmemişti? Lizzie haklıydı. O kadar öfkeli ve kin doluydu ki, Jeff'in ailesine, hatta Jeff'in kendisini bırak kendi çocuğuna yaptığı haksızlığı bile görememişti. Jeff, bu yaptıklarını asla onaylamayacaktı.

"Bak, Valviii." Katie gururla büyükannesine aldığı bileziği gösterdi. "Hem de yunus balıklı."

"Tatlım benim, bu çok güzel." Valerie'nin sesi titriyordu. "Bileğime takar mısın?" Kolunu uzattı. Katie de zevkle bilekliği büyükannesinin bileğine taktı.

Valerie zar zor yutkunarak, "Bunu hiç çıkarmayacağım," dedi. "Sen çok nazik bir kızsın. El Zoco'dayken başka ne yaptınız bakalım?" Briony'nin uçak bileti alıp almadığını merak ediyordu.

"Oyuncakçıya gittik, sonra da kek yedik, limonata içtik, sonra ben çeşmede oynadım, sonra da eve geldik. Hastanecilik oynamak için mutfaktaki havlulardan alabilir miyim? Bebeğim çok hasta oldu da, zatür olmuş," dedi Katie büyük bir ciddiyetle.

"Vah vah zatür mü? Bu çok ciddi bir hastalık. Hemen havluları alalım. Hatta bebeğinin ateşini düşürmek için suyla sünger bile almalıyız." Katie'nin suyla oynamayı sevdiğini biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence de, bir de iyileşince ona şeker verelim mi?" diye sordu büyükannesinin evet yanıtı vermesini bekleyerek.

"Tabii ki," dedi Valerie gülerek. Ayağa kalkıp Katie'nin elini tuttu. Görünüşe göre internet kafeye gitmemişlerdi. Bu durum Valerie'yi rahatlattı.

Briony koltuğa yayılmış, esneyerek *Hello* dergisinin son sayısının sayfalarını karıştırıyordu. Başını kaldırıp annesine bakmadı bile. Valerie, *ne kadar da solgun görünüyor*, diye düşündü. Kendisini suçlu hissediyordu. Muhtemelen bir önceki gece iyi uyumamıştı.

"Katie'yle oyun oynayacağız. Kahve ister misin?" diye sordu çekinerek.

Briony başını dergiden kaldırmadan, "Teşekkürler, El Zoco'da içmiştim," dedi. Valerie'nin içi daha da sıkıldı. Acaba kızı onu hiç affedebilecek miydi?

Katie, hasta bebeklerini yataklarına yatırmakla meşgulken Valerie de mutfaktan birkaç havlu, içi su dolu bir kap ve bir de sünger aldı.

"Bence havluları üzerine su damlama ihtimaline karşı yatağa serelim."

"Çok güzel olur, Valvii. Şekerleri getirmeyi de unutma. Ayrıca bundan sonra bana Katie değil, hemşire demen gerekiyor."

"Tabii ki, hemşire. Şekerlerimiz de en kısa sürede hazır olur," dedi Valerie gülümsemesini saklamaya çalışarak.

Hemşire, aralarında oyuncak ayıcığının da bulunduğu hastalarıyla meşgulken Valerie, küçük bir kâse jelibon getirerek yatağın başucundaki sehpanın üzerine koydu.

"Teşekkürler, Valvii. Şimdi seninle konuşamam, çünkü ame-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

liyat yapıyorum." Ağzına bir tane jelibon attıktan sonra işine döndü. Nazik bir biçimde işinden kovulan Valerie hole çıkarak derin bir nefes aldı.

"Briony," dedi kızının yanına giderek. "Çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle ifade edemem. Yaptığım şey affedilemezdi. Açıklamaya çalışsam bana izin verir misin? Senin incitmeyi hiç istemedim ama şimdi çok korkunç bir şey yaptığım gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım." Yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Briony, annesine baktı. "Gözyaşları için biraz geç, anne. Bu, büyükannemi, büyükbabamı, halamı ve amcamı bana getirmez," dedi buz gibi bir sesle. Yeniden esneyerek ayağa kalktı. "Bak, gerçekten çok yorgunum ve kendimi çok iyi hissetmiyorum. Bu konuyu daha sonra konuşabilir miyiz? Şimdi gidip biraz uzanmak istiyorum."

"Tamam," dedi Valerie. Konuşma başlatma girişimi bastırılmıştı. "Hâlâ burada olman beni gerçekten mutlu etti."

"Şimdilik," dedi Briony kestirip atarak. Şu anki ruh hali tartışmaya hiç müsait değildi.

Finn, *Valerie'yle Briony arasında neler oluyor acaba,* diye düşünürken şirketin muhasebecisinin farklı departmanlarda nasıl gider tasarrufuna gideceğini anlatan sesi kulağında çınlıyordu.

Karısı daha önce annesiyle hiç tartışmamıştı. Hatta çok iyi geçiniyorlardı. Büyükanneden gelen mektupla ilgili bir şeyler olmuştu. Saatine baktı. Yirmi dakika sonra öğle yemeğine çıkacaklardı. O sırada karısına telefon edebilirdi. Bu sabah ona biraz ters davrandığı için kendini kötü hissediyordu. Tekrar konuştuklarında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karısının biraz sakinleşmiş olmasını ümit ediyordu. Karısıyla kızı tatili yarıda kesip gelebilirdi. Onlar gelmeden evvel mutfakla yatak odasına çekidüzen vermesi gerekiyordu. Karısı gittikten üç gün sonra bile standartları oldukça düşmüştü. Hazırlıksız yakalanmak istemezdi. Eve dönüş zamanlaması çok kötüydü. Daha önce işte hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Bir de ailevi sorunlarla uğraşacak vakti yoktu. Sorunu ne kadar çabuk hallederlerse o kadar iyiydi.

"Bence biraz çözüm odaklı olmalısın, Briony. Valerie'nin söyleyeceklerini dinle. En azından uçak bileti almadan evvel bunu yap," dedi Finn sabırla.

Briony, kocasını tersleyerek, "Sana söylemesi kolay Finn," dedi. Finn aradığında tatlı bir uykudaydı. Finn, tam olarak neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu.

"Biliyorum, ama böyle ciddi bir kararı o kadar çabuk verme. Bir hikâyeyi iki taraftan da dinlemek gerekir. Valerie, her zaman mükemmel bir anne ve büyükanne oldu, bunu unutma."

"Pekâlâ, anladım," dedi Briony terslenerek. "Birileri de olaya benim tarafımdan baksa çok memnun olacağım. Sen de Lizzie de annemi koruyorsunuz. Bence o, korkunç bir şey yaptı."

"Bence onu dinledikten sonra kararını ver, Briony. Sadece bunu söylüyorum. Kırıldığını ve kızdığını biliyorum. Keşke yanında olabilseydim. Ayrıca işler dayanılmayacak bir hal alırsa tabii ki eve gelmeni isterim," dedi nazikçe. Briony, gözyaşlarına boğuldu.

"Briony, lütfen ağlama. Ağlamanı hiç sevmiyorum, biliyorsun." Karısının durumu onu tedirgin ediyordu.

"Paramparça oldum," dedi Briony ağlamaya devam ederek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yalnızca Valerie'yle konuşup olayın nedenini öğren. Bu, işe yarayacaktır."

"Tamam, denerim. Sonra konuşuruz."

"Bu bir işe yarar mı bilmiyorum ama seni sevdiğimi bilmeni isterim."

"Yarar." Briony eliyle gözyaşlarını sildi. "Aradığın için teşekkürler."

"Ağlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, görüşürüz."

"Kendine iyi bak." Briony, telefon konuşması sona erdiği için Finn'in rahatladığını hissedebiliyordu. Bunu itiraf etmekten nefret etse de kocası haklıydı. Herhangi bir karara varmadan evvel hikâyeyi bir de annesinden dinlemeliydi. Yatağında uzanırken gün ışığı morsalkımlı dallar arasından süzülüp odaya giriyordu. Denizin ritmik melodisine kulak verdi. Dalga sesleri, içinde bulunduğu ruh halini bile yatıştırma gücüne sahipti. Birden, deniz, kuş sesleri ya da yaprakların arasından esen rüzgârdan başka bir ses duymadığını fark etti. Normalde Katie ortalıklarda koşarak şarkı söylerdi. Asla sessiz yürümezdi. Mermer döşemeler üzerinde ayak sesi ya da şarkı duyamıyordu. Hasta bebekler, üzerlerine havlu örtülmüş vaziyette yatıyordu ama hemşire ortalıklarda görünmüyordu. Briony mutfağa gitti. Tezgâhın üzerinde Valerie'nin notunu buldu.

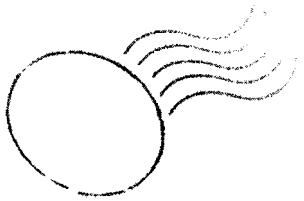
Sahilin McDonalds tarafındayız. Seni uyandırmak istemedim. Dışarıdan bir şey istersen ara. Birkaç saat içinde evde oluruz. Uyandığın zaman bir şeyler yemek istersen dolapta peynir, zeytin, salam ve sucuk var.

Annen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Briony kurt gibi acıkmıştı. Bulantı hissi geçmişti. Kendisine tereyağlı ekmek ve süt alarak terasa çıktı. Bir şeyler atıştırdıktan sonra bikinisini giyip şezlongda kitap okuyarak tembellik yapacaktı. Bu sessiz sakin zaman diliminin tadını çıkarabilirdi. Bu gece Katie'yi yatırdıktan sonra kocasının tavsiyesine kulak verecek, son kararını vermeden evvel hikâyeyi bir de annesinden dinleyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 41

Valerie, kaygıdan midesine kelebekler uçuyormuş gibi hissediyor, *herhalde daha fazla gergin olamazdım,* diye düşünüyordu. Terastaki masa hafif bir akşam yemeği için hazırlanmıştı. Somon buğulama hazırdı, Sezar salatanın da bir tek sosu dökülmemişti. Şarap, dolapta soğumaya bırakılmıştı. Saat dokuz kırktı. Briony'nin gelmesini bekliyordu. Fakat kızı, Katie'nin yatağında derin bir uykudaydı. Sesli okuduğu kitap elinden kayıp yere düşmüştü. Valerie, onu kaldırmak istemedi. Görüşüne göre kızının uyumaya ihtiyacı vardı. Mutfakta toparlanması gereken bulaşıkları toparladı ama kızı tıkırtılara kalkmamıştı.

Aslında benim de uzun bir uykuya ihtiyacım var, diye düşündü. Akşamüzeri Katie'yle sahilden döndüklerinde Briony peynirli makarnayla fırında patates hazırlamış, onları bekliyordu. Tabakları balkona taşırlarken sessizce Katie uyuduğunda hikâyeyi bir de ondan duymak istediğini söylemişti.

Katie'nin uyku saatine kadar geçen zaman sanki bin yıldan uzun sürmüştü. Briony'nin yemekten sonra Katie'ye banyo yaptırması, saçlarını kurutması, sonra da bir hikâye okuması gerekmişti. Geçen süre Valerie'nin sinirlerini fazlasıyla yıpratmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızı, Tessa'yla aralarındaki, mutsuz ve rahatsız edici ilişki hakkında ne düşünecekti? Jeff onunla evlenmediği zaman kendisini ne kadar ezik hissettiğini anlayabilecek miydi? Jeff'le evlenmemesi konusunda annesi de Tessa'yla aynı fikirde olmasına rağmen, suçlanan taraf Tessa olmuştu. Tessa onun evlilik dışı bir çocuk doğurmasına neden olmuştu. Valerie, Tessa'nın ona gözlerini dikerek, "Jeff'in senin ve bebek için yapabileceği en iyi şey okulunu bitirmek olacaktır, eğer onu seviyorsan engel olma," dediğini bugün bile hatırlıyordu.

Tessa onu köşeye sıkıştırmış, Briony'nin Egan soyadını almasına engel olmuştu. Valerie de Jeff'in karısı olabilirdi. Bayan Jeffery Egan. O, hayatının aşkıydı. Evlenmek için her şeyini feda edeceği adamdı.

Valerie iç çekti. Bunca yıl sonra bile Jeff'in karısı olmayı istiyordu. Bir ara neredeyse birisiyle evlenecekti. Lizzie'yle Dara'nın verdikleri bir partide Laurence Richmond diye bir adamla tanışmış, birbirlerinden etkilenmişlerdi. Laurence, Valerie'den on yaş büyük, başarılı bir işadamıydı. Karısından boşanmıştı. İki çocuğu vardı. Vaulxhall Köprüsü'nün hemen alt kısmında Thames Nehri'ne bakan şık bir çatı katında yaşıyordu. Briony'nin de bir işi ve ciddi bir ilişkisi olduğundan Valerie kendisini bu Londralı işadamıyla romantik bir ilişkiye başlama konusunda özgür hissediyordu. Hayatının mutlu bir dönemiydi. Birinden hoşlanmanın, arzu edilmenin, kendisini seksi ve çekici hissetmenin zevkini yeniden keşfediyordu. Laurence, üç yıl Valerie'nin peşinden koşmuş, sonra da ona evlenme teklifi etmişti. Bu teklif Valerie'yi cezp etmişti. Çok iyi anlaşıyorlardı. Edebiyat, yemek ve sanat zevkleri birbirlerine uygundu ve birlikte gülebiliyorlardı. Artık çalışmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zorunda kalmayacak, zengin bir yaşam tarzına sahip olacaktı. Fakat Laurence'in gözü dışarıdaydı. Onunla birlikteyken bile kaygısızca diğer kadınlarla flört ediyordu. Valerie, sadakatin Laurence için çok zor olacağını biliyordu. Eninde sonunda daha genç bir kadının cazibesine kapılacağını bilerek onunla yaşayamazdı. Bunu gizli gizli yapmasını da kaldıramazdı. Karısıyla, bir aldatma meselesi yüzünden ayrılmıştı. Ondan hoşlanmasına ve birlikte vakit geçirmekten keyif almasına rağmen, hiçbir zaman değişmeyeceğini biliyordu. Tüm bunları düşünerek teklifini reddetti. Bundan iki ay sonra da onu, kızının arkadaşlarından biriyle samimi şekilde yakalayınca ilişkilerini sonlandırdı.

Laurence'le evlense bile Tessa'ya olan öfkesinin geçmeyeceğini düşündü. Bu gece Briony'nin sorularına cevap verirken Jeff'in annesi konusunda elinden geldiğince adil olmaya çalışacaktı. Çünkü Briony'nin Tessa'nın peşine düşme olasılığı oldukça fazlaydı. Tessa konusunda çok acımazsız olursa bu durumun eninde sonunda kendisini bulacağını biliyordu. Çünkü Tessa da hikâyeyi kendi tarafından anlatacaktı.

Bu düşüncelere dalmışken, Briony kıpkırmızı olmuş uykulu gözlerle terasa gelip, "Kusura bakma, uyuyakalmışım," dediğinde irkildi.

Valerie, "Sorun değil, senin yaşındayken sık sık aynısını yapardım," diye yanıtlayarak, yemek servisini yapmak üzere ayağa kalktı. Katie de uyuduğuna göre tüm dikkatlerini esas konuya verme vakti gelmişti ve kendisini biraz gergin hissediyordu. Kızıyla baş başaydı. Sonuçları ne olursa olsun gerçeklerin açığa vurulma zamanı gelmişti.

Somonla salatayı masaya getirip, "Şarap?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hımm… Sanırım yalnızca tonik alacağım," dedi Briony masanın yanına iki sandalye çekerken.

"O zaman ben de tonik içeyim," dedi Valerie hayal kırıklığı içinde. Birer kadeh şarap gerginliklerini alabilirdi.

"Sen istiyorsan şarap alabilirsin, anne. Benim biraz midem bulanıyor, toniğin iyi geleceğini düşündüm." Valerie'nin yalnız başına içmek istemeyeceğini biliyordu. Annesi, Dublin'deyken ya da burada İspanya'dayken, ona arkadaşlık edecek birini bulduğu zaman içmekten keyif alırdı.

"Belki sonra alırım," dedi Valerie. Bu çetin sınavı geçmek için alkole ihtiyaç duyduğunu hissediyordu. Kapı zili çaldığında şarap şişesini yeni açmıştı. Saat ondu. Bu saatte kim gelmiş olabilirdi ki? Selamlaştığı birkaç komşusu, sahilden tanıdığı birkaç arkadaşı vardı ama kimseyi beklemiyordu.

Delikten baktığında gözlerine inanamadı. "Lizzie," diye heyecanla bağırarak kapıyı açtı. Arkadaşı kapıda beklerken, onu getiren taksi de bir U dönüşü yapıp karanlıkta kayboldu.

"Nereden çıktın sen?" diye sordu arkadaşına sımsıkı sarılırken. O an, salata sosunu almak için mutfağa girmiş olan Briony geldi.

"Lizzie!" diye bir çığlık attı. Vaftiz annesini gördüğünde solgun yüzünde büyük bir gülümseme oluştu. "Nereden çıktın sen?" dedi annesinin sorununu tekrar ederek.

"Birleşmiş Milletler tarafından ateşkes için gönderildim ama önce bir şeyler yemem gerek. Zira açlıktan ölüyorum!" dedi Lizzie sırıtarak. "İşten çıkar çıkmaz koşarak eve geçtim. Dara da beni havaalanına bıraktı. Uçakta verdikleri kontrplağa benzer panin ekmekleri dişimin kavuğunu doldurmadı. Beni doyurun, kızlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayrıca bir bardak içeceğe de asla hayır demem. Şu çalkalanmaktan köpük köpük olmuş şarabı da soğuması için dolaba atalım. Düşmanlıkların son bulması şerefine kadehlerimizi kaldırırız belki. Şimdi beni öp bakalım vaftiz evlat," dedikten sonra Briony'ye sıkıca sarıldı. "Yalnızca üç günlüğüne buradayım. Ayakkabılarımı çıkarayım da popomu bir yerlere yerleştireyim. Bu gece misafirliğin tadını çıkarmak istiyorum, yarından itibaren sizden hizmet beklemem söz," dedi gülerek.

Lizzie ayakkabılarını çıkardıktan sonra havayı koklayarak terasa çıktı. "Aman Tanrım! Yemeğe bile yetişmişim," diye bir çığlık attı hazır masayı görünce. "Fazladan bir kişi için yeterince yemeğiniz var mı acaba?"

Valerie heyecanla, "Bir sürü yemeğimiz var. Hemen bir tabak çıkaralım," dedi. Lizzie'yi görmek onu çok mutlu etmişti.

"Ziyafet var desene," dedi Lizzie mutlu bir edayla.

Lizzie, esprileri ve hazır cevaplılığıyla akşamın bambaşka bir enerjiye bürünmesini sağladı. Briony, Tessa'nın mektubunu bulduğundan beri aralarında var olan buzlar bir nebze olsun erimiş gibi duruyordu.

"Rachel buraya geleceğini öğrendiğinde ne dedi?" diye soran Valerie, yemeğin ardından Lizzie'ye birkaç krakerle peynir ikram etti.

"Ne düşünecek? Ne kadar şanslı olduğunu düşündü," dedi Lizzie. "Son günlerde çok isyankâr ama onun isyanı bana. Ağustosta iki hafta Rockland'de annemlerin yanında kaldı. Annem, birlikte çok güzel vakit geçirdiklerini söyledi. Düşün artık."

"Briony de o isyankâr dönemden geçti. Atlatacaktır," dedi Valerie, arkadaşını rahatlatmak istercesine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yazık ki ben Rockland'de büyükannemle büyükbabamın yanında kalmanın zevkini hiç yaşayamadım," Briony ters ters annesine baktı. "Annemin sayesinde, onlarla *hiç* vakit geçiremedim."

"Öyle deme, Briony. Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin," dedi Valerie tükenmiş bir edayla. Birkaç dakika içinde neşeli ortam yerini gerginliğe bıraktı.

"Bu senin için ne demekmiş, anne? Anlat da ben de kararımı vereyim."

Lizzie ayağa kalkıp "Sizi yalnız bırakmamı ister misiniz?" diye sordu.

Valerie, Briony'ye baktı. "Yalnız kalmamızı mı istersin yoksa Lizzie de burada bizimle kalsın mı?"

"Onu zor durumda bırakma, Val. Ben içeriye geçip biraz televizyon izleyebilirim." Lizzie bardağını yeniden doldurup içeriye gitmeye hazırlanırken Briony kolundan yakaladı.

"Lütfen kal, Lizzie. Ancak taraf tutmayacağın konusunda bana söz ver."

"Tutmam, Briony. Fakat tüm süreçte annenin yanındaydım, bunu unutma. Tabii ki bu, aldığı her kararda onu desteklediğim anlamına gelmiyor," dedi Lizzie yeniden sandalyeye oturup şarabından bir yudum alırken.

Briony annesine döndü. "Evet? Neden büyükannemle birbirinizden bu kadar nefret ediyordunuz? Neden onun bizi artık görmek istemediğini söyledin bana?"

Valerie ellerini kucağına koyup dimdik oturdu. "Nefret çok güçlü bir kelime, Briony ama evet, baban öldüğü zaman sanırım birbirimizden nefret ediyorduk. Ancak sanırım şunu da belirtmem gerekiyor. Biz, ilk karşılaştığımızdan beri birbirimizi hiç sevmedik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaten. Ben, onun Jeff'i fazla bunalttığını, onu ana kuzusu haline getirdiğini ve hayatına çok fazla karıştığını düşünüyordum. Jeff, onun en küçük ve en sevdiği çocuğuydu. Bunu bana Lorcan'ın kendisi söyledi. Tessa, beni tehdit olarak görüyordu. Sonra ben düşünülmesi ve kabul edilmesi imkânsız olan bir şey yaptım... Hamile kaldım. Sonra da işler iyice sarpa sardı zaten..."

Briony, annesinin hamile kaldığı zaman neler hissettiğini dinleyerek kendisini onun yerine koymaya çalıştı. Bunu hayal etmek bile çok zordu.

Valerie, kızına Jeff'in evindeki aile toplantısından söz ettiğinde Briony, "Fakat her iki büyükbabam da evlenmenizi isterken, büyükannelerim bunu nasıl istemez?" diye sordu.

"Seksenlerin başında evlenmemiş bir anne olmanın insanın alnına nasıl bir damga vurduğunu ve aileleri nasıl utandırdığını anlamaya çalış. Hem Kilise hem de toplum tarafından yargılanıyorduk." Valerie, durumu açıklarken eski acıların kendisini yeniden etkisi altına almaması için çabalıyordu.

"Senin kuşağından olan genç kadınlar, bizim neler yaşadığımızı ve üzerimizdeki baskıları asla tam olarak anlayamaz. Büyükannelerinin zamanında ise her şey çok daha kötüymüş. Onların zamanında doğum kontrol yöntemleri bile yoktu. Kilise, kadınların özel hayatlarına çok fazla müdahil oluyordu. Geçmiş çok zalimdi," dedi Lizzie araya girerek. "Annenle devlet memurluğuna başladığımızda 'evlilik engeli' denen bir şey vardı. Evlendiğin takdirde işi bırakmak zorundaydın. Ben Dara'yla evlenip Londra'ya taşınmadan evvel istifa ederek tazminatımı alabilmiştim. Senin ve bizim kuşağımız, kadın haklarına kendini adayan bazı cesaretli kadınlara çok şey borçlu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, kadınların tümünün trenle kuzeye doğum kontrol hapı almaya gittiğini, Amiens Caddesi'ne geri döndükleri zaman da tutuklanma tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarını hatırlasana," dedi Valerie sırıtarak. "Ayrıca 1986 yılına kadar kadınların mahkemede jüri olma hakkı bile yoktu. Lizzie, haklı. O zorlukları bilmeyen şimdiki genç kadınlar tüm hakların kendiliğinden elde edildiğini sanıyor. Şimdiki kızlar evlilik dışı hamile kaldığında kimsenin umurunda olmuyor. Ayrıca tüm doğum kontrol yöntemlerine süpermarketlerde ulaşabiliyorsunuz. Bizim zamanınızda bu, hayal bile edilemeyecek bir şeydi."

"Böyle konuşma," diye yakındı Lizzie. "Bu tür konuşmalar bana kendimi çok yaşlı hissettiriyor. Annelerimiz de sürekli 'bizim zamanımızda' diye cümleler kurardı."

"Affedersin. Ben hamile kaldığımda annemle Tessa, benim şu anki yaşımdaydı."

Briony krakerini tırtıklarken, "Tessa, çok zor bir kadınmış gibi anlatıyorsun ama hatırladığım kadarıyla bana çok yumuşak ve nazik davranıyordu," dedi. Valerie'nin, babasının ailesiyle tüm bağlarını koparmasına hâlâ inanamıyordu.

"Sen onların ilk torunuydun. Ayrıca Jeff'in çocuğuydun. Tessa da Lorcan da sana tapıyordu," diye itiraf etti Valerie. "Seni görmek için habersiz çıkıp geldiği bile oluyordu. Hatırlıyor musun, Lizzie?" diye sordu arkadaşına dönerek.

Lizzie güldü. "Zavallı Tessa, doğduğunda sana vurulmuştu ama en hafif deyimiyle biraz fazla ısrarcıydı. Sürekli habersiz çıkıp geliyordu. Bir seferinde bizi pijamalarla yakalamıştı. Hatırladığım kadarıyla ikimiz de hazırlıksız yakalanınca biraz bozulmuştuk ama o evde ne birlikte kadar eğleniyorduk, öyle değil mi, Val?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Madem Tessa beni o kadar seviyordu neden Rockland'ı terk ettin? Neden benim onları görmeme engel oldun?" diye sordu Briony. Meselenin özüne inmek istiyordu. Annesiyle Lizzie'nin aynı evde yaşamakla ilgili anıları ilgisini çekmemişti.

"Jeff'in öldüğü gün Tessa'yla çok ciddi bir tartışma yaşadık. İkimiz de büyük şoktaydık ve asla geriye alamayacağımız sözler sarf ettik. Sert, acımasız ve yaralayıcı sözler. İkimiz de birbirimizden nefret ediyorduk. Birbirimize düşman kesilmiştik. Ben, Jeff'le evlenmememizin ve senin evlilik dışı doğmanın sebebinin o olduğunu söyledim. Tessa da karşı saldırıya geçerek Jeff'in beni hiçbir zaman evlenecek kadar sevmediğini söyledi. Bunu Jeff'in kendisinden duyduğunu belirtti."

"Aa!" Briony, şaşkınlıkla eliyle ağzını kapattı.

"Büyük bir hayal kırıklığına uğramış, derbeder olmuştum. Cenaze töreninde Jeff'in ailesiyle oturmamı sağlayan kişi Lorcan'dı. Tessa, ağzını açıp tek bir kelime bile etmedi. Dönüp bakmadı bile. Jeff'in cenazesini görmek üzere onların evine gittiğimde yanıma inmedi. Cenazenin Jeff'le yaşadığımız evden kaldırılmasını isteyip istemediğimi bir kez bile sormadı. Zaten bunu istemezdim. Çünkü sen çok küçüktün ama o, bana seçme hakkı bile vermedi. Çünkü hiçbir yasal hakkım yoktu. Yasalar önünde Jeff'in akrabası bile sayılmıyordum. Onu teşhis etmeme bile izin verilmedi. İsteseydi hastanede onu görmeme bile engel olabilirdi. En azından bu kadar ileri gitmedi."

"Bu inanılmaz," diye mırıldandı Briony. Dehşete düşmüştü.

"Üç buçuk yıldır birlikte yaşıyorduk ama Jeff'le ilgili hiçbir hak iddia edemedim."

"Ama babam seni seviyordu, öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sevdiğini sanıyorum. Umarım beni sevmiştir. Ölmeden bir hafta önce eve, seninle benim yanıma, gelmeyi sevdiğini söylemişti." Valerie'nin boğazı düğümlenmişti. Yutkundu. "Bunu hiçbir zaman gerçekten bilemeyeceğim. Bana evlenme teklifi etseydi bundan emin olabilirdim ama bu konuda hiçbir girişimi olmadı. Ben de onu zorlamadım. Çünkü bu konuda ilk adımın ondan gelmesini istiyordum. Fakat emin olduğum bir şey var: O, mükemmel bir babaydı ve sen de onun hayatının ışığıydın. Bunu Tessa bile inkâr edemez. Ancak hayatımıza çok fazla müdahale ediyordu. Onu tanıdığım kadarıyla da buna devam edecekti."

"Sen de bu yüzden Dublin'e taşınıp beni bir daha görmelerine izin vermedin yani?" dedi Briony üzgün bir şekilde.

"Dublin'de taşınmanın sebeplerinden biri de buydu ama tek sebep değildi. Tartmam gereken birçok durum vardı. Her gün Dublin'e işe gidip gelmek, seni anneme ya da Tessa'ya bırakmak çok zor olacaktı. Daha güneş doğmadan kalkmamız gerekecekti. Akşam en azından altı buçuk yediye kadar da seni göremeyecektim. Jeff de bizi bırakıp gittiği için seninle daha fazla vakit geçirmek, seninle daha fazla ilgilenmek istiyordum. Rockland'de kalsaydık bunu yapamazdım."

"Peki, ya zavallı Lorcan? O, hem sana hem de bana karşı karşı çok nazikti. Beni salıncakta sallayıp nasıl karides avlanacağını öğrettiğini hatırlıyorum. En azından onun beni görmesini sağlayamaz mıydın?"

"Lorcan bana kendi babamdan bile iyi davrandı. Onu terk etmek gerçekten çok zordu," diye itiraf etti Valerie. "Fakat Tessa'yı kandıramazdı. Ona karşı dürüst olması gerekiyordu."

"Of, anne! O kararı alırken beni hiç düşünmedin mi? Çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazla şey kaybettim!" diye haykırdı Briony, elindeki peçeteyi sıkarken. "Sadece senin hislerin söz konusu değildi."

"Biliyorum, biliyorum. Bu söylemeye utanıyorum ama yalnızca oradan kaçıp Tessa'ya sırtımı dönmek istiyordum. Beni çileden çıkaran şeyler vardı. Ayrıca hem fiziksel hem de zihinsel olarak altüst olmuştum." Valerie, kızının suçlayıcı bakışlarıyla yüzleşemiyordu.

"Ben de piyon oldum."

Valerie sesiz kaldı. Briony haklıydı: Kızını silah olarak kullanmıştı. Lizzie de bir zamanlar onu bu konuda uyarmıştı. Şimdi o günleri hatırlayıp pişmanlık duyuyordu.

"Beni bulmaya çalıştılar mı?"

"Evet. Tessa, anneme adresimi kendisine söylemesi için yalvarmış ama annemi bu konuda sıkı sıkı tembihlemiştim. Onu zor duruma soktuğumu biliyorum ama bu konuda güvenimi boşa çıkarmadı. Tessa'nın evlilik konusundaki kararı bana bırakarak beni köşeye sıkıştırdığını düşünüyordu. Çünkü Tessa, Jeff'in okulunu ve sınavlarını öne sürmüştü. Bu yüzden annem de Tessa'dan pek hoşlanmıyordu.

"Tessa'nın Carmel'e verdiği mektubu sen niçin bana ulaştırmadın? Onların beni sevdiğini ve hâlâ görmek istediklerini anlamadın mı?"

"Kendimize Dublin'de yeni bir hayat kurmuştuk. Sen okula yeni başlamıştın ve Dublin'e alışmıştın. O kadar mutluydun ki, onların zamanla hafızandan silineceğini düşündüm ki zamanla öyle oldu zaten. Bu, yapabileceğimiz en kolay şeydi," dedi Valerie yorgun bir şekilde. "Fakat ona karşı adil olmam gerekirse Tessa bu konuda çok çaba harcadı. Çalıştığım yeri bulup bir seferinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ansızın oraya geldi. Bu beni çok sinirlendirdi. Böyle davranmasaydı belki de ona karşı olan öfkem soğurdu ama o gün gelip beni taciz edince çileden çıktım ve onunla işim sonsuza kadar bitmiş oldu."

"Kendini suçlu hissetmedin mi?" diye sordu Briony. Annesinin yerinde olsa Katie'ye aynı şeyi yapıp yapmayacağını düşündü.

"Tabii ki başlarda hissettim. Özellikle de Lorcan'a üzüldüm. Fakat Tessa beni birkaç ay kendi başıma bıraksaydı her şey çok farklı olabilirdi. Zaman içinde de onları zihnimin derinliklerine gömüp bir daha düşünmedim. Dürüst olmak gerekirse Briony, Katie doğana kadar Tessa'yı uzun süredir hiç düşünmemiştim. Katie'nin doğumundan sonra, almış olduğum kararın hepimizin hayatını nasıl etkilediğini düşünmeye başladım. Sonra da kendi kendime senin artık yetişkin ve gayet mutlu bir genç kadın olduğun kararına varıp bu konuyu kafamdan sildim. Ancak özellikle de bu ziyaretinde, ben Katie'yle bu kadar güzel vakit geçirirken Tessa, Lorcan ve seni nelerden mahrum bıraktığımı anlayabiliyorum. Bunu söylemem seni rahatlatır mı bilmem ama kendimle gurur duymuyorum ve daha farklı davranamadığım için senden özür dilerim."

"Onları bulacağımı biliyorsun, değil mi?" dedi Briony gözlerini annesinin gözlerine dikerek. "Bence çok bencilce ve kindar davranmışsın ama bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. En azından bunu şimdi öğrenebildim."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun, Briony," dedi Valerie sessizce. "Seni görünce çok mutlu olacaklarından eminim. Ayrıca Katie'ye de hayran olacaktır."

Ne tuhaf bir ironi, diye düşündü Valerie. Tessa, torunuyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan ilişkisini yenileyecekti. Valerie ise, Briony onu affetmediği takdirde hem kızını hem de torununu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Üç kadın arasında rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Sanırım Dublin'de yaşıyorlar," dedi Lizzie sessizliği bozarak. "Lorcan'ın kız kardeşi ölmeden önce onlara bırakmış. Jeff'in ölümünden sonra Rockland'de kalmak Tessa'ya çok zor gelmiş. Rockland'deki evlerini de Lisa'yla kocası almış. Şimdi orada bir kreş işletiyorlarmış. Annem, kasabayla ilgili son haberleri vakit kaybetmeden bana iletiyor. Mektupları sayfalar sürüyor ama onları okurken kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum."

"O evi çok seviyordum," dedi Briony iç çekerek. "Hâlâ da hatırlayabiliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Valerie. Şaşırmıştı. "Çok küçüktün halbuki."

"Biliyorum. Benim için büyüleyici bir evdi. Kendi evimizi hiç hatırlamıyorum ama büyükannemlerin evi zihnimde çok net. Orada oyunlar oynadığımızı, piknik yaptığımızı hatırlayabiliyorum. Biliyor musun, anne, bana büyükannemle büyükbabamın sana kızgın oldukları için bizi görmek istemediklerini söylediğin zaman, benim yaptığım bir şey yüzünden bize kızdıklarını düşünmüştüm. Her şeyin benim hatam olduğunu sanıyordum."

"Aman Tanrım, Briony, çok, çok üzgünüm." Valerie gözyaşlarına boğuldu. Jeff'in ölümünden sonra yaptıklarının herkesi ne kadar etkilediğini görmek onu harap etmişti. Kızını ne kadar fazla şeyden mahrum bıraktığını daha yeni anlayabiliyordu. "Beni hiç affetmezsen bunu anlayabilirim," dedi ağlayarak. Lizzie uzanarak arkadaşının elini tuttu.

Briony'nin gözleri yaşlarla doldu. "Keşke bunların hiçbiri ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masaydı, anne. Bazen o kadar mutsuz oluyordum ki! Sana hiçbir şey söylemiyordum ama her şeyi neden yaptığını kısmen de olsa anlıyorum. Ağlama, bunun da üstesinden geleceğiz," dedi ve uzanıp annesinin diğer elini tuttu.

"Teşekkür ederim, canım. Teşekkür ederim. Fakat ben kendimi asla affetmeyeceğim." Valerie'nin gözyaşları sel olup akıyordu.

"Hayır, bunu kendine yapma. Şimdi her şeyi arkamızda bırakıp ileriye bakmak zorundayız. Zaten yeterince şey yaşadık," dedi Briony kararlı bir şekilde.

Lizzie araya girdi. "Briony haklı, Valerie. Önümüzdeki hayatı özgürce yaşayabilmemiz için geçmişteki yaraları tedavi etmemiz gerekiyor."

"İhtiyaç duyduğumuz her an yanımızda olduğun için teşekkürler, Lizzie," dedi Valerie gözyaşlarını peçeteyle silerken.

"Sen de her zaman benim yanımdaydın."

Valerie hâlâ gözyaşlarını kurularken, "Eğer isterseniz fotoğraf albümüne bakabiliriz," diye bir fikir ortaya attı. "Babanla senin orada çekilmiş bir sürü fotoğrafınız var. Lizzie, sen de *Dallas* dizisindeki Pam ve Sue Ellen'a benzeyen fotoğraflarını görmelisin. Permalı saçlarını, vatkalı kıyafetlerini ve mavi göz kalemli hallerini hatırlıyor musun?"

Lizzie,"Sakın onları Rachel'a göstereyim deme. O hallerimi görürse karizmayı fena çizdiririm, o sokak jargonuyla benimle fena dalga geçer," diyerek arkadaşını uyardı.

"Katie bile o tuhaf sözcükleri bir yerlerden kapmış," dedi Briony gözlerini devirerek.

Lizzie, "Seni daha neler bekliyor, dur bekle," derken, Briony'nin elini sıkıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Valerie, albümle birlikte bir şişe şarap daha getirdiğinde Lizzie, Briony'ye "Sen neden içmiyorsun?" diye sordu. "Aman Tanrım! Yoksa bir şeyler mi var?" Gözleri iri iri açıldı.

"Nasıl yani?" diye sordu Briony.

"Anlarsın ya… İçki içmemek… Hamilelik filan?"

Briony, şaşkın bir şekilde ağzını açtı.

Valerie de aynısını yapmakta gecikmedi.

"Öyle mi?" diye sordu. Şaşırmıştı.

"Iıı… Bilmiyorum." Briony şaşkına dönmüştü. "Hiç düşünmedim. Yalnızca son zamanlarda karnımda gaz gibi bir şişkinlik hissediyorum. Ancak böyle bir olasılık da yok değil. Son iki yıldır deniyorduk ama hamile kalamıyordum. Herhangi bir doğum kontrol yöntemi de kullanmıyorum. Vay be! Acaba hamile olabilir miyim? Son zamanlarda kendimi biraz halsiz hissediyordum." Kendisi bile bu olasılığa inanamıyordu.

"Tüh, keşke söylemeseydim. Koca çenemi tutamadım yine ama biz içerken sen içmeden duramazdın." Lizzie biraz mahcup olmuştu.

Briony, "Sen bana alkolik mi diyorsun yani?" diyerek Lizzie'ye takıldı.

"Bir gecede G&T, İspanyol şarabı ve Baileys içtiğini görmüşlüğüm var," dedi Lizzie sırıtarak.

"Acaba gerçekten hamile miyim?" dedi Briony kederle.

Lizzie, "Bir süredir Katie'yi kreşe yetiştirme ve işe yetişme stresinden uzaksın. Belki de bu sayede hamile kalmış olabilirsin. Bazen bir şeyler hiç üzerinde düşünülmediği ve rahat olunduğu zaman gerçekleşir," dedi. Kurutulmuş domatesi afiyetle ağzına atmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yarın eczaneden test alırız," dedi Valerie. "Eğer bir şeyler varsa Katie çok sevinerek."

"Ama yanlış alarmsa da yine hayal kırıklığına uğrayacağım. Çünkü bu fikri yeniden aklıma koydum. İkinci çocuğu o kadar istiyorum ki hamileysem aşırı mutlu olacağım," diye itiraf etti Briony. Önündeki peyniri ileriye itti, hamile olma olasılığını düşününce daha fazla yemek istememişti.

"Ben de bir çocuğum daha olsun isterdim. Jeff'le evlenseydik bir çocuk daha denerdim ama evlenmediğimiz için doğum kontrol haplarıyla korununca şansımı kaybettim," dedi Valerie üzgün bir şekilde. O an Briony'nin endişeli bakışlarını yakaladı. "Ama kızım hayatta başıma gelen en güzel şeydi. Kendimi çok şanslı hissediyorum. Briony, her şeyin kendi hatan olduğunu düşündüğün için üzgünüm. Sana neler yaptığımın farkına hiç varamamışım. Ben nasıl bir anneyim böyle?" Sevgili kızının olan bitenden nasıl etkilendiğini hatırlayınca yeniden gözyaşlarına boğuldu.

"Sen de çok fazla şey yaşadın. Tüm bunların hiç de kolay olmadığını şimdi anlıyorum. Anne, ben çok güzel bir çocukluk geçirdim. Hiçbir şeyden mahrum olmadım. Sen, benim için elinden gelenin en iyisini yaptın, bunu biliyorum. Şimdi olan biteni geçmişte bırakalım. Seni seviyorum." Briony ayağa kalıp annesinin yanına gelerek kollarını onun boynuna doladı.

Valerie, omuzlarından çok büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Bu çok tuhaftı ama şu an Jeff'in tam yanında olduğunu *biliyordu*.

"Hadi, fotoğraflara bakalım o zaman," dedi Briony.

Sonra da oturup geçmişlerine dair sayfaları çevirerek, sürme pencereli evlerinin fotoğraflarına baktılar. Bir fotoğrafta Jeff, sa-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lıncakta düşmemesi için arkasına geçmiş Briony'yi sallıyordu. Bir diğerinde, Briony üçüncü yaş günü pastasını üflerken arkasında Tessa, Lorcan, Carmel, Lisa, Steven ve Valerie poz vermişti. Gece dışarı çıkmak için hazırlanmış Lizzie'yle Valerie'nin Afrikalı kadınlar gibi kabarttığı saçları ve parlak straplez bluzları hepsini güldürdü. Gecenin sonunda yorgunluk galip geldiğinde hepsi yataklarına çekildi.

Valerie, arkadaşının karşı çıkmasına rağmen, Lizzie'ye yatağını verdi. Çarşaflarını değiştirip temiz havlu verdikten sonra ona sımsıkı sarıldı. "Geldiğin için teşekkürler. Senin burada olman her şeyin çok daha kolay olmasını sağladı."

"En azından en kötüsünü atlattın. Briony artık neyin ne olduğunu biliyor, gerisini ona bırak," dedi Lizzie geceliğini başından geçirirken.

"Evet, dürüst olmak gerekirse çok ferahladım. Şimdi yapabileceğimiz tek şey bekleyip bunun bizi nereye götüreceğini görmek." En sonunda salondaki koltuğun üzerine kurduğu yatağına girip uyuyacak olmak çok güzeldi. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Bir gece önce geçmişteki anılarının işkencesini çekerken bugün içinde büyük bir ferahlık vardı. Derin bir uykuya daldı. Ertesi sabah Katie gelip yanağından öperek onu uyandırana kadar da deliksiz uyudu.

Briony, eli karnında, denizin sesini dinleyerek uzandı. Üç yıldır ikinci çocuğun özlemiyle yanıyordu. Acaba gerçekten hamile olabilir miydi? Anne olacağını, kendi annesinin ebeveynliğindeki hataları keşfedince öğrenmesi ne kadar da ironikti.

Tessa'nın annesinin anlattığı gibi davrandığını inanmak çok güçtü. Çok sevdiği ve onu çok seven büyükannesinin davranışla-

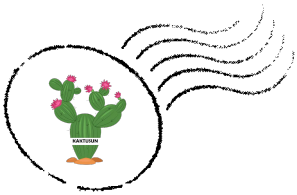
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rının, Valerie'nin hayatında böylesi bir etkiye sahip olması ne kadar tuhaftı. Valerie'nin doğruları söylediğini hissediyordu. Lizzie, başka türlü olmasına izin vermezdi. Lizzie'nin gelmesi onu çok memnun etmişti. Çünkü Valerie'yle yalnız başlarına olsalardı, annesinin olan biteni yanlışsız aktardığından emin olmayabilirdi. Valerie ona böylesine önemli bir mesele hakkında yalan söylediyse bunu yine yapabilirdi. Hayır, en azından annesi bu gece ona karşı dürüst davranmıştı ve kendi kusurlarını dile getirebilmişti.

Tessa ile Lorcan. Oğullarını ve ardından torunlarını kaybetmek onlar için ne kadar büyük bir işkence olmuştu kim bilir. Valerie'nin sebepleri ne olursa olsun, bu, çok acımasızca bir cezaydı. Diğer taraftan annesinin hayatını, Jeff'in kendisini gerçekten sevip sevmediğini merak ederek ve ona evlilik teklif etmesini bekleyerek geçirmesi kim bilir ne kadar zordu. Kocası öldüğünde bunu öğrenme şansı hiç kalmamıştı. Tessa'nın, Jeff'in Valerie'yi gerçekten sevmediğini söylemesi ne kadar acımasızcaydı. Büyükannesinin bu tavrı Briony'yi şok etmişti.

Valerie zor bir hayat geçirmiş, Briony'nin ayrıcalıklı bir çocukluk yaşaması için çok fazla çaba sarf etmişti. Briony ise babasından başka kimseyi istemiyordu ki. Jeff yaşasaydı her şey ne kadar farklı olurdu kim bilir? Ama o, hayatta değildi ve bu konu üzerinde düşünmenin bir anlamı yoktu. Briony, Tessa ve Lorcan'ı bulacaktı. *Eve döner dönmez ilk önceliğim bu olacak,* diye düşündü derin bir uykuya dalmadan evvel. Son birkaç gündür yaşadığı travmadan ötürü yorgun düşmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 42

Valerie'yle Lizzie küvetin kenarına tünemiş, Briony de kapağını kapattığı tuvaletin üzerine oturmuş testin sonucu beklerken, okul tuvaletinde hamilelik testi yapan havai genç kızlar gibi görünüyorlardı.

"Eskilerle karşılaştırınca yeni testler ne kadar da pratik," dedi Lizzie, Briony'nin elindeki teste doğru kafasını uzatarak.

Valerie, gözünde gözlüklerle teste dikkatle bakarken, "Ne oluyor? diye sordu. Miyoptu ve bu durum onu deli ediyordu.

Elindeki testin iki çizgisi de maviye dönen Briony'nin elleri titriyordu. Gözlerine inanamıyordu. Elindeki testi annesiyle vaftiz annesine doğru uzattı.

"İşte bu!" diye zıpladı Lizzie, Valerie'nin elini tutarak. Sonra ikisi de Briony'ye sıkı sıkı sarıldı.

"İnanamıyorum," dedi Briony başını sallayarak. "Keşke Finn de burada olsaydı. Sevinçten havalara uçardı!"

"Telefon açıp haberleri hemen verecek misin?" diye sordu Valerie.

Briony bir an düşündü. "Sanmıyorum. Bu haberi yüzüne bakarak vermek istiyorum ama kendimi nasıl tutacağım bilmem," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haklısın. Kocana, bir bebeğiniz olacağını söylediğin an çok özeldir," dedi Lizzie ağzı kulaklarında. "Killian'a hamile olduğumu öğrendiğim zamanı hatırlıyorum. İki bebeğimi kaybettikten sonra, onun yaşayacağını hissedebiliyordum. Hemen Norfolk'ta güzel bir kır evinde rezervasyon yaptırdım. Akşam yemeğinin ardından çıktığımız yürüyüşte dolunayın ve parlak yıldızların altında Dara'ya hamile olduğumu söyledim. Harikaydı. O kadar özel bir andı ki."

"Ben de Katie'ye hamile olduğumu Finn'e yağmurlu bir günün sabahında yataktayken söylemiştim. Günün geri kalanında hiç yataktan çıkmadık," dedi Briony sırıtarak. O an ikisi de Valerie'ye dönüp baktıklarında yüzündeki ifadeyi gördüler.

"Of, Valerie, boşboğazlık ettim, affedersin," dedi Lizzie. Yüzü düşmüştü.

"Özür dilemene gerek yok." Valerie, Briony'nin bu özel anının bozulmasını istemiyordu. "Benim için durumlar biraz farklıydı. İçinde bulunduğumuz durum pek ideal değildi ama o fikre alıştığımızda ikimiz de çok mutlu olduk. Sen doğduğunda da mutluluktan havalara uçtuk. Lizzie de yanımızdaydı."

"Evet, o kıpkırmızı minik suratını unutamam," dedi Lizzie gülümserken.

O sırada kapıyı açarak onlara bakan Katie, "Niye hepiniz tuvalete girdiniz?" diye sordu. Terasta, oyuncak bebeklerini yanına almış, büyükannesinin sebze kurulayıcısını da kullanarak en sevdiği oyunlardan biri olan Lotto oynuyordu.

Annesinin elindeki çubuğu görünce, "O ne?" diye sordu meraklı gözlerle.

"Iııı… Şey…" diye kekeledi Briony. Çaresiz gözlerle Tessa'yla Lizzie'ye bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annenin ateşine bakıyordum ama bu şey çalışmıyor. Atıp yenisini alalım bari," dedi Valerie çöp kutusunun kapağını açarak. Briony de elindeki testi çöpe attı.

"Hasta mısın, anneciğim? Ben hemşire olayım da doktorculuk oynayalım." Katie, kontrolü ele alıp Briony'yi banyodan çıkardı. Kendisine yeni bir hasta bulduğu için memnundu.

Lizzie kolunu Valerie'nin omzuna koyup, "İyi misin?" diye sordu. Mutfakta ayakta dikilmiş çay suyunun kaynamasını bekliyorlardı.

"Jeff'e söylemek o kadar zordu ki. Hamile kalmam isteyeceği son şeydi. Bunu öğrendiğim anın benim için de çok mutluluk dolu olduğunu söyleyemem. Hatta hayatımın en kötü anlarından biriydi. Şimdi seninle Briony'yi dinleyince kendimi ne kadar berbat hissettiğimi daha iyi anlıyorum. İkinizin yaşadığı o hoş ve özel hissi hiç yaşayamadım. Sizi bu açıdan kıskanıyorum." Valerie o kadar üzgün görünüyordu ki Lizzie neredeyse ağlayacaktı.

"En azından Briony'yle aranızı düzelttiniz. Onun olan biteni tüm ayrıntısıyla öğrenmesi iyi oldu. Seni yargılamayacaktır. Senin yaşadığın türden zorluklar yaşamak zorunda kalmadı. Başını dik tut, canım benim. Bu da geçecek. Belki de o mektup korkunç bir maskenin ardına saklanmış bir fırsattır. Artık geçmişin yükünden kurtulabilirsin. Briony de Eganlarla iletişim kurabilir. Jeff de artık huzur içinde uyuyabilir."

Valerie başını salladı. "Umarım öyle olur Lizzie. Artık ileriye bakma zamanı geldi."

"Annene karşı çok sert olma, Briony. Yaşadıkları hiç de kolay

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değildi. Hamile kalma deneyimi bizimkilerden o kadar farklıydı ki. Ona çok zor zamanlar yaşatan huysuz bir babası vardı." Lizzie'yle Briony, La Cala civarlarında minik bir kafede oturmuş kahvelerini yudumluyordu. Lizzie'nin İspanya'daki son günüydü. Akşam evine dönüyordu.

"Biliyorum. Onun için ne kadar zor olduğunun farkına hiç varamamıştım. Çünkü yaşadıklarından hiç bahsetmiyordu. Keşke her şey çok farklı olabilseydi. Tessa'yla Lorcan'ın yaşadıkları da çok korkunç. Hayat, onlar için de hiç kolay olmadı," dedi Briony kahvesine biraz daha şeker koyarken.

"Onları bulduğunda yaşadıkları acıyı dindirmelerini sağlayabilirsin. Bu olay, onları bulman için bahanen olacaktır," dedi Lizzie. "Ayrıca bu durum Valerie'yi de memnun edecektir. Omzunda çok ağır bir yük vardı. Şimdi yüklerinden kurtulma zamanı geldi. Hem büyükannenle büyükbabanı yeniden bulmanın yanı sıra bir de çocuğun olacak. Hayatın tadını çıkar, Briony. Bu, en güzel zamanların."

"Biliyorum. Haklısın, Lizzie," dedi Briony minnetle. Genç bir adam yanlarına gelmiş mandolin çalıyordu.

O gün şehirde Arap pazarı kurulmuştu ve meydan insanlarla doluydu. Valerie, Katie'yi pazara götürmüş, bir alışveriş çılgınlığının ardından da sahildeki parka gitmişlerdi. Briony'yle Lizzie de pazarlıkla çantalar, paşminalar, atkılar ve ayakkabılar satan satıcıların bulunduğu pazarda dolanmaya devam etmişti. Lizzie bir sürü baharat, Valerie'nin tavsiyesiyle de çilek, kiraz, şeftali ve mango almıştı. Elde boyanmış iki büyük servis tabağı ve onunla uyumlu altı adet pasta tabağı almaya kalktığında Briony onu kolundan çekerek tezgâhtan uzaklaştırmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"El bagajını düşün. O küçük çantayı kapatamayacaksın. Şimdi elindekileri bırak, benimle gel ve tüm gördüklerini unut," demişti Briony. Yine de Lizzie'nin bir sürü cüzdan almasına engel olamamıştı. Aldıkları şu an oturdukları masanın altında bekliyordu.

Briony'nin telefonu çaldı. Arayan Valerie'ydi. "Selam, anne," dedi son birkaç olduğundan çok daha sıcak bir tonda. "Bizim işimiz bitti. Arabanın orada buluşalım olur mu?"

Briony, Lizzie'ye bakarak, "Gitme zamanı," dedi. "Seni havaalanına götürmeden evvel karnını doyurmamız lazım. Keşke daha uzun kalabilseydin."

"Benim için kısa ama çok keyifli bir kaçış oldu. Üstüne üstlük bir de hamile olduğunu öğrenmek harikaydı." Lizzie bir el işaretiyle hesabı istedi.

"İyi ki geldin. İyi ki son zamanlarda kendimi alkole vermemişim. Zavallı bebek bundan çok kötü etkilenirdi," dedi Briony masanın altındaki poşetleri toplayarak.

Hep birlikte, Briony'nin büyükannesinin mektubunu bulduğu gün keşfettiği deniz kenarında bulunan El Capricho Restoranı'nda neşeli bir öğlen yemeği yediler. Başlangıç yemeği olarak balla tatlandırılmış, ince dilimli patlıcan kızartması aldılar. Valerie karabiberli biftek, Briony kurutulmuş tonbalığı, Lizzie ise karides salatası sipariş etti. Katie'nin seçimi spagetti bolonezden yana oldu.

Üç yetişkin, yemek üzerine kahvelerini içip, önlerindeki huzurlu manzaranın tadını çıkarırken Katie de neşe içinde kumsalda oynadı. Kuzey Afrika kıyısında sıralanmış Atlas Dağları ve mavi Akdeniz seyirlik bir görüntü oluşturmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yağmurlu ve rüzgârlı Londra'ya dönmek zorunda olduğuma inanamıyorum," diye yakındı Lizzie. "Briony, bu anların tadını çıkar."

"Çıkarırım tabii," dedi Briony annesine gülümseyerek.

Valerie elini uzatınca Briony, annesinin elini sıktı.

Görev tamam, diye düşündü Lizzie memnuniyetle yüzünü güneşe dönerek. Jeff, çok iyi bir performans sergiledin. Şimdi top Tessa'da.

"İyi yolculuklar, canlarım." Valerie, Katie'yi kucaklarken ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Malaga Havaalanı'nda güvenliği geçmek üzere sıraya girmiş Briony'yle Katie'ye bakarken kendisini çok yalnız hissediyordu. Güvenlikten geçip gözden kaybolana kadar her an onların yanındaydı. Bir saniyenin bile tadını çıkarmak istiyordu. Tatilleri ne kadar da çabuk geçmişti. Son birkaç gün adeta bir hayal gibiydi. Valerie'yle Briony'nin ilişkilerinde de bir yenilenme ve uzlaşma olmuştu. Valerie, kendisini kızına daha önce olduğundan da yakın hissediyordu. Tessa'nın mektubuyla ilgili gerginliği atlattıktan sonra sahilde ve terasta sohbet ederek geçirdikleri uzun ve tembel saatler, onları birbirlerine yakınlaştırmıştı. Valerie kızına Rockland'deki yaşamından, babasıyla olan ilişkisinden ve Carmel'in Alzheimer olmasına ne kadar üzüldüğünden bahsetmişti.

Briony de annesine Finn'in işte çok fazla zaman geçirmesiyle ilgili endişelerinden, onlarla çok az zaman harcamasından, ekonominin daha da kötüleşmesi durumunda, tam da bebek beklerken, maaşının azalmasıyla ilgili kaygılarından söz etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Valerie, Lorcan'la Tessa'ya yaptıklarından ötürü suçluluk duygusu yaşamamaya çalışarak Katie'yle geçirdiği her anın tadını çıkarmıştı. Briony'nin onlarla iletişim kuracağını öğrenince ilk başta biraz gerilmişti ama şu an kendisini rahatlamış hissediyordu.

"Kendine iyi bak, anne," dedi Briony, annesine sımsıkı sarılarak. Gözleri, yaşlarla doluydu.

"Bakarım, tatlım. Bir de... Iıı... Rockland'de olan bitenlerden beni de haberdar et, olur mu? Bir de babanın mezarına benim içim pembe bir gül koyar mısın? Yerini hatırlıyorsun, değil mi? Tam orta kısımda, sağda. Helezoni kıvrımlı, mermer bir mezar taşı var."

"Tabii ki koyarım, anne. Gelişmelerden de haberdar ederim. Skype'ta konuşuruz. Şimdi lütfen, git. Hoşça kal demek ya da el sallamak istemiyorum. İner inmez sana mesaj yazarım."

Valerie, "Tamam, gidiyorum," dedi. Kızıyla torunu gözlerinden akan yaşları görmesin diye arkasını dönerek uzaklaştı. İspanya'da bir ev sahibi olmanın pek çok artısı vardı. Fakat böyle kalbini acıtan anlarda doğru bir karar alıp almadığını düşünüyordu. Çıkış kapısına ulaştıktan sonra, arkasını dönüp tekrar Briony'yle Katie'ye baktığında onların da kendisini izlediğini görünce birbirlerine gülümseyip el salladılar.

Valerie, güneşli sokağa adımını atıp tren istasyonuna doğru hücum eden kalabalığa karışmadan evvel kızıyla torununa bir öpücük yolladı. Katie havaalanına trenle gelmek istediği için arabayı Fuengirola'ya park etmişti. Trendeki gürültü, içindeki korkunç yalnızlığın biraz olsun dinmesini sağlıyordu. Evin kızıyla torunu olmadan ne kadar da ıssız olacağını düşünüyordu. Katie, Briony ve Lizzie'yle geçirdiği son birkaç gün çok keyifliydi.

Sessiz eve adımını attığında kendisini çok yalnız hissedi-

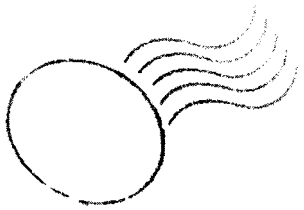
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Sanki torunu cıvıltılı sesi ve minik ayak sesleriyle bir köşeden çıkıverecek gibiydi. Anahtarlarını holdeki masanın üzerine bırakıp salona girdi. Sehpanın üzerinde, vazodaki güllerin arasında pembe bir kâğıt buldu. Kâğıdı eline alırken, *Katie'nin çizdiği bir resim olmalı,* diye düşündü. Torunu, resim yapmayı çok seviyordu. Saatlerce uğraşarak yaptığı rengârenk resimler evin her köşesinden çıkıyordu.

Valerie katlanmış kâğıdı açınca gülmeye başladı. "Jeff, Lizzie haklı, buralardasın, değil mi?" diye sordu torununun çizmiş olduğu beyaz bir kelebeğin etrafındaki öpücük resimlerini görünce. Kâğıdın bir köşesinde de eğri büğrü harflerle, "Teşekkürler," yazıyordu.

Valerie kâğıdı kalbine bastırdı. Annesiyle uzlaşmasının sevgili Jeff'ini çok mutlu edeceğinin farkındaydı ama acaba Tessa onunla uzlaşmak isteyecek miydi? Yoksa bu, çok uzak bir ihtimal miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 43

"Mezarlığa gidip Jeff'i ziyaret edeceğim. Çok uzun zamandır yanına uğramadığım için kendimi rahatsız hissediyorum. İçimde bir huzursuzluk var. Hava çok güzel, karanlık çökmeden evvel dönerim. Senin için sorun olmaz, değil mi?" Tessa, kocasının yatağının köşesine otururken, başucundaki sehpaya bir bardak çay koydu. Yeni uyanmış olan Lorcan'ın gözleri, hâlâ kısıktı. Birkaç kez göz kırparak doğruldu. Kocası için aldığı yeni bordo pijamalar üzerine tam oturmuştu. Hâlâ yakışıklı bir adamdı. Kocası çayına doğru uzanırken, *geçen yıllar ve yaşadığı acı yakışıklılığından hiçbir şey almadı,* diye düşündü Tessa içi sevgiyle dolu.

"Gidip görene kadar için rahat etmeyecek. Havhavı da götür de biraz sahilde koşsun," dedi tatlı, sıcak çayından bir yudum alırken. "Hayatım, dünyada bundan daha güzel bir çay olamaz." Lorcan her sabah Tessa'nın ikram ettiği günün ilk çayını yudumlarken bunu söylerdi. Söylemeseydi olmazdı, diye düşündü Tessa memnuniyetle.

"Senin için buzluktan o çok sevdiğin Zanna Cookhouse ta-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vuklarıyla biraz da pastırma çıkarayım," dedi Tessa kendi çayını yudumlarken. Bu, günlük alışkanlıkları olmuştu. İlk önce bir bardak çay içiyor, sonra da kahvaltı etmeden evvel duş yapıyorlardı. Evliliklerinin büyük bölümünde Lorcan sabah daha gün doğmadan balık tutmaya gittiği için birlikte kahvaltı yapma olasılıkları pek fazla olmamıştı. Bu nedenle Tessa, kocası formundayken günün ilk yemeğini kocasıyla birlikte yemeyi çok seviyordu. Lorcan'ın keyfi sabahları hep yerinde olurdu. "Üzerine biraz da bezelye koyayım. Mikrodalgada ısınması bir dakika bile sürmez," diye ekledi.

"Şahane," dedi Lorcan. "O bezelyelere bayılıyorum. Evde pişenlerden farkı yok. Ee, Wexford'da yetiştirildikleri için aksi düşünülemezdi zaten." Bu, Lorcan'dan gelebilecek büyük bir övgüydü zira marketten satın alınan hazır gıdalar konusunda biraz mızmızdı. Ancak Tessa'nın bazen hazır lahana, haşlanmış havuç ya da yabani havuç püresi satın aldığından haberi yoktu. Lorcan ciğerin yanında yabani havuç püresi ve soğan yemeyi seviyor fakat Tessa havuçları soyup ezmekten nefret ediyordu. Karısının zaman zaman hazır hamur aldığından da haberi yoktu. Yemek başında ne kadar az zaman harcasa Tessa için o kadar iyiydi. Tüm hayatı boyunda yemek yapmaktan bıkmıştı. Erkekler eninde sonunda emekli olabiliyordu ama kadınlar için böyle bir lüks söz konusu değildi.

Tessa, ev işleri ve yemeklerle ilgilenecek bir yardımcısı olmasını ne kadar çok isterdi. Hâlâ yemek yapıp evini temizleyebildiği için şanslı olduğunu düşündü. Rockland'deki komşularından bazıları bakımevinde kalıyordu. Lorcan'ın da kendisinin de bu duruma düşmemesi için dua ediyordu. İlerleyen yaşların onlara neler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

getireceğini bilmiyor, elden ayaktan düşmekten korkuyordu. Ansızın aklına, artık hiç kimseyi tanımayan Alzheimer hastası olan Carmel geldi. Valerie'nin adresini vermeyen, gözyaşları içindeki yalvarışlarına aldırış etmeyen Carmel. Tessa, altı ay içinde üçüncü kez kapısına geldiğinde, *"Sana Valerie'nin adresi veremem, çünkü ona bir söz verdim. Bir zamanlar sen de Jeff için aynı şeyi yapıp kızımı korkunç bir durum içinde bıraktın. Şimdi de ben kızıma verdiğim sözü tutmalıyım,"* demişti. Briony'ye yazdığı mektupların torununun eline geçip geçmediğini çok merak ediyordu. Artık bunu Carmel'e de soramazdı. Çünkü hasta kadıncağız hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Lisa'yla da görüşeceksin, değil mi?" diye sordu Lorcan düşüncelere dalmış olan Tessa'ya. Çayından keyifle bir yudum daha aldı.

"Evet, arayıp geleceğimi haber vereceğim," dedi Tessa ayağa kalkıp saatine bakarak. Dokuza on vardı. Şimdi hazırlanmaya başlarsa bir saat içinde yola çıkmış olurdu. Sabah trafiği ve kalabalığı da dağılmıştı. "Gidip duş yapayım. Yulaf ezmesi de hazır," dedi.

"Tamam," dedi Lorcan.

Suyu açarak birkaç dakika ısınmasını bekledi. Eve gitme konusunda duyguları karışıktı. Lorcan'la şehre taşınmalarının üzerinden on beş yıl geçmiş olmasına rağmen Rockland'den hâlâ "ev" diye söz ediyordu. Birileri yıllar önce ona Clontarf'ta denize sıfır yarı müstakil bir evde yaşayacağını söylese, *çıldırdınız mı,* diye sorardı. Fakat Jeff'in ölümünden on yıl sonra Lorcan'ın ablası Sally hayata veda edince bu ev onlara kalmıştı. Sally'nin hiç çocuğu yoktu ve ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

casından boşanmıştı. Lorcan'la birbirlerini severlerdi.

Lorcan, Dublin'deki evde bir hafta geçirip evi tadilattan geçirdikten sonra satmayı teklif etmişti. Balıkçı teknesini de satmaya karar vermişti. Tessa, bu karardan çok memnundu. Balıkçılık son derece zor bir işti ve Lorcan uzun yıllardır bu işin zorluğunu çekmişti. Emekli maaşlarının yanında yeterli birikimleri olmuştu. Sally'in evi de satılınca maddi durumları iyice ferahlayacaktı.

Dublin'de kısa da olsa zaman geçirme fikri Tessa'nın hoşuna gitmişti. Rockland, onun için acılarla dolu bir mekân haline gelmişti. Her sabah Jeff'in odasının önünden geçerken ilk günkü gibi acı çekiyordu. Lisa'yla Lorcan'ın tüm tavsiyelerine rağmen Jeff'in odasını hâlâ eski haliyle muhafaza ediyordu.

"Artık geçmişi geride bırakıp ileriye doğru bir adım atmamız gerekiyor. Jeff de bunu yapmamızı isterdi."

"Bu, sağlıklı bir tavır değil."

Buna dayanamıyordu. Manzaralı oturma odası artık sığınağı değildi. Tessa, Fransız kapıların ardında duran Jeff'in tabutunu düşünmemeye çalışıyor, ama bu görüntüyü bir türlü zihinden silemiyordu. Bir ya da iki hafta normale dönmüş gibi hissediyor, sonra gördüğü ya da aklına düşen ufacık bir şey bile ona yaşadığı korkunç zamanları hatırlatıyordu. Böyle anlarda kendisini yatak odasına sığınıyor, yakasından düşmeyen bu sonsuz acıdan kurtulmaya çalışıyordu.

Bu açından Dublin'e taşınmak ona çok iyi gelmişti. Sally'nin evinde ona Jeff'i hatırlatacak bir şey yoktu. İki adet büyük yatak odası, bir büyük mutfağı iki de odası odan büyük bir evdi. Fakat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biraz modern hale getirilip dekorasyonunun değişmesi gerekiyordu. Evin yenilenmesiyle kendileri ilgilenmişlerdi. Böylece dikkatlerini farklı bir alana yöneltip ortak bir hedef doğrultusunda bir şeyler yapma imkânı bulmuşlardı. Büyük bahçede de yapılacak bir sürü iş vardı. Tadilat haftalar almıştı. Hatta bir süre sonra hafta sonlarını bile şehirde geçirmeye başlamışlardı. Tessa, evi yeniden dekore etme uğraşından hoşlanmıştı. Metroya binip şehir merkezine inerek mağazalar ve mobilyacılarda vakit geçirmek sonra da kalabalık caddelerdeki bistrolardan birinde öğle yemeği yemek ona çok iyi gelmişti.

Lisa'nın üçüncü çocuğu dünyaya gelince annesine, Frank'la birlikte daha büyük bir ev bakmaya başlayacaklarını söylemişti. Küçük evlerinde iğne atacak yer kalmamıştı. Tessa da bir seferinde, kocasının bunu asla kabul etmeyeceğini düşünerek öylesine, "Onlara bizim evi satıp buraya yerleşsek ne güzel olur," demişti. Lorcan da bunu gerçekten istiyorsa Sally'nin evini satmayıp Dublin'de yaşamaktan mutlu olacağını söyleyince hem şaşırmış hem de rahatlamıştı. Şehirde kafasını dağıtacak bir şeyler bulmak çok daha kolaydı, hem yeni evlerinde de denize yakın olacaklardı. Lorcan, South Wall civarında balık tutmayı seviyor, çoğu zaman eve palamut, mezgit, hatta levrekle geliyordu.

Tessa ısınan suyun altına girdi. İçinde tuhaf bir gerginlik hissi vardı. Bunun nedeni mezarlığa ve eski evine yapacağı ziyaretti. Her zaman böyle oluyordu. Fakat mezarlığı görüp çiçekleri tazelediğinde çok memnun oluyor, rahatlıyordu. Hızla banyo yaptı. Gitme kararını da aldığına göre bir an evvel yola çıkmak için sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bırsızlanıyordu. Yolda çuhaçiçeği, hercaimenekşe ve siklamen alacaktı. Mezar taşıyla mezarın etrafını temizlemek ona her zaman mutluluk veriyordu. Bu sayede oğlu için bir şeyler yaptığını düşünüyordu. Bazı mezarların bakımsızlığına anlam veremiyordu. Bazı insanların kasabadan bir iki saatliğine mezarlığa gelip, sevdiklerinin mezarlarını ziyaret ettiğini biliyordu. Fakat tüm bu insanların gönlü mezarların bu kadar bakımsız olmasına nasıl elveriyordu? Tessa, Jeff'in mezarı temiz ve bakımlı göründüğü için gurur duyuyordu. Orada vakit geçirmekten tuhaf biçimde zevk alıyordu. Mezarlıkta huzur buluyordu. Acısını biraz unutunca bu kez eski anılar zihnine hücum etmeye başlıyor, Jeff için olduğu kadar Briony için de yas tutuyordu. Küçük ve güzel Briony. İlk ve en değerli torunu.

"Şimdi bunları düşünme," diye mırıldandı kendi kendine, saçını kurutma makinesiyle kurutmadan evvel nemini alırken. Bugün farklı olabilirdi. Lorcan'ın artık sahip olduğunu düşündüğü ve uzun zamandır beklediği o kabullenme hissini eninde sonunda bulmayı umuyordu.

Lorcan, evdeki büyük banyoyu kullanıyordu. Tessa'nın banyosu ayrıydı. Tüm losyonları ve ilaçları kendi odasının içindeki banyodaydı. Lorcan artrit olduktan birkaç yıl sonra yataklarını ayırmışlardı. Lorcan, karısının yanında olması hissini özlüyordu. Hâlâ zaman zaman birbirlerine sarılarak uyuyor, nadir de olsa seks yapıyorlardı. Fakat ikisinin de kendisine ait bir odası vardı ve Lor-

can, karısıyla paylaşımda bulunmayı, sahip oldukları mahremiyeti özlüyordu. *Yaşlanmak çok kötü,* diye düşündü kasvetle.

Tessa eve döndüğünde yine keyifsiz görünecekti. Ne zaman mezarlığı ziyaret etse öyle oluyordu. Kendisi, Jeff'in gitmesini uzun zaman evvel kabullenmişti. Kabullenme, kendine has bir huzurla birlikte geliyordu. Tessa'nın da durumu kabullenmesini diliyordu. Fakat karısı bunu hâlâ başarabilmiş değildi. Rockland' deki evi terk edip Dublin'e yerleşmeyi kabul etmesinin nedenlerinden birisi de buydu aslında. Tessa için bir fedakârlık yapmıştı. Bazen, denize geçirdiği zamanları özlüyordu. Bir de haşmetli gökyüzünün altında yama gibi duran altın rengi tarlaları. Dublin'e taşınmasının daha fazla işe yarayacağını düşünmüştü. Briony hayatlarından çıkmasaydı Tessa, oğlunun ölümünü daha kolay kabullenip kendi hayatına bakabilirdi. Rockland'e yapacağı ziyaret, eski travmayı yeniden canlandıracaktı.

Tessa'nın üzgün ve perişan bir halde araba kullanarak yalnız başına Dublin'e dönmesi düşüncesinden pek hoşlanmıyordu. Onunla birlikte gidip karısına destek olmalıydı. Birkaç hafta evvel omzuna vurulan kortizon iğneleri onu biraz rahatlatmıştı. Omzundan geçirdiği ameliyattan sonra yeniden ayaklanmıştı. Doktoru, şehrin en başarılı doktorlarından birisiydi. Gerçekten de Hannan Mullett yaşam kalitesini ciddi ölçüde iyileştirmişti. *Duşta saçımı yıkamak için kolumu bile kaldırabiliyorum,* diye düşündü memnun bir halde. Bay Mullett, ekim ayındaki resmi tatilden sonra laparoskopik bir operasyon daha uygulayacaktı. Bu ameliyatın çok büyük bir fark yaratacağı konusunda Lorcan'ı ikna etmişti. Tessa, omzun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki rahatsızlığı doktora göstermesi konusunda aylarca ısrar etmişti. Başından beri onu dinlemeliydi. Operasyondan sonra yine ağ kullanarak balık bile avlayabilirdi. Balık tutmayı o kadar özlemişti ki.

Tıraş kremini iyice temizlerken, *evden çıkmak da çok iyi gelecek,* diye düşündü. Ağrıları onu uyandırmadığı için son birkaç gecedir gayet iyi uyuyordu. Kısmen de olsa eski haline dönmüş gibiydi.

"Tessa, ben de seninle geliyorum," diye bağırdı merdivenlerden aşağıya doğru. Mezarlığa ve eski evine gitmeyi dört gözle bekliyordu.

"Hay Allah!" diye mırıldandı Tessa, Blackie'nin başını okşarken. Şimdi Lorcan yol boyunca hız konusunda ona karışacak, trafik şeritleri konusunda uzun nutuklar atacak ve balıkçıların oraya gitmeyi isteyecekti. Sonra da balıkçılarla sohbete dalarak bütün günü orada harcayacaktı. Halbuki yol boyunca Pat Kenny ya da Ronan Collins dinleyip, Katie Melua'yı son ses açarak şarkılara eşlik etmeyi planlıyordu. Torunu arabada şarkı söylemesine çok gülüyordu. Ona göre bu, "yaşlı kadınlar"ın pek fazla yaptığı bir şey değildi. Fakat Tessa, kendisini yaşlı gibi hissetmiyordu ki. Yetmişli yaşlarında olduğuna inanamıyordu.

"Omzum çok iyi, Tessa. Keşke seni daha önceden dinleseymişim. Şu genç doktor büyük fark yarattı," dedi Lorcan. Sesinde bir canlılık vardı. Son birkaç aydır duyduğu gibi halsiz ve keyifsiz bir edayla konuşmuyordu. *Beni dinleseydin bu ağrılardan aylar evvel kurtulmuş olacaktın,* diye düşündü bir kâseye yulaf gevreğini dökerken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tam bir sonbahar günü," dedi Lorcan pencereden bakarak. Kobalt mavi gökyüzü, yerlerde uçuşan altın rengi yapraklar ve dallarda kalan tek tük elmalar sonbahara yakışıyordu. Parlak, kırmızı elmalar toplanmayı bekliyordu. Soğanlar ve kırmızı pancarlar toplanmış, kiler olarak da kullandıkları garajdaki yerlerini almışlardı. Bahçenin arka tarafındaki seranın içindeki domatesler tam olgunlaşmamıştı. İki adet balkabağı da Cadılar Bayramı'nı bekliyordu.

"Lisa'yı yemeğe çıkarabiliriz," dedi Lorcan karısına dönerek. Tessa, *acaba doğru mu duyuyorum,* diye düşündü. Kocası, dışarıda yemek yemeyi teklif ediyordu. Mucizeler çağı henüz sona ermemişti. "Avoca Handweavers ya da Mount Usher taraflarında mola verip tavukla brokoli alabiliriz. Bir kısmını Lisa'ya bırakırız. Sen de eve dönünce yemek yapmak zorunda kalmazsın. Yol yorgunu olacaksın zaten."

Tessa rahatladı. Belki de Rockland'e kocasıyla gitmek düşündüğü kadar kötü olmayacaktı. Birlikte dışarı çıkmalarının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki. Kocası kendisini iyi hissetmeye başlamıştı. *Bu anın tadını çıkarmalıyız,* diye düşündü kalbi yumuşayarak. Lorcan'ı huysuz biri haline getiren çektiği ağrılardı. Mesleğinin ustası olan genç ve nazik cerrah sayesinde gerçek Lorcan geri dönmüştü. Kocasının yanağını öptü. Lorcan da onun yanağını okşayarak elini öptü. Aralarındaki sevgi hâlâ varlığını sürdürüyordu. Bunu sonunda kabul etmişti. Tabii ki inişli çıkışlı anları olmuştu ama bugün güzel bir gündü ve bu zaman diliminin tadını çıkaracaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nerede gidiyoruz, anne?"

M50 Karayolu'nda dibine kadar giren arabaya yol veren Briony, "Nerede değil, nereye demelisin tatlım," diyerek Katie'yi düzeltti.

"Aptal şey," diye mırıldandı. "Kazalara işte böyle şoförler neden oluyor." Sabahın erken saatleri çoktan geçmiş olmasına rağmen güneye giden karayolunda trafik vardı. "Rockland diye bir yere gidiyoruz, tatlım. Senin yaşındayken orada yaşıyordum."

"Orada salıncak var mı?"

"Tabii, kaydırak bile var," dedi Briony dikiz aynasından kızına bakıp gülümseyerek. "Hem de deniz kenarında. Ayrıca belki tren bile görebiliriz. Bir de iyi kızlar için çok güzel dondurmalar yapan bir dondurmacı var."

"Kutsal Tanrı'nın yaşadığı cennet gibi bir yer mi yoksa Valvii'nin yaşadığı İspanya gibi mi?" Katie, bu kadar güzel şeyin tek bir yerde olabileceğine inanamıyordu.

"İkisinin karışımı, tatlım."

Katie, bebeklerine bakarak, "Kutsal Tanrı'yı ziyaret edeceğiz. Uslu durun, yoksa dondurma yiyemezsiniz," dedi otoriter bir ses tonuyla. "Davranışlarınıza da dikkat edin."

Kızının söylediklerine kulak veren Briony gülümsedi. Kızı bazen papağana benziyordu. "Davranışlarınıza dikkat edin," derkenki vurgusu bile Briony gibi olmuştu.

Kilometreler hızla geçiyordu. *Port Tunnel'den ayrılıp Loughlinstown Yolu'na döneli yalnızca yirmi dakika oldu,* diye düşündü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şaşırarak. Bu kadar çabuk gelebildiği için memnun oldu. Katie, arkadaki bebek koltuğunda uyuyakalmıştı. Biraz kestirmek ona iyi gelecekti. Sabah yedide kalkmışlardı.

Acaba bugün nasıl geçecekti? Hayatındaki diğer günlere hiç benzemeyen bir gün olacaktı. Valerie, Jeff'in mezarının yerini tarif etmiş, artık Lisa'nın yaşadığı Tessa'yla Lorcan'ın eski evlerinin adresini vermişti. Babasının mezarına koymak üzere bir sürü gül almıştı. Babasının ebedi istirahat mekânını görmek çok tuhaf olacaktı.

Bir şey hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Sonbaharın yeryüzüne sunduğu ihtişamı izlerken, *şahane bir gün,* diye düşündü. Hafta içi sabah erken saatlerde bir yere gidebildiğine inanamıyordu. İşsiz olmanın ona böylesi bir özgürlük sağlaması inanılmazdı. Finn, Güney Amerika'da iş seyahatindeydi. Böylece araba da ona kalmıştı. Kilometrelerde uzaktaki kocasını özlüyordu tabii ama bu durumun artılarını da yadsıyamazdı. Briony, iki kişilik yatakta çaprazlamasına yatmasını ve sağ kulağında horlama sesi olmadan uyumasını düşünerek sırıttı.

On beş dakika sonra üç şeritli otoyoldan çıkarak iki şeritli bir yola saptı. Bir buçuk kilometre kadar sonra da sahile paralel, tek şeritli bir yola girdi. Granit tabelaya oyulmuş Rockland yazısını görünce geçmişteki anıları film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Dört yol ağzına gelince de mezarlığa giden yolu hatırladı. Çocukken yaşadığı ev sol tarafta birkaç yüz metre ilerideydi. Mezarlığı ziyaret ettiğinde kapısında durup, zihninde hangi hatıraları canlandırdığını görecekti. İçi heyecanla doluydu. Yapması gereken her şeyi erteleyip Rockland gezisini gerçekleştirebildiği için memnundu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güneşin sıcaklığı ve sarı ışınları, beyaz duvarlarla çevrelenmiş mezarlığa giden yolun her iki tarafındaki tarlalara düşüyordu. Girişteki çakıltaşlı geniş alana gelerek kontağı kapattı. Hemen oracıkta park edilmiş başka bir araba daha vardı.

Briony arabayı park edince uyanan Katie hemen kemerini açarak koltuğundan atladı. Etrafa meraklı gözlerle bakarken, "Burası cennet mi?" diye sordu.

"Cennetin bir bölümü," dedi Briony gülleri çıkarmak üzere bagajı açarken.

"Peki o zaman Kutsal Tanrı nerede?" diye sordu kızı merakla Briony'ye bakarak.

"Şu güzel gülleri görüyor musun?"

"Evet."

"Şu güzel yaprakları?"

"Hı hı."

"Peki ya ağaca tünemiş neşe içinde öten şu kuşlarla, yaprakları hışırdatan rüzgârın sesini?"

Katie başını salladı.

"Seninle beni de görüyorsun, değil mi? İşte bu Kutsal Tanrı."

"Eveeeet! Benim bebeklerim de Kutsal Tanrı, öyle değil mi, anne?"

"Kutsal Tanrı her yerde," dedi gülümseyerek kızının elini tutarken. Kalbi küt küt atıyordu. Bir kez daha annesinin acı dolu günler geçirdiği Rockland'deydi. Yıllar sonra babasıyla kendince bir iletişim kuracaktı. Valerie'ye, Jeff'in mezar taşının fotoğrafını gönderme konusunda söz vermişti. Demir kapıyı açarken annesi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin tarifini hatırladı. Yanında Katie'yle yolda ilerlerken mezarların çoğunun düzenli ve bakımlı olduğunu fark etti. Birçoğu çiçeklerle çevrelenmişti. Üzeri otlarla kaplanmış birkaç bakımsız mezarı saymazsa son derece bakımlı bir mezarlıktı. Mezarlığı korurcasına çevrelemiş olan ağaçların yaprakları dökülmüş, yerleri sarı kızıl bir renge bürümüştü.

Kuşlar tatlı bir ninni söylüyor gibiydi. Briony, içinin huzurla dolduğunu hissetti. Bu sakin mekâna Valerie'yle geldiğini belli belirsiz hatırlayabiliyordu. Bavullarla ve kutularla dolu bir arabadan inmişlerdi. Muhtemelen Dublin'e yerleşmek üzere Rockland'i terk ettikleri gündü. Evet, buraya daha önce geldiğinden emindi. Briony adımlarını hızlandırdı. İleride, etrafı taze çiçeklerle dolu bir mezarı düzenlemekle meşgul yaşlı bir çift vardı.

Başlarını eğmiş mezarın etrafını düzenliyorlardı. Acaba kimi kaybetmişlerdi? Anne babalarını? Büyükanne babalarını? Gerçi ikisi de oldukça yaşlıydı. Adamın saçları beyazlamış, kadınınki ise küllü gri tonundaydı.

"Tahmin et ne yapacağız, Katie?" diye sordu Briony kızına. "Büyükbabanın mezarını göreceksin. Mezar, cennette yaşayan sevdiklerimizi hatırladığımız yere denir. Şimdi bir fotoğraf çekip Valerie'ye göndereceğiz."

"Tamam," dedi kızı. "Bu çok eğlenceli, anne. İyi ki beni buraya getirdin. Sonra piknik de yapacak mıyız?"

"Tabii ki, hatta kumsalda piknik yapmaya ne dersin?"

"Bu hayatımın en güzel günü," dedi Katie. Ardı ardına bu kadar eğlenceli şeyler yapma fikri onu heyecanlandırmıştı. Briony

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kendisini tutamayarak güldü. Kızı bu cümleyi sık sık kuruyor, böyle söylemesi Briony'yi de memnun ediyordu. Mutlu bir çocukluk geçirmek büyük nimetti. Babası yoktu belki ama Valerie de ona sevgi dolu ve güvenli bir çocukluk vermişti.

Yalnız olmadığı için memnun oldu. Katie onun minik güneş ışığıydı. Bu özel ziyarette yaşayabileceği her türlü üzüntüyü silip atardı.

Topuk sesleriyle, yetişkin biriyle konuşan çocuk sesini duyan Tessa, *birisi daha mezarlık ziyaretine geliyor,* diye düşündü.

Açtığı son çukura mor hercai, menekşesini diktikten sonra, nemli toprakla etrafını sıkıştırdı. "İşte şimdi oldu, bunlar Noel'e kadar dayanır," dedi memnuniyetle son kalan zararlı otları toplayan Lorcan'a. Kendi tarafında kalan otları yoldu. Yan yana diz çökmüş oğullarının mezarını temizlerken kendisini kocasına çok yakın hissediyordu.

Sesler yaklaştığında Tessa başını kaldırdı. Genç bir kadınla küçük bir kız, mezar taşlarına bakarak bir mezarı arıyor ama nerede olduğundan tam emin olamıyorlardı.

Küçük kız ona birini hatırlattı. Genç kadınla küçük kız biraz daha yaklaştığında şaşkınlıktan dilini yutacakmış gibi oldu. Mezar taşından destek alarak zorla doğruldu.

"Aman Tanrım!" dedi nefes nefese. "Lorcan! Bak! Bak! Hayal mi görüyorum yoksa?"

Kocası başını kaldırıp baktığında genç kadın belli belirsiz gü-

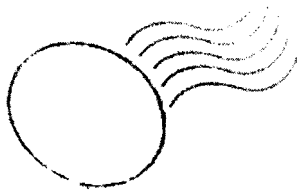
BELONGS TO KAKTUS TEAM

lümsedi. Tessa eliyle ağzını kapattı. Bu benzerlik olağanüstüydü. Kahverengi iri gözler, keskin hatlara sahip çene ve omuzlara dökülen lüle saçlar.

"Ben bir mezarı arıyorum da…" dedi genç kadın mezar taşlarına bakmaya devam ederek. Tam o anda durumu kavradı.

"Büyükanne! Sen misin?" diye sordu tereddütle. Bir genç kadına bir küçük kıza bakan Tessa, her ikisinin de oğlundan izler taşıdığını görünce tek bir kelime bile edemedi. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 44

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Katie, Tessa'ya bakarak. "Çok mu üzgünsün?"

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye haykırdı Tessa. Kendisini toparlamaya çalışıyor, çantasında mendilini arıyordu.

"Briony? Sen misin?" diye sordu Lorcan yavaşça doğrularak.

"Evet, benim. Bu da kızım Katie." Büyükannesinin kendisini toparlamaya çalıştığını gören Briony, boğazında bir yumruk varmış gibi hissediyordu. Briony, bunca yıl sonra torunu ve torununun kızıyla beklenmedik bir biçimde karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

"*Senin* adın ne?" diye sordu Katie, Lorcan'a bakarak.

"Benim adım Lorcan. Senin dedenim babasıyım," Katie'ye bakıp gülümserken gözlerinin etrafı kırışıyordu. Bu küçük kızın merakı ve çekinmeden iletişim kurması hoşuna gitmişti.

"Tanrım!" diye haykırdı Tessa aynı anda hem gülüp hem ağlayarak. "Büyük-büyükanne olduğuma inanamıyorum. İyice kocakarı olmuşum! Diğer torunlarımdan hiçbirinin çocuğu yok.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onlar senden biraz daha genç. Briony…" dedi tereddüt ederek. "… Sana sarılabilir miyim?"

"Tabii ki, büyükanne," dedi Briony, kollarını açmış Tessa'ya bakarak. Bu sıcak kucaklama onu, yıllar önce büyükannesiyle paylaştığı anılara götürdü.

"Ah, Briony! Briony! Briony!" dedi Tessa, torununa sımsıkı sarılıp sırtını sıvazlarken. "Hep bu anı hayal etmiştim. Hep bu anı beklemiştim." Hem acı hem tatlı bir andı. Tessa, yıllarca uzak kaldığı bu kucaklamalarla birlikte yaşayabilecekleri sevgi dolu anlar için üzülmekten kendisi alamıyordu. Ama Jeff'in sevgili çocuğu Briony'nin kollarında, ait olduğu yerde olması da içini mutlulukla dolduruyordu.

"Ben de sarılabilir miyim?" diye sordu Katie. Dışlanmama konusunda kararlıydı. Bu yeni yetişkinlerden hoşlanmıştı.

"Tabii ki, ufaklık. Sen ne kadar güzelsin öyle. Briony, aynı senin çocukluğun," dedi Tessa.

Bir yandan Katie'yi kucaklıyor, torununun çocuğu olduğuna inanamıyordu. Hayat ona ikinci bir şans vermişti. Tekrar mutlu olma şansı.

"Evet, annem de öyle söylüyor," dedi Briony gülerek. Bunu söyler söylemez de büyükannesinin yüzünden bir gölge geçtiğini hissetti.

Lorcan kollarını açıp Katie'ye bakarken, "Hani bana?" dedi. Bu huzursuz anın etkisini dağıtmak istiyordu.

"Bana dünyanın en güzel kızı olduğumu söylerdin, öyle değil mi?" diyen Briony büyükbabasına sımsıkı sarılmıştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, öyle derdim. Sen de dünyanın en güzel kızıydın," dedi Lorcan torununu kucaklayarak.

Birkaç dakika sonra mezar taşına elini koyarak, "Bu da babamın mezarı olmalı," dedi Briony.

Tessa kederli bir ifadeyle, "Evet, ona mümkün olduğunca iyi bakmaya çalışıyoruz," dedi. "Her zaman taze çiçekler koyuyoruz."

"Çok güzel. Annem için bir fotoğrafını çekmek istiyorum."

"Kendisi gelip göremez miydi? Yıllar önce seni buraya ve bize getiremez miydi?" dedi Tessa kendini tutamayarak.

"Tessa!" diye uyardı Lorcan nazik bir şekilde.

"Annemin kendince sebepleri vardı," dedi Briony huzursuz bir şekilde.

"Bir çocuğu büyükannesiyle dedesinden ayırmanın hiçbir haklı sebebi olamaz. Özellikle de yaşadıklarımızdan sonra," dedi Tessa öfkeyle. "Carmel'e verdiğim mektupları sana verdi mi?"

"İlk mektubu okudum. Başka mektup olduğunu da bilmiyordum." Briony, annesinin büyükannesiyle neden anlaşamadığını anlayabiliyordu. En hafif tabiriyle, Tessa'nın dilinin kemiği yoktu. "Ama artık buradayım. İkinizin de burada olduğu bir vakitte gelmem ne kadar şaşırtıcı, öyle değil mi? Vaftiz annem Lizzie, sizin Dublin'e taşındığınızı söylemişti. Ne tarafta oturuyorsunuz?"

"Clontarf," dedi Lorcan.

"Ne! Biz… Yani eşim Finn, Katie ve ben de Whitehall Garda İstasyonu'nun hemen yakınında Griffith Meydanı'nda oturuyoruz. Ne kadar da yakınmışız," diye haykırdı.

"Buna inanabiliyor musun? Sana ne kadar yakınmışız da ha-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

berimiz yokmuş." Tessa, sesindeki öfkeyi saklayamıyordu. *Biraz sivri dilli,* diye düşündü Briony üzülerek.

Katie annesinin kolunu çekiştirerek, "Anne, okulda öğrendiğim şarkıyı babana söylesem sever mi?" diye sordu.

Briony'nin içinden, farkında olmadan bu gerilimi dağıtan Katie'yi öpmek geldi.

"Bu şahane bir fikir. Öyle değil mi, Tessa?" diye soran Lorcan karısına sert bir bakış attı.

"Ne söyleyeceksin, ufaklık?" Tessa, Katie'ye doğru eğilmişti.

"Mini Minnacık Örümcek'i söyleyeceğim," dedi Katie saçını düzeltirken. İlgi odağı olmak hoşuna gitmişti.

"Şahane!" dedi Tessa elini çırparak.

Lorcan, Briony'ye bakarak göz kırptı. Sanki onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissediyordu.

Katie, kendine güvenli bir edayla büyükbabasının mezarına doğru yaklaştıktan sonra yüzünü gökyüzüne döndü.

"Mini minnacık örümcek
Su oluğuna tırmandı
Yağmur yağdı göklerden
Aşağı sürüklendi."

Okulda öğrendiği tekerlemeyi çeşitli el hareketleri de kullanarak baştan sona neşe içinde söyledi.

Katie, neşeli şarkısını bitirdiğinde Lorcan, "Çok büyük bir alkış geliyor. Bayan Katie..." dedi Briony'ye soru soran gözlerle bakarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"McAllister," dedi Briony kızına gururla bakarak.

"Bayan Katie McAllister için kocaman bir alkış," diye düzeltti Lorcan kendisi alkışın başını çekerek. Katie'nin ağzı kulaklarındaydı.

"Eminim Jeff şarkını çok beğenmiştir," dedi. Küçük kızın kendine bu kadar güvenli olmasının ne kadar şahane olduğunu düşünüyordu. Jeff'in, torununun performansını gördüğünden de emindi.

Katie yerlerde uçuşan çınar ağaçlarının üzerinde hoplaya zıplaya dans ederken Tessa, "Kasabaya gittiniz mi?" diye sordu.

"Hayır, önce buraya geldik. Yaşadığım evin yanından geçmeyi planlıyordum. Yakınlardaymış. Annem adresi tarif etmişti. Sonra da Headland'e gidip Lisa'yla görüşürüm diye planlamıştım."

"Biz de birlikte öğle yemeği yiyecektik. Bizimle gelmek ister miydin?" diye sordu Tessa hevesle torunun elini tutarak.

"Tabii ki isterim," dedi Briony. "Aslında Katie'ye sahilde onunla piknik yapacağımız konusunda söz vermiştim ama bu pikniği bir bisküvi ve limonatayla da yapabiliriz."

"Öğle yemeğinden sonra evin aşağı kısmındaki sahile inip pikniğinizi orada yapabilirsiniz. Hatta evde termos da vardı. Termosa çay doldurup bir yerlere gitmeye bayılırım," dedi Tessa. Bir taraftan da mezarlığa getirdikleri alet edevatı topluyordu.

"Ben de! O sahilde piknik yaptığımızı hatırlıyorum. Ahşap merdivenlerden inerek sahile gidiyorduk, öyle değil mi?" dedi Briony, büyükannesine yardım ederken.

Tessa keyifle, "Evet. Başka ne hatırlıyorsun, hayatım?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin takılarınla oynadığımı, sahilde yaptığımız piknikleri, büyükbabamın cezayirmenekşelerini nasıl toplayacağımı öğretmesini..."

"O konuda da gayet iyiydin. Korkusuzca kayaların tepelerine tırmanırdın," dedi Lorcan araya girerek.

Tessa "Topuklu ayakkabılarımı giymeyi de çok severdin. Hatta 'lopuklu aykap' derdin," derken kıkırdadı.

Briony güldü. "Hatırlıyorum. Şimdi de Katie benimkileri giyiyor."

"Bir sürü fotoğrafımız var. Belki görmek istersin, ha? Eski anılarımızı hatırlayıp birbirimizi yeniden tanırız," dedi Tessa.

"Harika olur. Katie de daha fazla çocukluk fotoğrafımı görmüş olur hem. Annemle eski fotoğraflara bakmayı da çok seviyor."

"Valerie nasıl?" diye sordu Lorcan nazikçe. Annesi hep Jeff'in son derece nazik bir adam olduğunu söylüyordu. Briony, babasının kime çekmiş olduğunu şimdi anlayabiliyordu.

"İyi. Birkaç hafta daha İspanya'da kalacak. Oradan bir yazlık satın aldı," dedi.

"Ona da selamlarımızı ilet," dedi Lorcan karısının öfkeli bakışlarını göz ardı ederek. "Mezarın fotoğrafını çekmeyi de unutma. İstersen seni burada biraz yalnız bırakabiliriz. Biz arabaya geçeriz. Sen ziyaretini bitirdikten sonra da eski evinizin önünden geçerek Lisa'yı da alıp birlikte öğle yemeği yeriz."

", büyükbaba."

"Bana bazen 'dedecik' derdin. Bu çok hoşuma giderdi," dedi Lorcan gitmek üzere bir adım atarken. "İstediğin kadar vakit geçirebilirsin. Biz arabadayız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam," dedi Briony minnettar gözlerle. Büyükbabasının bu düşünceli tavrı çok hoşuna gitmişti. Jeff'le birkaç dakika yalnız kalmak onun için çok özel olacaktı.

Tessa'yla Lorcan arabaya gidip onu yalnız bıraktıklarında gözlerini kapayarak babasının en sevdiği fotoğrafındaki halini gözünün önüne getirdi. "Baba," diye mırıldandı. "Bu durumun da üstesinden gelmeme yardım et. Anneme karşı vefakâr kalmamı sağla, onu üzmeme engel ol. Büyükbabamla büyükannemi yeniden tanımama yardım et. Bir de büyükannemin çok fazla acımasız olmasın, lütfen."

Ne zaman Valerie'nin adı geçse Tessa'nın husumeti gözlerinden okunuyordu. Bu anlaşılırdı belki ama çok üzücüydü. Babasının mezarının başında dururken iki kadının da birbirlerini acımasızca eleştirmesine izin vermemeye karar verdi. Aralarındaki kin dolu davanın bir parçası olmayacaktı. Sonuçta bu durumun sorumlusu o değildi ve aralarındaki bu husumetle başa çıkmak kendilerine kalmıştı. Bu nedenle büyükannesinin mektubunu nasıl bulduğunu ona söylememişti. Büyükannesinin eline Valerie'yle ilgili daha fazla koz vermek istememişti. Zor olacaktı belki ama mümkün olduğunca orta yolu bulmaya çalışacaktı.

Getirdiği gülleri vazoya koyarak, eski bir süt kutusunda getirdiği suyla doldurdu. "Senin için, baba. Annemden, benden ve Katie'den sana gelsin." Sonra da telefonunu çıkararak Valerie'ye göndermek üzere farklı açılardan birkaç fotoğraf çekti. Annesinin fotoğraf çektiğini gören Katie koşarak poz vermeye geldi.

"Büyükanneyle dede nereye gitti?" diye sordu. Ona veda et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meden gitmelerine bozulmuştu.

"Otelde onlarla öğle yemeği yemek ister misin? Pikniğimizi de sonra yaparız," dedi Briony.

"Evet, çok acıktım. Limonata da içer miyiz?" diye sordu Katie zıplayarak. Bir dakika bile hareketsiz duramıyordu.

"Gidince göreceğiz. Şimdi başka hiçbir şey isteme olur mu? Davranışlarına dikkat edeceksin, söz mü?"

"Evet, anneciğiiiim!" dedi Katie kızarak. "*Her zaman* böyle söylüyorsun."

Briony, "Affedersin," diye özür diledikten sonra kızının elini tuttu. "Senin çok iyi bir kız olduğunu ve bunu sürekli hatırlatmama gerek olmadığını unutmuşum. Hadi, Büyükbaba Egan'a veda et de gidelim."

"Hoşça kal, Büyükbaba Egan. Bir dahaki sefere sana 'Christopher Robin'i söyleyeceğim. Çünkü Valvii bana hep o şarkıyı söylüyor. Hem şarkıyı baştan sona söyleyebiliyorum," dedi gökyüzüne bakarak. Sonra da annesine dönerek, "Sence beni duydu mu?" diye sordu.

Briony gülümseyip, "Tabii ki. Seni duymamasının imkânı var mı?" dedi. "Umarım, şarkını duymayı dört gözle bekliyordur. Sonra da çantasının içinden üzerinde çocuksu ve soluklaşmış harflerle "Babacığım" yazan mavi bir zarf çıkardı. Zarfı açarak, yıllar önce Babalar Günü'nde öğretmeninin yazdırmış olduğu mektubu babasına okudu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgili Babacığım,

Babalar Günü'n kutlu olsun. Umarım cennette Kutsal Tanrı'yla birlikte çok mutlusundur. Keşke ölmeseydin de yine bizimle birlikte olsaydın. Sınıfta babası olmayan tek kız benim. Geri gelmeni çok isterdim. Sen gelsen de annem daha mutlu olsa. Keşke geri gelsen de eskisi gibi beni salıncakta sallasan. Annemle senin için mum yakacağız. Tanrı'ya selam söyle.

Sevgilerimle

Briony Harris

Mektubu zarfın içine geri koyduktan sonra eğilerek mezar taşına dayadı ve kızının elini tutup büyükannesiyle büyükbabasının yanına gitmeden evvel, "Al bakalım, baba. Yanımızda olmanı çok isterdim ama her nerede isen umarım mutlusundur," dedi.

Lorcan, Briony'yle Katie'nin patika yoldan ilerleyerek yanlarına gelmesini izledi. "Çocuklar gelmeden sana yalnızca tek bir tavsiyede bulunacağım, Tessa." "Neymiş o?" diye sordu Tessa sinirlenerek. Lorcan'ın ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

"Briony ve Katie'yle bir ilişki kurmak istiyorsan, Tanrı aşkına, kendine hâkim ol. Valerie'nin Briony'nin annesi olduğunu unutma ve Briony'nin yanında onu kötüleme."

"Bak Lorcan, yukarıda Tanrı var, bunu kimse inkâr edemez. Briony'nin bize bu kadar yakın yaşıyorsa ve bizim bundan haberimiz yoksa bunun tek sorumlusu onu bizden kaçırıp bir daha gör-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

memize izin vermeyen o kindar küçükhanımdır." Öfkesini ve üzüntüsünü saklayamıyordu. "Çok şey kaçırdık."

"Yine de onların hayatımızda olmasını istiyorsan geçmişi unutup yeni bir başlangıç yapmaya çalış. Et tırnaktan ayrılmaz. Şimdi torunumuza kişisel tarihini hatırlatıp bu beklenmedik karşılaşmanın tadını çıkaralım." Mavi gözleri kendinden emin, sesi ise güçlü ve otoriterdi. Âşık olduğu bu eski Lorcan'ı o kadar uzun zamandır görmemişti ki.

Tessa derin bir nefes aldı. Bu, çok zor olacaktı. Yıllarca içinde sakladıklarını tutup, ağzına ne gelirse söylememesi gerekiyordu. Kocasının haklı olduğunu biliyordu. Briony'yi kendinden soğutup onu tekrar kaybetmeyi hiç istemezdi. Bugün bir mucize olmuştu. Uzun, çok uzun zamandır gerçekleşmesi için dua ettiği bir mucize. *Katie, adeta Briony'nin minyatürü,* diye düşündü küçük kızın annesinin yanında minik bir su perisi gibi zıplayarak gelişini izlerken.

Tessa, kocasının koluna girdi. "Ne söylediysen onu yapacağım, Lorcan. Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi iç çekerek. Bu, hiç kolay olmayacaktı ama yapılması gerekiyordu.

Bu sözler üzerine Lorcan, Tessa'nın elini sıkıp, "İşte benim karım," dedi. "Pişman olmayacaksın. Jeff de böyle olmasını isterdi."

Tessa, yapması gereken bir şey daha olduğunu biliyordu. Oğlunun huzur içinde uyuyabilmesi için tamamlaması gereken son bir şey. Eninde sonunda bunu halletmesi gerekecekti. Bu konu zaman zaman içini suçluluk duygusuyla dolduruyordu. Fakat şimdi yapması gereken şey torununu ve torununun kızını daha iyi tanımaya çalışmaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Katie koşarak arabanın kapısına gelirken, "Biliyor musunuz, annemin bebeği olacak. Şu an karnında. Tam şurada," parmağını Briony'nin karnına değdirdi. "Ama bebek, televizyonda gördüğüm yavru inek gibi annemin poposundan çıkmayacak."

"Katie!" diye çığlık attı Briony. Hem şaşırmış hem utanmıştı.

Lorcan, güldüğünü saklamak için hemen diğer yöne döndü ama omuzları titriyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu Tessa keyifle. "Ne zaman geliyor peki bu bebek?"

"Baharda," dedi Briony gülümseyerek. Yanakları al al olmuştu. Görünüşe göre Katie'yi tüm dünyaya ilan etmemesi gereken bazı şeyler olduğu konusunda uyarması gerekiyordu.

"Size çok büyük bir mutluluk getirecektir," dedi Tessa mutlu bir şekilde. Jeff'in torunlarıyla tanışacağına kim inanırdı?

"*Tebrikler,* Briony. Bu çok güzel bir haber," dedi Lorcan. Briony için olduğu kadar Tessa için de mutlu olmuştu. Karısının gözleri ışıl ışıldı. Karısının gözlerindeki bu ışıltıyı yıllardır görmemişti.

"Günümüz gittikçe güzelleşiyor," dedi Tessa, Katie'ye sarılırken. Katie, annesinin arabasına binmeden evvel Tessa'nın yanına iyice sokuldu.

Tessa arabaya binip Lorcan'ın kemerini bağlamasını bekledi. Öğle yemeğinde Briony'yi Lisa'yla bir araya getirmek için sabırsızlanıyordu. Jeff öldüğünden beri ilk kez bu mezarlığı kalbi hafiflemiş bir vaziyette, geleceğe iyimserlikle bakarak terk ediyordu.

Tessa, çıtırdayarak yanan şöminenin önündeki koltuğa, koca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sının yanına otururken, "Şahane bir gündü, değil mi?" diye sordu.

"Uzun yıllardır yaşadığımız en güzel gün," dedi Lorcan. "Bugün seninle gelmeseymişim neler kaçıracakmışım baksana."

"İçimden bir ses bugün mezarlığı ziyaret etmemi söylüyordu. Bugün oraya gitmem gerektiğini biliyordum. Ne kadar şaşırtıcı, öyle değil mi? İkimizin de oraya gitmesi gerekiyormuş, Lorcan."

"Gerçekten öyle. Tanrı bize çok büyük bir iyilik yaptı."

Tessa sessiz kaldı. Tanrı'dan ümidini yıllar evvel kesmişti. Ayinlere nadiren gidiyordu. Tanrı ona karşı çok acımasız olmuştu. Onunla ne işi olabilirdi ki?

Bir keresinde Lorcan'la, Jeff'in hayattan bu kadar genç yaşta ayrılmasıyla ilgili hararetle tartışırlarken Lorcan, "Tessa, bir gün hepimiz geldiğimiz yere döneceğiz. Kimse bundan kaçamaz. Yalnızca bazılarımız biraz daha geç gidecek o kadar. Bu bize 'yapılan' bir şey değil. Sonumuzun gelmesi demek de değil. Yaşam, tamamlanması gereken bir bölümdür. Ölüm de öyle."

"Ama neden, Lorcan? Neden bu kadar erken gitmek zorunda kaldı? Neden anneler bebeklerini kaybediyor? Neden savaşlar var? Neden soykırım var? Neden ekonomimizi ve ülkemizi mahveden o sahtekârlar hiçbir ceza almadan her şeyden paçalarını sıyırabiliyor? Neden, neden, neden?"

"Peki neden iyilik var? Neden fedakârlık var? Neden insanlar birbirlerini seviyor, birbirlerine bağlılık hissediyor ve nazik davranıyor? Neden bazen mucizeler oluyor?" diye yanıtladı Lorcan. "Bilmiyoruz. Bir şeyler öğrendikçe aslında hiçbir şey bilmediğimizin farkına varıyoruz. Ancak bildiğim bir şey var. Jeff hâlâ et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rafımızda. Bunu çok, ama çok iyi biliyorum," dedi kendinden emin bir edayla. "Annemle babam da yanımda. Hepsi bize yalnızca bir düşünce kadar uzak."

"Onunla tek taraflı konuşmalar yapmaktan bıktım. Onunla konuşup, yanıt almak istiyorum," dedi Tessa burnundan soluyarak.

"Tek taraflı!" dedi Lorcan tek kaşını kaldırarak. "Jeff öldükten bir yıl sonra Noel ayinine gidiyorduk hatırlıyor musun? Sen de ağlıyordun. Radyoda hangi şarkı çalmaya başladı?"

"O bir tesadüftü!"

"No Woman No Cry!* Tesadüf olduğunu hiç sanmam. Peki ya Sally'nin evine yerleşmek için Dublin'e gittiğimiz gün? Yol boyunca ağlamıştın?"

Tessa yanıt vermedi.

"Always Look on the Bright Side of Life!** Denize balık avlamaya çıktığımızda da benimle olduğundan emindim. Çünkü diğer martılar gittiğinde bile tek bir martı bizi limana kadar takip ederdi. Bazen de South Wall civarında balık tutarken bir martı gelip başımın üzerinde ciyaklayarak uçardı. İşte Jeff burada, derdim kendi kedime. Bunu şu an açıklayamam ama içime bir tür huzur dolardı. İşte böyle ayakta kalmayı başarabildim, Tessa. Çünkü biliyorum ki Jeff yanımızda ve bir gün onu tekrar görebileceğim."

Lorcan, Tanrı'ya hiç isyan etmemişti, *ama ben bunu sık sık yapıyorum,* diye düşündü Tessa, yorucu bir günün ardından şöminenin karşısında kocasının koltuğu altında otururken. Lorcan eve geldiklerine onun için çay bile yapmış, oturmasını ve çay hazır olduktan sonra

---

** Ağlama Kadın Ağlama. (ç.n.)*

*** Hayata her zaman güzel tarafından bak. (ç.n.)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona çay getireceğini söylemişti. *Aslında bu bile küçük bir mucize,* diye düşündü.

"Katie, tam bir ufaklık, değil mi? Aynı Briony'nin küçüklüğü," dedi Lorcan gülümseyerek. Aklına Katie bebek beklediğini ilan ettiğinde Briony'nin yüz ifadesi gelmişti.

Tessa esnerken, "Briony de çok güzel, öyle değil mi? Gözleri aynı Jeff'e benziyor. Bizi ziyarete gelmelerini sabırsızlıkla bekliyorum. Onlara elmalı kırıntı tatlısı yapacağım. Briony çok severdi," dedi.

"Bunu ben de heyecanla bekliyorum. Çok güzel bir Noel olacak, Tessa. Uzun zamandır yaşadığımız en iyi Noel." Karısının alnını öptü. Tessa'nın dayandığı omzu biraz ağrımıştı ama buna aldırdığı yoktu. Çok uzun ve sarsıcı bir maceranın ardından hayatları yeniden dinginleşmişti ve bunun için minnettardı.

"Nasıl görünüyorlardı?" Valerie merakını saklayamıyordu.

"Haklıymışsın, anne. Büyükannem çok zarifti. Uzun boyluydu, gri saçları kısa kesilmişti. Üzerinde de siyah bir pantolonla leylak rengi hoş bir kazak vardı. Yaşını hiç göstermiyor. Yetmişli yaşların ortalarında olduğuna inanamıyorum."

"Peki, ya Lorcan?"

"Çok tatlı biri. Gerçek bir centilmen. Uzun boylu ama biraz kamburlaşmış, beyaz saçları da..."

"Beyaz mı? Siyah beyaz kırçıllı saçları vardı ama çok yakışıklı bir adamdı."

"O yakışıklı hallerinin izleri hâlâ hissediliyor. Lisa da aynı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyükbabama benziyor. O da çok tatlı ve eğlenceli biri."

"Benim hakkımda bir şey söylediler mi?" Valerie'nin bunu bilmesi gerekiyordu.

"Lorcan sana selamlarını yolladı," dedi Briony kaygısız bir edayla. Tabii kocası bunu söylediğinde Tessa'nın ona nasıl bir bakış fırlattığından bahsetmedi.

"Peki, Tessa bir şey söyledi mi?" diye sordu Valerie kendini daha fazla tutamayarak.

"Hayır, anne," dedi Briony net bir şekilde. "Konuşmamızı mümkün olduğunca genel konular üzerinden sürdürdük. Yalnızca eski günler hakkında sohbet ettik. Beni Dublin'deki evlerine davet ettiler. Orada hep birlikte eski fotoğraflara bakacağız. Sana e-postayla gönderdiğim fotoğrafları aldın mı?" diye sordu. Konuyu ustaca değiştirmişti.

"Evet, hayatım aldım. Teşekkürler. Babanın mezarını görmek beni çok mutlu etti. Mezar taşı ben oradan ayrılırken yapılmamıştı," dedi Valerie. "Peki, onları ne zaman ziyaret edeceksin?" diye sordu çekingen bir halde.

"Önümüzdeki hafta."

"İyi eğlenceler," diye yanıtladı. Sesinin tonunu mümkün olduğunca normal tutmaya çalışıyordu.

"Sağ ol anne. Şimdi kapatıp Katie'yi yatırmam lazım. Gözlerinden uyku akıyordu. Bizim için çok uzun bir gündü ama yine de hemen seni arayıp nasıl geçtiğini anlatmak istedim."

"Bahse girerim Miss Muffet'a hayran kalmışlardır," dedi Valerie, torununun lakabını kullanarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Görmeliydin, tam bir geveze. Onlara karnımda bir bebek olduğunu ama yavru inekler gibi popomdan çıkmayacağını söyledi! Nasıl utandım anlatamam."

"Tanrım! Çocuklarının dilinin kemiği yok ki. Ağızlarına ne gelirse söyleyiveriyorlar. Her şeyin bu kadar iyi geçmesine sevindim, tatlım. Ancak Tessa ve Lorcan'la mezarlıkta karşılaşman ne kadar da büyük bir tesadüf."

"Büyükannemin mezarlığı sık sık ziyaret ettiği izlenimini edindim. Neyse, en azından ilk karşılaşmanın belirsiz gerginliğini atlattık. Artık her şey çok daha rahat ilerler herhalde," dedi Briony sesi umutla dolu. "İyi geceler, anne."

"İyi geceler, bir tanem. Katie'yi de benim için öp."

"Tamam. Günler o kadar hızlı akıp gidiyor ki bir bakmışız Noel gelmiş, sen de eve dönmüşsün."

"Beni gelişmelerden haberdar et."

"Tamam, yine konuşuruz. İyi geceler." Briony telefonu kapattı. Kızının o kadar çok uykusu gelmişti ki başı sık sık düşüyordu. Hemen pijamalarını giydirip Katie'yi yatırması gerekiyordu. İkisi için de muhteşem bir gün olmuştu. Briony ailesini yeniden bulmuştu. Büyükannesi, büyükbabası, amcası, halası, kuzenleri. *Böyle bir olay ne sıklıkta gerçekleşebilir ki,* diye düşündü içi mutlulukla dolarak. Bir an evvel Katie'yi yatırdıktan sonra Finn'i arayıp haberleri vermek için sabırsızlanıyordu.

Briony'nin de dediği gibi "İlk karşılaşmayı atlatmışlardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunca yılın ardından Tessa Egan'ın yeniden hayatına girmesi ne kadar garipti. Briony, annesini arayıp ne kadar mükemmel bir gün geçirdiğini, Tessa ve Lorcan'la nasıl tesadüfen karşılaştığını anlatırken sesi ne kadar da mutlu geliyordu.

Onları kıskanmak çok berbat bir histi ama Valerie böyle hissetmekten kendini alamıyordu. *Briony, Eganları hayatında istiyorsa, tabii ki kızımı engelleyemem,* diye düşündü iç çekerek. Jeff de böyle olmasını isterdi zaten. Bir yandan da bu tesadüfe Jeff'in vesile olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Briony'nin, Eganlarla aynı gün mezarlığa gitme olasılığı neydi? *Lizzie kesin burada birtakım ilahi düzenlemeler olduğunu söylerdi,* diye düşündü gülümseyerek.

Birden aklına bir düşünce üşüştü. İlkbaharda Briony'nin bebeği doğduğu zaman Eganlar da vaftiz törenine davet edilir miydi? Birden içi sıkıntıyla doldu. Lorcan'la yeniden karşılaşmak neyse de Tessa'yla yüz yüze gelmek nasıl da korkunç bir şey olurdu. "Oh, hayır," dedi Valerie inleyerek. İstese de istemese de yolları eninde sonunda kesişecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 45

Katie neşeli bir şekilde, montunu bile çıkarmadan, "Size bir hediyemiz var," dedi.

"Bu minik cadıyla sır saklamak imkânsız," dedi Briony gülerek. Bir yandan da kızının şapkasını ve eldivenlerini çıkarmasına yardım ediyordu. Soğuk ve rüzgârlı bir gündü. Doğudan Clontarf sahiline doğru esen rüzgâr yanaklarını kızartmıştı.

"Bana bir hediye mi aldın?" diye haykırdı Tessa. Katie yanağını bir öpücük için uzatırken gözleri neşeyle parlıyordu.

"Büyükbaba Lorcan'a da var," dedi Katie. "Şimdi vermemizi ister misiniz? Anne, hediyeleri şimdi verebilir miyiz?"

"Tanrı aşkına, en azından paltomu çıkarayım," dedi Briony, bir süre sonra kemerini bağlayamayacağı siyah yün paltosunu omuzlarından silkerek çıkarırken. Şimdi bile bel kısmındaki düğmeleri zorla ilikliyordu. Göğüsleri iyice büyüyünce üst kısmı sımsıkı geliyordu. Gerçi bu durum en çok Finn'in hoşuna gitmişti.

"Salondaki şömineyi yaktım. Sonra oraya geçebiliriz. Merkezi ısıtma var ama şöminenin tadı bir başka, öyle değil mi? Lor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

can da ateşi çok seviyor."

Briony, "O nerede?" diye sordu.

"Benim için Butler Kafe'ye gitti. Çok güzel kahveli kekler yapıyorlar. Ben de özel misafirlerim için hep alıyorum," dedi Tessa, Katie'ye gülümseyerek.

"Biz özel misafir miyiz?" diye sordu Katie.

"Hem de çok özel," dedi Tessa. "Bir de elmalı kırıntı tatlımız var. Annen senin gibi minik bir kızken çok severdi."

"Büyükanne, umarım kendini çok yormamışsındır," dedi Tessa'nın ardından meşe dolaplarla kaplı, aydınlık ve havadar mutfağa girerken. "Ne kadar hoş bir ev."

"Öyledir," diye onayladı Tessa. "Tabii ilk aldığımızda çok işi vardı. İstediğimiz hale getirmemiz bir yılımızı aldı. Başta burayı satmayı planlıyorduk, sonra yerleşmeye karar verdik."

Briony, dördü için hazırlanmış masanın yanındaki sandalyeye çökerken, "Rockland'de yaşamayı özlüyor musunuz?" diye sordu.

"Bir yandan özlüyorum bir yandan özlemiyorum," mutfakta bir oraya bir buraya koşturuyordu. Isıtıcıya su koydu. "Ama burada yaşamak daha kolay. Ne de olsa anılarla dolu değil."

"Annem de Dublin'e gelmekle ilgili aynı şeyi söylemişti," dedi gayet rahat bir edayla. Valerie konusundan kaçınmamaya karar vermişti. Annesi, kimsenin hakkında konuşmak istemediği aşikâr bir sorun olmayacaktı.

"Sen söylemeseydin böyle olduğunu düşünmezdim," diye itiraf etti Tessa. Bu, ilk kez aklına gelmişti. Çünkü hep Valerie'nin şehre kendisine olan kininden ötürü kaçtığını düşünüyordu. Dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şüncelerinden ötürü kendisinden utandı.

"Selam, hanımlar," dedi Lorcan kapıyı açarken. Lorcan'ı gören Katie'nin yüzü ışıl ışıl oldu. Masanın üzerine kocaman, beyaz bir karton kutu koydu. "Sipariş üzerine bir adet kahveli kek," diyerek karısına baktı.

"Teşekkürler, hayatım. Ne kadar çabuk gidip geldin," dedi Tessa kocasına gülümseyerek. Kutunun kapağını kaldırdı ve karamel renkli keki dikkatle çıkararak kek standına yerleştirdi.

Katie heyecanla Lorcan'ın yanına koşarak, "Sana bir hediyemiz var," dedi.

"Bana bir hediyemiz mi var?" Katie'nin atkuyruğunu nazikçe okşadı.

"Evet, hem sana hem de Büyükanne Tessa'ya. Anne, hediyelerimizi verebilir miyiz artık?"

"Ver bakalım." Hediyeleri teslim edene kadar kızının ona huzur vermeyeceğini biliyordu. "Nezaketinize teşekkür etmek ve sizinle yeniden karşılaşmaktan ne kadar mutlu olduğumuzu göstermek için ufak bir hediye," dedi Briony, kızı telaşla hediye paketlerini ararken.

Tessa, Katie'nin neşe içinde uzattığı hediyeyi alırken, "Zahmet etmişsiniz!" dedi.

"İçinde üç şey var," dedi Katie kendini tutamayarak. "Çok güzeller. Bir tanesi..."

"Katie! Bu bir sürprizdi, hatırlasana," dedi Briony kızını uyararak."

"Hiii!" Kızı eliyle ağzını kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lorcan paketine dikkatle dokunurken, "Acaba bu neymiş?" diye sordu.

"Bir kitap bir de... Hiii!" Katie, suçlu suçlu annesine baktı.

"Ah, Briony. Bu çok güzel," diye haykırdı Tessa, içinden zarif bir inci kolye çıkan mavi kutuyu açtıktan sonra.

"Küpeyle bilezik de var," dedi Katie kendini tutamayarak.

"Newbridge Koleksiyonu'nun Prenses Zarafeti adlı çalışmaları. Tam da sana uygun olduğunu düşündüm. Annem hep senin zarif bir kadın olduğunu söylerdi. Haklıymış."

"Zarif mi? Ben mi?" dedi Tessa şaşkın gözlerle. Valerie'nin kendisinden bu tür bir övgüyle söz etmesi de onu ayrı şaşırtmıştı.

Kolyeyi üzerindeki siyah kazağın üzerine tuttu.

Briony gülümseyerek büyükannesine kolyeyi takmayı teklif ederken kızına dönüp, "Çok şık oldu, güzel seçim, Katie," dedi.

"Anneme seçerken ben yardım ettim, öyle değil mi, anne?"

"Evet, gerçekten çok yardımcı oldun."

"Newbridge takılarını çok severim," dedi Tessa, yeni hediyelerine bakmak üzere holdeki aynaya doğru ilerlerken. "Lisa bir keresinde oradan pırıltılı bir bilezik almıştı. Bunlar gerçekten harika ama yine de keşke zahmet etmeseydiniz."

"Benimkilere bak," Lorcan memnuniyetle elindeki denizcilikle ilgili şiirlerden ve denizci şarkılarından oluşan CD'yi gösteriyordu.

"Küçükken beni salıncakta sallarken denizci şarkıları söylediğini hatırlıyorum, büyükbaba," dedi Briony hediye seçimini açıklayarak.

"Gerçekten hatırlıyor musun?" Lorcan'ın mavi gözleri o gün-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

leri hatırlayınca ışıl ışıl oldu. "Ne kadar düşüncelisin!"

"Burada salıncak var mı?" diye sordu Katie umutla.

"Hayır," dedi Lorcan üzülerek. "Ama bir tane alabiliriz. Salıncağımız yok ama bahçede bir seramız var. İçinde de Cadılar Bayramı için yetiştirdiğimiz kocaman iki adet balkabağı. Bakmak ister misin?"

"Evet, büyükbaba. Evet, evet," dedi Katie hevesle.

"Aman önce çayımızı içelim," dedi Tessa. Bunu söyler söylemez Briony'nin aklına Rockland'deyken büyükannesinin çayını bitirmeden hiçbir şey yapmaması geldi. Bu, büyükannesinin o mutlu ve tasasız günlerde çok sık söylediği bir şeydi. Bu cümleyi bir daha asla duyamayacağını düşünmüştü.

Bir buçuk saat sonra mutfak masasında oturmuş sohbet ederlerken Tessa, Briony'ye, "İşi özlüyor musun?" diye sordu. Lorcan da Katie'yi balkabaklarını, kuş besleme düzeneğini, içinde iki adet kuş heykeli bulunan minik havuzu ve çiçekleri göstermek üzere bahçeye çıkarmıştı.

"Bazen. Arkadaşlarla sohbet edip gülüşmeyi, yetişkinlerle arkadaşlık etmeyi ve tabii ki kendi paramı kazanmayı özlüyorum," dedi Briony kederlenerek. "Ama Katie'yle vakit geçirmeyi çok seviyorum. Tamzamanlı çalışırken birlikte çok az vakit geçirebiliyorduk. Hâlâ çalışsaydım hafta içi sizi ziyaret etmeye gelmek bile bir mucize olurdu. Yalnızca cumartesi ya da pazar günü bir şeyler fırsat bulabilirdik ki o günlere sığdıracak o kadar çok şey oluyor ki insan hangisini yapacağını şaşırıyor. Annem de, 'Göz açıp kapayana kadar pazartesi geliyor,' derdi." Briony tabağında kalan lezzetli kek parçalarını yedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tessa, Valerie'nin ona hafta sonu habersiz gelmesinin çok da iyi bir fikir olmadığını söylemesini hatırlayıp suçluluk duydu. Hâlbuki o zamanlar Valerie'nin kendisinden intikam almak için öyle davrandığını düşünüyordu. Boş zamanlarının ne kadar değerli olduğunu anlayamamıştı. *O günlerde biraz ısrarcı ve düşüncesiz davranmışım,* diye düşündü pişmanlık duyarak. Çalışan anne olmanın ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Çünkü kendi çocukları küçükken böyle dertleri hiç olmamıştı.

"Sana bir şey vereceğim," dedikten sonra Tessa çantasını koyduğu portmantoya gitti ve elinde sert kapaklı bir defterle geldi. "Bunlar yıllar boyu sana yazdığım mektuplar. Yaşamımla, hepimizin yaşamıyla ilgili. Bizi yeniden tanıman için bunları okumanı isterim." Defteri Briony'ye uzattı.

"Ah, büyükanne! Ne kadar güzel! Çok teşekkürler." Briony, çok duygulanmıştı.

Tessa boğazını temizledi. "Sence annen Noel için Dublin'e geldiğinde benimle görüşmek ister mi?" diye sordu masayı temizlerken. Bu soruyu Briony'nin gözlerine bakmadan sormuştu.

"Iııı…" Briony çok şaşırmıştı. Bunu hiç beklemiyordu. "Ona sorarım," dedi kek tabaklarını üst üste koyarken.

"Sen de Katie de hayatımıza girmişken arayı düzeltmeye çalışmanın iyi bir şey olacağını düşünüyorum. Jeff de bunu çok isterdi. Tabii ki Lorcan ve diğer aile üyeleri de."

"Peki, ya sen?" diye sordu Briony sessizce.

"Annenle konuşmam lazım. Halledilmesi gereken bir konu var. Yalnızca o konuyu halletmek için bir araya gelsek bile mem-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nun olurum," dedi Tessa açıkça.

"Bu gece ona telefon edip söylerim," dedi Briony ayağa kalkıp büyükannesine sarılarak. Tessa, başını torununun omzuna dayadı, Briony de büyükannesine sımsıkı sarıldı. Büyükannesi artık yaşlanmış, çok fazla acı ve üzüntü yaşamıştı. Valerie'yle aralarındaki husumete son vermeleri çok büyük bir adım olurdu. Acaba annesi de Tessa'yla buluşmayı kabul edip uzlaşmacı bir tavır sergiler miydi? Briony, herkesin hatırına böyle olmasını diliyordu.

"Benimle buluşmak mı istiyormuş? Bunu kendisi mi teklif etti? Lorcan'ın ısrarı olmadan yani?" Valerie şok olmuştu. Tessa'nın asla geri adım atmayacağını, ilk adımı atmak zorunda kalanın kendisi olacağını düşünmüştü.

"Aynen öyle söyledi. 'Noel için Dublin'e geldiğinde benimle görüşmek ister mi?' diye sordu," dedi Briony büyükannesinin tam olarak nasıl ifade ettiğini hatırlamaya çalışarak. "Sonra da, 'Annenle konuşmam lazım, halletmemiz gereken bir mesele var, sadece bunun için bile buluşmaktan memnun olurum,' dedi."

"Sen ne söyledin?"

"Birkaç saniye öylece kaldım çünkü beni de hazırlıksız yakaladı. Sonra da sana soracağımı söyledim," dedi Briony. "Eee, anneciğim! Ona ne söyleyeyim? Evet mi hayır mı? Halledilmesi gereken meselenin ne olduğunu çok merak ediyorum," dedi Briony hafif şişkinleşmiş karnını okşayarak. Bebeğinin en sonunda tamamıyla uzlaşmış bir ailenin içine doğmasını ümit ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, Briony," dedi Valerie inleyerek. "Bu düşünce midemle bir düğüm varmış gibi hissettiriyor."

"İstersen be de seninle gelirim," diye teklif etti Briony.

"Hayır! Teklifin için teşekkürler ama bu Tessa'yla benim aramda. Ayrıca onunla buluşursam bunun tarafsız bir mekânda olmasını istiyorum. Ona Botanik Bahçesi'nde buluşabileceğimizi söyle," dedi Valerie kararını vererek. "Ona da uygun bir tarih ve saat ayarlayabiliriz. Bu işi Noel gelmeden halledelim. Bir an önce halledip kafamdan çıkarmak istiyorum, tamam mı?"

"Tamam, anne," dedi Briony sakince. Ancak Valerie o sırada kızının havaya bir yumruk sallayarak sessizce, *evveet,* dediğini göremiyordu.

Buluşma sözünü vermişti. Valerie, terasta oturmuş kırmızı şarabını yudumlarken, *acaba Lizzie haberleri duyunca ne diyecek,* diye düşündü. Omzuna paşmina bir şal almıştı. Geceler artık oldukça serinlemişti. Güneş High Sierra Dağları'nın ardından Afrika'ya doğru uzaklaşmış, geceler uzamaya başlamıştı.

Acaba Tessa bana ne söyleyecek, diye düşündü Valerie. Jeff'in annesinin hangi meseleyi halletmesi gerekiyordu? Bunca zaman sonra hâlâ önemini koruyan şeyin ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği şey, bu görüşmeyi ne kadar kısa sürede atlatırsa o kadar iyi olacağıydı. Tessa'yla görüşmekten çekiniyordu ama Tessa'nın da kendisiyle aynı duyguları paylaştığından şüphesi yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hay Allah," diye mırıldandı. Noel için eve gitmeyi dört gözle bekliyordu halbuki. Oysa şimdi ufukta kocaman karanlık bir buluttan başka bir şey göremiyordu. Acaba bu kara bulutun arasından bir umut ışığı sızacak mıydı?



Botanik Bahçeleri. Briony'yle telefonda konuştuktan sonra burasının buluşmak için son derece iyi bir yer olduğunu düşündü. Henüz Lorcan'a buluşma konusuyla ilgili bir şey söylemeyecekti. Çünkü kararını değiştirip hayatında çok fazla acıya sebep olan bu kadınla buluşmayı iptal etme olasılığı hâlâ vardı. Yavaş yavaş yatak odasına çıkan merdivenleri tırmandı. Yağmur yaklaştığı zaman dizindeki romatizma da artıyordu.

Yatağın ucuna oturarak başucundaki dolabın çekmecesini açtı. Türlü türlü şeyle dolu çekmeceye bakarken, *burayı bir ara bir güzel temizlemem gerekiyor,* diye düşündü. Bir kutu ağrı kesici, kalemler, pasaportu, küpeler, düğmeler, eski bir vize faturası, yarısı bitmiş nane şekeri ve eski bir maskara. Ne büyük bir karmaşıklık!

Çekmeceyi biraz daha çekti. O şey çekmecenin en arka kısmında duruyordu. On beş yıl önce oraya koymuş, o zamandan beri de bir kez bile açıp bakmamıştı. Tessa derin derin iç çekti. Bu, hayatının en çetin sınavlarından biri olacaktı. Jeff için. Lorcan, Briony, Katie ve yeni gelen bebek için. Bunu hepsi için yapacaktı. Valerie'yle tek bir görüşme yapacaktı ama en azından ilk adımı kendi attığı için bir memnuniyet duyuyordu.

Bakışları, vize faturasının altındaki katlamış sayfaya kaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öylesine bir merakla kâğıdı çekince üzerinde siyah mürekkeple adının yazılı olduğunu fark etti.

Kâğıdı açıp üzerinden muntazam harflerle yazılmış duayı görünce içi hüzünle doldu. En eski ve en sevdiği arkadaşlarından Olivia Morgan bu duayı Tessa için yazmıştı. Olivia'nın annesi darülacezede hayata gözlerini yummadan evvel bu duayı Olivia'ya vermişti.

Bir pazar ikindisinde, ikisi de sevdiklerinin mezarlarını ziyaret ettikten sonra Olivia duayı Tessa'ya vererek, "Buna hayatının bir anında ihtiyaç duyabilirsin, anneme gerçekten çok faydası dokundu," demişti. Olivia, Valerie'nin Briony'yi de yanına alarak Dublin'e kaçtığını ve bu olaya neden olan tüm süreci biliyordu. Tessa duayı alıp çantasına atmış, o gecede öylesine gözden geçirdikten sonra çekmeceye koymuştu. Ne de olsa artık dua etmiyordu.

Yazılanları yavaş yavaş okudu. "İyileşme için Dua." Pencereden karanlık sokağa bakarken, *son zamanlarda hayatımda ne kadar tuhaf şeyler oluyor,* diye düşündü. Dua yıllardır çekmecesinde duruyordu ama bir kere bile açıp okuma zahmeti göstermemişti. Fakat şimdi, tam da Valerie'yle iletişim kurmak için ilk adımı attığında, dikkatini çekmişti. Sanki bugün bir anlam kazanınca kendini göstermişti. Kâğıtta yazılanları okurken tüyleri diken diken oldu.

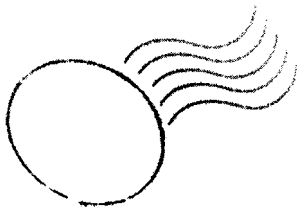
Yaşadığım tüm acıları iyileştir...
Başkasına yaşattığım tüm acıları iyileştir...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben affetmeyi seçiyorum. Sen de beni affet. Kalbimdeki tüm öfkeyi çıkarıp onu senin sevginle doldur
Şükürler olsun,
Amin.

Tessa, başını eğmiş duayı okurken gözlerindeki yaşlar sel olmuş akıyordu. "Ben affetmeyi seçiyorum. Sen de beni affet," dedi dizeleri tekrar tekrar okuyarak. Tam şu anda çok uzun zamandır taşıdığı o büyük yükün ve üzüntünün ağırlığının azalmaya başladığını hissedebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 46

Tanrım! Nasıl da yaşlanmış. Hâlâ eskisi gibi zarif ama yaşlanmış, diye düşündü Valerie, Botanik Bahçesi'nin restoranının kapısında dikilip önünde bir fincan kahveyle Palm House'a doğru bakan Tessa'yı görünce. Üzerinde, vücuduna tam oturan lacivert bir pantolonla kayık yaka kırmızı, kaşmir bir kazak vardı. *Son derece şık,* diye düşündü elinde olmayan bir hayranlık duyarak. Kalbi güm güm atıyordu. Kalabalık masaların arasından geçerek Tessa'ya doğru ilerlerken yüzündeki ifadeyi normalleştirmeye çalıştı. Noel'e hazırlanan restoranın pencere pervazları kırmızı Noel yıldızı çiçekleriyle doluydu. Soluk sarı limon rengi güneş ışıkları kalın camlı pencerelerden sızarak içeri giriyor, ahşap dekoru parlatıyordu. Mekân neşeli konuşma sesleriyle doluydu. Valerie bir an, buluşma için böyle kalabalık bir yer seçmekle hata edip etmediğini düşündü ama artık pişman olmak için çok geçti.

"Merhaba, Tessa," dedi sesinin ne kadar normal çıktığına hayret ederek. Halbuki sesinin tiz çıkacağını düşünmüştü.

"Valerie." Tessa hafifçe doğruldu. "Geldiğin için teşekkürler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Davet ettiğin için ben de teşekkür ederim," dedi kupkuru bir tonda.

Tessa nazikçe, "Kahve alır mısın? Çay? Ya da kahvaltı?" diye sordu.

"Ben gidip alayım. Seninkini de tazelememi ister misin?" *Kibarlıkta da yarışıyoruz,* diye düşündü Valerie durumu komik bularak.

"Çok iyi olur. Bu çok soğudu. İçmeyi unutmuşum," dedi yarım bir gülümsemeyle.

"Çörek, kurabiye ya da kek?" Yapay kibarlık hâlâ devam ediyordu. Acaba bunu daha ne kadar sürdüreceklerdi?

"Hayır, hayır, teşekkürler. Sadece kahve yeter."

"Bu kalsın," dedi Valerie siyah ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asarken.

Tessa, genç kadının kahve kuyruğuna girmesini izledi. Valerie, uzaktan bakılınca çok değişmemiş gibi duruyordu. Hâlâ zayıf ve tarzdı, şık giyinmişti. Üzerine oturan blucinini bilek hizasında biten botlarının içine sokmuştu. Yanık tenini ortaya çıkaran beyaz buluzunun üzerine yeşil bir hırka giymişti. Kıyafetleri onu genç gösteriyordu ama Tessa, gözlerinin ve ağzının çevresindeki derinleşen çizgileri görmüştü. Üzerinde hiç beklemediği bir hüzün ha*vası vardı. O eski küstah ve havai güven gitmişti. Yaşam, yumruklarını Valerie'ye de çok sert geçirmiş,* diye düşündü şaşırarak.

Valerie, en sonunda karşısında oturmuş kahvesini yudumlarken, "Bu çok tuhaf," dedi Tessa ne diyeceğini bilemez halde.

"Çok," dedi Valerie fincanını masaya koyup Tessa'ya bakarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve de zor," diye ekledi Tessa. Valerie'nin bakışından biraz huzursuz olmuştu.

"Çok," diye onayladı Valerie yeniden.

"Ama bunun yapılması gerekiyordu. Briony, Katie ve bebek için yapılması gereken şey uzlaşmaktı." Tessa, kahvesine bir kaşık şeker ekleyip enerjik bir şekilde karıştırdı.

"Ne tuhaf, öyle değil mi? Anneler kendi ihtiyaçlarını ve isteklerini nasıl da kenara atıp başkaları için adil olanı yapmaya çalışıyorlar," dedi Valerie.

"Senin ihtiyacın ve isteğin ne olurdu? Bu konuşmayı yapmıyor olmak sanırım, öyle değil mi?" Valerie'nin çok iyi hatırladığı ters ses tonu ortaya çıkmıştı.

"Doğru," dedi Valerie hiç tereddütsüz.

Tessa güldü. "En azından birbirimize karşı dürüst davranıyoruz. Bu da bir başlangıç. Ben de tamamen senin gibi hissediyorum."

"Tersi olsaydı şaşardım zaten." Valerie, gerginliğinin biraz azaldığını hissetti. "Ee, Tessa. Bana sonunda Jeff'in okulu bittikten sonra bile evlenmemize neden bu kadar karşı olduğunu anlatacak mısın? Bize karşı koymasaydın Briony şu an Egan soyadını taşıyacaktı. Bunun farkındasın, değil mi?" Valerie, sesindeki öfkeyi saklamaya çalışıyordu.

"Farkındayım, Valerie. Hem de çok iyi farkındayım. Daha farklı davransaydım bunca yıl torunumun sevgisinden mahrum olmayacağımın da farkındayım," dedi Tessa sessizce. "Ama artık senin de torunun var. Sen de torununun sevgisinden yıllarca mah-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rum kalarak yaşamanın hayal edilecek en acımasız şeylerden biri olduğunu anlayabilirsin."

"O zamanlar öyle görünmüyordu, Tessa. Ben de paramparça olmuştum. Yaşadığım acı, öfke ve şaşkınlık beni derbeder etmişti. Kendi başımaydım, Tessa. Bunun için de seni suçladım." Valerie, öfkesi artmaya başladıkça sesini alçaltmak için çabalıyordu.

"Ben de paramparçaydım."

"Senin yanında Lorcan'la diğer çocukların vardı. Ailenin desteği hep yanındaydı," dedi Valerie sözünü keserek.

"Birbirimizi suçlamaktan vazgeçsek iyi olur. Aksi takdirde yine başladığımız yere döneceğiz ve bu görüşmenin de hiçbir anlamı olmayacak," dedi Tessa, Valerie'nin küskün bakışları altında.

"Biliyorum, ama bu zor. Çok, çok, çok zor, Tessa." Valerie soğukkanlılığını kaybetmişti. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Tessa daha nazik bir sesle, "Benim için de öyle. Ama bir şekilde bu durumun üstesinden gelmemiz gerekiyor," diyerek karşılık verdi.

"Bana yalnızca evlenmemize neden bu kadar karşı olduğunu söyle. Ailemi mi küçük görüyordun? Bu muydu yani sorun?" Valerie'nin sesi titriyordu.

"Tanrım, hayır!" Tessa son derece şaşkın görünüyordu. "Carmel'i seviyordum. Tam bir hanımefendiydi. O toplantıyı yapana kadar babanı pek tanımıyordum fakat sen tam tersini düşünmene rağmen, onun neler hissettiğini de anlayabiliyordum. Evet, onunla aramızda birtakım tartışmalarımız oldu ama ailenle alakası yok, gerçekten. Bunca yıl böyle hissettiysen üzgünüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden peki? Jeff'in henüz çok genç olduğunu düşünmekten başka ne gibi bir sebebin vardı? Yoksa istemediğin kişi ben miydim?" dedi Valerie karışık duygular içinde. Etraftaki tüm sesler ve çatal bıçak gürültüsü arka planda kalmıştı.

"Of, Valerie. Çok karışıktı." Tessa'nın yüzü buruştu. O da soğukkanlılığını kaybetmişti. Gözünden bir damla yaş süzüldü. Valerie, Jeff'in annesinin ağlayabileceğini hayal bile etmemişti. Ansızın masanın üzerinden uzanarak eliyle Tessa'nın koluna dokundu.

"Lütfen, ağlama, Tessa. Kabalaştıysam özür dilerim. Niyetim bu değildi. Yalnızca kendimi kaybettim ama bana sebeplerini sunarsan en azından bu meseleyi kafamda çözümleyebilirim belki. Aranızdaki tüm iletişimi koparark sana, Lorcan'a ve Briony'ye korkunç bir haksızlık yaptığımı biliyorum. Senin de söylediğin gibi torun sahibi olmak yaptığım şeyin ne kadar korkunç bir şey olduğunu anlamamı sağladı. O zaman bu tür sonuçları olacağını hiç düşünmemiştim," dedi Valerie sessizce. Kendisi bile söylediklerine inanamıyordu. Bunları söylemeyi hiç planlamamıştı ama Tessa'nın gözyaşları, düşündüklerini itiraf etmesini sağlamıştı.

"Jeff'i kaybetmek kadar kötüydü," dedi Tessa yutkunarak. "Adeta torunumuzun da yasını tuttuk. Çok kez Lizzie'yle yaşadığınız eve gelip o civarlarda sizi bulabilmek umuduyla dolaşıp durdum. Glasnevin'e taşınacağını düşünmüştüm. Her sabah postacı geldiğinde senden, yıllar geçince de Briony'den bir mektup gelmesi için dua ettim. Cehennem gibi yıllardı."

Valerie'nin yüzü solgunlaştı. "Üzgünüm, Tessa. Çok, *çok* üzgünüm." Düşüncesiz ve acımasız davranışlarının sonuçları üze-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinde o zamanlar o kadar az düşünmüştü ki Tessa ve Lorcan'ın acısını nasıl katladığını daha yeni anlayabiliyordu. "Jeff öldüğünde sana o kadar kızmıştım ki yalnızca Rockland'den ve senden kaçmak istiyordum. Dublin'de çalıştığım için oraya dönmek çok mantıklıydı. Jeff'le evlenmiş olsaydık bile içinde bulunduğum durumdan ötürü Dublin'e dönerdim ama sizi Briony'yi görmekten alıkoymazdım..." Sesi canlılığını yitirmişti.

"Bir neden Jeff'in henüz çok genç olmasıydı," diye itiraf etti Tessa çantasında mendilini ararken. "En küçük çocuğumdu ve önünde onu bekleyen koca bir hayat vardı. Çocuk sahibi olmak zaten özgürlüğünü kısıtlamıştı. Evlenmek, tüm arkadaşları pervasızca yaşarken ev kredisi ödemek zorunda kalmak... Annesi olarak, tüm tasasız halini ve özgürlüğünü kaybettiğini görmek benim için çok üzüntü vericiydi. Bununla başa çıkmak çok zordu ama bu asıl nedenin yalnızca bir kısmıydı. İkinizin de hayatı birlikte geçirmek istediğinizden emin olmasını istiyordum. Sonunun benim gibi olmasını istemedim, Valerie." Tessa'nın sesi çatlarken bakışlarını kaçırdı ve başını eğip kahvesinden bir yudum aldı."

"Senin gibi mi?" Nasıl yani? Anlamadım." Valerie ne diyeceğini şaşırmıştı. Tanrı aşkına, bu kadın neler söylüyordu böyle?

"Anlayamazsın. Bunu anlayabilecek çok kişi olduğunu sanmıyorum." Tessa başını kaldırıp Valerie'nin gözlerinin içine baktı. "Evlilik dışı hamile kaldığımda senin yaşındaydım. Jeff'le birlikte yaşadıklarınızı tam olarak anlayabiliyordum, inan bana," dedi.

"Ah!" Valerie ne söyleyeceğini bilemiyordu. Böyle bir şey duymayı hiç beklemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama öyle olsaydı bizim evlenmemizi sen de isterdin. Kendin Lorcan'la evlenmişsin," dedi Valerie öfkeyle.

"Evet, evlendim… Kesinlikle haklısın… Zorunlu bir evlilik." Derin derin iç çekti. "Bugün bile Valerie, bugün bile, acaba Lorcan zorunluluktan ötürü mü benimle evlendi, diye düşünüyorum. Acaba zorunda kalmasaydı ve her şey çok daha farklı olsaydı da benimle evlenir miydi? Tüm evlilik hayatım boyunca bu endişeyle yaşadım ben. Bu korkunç bir şey, inan bana. Jeff'le senin de aynı şeyleri yaşamanızı istemedim."

"Ama Lorcan seni seviyor!" diye haykırdı Valerie. "Harika bir ilişkiniz vardı. Evliliğiniz annemle babamın evliliğinden çok farklıydı. Gerçek bir evlilikti."

"Biliyorum. Evet, şu an Lorcan'ın beni sevdiğinden eminim. Ancak sorun şu ki o çok iyi bir adam. Doğru olanı yaptı. Yapması gereken şeyi yaptı. Fakat istediği şey gerçekten bu muydu? İnan bana benimle evlenmek *zorunda* olan bir adamdansa bunu *isteyen* bir adamla evlenmeyi tercih ederdim."

"Bunu hastanede de söylemiştin…"

"Valerie, o korkunç anları unutabilir miyiz?" dedi Tessa telaşla. "Olanlardan gerçekten çok, ama çok utanıyorum. Cenaze töreni boyunca yaptıklarımdan da."

"O gün ben de kendimi kaybetmiştim. Kâbus gibiydim," dedi Valerie. O iğrenç günü "sen şunu dedin", "ben şunu dedim" gibi suçlamalar ve savunmalarla yeniden yaşamayacakları için rahatlamıştı. "Neyse, o korkunç günü unutalım. Acaba Lorcan, hamile kalmasaydın onunla evlenip evlenmeyeceğini hiç düşündü mü?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tessa güldü. "Ah Valerie, Lorcan yaşadığımız yerde her genç kızın birlikte olmak istediği türden bir adamdı. Dilediği kadını seçebilirdi."

"Sen de çok çekici bir kadınsın, Tessa. Her zaman da öyleydin. Bunu merak etmesi gereken biri varda o da Lorcan bence," dedi kendi ağzından dökülen kelimelere şaşarak. Az evvel Tessa Egan'a bir iltifatta mı bulunmuştu?

"Bunu bilemem ama bildiğim bir şey var. Jeff'in de senin de aklında evlilikle ilgili en ufak bir şüphe olmasını istemiyordum. Bu yüzden evlenmenize karşı çıktım. Çünkü evlenmeye hazır değildi, Valerie. Bunu bana kendisi söylemişti. Seni sevmediğini söylememeliydim. Bu, çok benim hatamdı. O yalnızca evliliğe hazır değildi. Durum, Lorcan'la benim gençliğimizden çok farklıydı. Bizim zamanımızda evlilik dışı hamile kalmak demek toplumdan dışlanmak ve herkesin, ailenin arkasından konuşması demekti."

"Ben hamile kaldığımda da bu konu hâlâ tabuydu," dedi Valerie araya girerek. "Ben de çok zor zamanla geçirdim. Bugünlerde ise önce çocuk yapıp sonra evlenmek kural oldu sanki," dedi iğneleyici bir ironiyle.

"Biliyorum. Zaman nasıl da değişti," dedi Tessa başını sallayarak. "Carmel'le ben karşı çıkmasaydık Jeff seninle hemen evlenirdi. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Valerie tepkisizce.

"İyi bir çocuktu."

"Bunu da biliyorum. Yani bana konunun bizimle değil de Lorcan ve seninle alakalı mı olduğunu söylemek istiyorsun?" diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sordu Valerie hüzünle.

"Ne?" diye sordu Tessa kuşkulu gözlerle bakarak.

"Bizi evlenmekten alıkoyan şey senin hissettiklerin miydi?"

"Ben... Ben... Lorcan'la yaşadıklarımızı sizin de yaşamanızı istemedim."

"Ama sen ne düşünürsen düşün, biz Jeff'le birbirimizi seviyorduk," diye karşılık verdi Valerie.

"Hamile kalmasaydın yine de Jeff'le beraber olmaya devam eder miydiniz yani? Buna dürüstçe yanıt verebilir misin?" diye sordu Tessa.

"Evet. Biz birbirimizi deli gibi seviyorduk."

"Peki, ya onun antrenmanlarıyla ilgili tartışmalarınız? Ya da erkek arkadaşlarıyla birlikte bir şeyler içmek için dışarı çıkmak istediğinde yaptığınız kavgalar?" diye sordu nazikçe.

"Her çift böyle tartışmalar yaşar," dedi Valerie biraz öfkelenerek.

"Valerie, sizin evlenmenize sırf nispet için engel olmadım. Birbiriniz için gerçekten doğru kişi olup olmadığınızla ilgili korkumdan ve kaygılarımdan ötürü öyle davrandım. Jeff'in öleceği aklıma bile gelmezdi."

"Ama öldü!" dedi Valerie yan masadaki iki kadının meraklı bakışları altında gözyaşlarına boğularak.

"Lütfen, lütfen, ağlama. Çok üzgünüm, gerçekten çok üzgüm, Valerie. Şimdi olsa çok daha farklı davranırdım," dedi Tessa yalvarır gibi.

"Hayır, öyle olmazdı, Tessa. Sen Jeff'in annesiydin ve onu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gözünden sakınıyordun. Benim de bir oğlum olsa muhtemelen aynısını yapardım." Burnunu çekti. "Anneler böyle yapar... Karışırlar," dedi gözleri yaşlı, gülümseyerek. "Ben de yıllarca öfkemin tesiri altında kalıp kızımı büyükannesiyle büyükbabasından, halasından, amcasından ve kuzenlerinden ayırdığım için çok üzgünüm. Sırf bunun için bile beni hiç affetmese anlarım."

"Öyle söyleme," diye haykırdı Tessa. "Hepimiz, canımızı acıtan ve bize zarar veren hatalar yaptık ama en azından, eğer sen de istersen, her şeyi geride bırakıp ileriye bakabiliriz."

"Sen de istiyor musun bunu?"

"Evet, Valerie. Çok hem de."

"Ben de," dedi Valerie yorgun bir edayla. "Öfke ve nefret çok ağır bir yük. Bundan kurtulmak isterim."

"Lorcan çok memnun olacak. Asla bir şeylere takılıp kalmaz. En sevdiğim özelliğinden biri bu," dedi Tessa gülümseyerek.

"Belki de bunu ondan öğrenmelisin. O seni seviyor, Tessa. Kendini affetmelisin," dedi Valerie, gözlerini silen yaşlı kadına bakarak.

"Kendimi affetmek mi?" diye tekrar etti Tessa.

"Sen hamile kaldığın için kendini asla affetmedin, öyle değil mi? Bana, 'Bu iş kadının sorumluluğundadır. Kadın isterse hayır diyebilir,' derdin," diye hatırlattı Valerie.

"Aman Tanrım! Tam bir pislik gibi, öyle değil mi? Haklısın, ben aslında sana değil kendime kızıyordum. Sen hamile kaldığında ben hayatımın en korkunç zaman dilimini hatırladım. Aslında kendime duyduğum öfkeyi sana yönlendirdim yalnızca. Hıncımı sen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den çıkarmamalıydım."

"Tessa, kendimi bile affedemezken beni nasıl affedebildin? Kendi geçmişinin yükünden kurtulman gerekiyor," dedi Valerie iç çekerek. O kadar çok konuşmuşlardı ki kendisini bitkin hissediyordu.

"Öyle yapmalıyım, değil mi? Ama bu çok zor," Tessa bunu söylerken omuzlarını silkti.

"Biliyorum. Çok zor. Son zamanlarda babamla aramızdaki sorunları çok düşündüm ve onu affetmeye çalışıyorum. Hiçbir şey siyah ya da beyaz değil. Her şeyin bir nedeni var, özellikle de yaptıklarımızın. Bizi şekillendiren şey geçmişimiz, tabii bu şekillendirme bazen daha iyiye bazen daha kötüye doğru oluyor. Geçmişimizi anlayabildiğimiz zaman kendimizi de anlayabiliriz."

"Bu çok, çok doğru," diye onayladı Tessa. Sonra da, "Valerie, bir şey daha var," dedi tereddütle.

"Öyle mi?"

"Biraz yürüyebilir miyiz? Burası çok kalabalık ve şu iki kadın bizi dinliyor," dedi mırıldanarak.

Valerie, yan masadaki kadınlara bakınca ikisi de hemen başlarını çevirdi.

Valerie, "Tabii ki. Zaten onları yeterince eğlendirmişizdir eminim," deyince, Tessa gülümsedi. Paltolarını giyip atkılarını boyunlarına sardıktan sonra masaların arasından geçerek kapıya doğru yürüdüler.

Tessa omzunun üzerinden, hâlâ arsızca kendilerini inceleyen kadınlara bakarken, "Arkamızdan bakakaldılar," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Arkamı dönüp dil çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum," dedi Valerie, Tessa'ya kapıyı açarken. Sonra da, "Şuraya gidebiliriz," diyerek tam karşıdaki Alpine Bahçesi'ni işaret etti. "Oldukça sakin bir yer. Hatırladığım kadarıyla bir bank da vardı."

"Harika, hem korunaklı da," dedi Tessa, doğal taşlardan oluşan bir duvarla çevrelenmiş küçük alana doğru adım atarken. Sırtı duvara dönük bankta yan yana oturdular.

"Söylemek istediğin diğer şey nedir?" diye sordu Valerie hemen konuya girerek. Gereksiz yere olayı uzatmanın âlemi yoktu.

Tessa, paltosunun cebinden küçük bir hediye kutusu çıkardı. "Sanırım bu sana ait. Cenazeden sonra, Jeff'in antrenman çantasının içinde buldum."

Valerie, minik kutunun üzerinde tanınmış bir mücevher firmasının adını görebiliyordu. Açarken parmakları titriyordu. Kutunun içinde parlak taşlı yüzüğü görünce, "Aman Tanrım!" dedi nefesi kesilerek. Jeff ona evlenme teklifi edecekti. "Beni seviyormuş, beni seviyormuş," diye mırıldanarak gözyaşlarına boğuldu. "Demek doğum günümde evlenme teklifi edecekti. Bunu biliyor muydun?" diye sordu Tessa'ya dönerek.

"Hayır! Bana bir şey söylememişti."

"Ve sen de bunu bana vermedin. Bunu nasıl yapabildin Tessa?" diye sordu dehşet içinde.

"Dublin'e gitmiştin. Elimde adresin yoktu," diye hatırlattı Tessa.

"Ama bu işyerimi bulup ansızın karşıma çıkmanı engellemedi," dedi Tessa.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zamanlar sana çok öfkeliydim," dedi Tessa kaşlarını çatarak.

"Annemin evini biliyordun. Briony'ye yazdığın mektupları ona bıraktığın gibi yüzüğü de bırakabilirdin," dedi Valerie hararetle.

"Sen benden bir şeyi sakladın, ben de senden. Birbirimize bu kadar kötü davranmasaydık, Jeff öldükten sonra en azından vicdanımız rahat olurdu," dedi Tessa üzgün bir halde.

"Doğru," dedi Tessa başını sallayarak.

"Birbirimize o kadar kötü davrandık ki birisine sorsak hak ettiğimizi bulduğumuzu söylerdi. Ne demişler? İntikam yolculuğuna çıkmadan evvel, iki adet mezar kaz."

"Ah!" dedi Valerie yüzünü buruşturarak. "Kim dediyse çok doğru söylemiş."

"Büyükannem söylerdi ama sanırım Konfüçyüs'e ait," dedi Tessa çarpık bir gülümsemeyle pırlanta yüzüğe bakarak.

"Tak bakalım, olacak mı?" dedi Jeff'in annesi nazikçe.

Valerie yüzüğü sol el yüzükparmağına taktı. Yüzükparmağına tam oturdu. Tam o anda yüksek duvara doğru tırmanan gül ağacından birkaç gül yaprağı başının üzerinden omuzlarına doğru döküldü.

"Gördün mü?" dedi Valerie çığlık atarak. "Tam da yüzüğü parmağıma taktığımda. O, burada. Jeff hâlâ etrafımızda bir yerlerde, Tessa. İnanmakta güçlük çekeceğin şeyler oluyor." Valerie'nin gözleri parlıyordu.

"Lorcan'la bana da oluyor," dedi Tessa hevesle. "Bunu ona

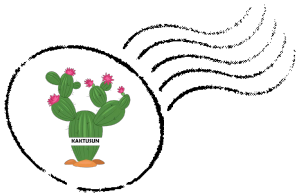
BELONGS TO KAKTUS TEAM

anlatmalıyım." Başını salladı. "Böyle işaretleri izlemek aptallık mı sence? Kendimizi kandırıp hiç olmadık şeylere anlam mı yüklüyoruz?"

Aralarına bir gül yaprağı daha düştü.

Valerie ve Tessa birbirlerine bakıp kahkahalara boğuldular. Tam o anda neşeli kahkahayla birlikte aralarında sessiz bir uzlaşma sağlandı. Güneş, kocaman bir bulutun ardından tüm ihtişamıyla parlak yüzünü gösterdiğinde, iki kadın birbirlerine doğru uzanıp sımsıkı sarıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BÖLÜM 47

Valerie, bakımevinden çıkmaya hazırlanırken annesini nazikçe öptü. Carmel, bahçeye bakan sandalyesinde oturuyordu. Üzerinde leylak rengi ipek bir buluz, boynunda Briony'nin almış olduğu inci kolye vardı. *Ona iyi bakılıyor, halinden de memnun görünüyor,* diye düşündü Valerie. Oturduğu cam bölmeye girdiğinde annesi onu tanımamıştı. Aralarında çok kısa bir konuşma geçti.

Bir ara Carmel, "Terence bahçede çalışıyor, onu izliyorum," dedikten sonra yeniden kendi küçük dünyasına daldı.

"Birkaç hafta sonra yine gelirim. Briony de gelecek," dedi Valerie, Carmel'in çelimsiz elini tutarak.

"Briony mi?" diye sordu Carmel başını kaldırarak. "O iyi mi? Peki, ya Katie?" Valerie heyecanlandı. "Çok iyiler, anne. İkisi de çok iyi," dedi heyecanla.

"Onları görmek istediğimi söyle."

"Söylerim. Briony'nin bir bebeği oldu. Erkek."

"Küçük bir erkek çocuğu demek! Terence de erkek çocuk isterdi." Carmel, feri kaçmış, yorgun gözlerle dikkatle Valerie'ye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

baktı. "Ama seni gördüğüme sevindim."

"Ah, anne!" Valerie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Valerie. El ele tutuştular. Birkaç dakika sonra sanki aralarına bir gölge düştü ve Carmel, "Şimdi gidip Terence'a yardım etmeliyim. Patates, bezelye ve fasulye ekeceğiz," dedi.

"Tamam, anne." Valerie, annesinin yumuşak yanağına bir öpücük kondurdu. "Ama önce biraz dinlen, olur mu?"

"Olur." Carmel gülümsedi. Valerie, yumuşak örtüyle üzerini örtünce gözleri kapandı ve uykuya daldı.

Bakımevinden çıktığında karmaşık duygular içindeydi. Bir yandan annesine bu kadar iyi bakıldığı için içi rahatlamıştı bir yandan da içinde büyük bir üzüntü vardı ama Carmel'in zihni berraklaşıp birbirlerine olan sevgilerini dile getirebildikleri o nadir anlar için minnettardı.

Çıkış kapısına doğru yürürken en azından annesiyle bu özel anı paylaşabildiklerini düşündü. Babasıyla aralarındaki ilişki çok farklıydı. Arabasının arkasında saksılar içinde duran alaca menekşe ve unutmabeni çiçeklerine baktı. Bagajda üç tane daha saksı vardı. İkisi Terence içindi. Babasının mezarına ilk kez çiçek koyacaktı. Gaza basarak Rockland'e gitmek üzere güneye doğru yol aldı.

Mezarlığa vardığında güneş parlıyordu. İlkbaharın görkemini yansıtan ağaçlar canlı çiçekler ve yeşil yapraklarla kaplıydı. Geç çiçek açan pembe beyaz bir kiraz ağacı, çançiçekleriyle çevrelenmişti. *Burayı yeniden ziyaret etmek güzel,* diye düşündü Valerie.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tessa'nın, Jeff'in mezarında nasıl huzur bulduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Mezarını çevreleyen çiçekleri düzenleyip onunla konuşmak ruhunu sakinleştiriyordu.

Bir süre sonra mezar taşının altından başını gösteren yabani otu koparırken, *Jeff artık huzura ermiş olmalı,* diye düşündü. Briony, bir ay önce dünyanın en güzel erkek çocuğunu dünyaya getirmişti. Lisa da onun için Rockland'de bir parti düzenliyordu. Yıllar önce Tessa'yla Lorcan'ın Valerie'yle Jeff için düzenlediğine benzer bir parti. Valerie partiye vardığında Tessa'yla Lorcan çoktan gelmiş olurdu. Onlar da bugün Dublin'den geleceklerdi. Bu partiyi dört gözle bekliyordu. Lizzie'yle Dara da geleceklerdi. Yapbozun tüm parçaları tamamlanmış olacaktı.

Valerie ayağa kalkıp kalan iki saksıyı kucaklayarak mezarlık yolunda yürümeye başladı. Birkaç sıra sonra sola dönüp Terence'ın mezarının olduğu yere doğru yöneldi. Gri ve beyaz taşlar, yenileriyle değiştirilmişti ve başucundaki mezar taşı da pırıl pırıldı. Mezarı yenileyip bakımını yapması için bir taş ustasına telefon açtığı için memnun oldu. Mezarı bir kere bile ziyaret etmemiş, uzun zamandır bakımsızlıktan dökülmesine izin vermişti. Babasının mezarını dikkatle inceledi. Şimdi temiz ve oldukça bakımlıydı ama etrafındaki diğer mezarlarla karşılaştırıldığında çok çıplak görünüyordu. Onunla ilgilenip renkli çiçeklerle ya da bitkilerle süsleyecek birileri yokmuş gibiydi.

Valerie, elindeki saksıları mezarlığın etrafına yerleştirmek üzere eğilirken, "Geç olsun da güç olmasın baba," dedi. Çiçekler ortamın atmosferini hemen değiştirmişti. Kasvetli enerji hemen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ortadan kalkmış, terk edilmiş ve harap mezar, renkli bir havaya bürünmüştü.

"Umarım huzur içinde uyuyorsundur," diye mırıldandı. "Ayrıca para için de teşekkürler." O sırada girişe bir araba yanaştı. Duvarın arka tarafına doğru baktığında gülümsedi. Onların da buraya geleceğini tahmin etmeliydi.

"Oralarda bir yerlerde olacaksan bugünkü partiye gel baba," dedi. Mezarların arasından geçerek çıkış kapısına doğru yürürken Lorcan'la Tessa ellerinde taptaze ilkbahar çiçekleriyle mezarlık kapısından girdi.

Tessa'nın elindeki saksıyı alırken, "İstersen ben taşıyayım. Ben de unutmabeni çiçeği getirmiştim," dedi.

"Teşekkürler, Valerie. Hayır demem. Çünkü çok ağır." Tessa minnettar bir edayla saksıyı uzattı.

Uzun yoldan sonra bacakları tutulmuş olan Lorcan hafif aksayarak yürürken, "Ne güzel bir gün, değil mi?" diye sordu.

"Nefis," diye onayladı Valerie.

"Çok da mutlu bir gün," dedi Tessa, Valerie'ye gülümseyerek. Sonra da saksıyı önüne koyup Lorcan'ın elindekini aldı.

Valerie'nin getirdiği çiçeklerden birini işaret ederek, "Şunu sağ köşeye koy, bunu da onun yerine alalım," diye buyurdu.

Hiç değişmemiş, yine eskisi gibi buyurgan, diye düşündü Valerie gülümseyerek. Karşı koymadan kendisine söyleneni yaptı. Barışmalarını takip eden aylar içinde birbirleriyle olan iletişimlerini sürdürmüşler, yavaş yavaş birbirlerine değer vermeye bile başlamışlardı. Tessa, Noel zamanı Valerie, Briony, Finn ve Katie'yi çaya davet

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ettiğinde kapıyı Lorcan açmış, kollarını açarak, "Evine hoş geldin, Valerie," demişti. Çaydan sonra hep birlikte Katie'nin söylediği şarkıları dinlerken Valerie kendisini yuvaya dönmüş gibi hissetmişti.

Briony, nisan ayında doğum yaptığında Rotunda Hastanesi'nde buluşmuş, Briony'nin doğumunu hatırlayıp hep birlikte ağlamışlardı.

Geçmişin yükünden kurtulmak hepsine iyi gelmişti. Tessa ona yüreğindeki yükün uçup gittiğini, Jeff'in ölümünden beri kendisini ilk kez böylesine ferahlamış ve mutlu hissettiğini söylemişti. Hepsi Katie'ye aşkla bağlıydı. Bu yeni bebekse onları birbirlerine daha da yaklaştırmıştı. Valerie kendisini hayatında ilk kez kocaman ve sevgi dolu bir ailenin parçası gibi hissediyor, bu da ona gerçek bir aidiyet hissi veriyordu.

Birkaç saat sonra Lizzie, Tessa'nın ünlü balık çorbasını ıştahla içerken, "Tüm olan bitenden sonra böyle bir gün yaşayacağına inanır mıydın?" diye sordu. Dışarıda oynayan çocukların neşeli sesleri Fransız kapılardan süzülüp içeri giriyordu. Valerie, birkaç küçük kızla oyun oynayan Katie'yi gördü. Briony de bir bankta halası Lisa'yla oturmuş sohbet ediyordu.

Valerie, "Dürüst olmak gerekirse biraz sürreal bir tablo gibi görünüyor," diye mırıldandı. "Babamın mezarına çiçek koyacağım aklına gelir miydi?"

"Bunu yaptığın için memnun musun?" diye sordu Lizzie, arkadaşını süzerken.

"Evet. Arabaya binip radyoyu açtığımda hangi şarkı çaldı, tahmin et."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hangisi?"

"Crystal Gayle'den 'Biri Seni Seviyor!' Tuhaf ama güzeldi," diye itiraf etti Valerie.

Jeff'in annesi torunlarına bir tabak çıtır çıtır sosisi yemelerini söylerken Lizzie, "Tessa hiç değişmemiş, hâlâ kuralları o koyuyor," diyerek gülümsedi.

"Sabah da mezarlıkta bana çiçekleri nereye koyacağımı bir bir söyledi." Ben de onları bana emrettiği yere koydum!"

"Sendeki değişime ne demeli peki?" dedi Lizzie gülümseyerek. "Eski Valerie, böyle emirlere öfke patlamalarıyla tepki verirdi."

"Biliyorum ama şu an bunun benim için bir önemi yok. Gerçekten onunla düşman gibiydik. Bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim ama barıştığımız için mutluyum."

"YOLO," dedi Lizzie.

"Ne?"

"YOLO! Şimdiki gençler öyle diyor. Yani 'yalnızca bir kez yaşarsın'," dedi Lizzie sırıtarak. "Çok havalı ve hippiyim, değil mi? Gerçi benim gibi reenkarnasyona inanan biri için bu söz pek anlamlı değil."

"Bir dahaki gelişimde umarım Jeff de benimle gelir de yanımda kalır," dedi Valerie, Finn ve Dara'yla derin bir sohbete dalmış olan Lorcan'ı izlerken. Mavi pembe çiçek açmış ormangülleri ve kamelyalar mavi denizle bir zıtlık oluşturmuş, seyirlik bir görüntü yaratmıştı. Ilık bir mayıs akşamıydı. Güneş, inci gibi parlak ışınlarını bırakarak yavaş yavaş batıyordu. Valerie iç çekti. Bu manzara ona eski anılarını hatırlatmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkadaşının yüzünden geçen hüzün dalgasını gören Lizzie nazikçe, "O burada, üzülme," dedi.

"Biliyorum. Yalnızca onu çok özlüyorum," dedi Valerie, parmağındaki yüzüğü okşayarak.

"Anlıyorum."

"Ama en azından benimle evlenmek istediğini biliyorum. Bu, benim için her şeyden daha önemli."

Tam o an kapıda beliren Briony ana kucağında mutlu mutlu agulayan bebeğine bakarak, "Oğlum nasılmış benim?" diye sordu. Valerie, bebeği Briony'ye uzattı. Bu sırada Tessa da onlara katıldı. Hep birlikte hayranlıkla dolu gözlerle bebeğe baktılar.

"Büyükbabacıkla annecik de bu ana kucağında uyudu," dedi Tessa bebeğin yanağını nazikçe okşarken.

Bebek minik yumruklarını onlara doğru sallayarak agulayınca hepsi güldü.

"Acaba bu minik Jeff boksör mü olacak?" dedi Valerie başparmağını, onu sıkıca tutan bebeğe uzatarak.

"Hayır. Oğlum ressam olacak," dedi Briony.

"Durun da küçük beyin üç kuşak kadınla fotoğrafını çekeyim. Yıllar sonra bakıp sizi hatırlasın," diyen Lizzie yeni BlackBerry telefonunu çıkardı.

"Harika olur," diye haykırdı Valerie, kollarını Tessa'yla Briony'nin omzuna atarak.

"Gülümseyiiin!"

"Aaah, çok güzel oldu," dedi Tessa, Lizzie'nin çektiği fotoğrafa bakarken. "Şahane!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bebeğin öyle dikkatle nereye baktığını merak etmiyor musunuz?" diye sordu Briony, uzakta bir noktaya dikkatle bakan bebeğin fotoğrafına bakarken.

Tessa'yla Valerie birbirlerine bakarak gülümsedi. Bebek Jeff'in nereye baktığını *çok iyi* biliyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SON SÖZ

Önündeki tabloya dikkatle bakıyor. Güzel Valerie'si kollarını Tessa'yla Briony'nin omzuna atmış. Önlerinde bebek var. Hepsi Lizzie'nin esprisine gülüyor. Lorcan, yüzünde bir gülümsemeyle bahçede oturuyor. Sonunda huzura eren karısı için mutlu.

Sonra, adını kendisinden alan ve aileye büyük mutluluk veren bebek onu görüp sıcak bir şekilde selamlıyor. "Merhaba. Geleceğini biliyordum."

"Bu anı kaçıramazdım. Yaptıkların için seni tebrik ederim. Üzerine düşen vazifeyi çok güzel yerine getiriyorsun. Senin gelişin aileye nasıl bir mutluluk getirdi, baksana. Onları nasıl da birleştirdin. Affedebilmek, büyük bir nimettir."

"Burada olmamı sağladığın için sana teşekkür ederim."

"Bana ihtiyaç duyduğun her an yanında olacağım.

"Umarım bunu unutmam."

"Endişelenme. Sana çeşitli işaretler göndereceğim. Yalnızca o işaretlere dikkat et. Onları gördüğün her an beni hatırlayacaksın."

Aralarına başka biri daha katılıyor. Havada büyük bir mutluluk var.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni Valerie davet etti, değil mi? Ne kadar şahane. Hepimiz eninde sonunda sevgi ve affetmenin en önemli şey olduğunu öğreniyoruz."

"Geç olsun da güç olmasın." Yeni konuk, Valerie'nin sabah mezarlıkta söylediği cümleyi tekrar ediyor. "Carmel'in bana ihtiyacı vardı. Ben de onunlaydım. Çok güzel bir parti. Her şey yolunda, değil mi?"

"Evet, şahane bir parti. Böyle güzel daha nice zamanlarımız olacak. Her şey çok, ama çok güzel. Her şey olması gerektiği gibi."



BELONGS TO KAKTÜS TEAM